UNUTULMUŞ DİYARLAR

Elminster

Myth Drannor'da

UNUTULMUŞ DİYARLAR

Elminster

Myth Drannor'da

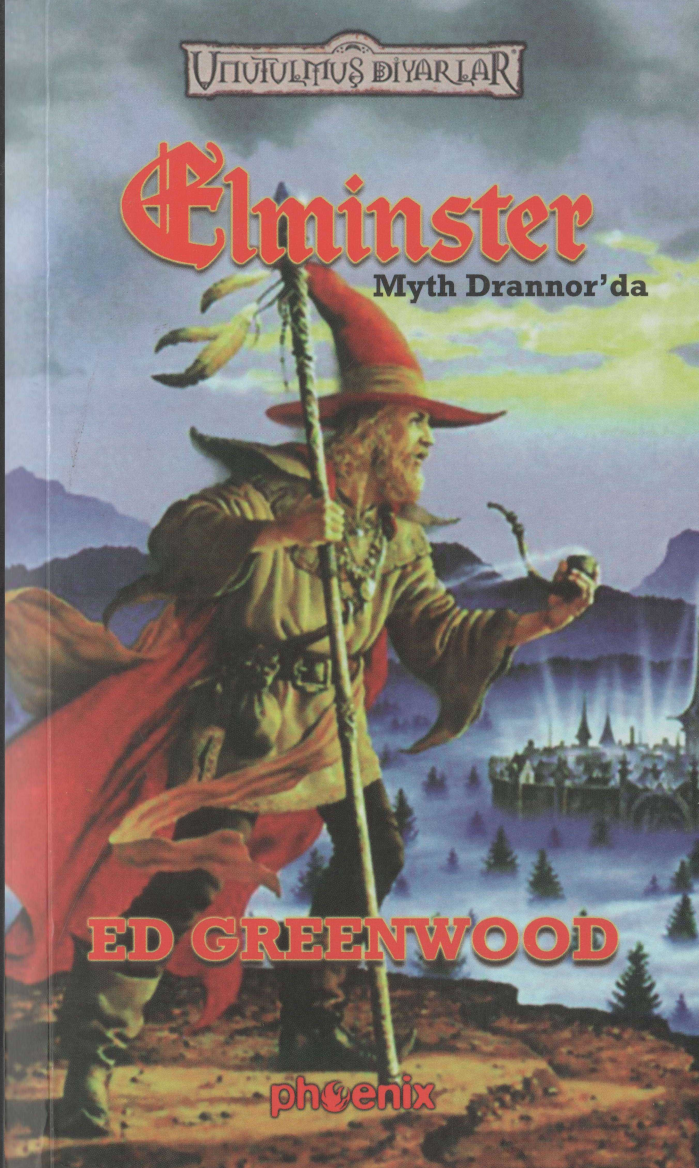

UNUTULMUŞ DİYARLAR

Elminster

Myth Drannor'da

ED GREENWOOD

phoenix

Elminster

Myth Drannor'da

Yüce elf şehri Cormanthor'un güzelliğiyle dillere destan olduğu o yıllarda, Yürekdiyarları barbarların yurduydu, gökler ise dehşetengiz ejderhaların hükmü altındaydı ve elf halkı da kimseye itimat etmezdi. Niye etsinler ki? Şan şöhret peşindeki büyücüler, kibirli ve küstah savaşçılar, beyhude heveslerle durmadan kapılarına dayanıp, el emeği göz nuruyla kurdukları elf medeniyetini tehdit ediyorlardı.

İşte bu zamanda Elminster'a Cormanthor'daki Ezgi Kuleleri'ne gitmesi salık verilmişti. O da Eltargrim'in yönettiği bu diyarda yirmi yazdan fazla ikamet etmişti. Bu süre içinde, adlarını sağır sultanların bile duyduğu sihirbazlardan dersler alıp, sihri damarlarında hissetmeyi, iradesiyle onu şekillendirmeyi öğrenmişti...

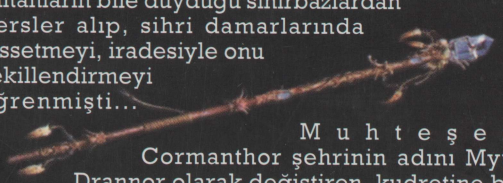

Muhteşem Cormanthor şehrinin adını Myth Drannor olarak değiştiren, kudretine bir daha erişilemeyecek o sihri, Mythal'ı yaratanlardan ve örenlerden birisi de Faerûn'un en namlı büyücüsü Elminster oldu.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi

KİTAP
SKB 828622 UGN

phoenix fantezi
ISBN 975-6565-75-6
9 789756 565759

Ed Greenwood, *Zindanlar ve Ejderhalar* oyununun mekanı olan "Unutulmuş Diyarlar" isimli fantastik dünyanın yaratıcısı olup, Diyarlar ile ilgili sayısız kitaba imza atmış ve hala yazmaya devam etmektedir.

Dragon dergisinde iki yüzden fazla makalesi yayınlanan Greenwood, Rol Yapma Oyunları Derneği'nin (RPGA) hayat boyu üyeliğine sahiptir ve TSR için otuzdan fazla kitap ve modül yazmıştır. GEN CON Oyun Festivali'nin ise birçok kez onur konuğu olmuştur.

Bütün bu faaliyetlerinin yanı sıra, bir kütüphane katibi olarak da çalışmakta olan Greenwood, aynı zamanda birçok küçük basın dergisinin de editörüdür. Oyun festivallerine katılmadığı zamanlarda ise Kanada, Onta-rio'daki çiftlik evinde yaşamaktadır.

Barış Emre Alkım, 1976'da İstanbul, Heybeliada'da doğdu. Önlisansını Boğaziçi Üniversitesi'nde, lisansını İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili Eğitimi'nde, yüksek lisansını ise Boğaziçi Üniversitesi Mütercim Tercümanlık bölümünde tamamladı. Yirmiden fazla bilimkurgu, korku ve fantastik kurgu kitabına çevirmen ya da redaktör olarak imza attı. Şimdilerde bilişim alanında hizmet veren bir yayın grubunda redaktörlük yapıyor ve İstanbul Teknik Üniversitesi Sanat Tarihi bölümünde doktora çalışmalarını sürdürüyor.

Elminster
Myth Drannor'da

Elminster
Myth Drannor'da

Ed Greenwood

phoenix

Elminster

Myth Drannor'da

Ed Greenwood

Özgün Adı: Elminster

in Myth Drannor

Çeviren: Barış Emre Alkım

Yayıma Hazırlayan: Serkan Göktaş

Son Okuma: Kadir Yiğit Us

Kapak Resmi: Ciruelo Cabral

Mizanpaj - Ofset Hazırlık: Phoenix Kitabevi

Baskı ve Cilt: BRC Basım Matbaacılık

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Phoenix Yayınevi'ne aittir.

© Phoenix Yayınevi, 2005

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Hasbro International Inc.'den alınmıştır.

Copyright © Wizards of the Coast

Birinci baskı, Ocak 2005, Ankara

ISBN: 975-6565-75-6

Phoenix Yayınevi

Dirim Sokak 23/2 Cebeci 06600 Ankara

Tel: (312) 320 44 57-58 Faks: (312) 362 53 93

e-posta: info@phoenixkitap.com

http://www.phoenixkitap.com

Elminster'ın Myth Drannor'dayken
Yanında olmalarını istediği iki leydiye,
Cheryl Freedman ve Merle von Thorn'a
teşekkürlerle

GİRİŞ

Güzel Cormanthor diyarında çekişmelerin arttığı; en eski, en köklü soylardan gelen, asaletleriyle her yana ışıltılar saçan gururlu lordların ve leydilerin tehdit altında olduğu bir zamandı. Üstüne üstlük, en karanlık çocukluk kabuslarından fırlamış bu tehdit, bizzat tahttaki tarafından başlarına musallat edilmişti. Cana kıymak, soymak, ırza geçmek ve yağmalamak üzere fırsat kollayan bu canavara Gece Gelen Pis Kokulu Hayvan derlerdi, Kıllı Sinsi derlerdi. Her geçen gün daha fazla diyarı pençesine alan bu dehşetin bir adı daha vardı: İnsanoğlu.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

"Hakikaten de Prens'e taç karşılığında bir şey vaat etmiştim," dedi Kral, olanca haşmetiyle doğrulup göğüs kafe-

sini titretircesine soluyarak. Alnını süsleyen mücevherli ve altın köşeleri sivri, parlak tacı biraz da utangaç bir tavırla düzeltti; bu dramatik duraklamayı akıl ettiği için kendi kendine gülümsedi ve sözlerindeki asaleti vurgulamak için sesini alçaltarak "Ona, en büyük muradını gerçekleştirme sözü vermiştim," dedi.

İzlemek üzere toplanmış bulunanlar, hep birden, neredeyse alaycı sayılabilecek kadar yüksek bir sesle, şaşkınca nefeslerini tuttular.

Şişman hükümdar onlara aldırmadı, altın simli elbiselerini cakalı bir tavırla savurdu, bir ayağını sahte olduğu her yanından anlaşılan bir ejderha kafatasına dayayıp mağrur ve muzaffer bir tavır takındı. Ona eşlik eden uçankürelerin mor-beyaz ışığı, sözde çok şiddetli ve ölümcül bir darbeyle kemiğe saplanmış olan kraliyet kılıcını uydurma kafatasına bağlı tutan ve basbayağı göze batan telden yansıyordu.

Yaşlı ve bilge hükümdar, yani Kral, gözünü uzaklara dikip baktı. Gözleri, bir tek kendisinin görebildiği şeyler karşısında ciddiyetle parlıyordu. Sonra, neredeyse çekingen bir edayla döndü, diz çökmüş uşağa baktı.

"Söyle öyleyse," diye mırıldandı, "neymiş en büyük muradı?"

Hizmetkar kendini düpedüz halının üzerine fırlattı, bunu yaparken de başını taş zemine vurdu. İzleyenlerin kıkırdamaları arasında gözlerini yuvarlayıp bir an acıyla kıvrandı, sonra ilk kez bakışlarını yukarı çevirdi. "Haşmetmeapları," dedi nihayet, şaşkın bir edayla, "zengin ölmeyi istiyormuş."

Kral, bir kez daha gerisingeri dönüverdi ve bir hışımla ona doğru yürüdü. Hizmetkar, bir dizinin üzerinde doğruldu, kararlı Hükümdar'ın karşısında korkudan sindi; ancak her yerinden krallık akan o yüzdeki neşeli tebessümü görünce hayretler içinde dona kaldı.

Kral, eğilip hizmetkarın elini tuttu, onu halının üzerinden kaldırdı, bunu yaparken de şıkırdayan bir şeyi avucuna tutuşturdu.

Eğilip baktı hizmetkar. Tıka basa para dolu bir keseydi elindeki. Gözlerine inanamayarak bir de Kral'a baktı, yutkundu.

O krallara has gülümseme yayıldı Hükümdar'ın yüzüne. "Zengin ölmek mi dedin? Öyle de olacak... bunu ver onun eline, sonra da sapla kılıcını. Bir değil, birkaç kez hem de; duydum ki buymuş son günlerin modası."

Seyircilerin kıkırdaması yuhalamaya, neşe dolu kükreyişlere, kahkahalara dönüştü ve oyuncuları örten kostüm büyüleri, perdenin bittiğini gösteren geleneksel kırmızı duman bulutları halinde kaybolurken sesler de yerini alkışa bıraktı.

İzleyiciler bir anda hareketlenip ok gibi fırladılar, havada uçuştular. Eğlenceye katılanlardan yaşlıca olanlar daha sakince süzülüp gittiler; ancak gençler, gecenin içinde birbirlerini yemek –ya da yem olmak– üzere kovalayan öfkeli balıklar misali hızla uzaklaştılar. Ağır hareket eden dedikoducu grupların arasından fırlayıverip havada dans ettiler, parfümlü büyü sahasının sınırlarında şimşek gibi çaktılar. *İnsan Kral Halthor'un Münasip Sonu* adlı oyunun bir sonraki kaba kısmını izleyecek pek az kişi kalmıştı. Kıllılar'ın adiliklerini ve açgözlülüklerini konu eden böyle parodiler ilk başta keyifliyse de, çok geçmeden kabak tadı vermeye başlardı ve Cormanthor elflerinin nefret ettiği bir şey varsa o da sıkılmak ya da canlarının sıkıldığını kabullenmekti.

Sıradan bir cümbüş sayılmazdı bu. Erladden, saha büyülerinin hazırlanmasında hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Yaratılmış sesler, kokular ve görüntüler eğlenenlerin üzerinde dönüp duruyordu. Büyülü sahanın gücü herkesin uç-

masına, başını çevirdiği ya da dilediği yere doğru havada hareket etmesine olanak tanıyordu. Eğlenceye katılanların büyük çoğunluğu gökteydi artık; yalnızca içecek bir şeyler almak için süzülüp konuyorlardı yere.

Sair zaman boş olan bahçe duvarları, bu gece oyma tekboynuzlarla, kanatlı atlarla, raks eden elf bakireleriyle ve şaha kalkmış geyiklerle doluydu. Orada bulunanların tek bir dokunuşuyla ikiye bölünüp açılan heykelciklerin içerisinde ise ışıldayan ayşarabı dolu, gözyaşı şekilli sürahiler ya da en kalitelisinden Erladden yakut şarabı şişeleri vardı. Sivri sürahilerin arasında, kapakları daha kısa olan ve içi seçme peynirle, kızarmış yemişle ya da şekeryıldızıyla dolu kristal galauntralar duruyordu.

Şen şakrak elflerin arasında süzülen gökkuşağı renginde ki ışıklarda, safkan elflerin gönlünü hoş eyleyecek, coşku ve hayatla dolduracak buharlar saklıydı. Başı boş bırakılmış Cormanthorlulardan bazıları kıkırdayarak gökte buluttan buluta koşuyordu; gözleri öylesine parlıyordu ki etraflarını bile göremiyorlardı. Hepsinin üzerinde kule gibi yükselen ağaçların dalları arasında onlarca kahkaha çınlıyor, yaprakların arasında yanıp sönen büyücüyıldızları göz kırpıyordu. Ay yükselip de bu ufak tefek ışıltıları gölgede bırakırken, çılgınca ve neşeli bir kutlama sahnesini aydınlattı. Cormanthor'un yarısı danstaydı bu gece.

* * * * *

"Ne ilginçtir ki beni buraya getirecek sözleri hala hatırlıyormuşum."

Ses, gecenin içinden hiçbir uyarıda bulunmaksızın çıkageldi. Kendisini içtenlikle karşılayan bu ses tonu, adama eski günleri anımsattı.

Adam bekliyordu bu sesi işitmeyi; hatta vadinin en derininde, yatağının durduğu yerdeki gölgelerden yayılan hafif,

melodik tonları duyduğunda şaşırmamıştı bile. Tüm Cormanthor'un Taçlısı, mehtapta başını döndürdü, gözlerini bu bahçe adasını çevreleyen ayna pürüzsüzlüğündeki sulardan ayırdı ve aslında yüreğinde hissettiğinden daha mutlu bir sesle "Hoş geldin, Starym'in Büyük Hanımı," demeyi başarabildi.

Ses tekrar duyulmadan önce gölgelerde bir an sessizlik hüküm sürdü. "Bir zamanlar bundan daha fazlasıydım," dedi kadın, neredeyse serzenişle.

Eltargrim doğruldu, gerçekgörüşü büyüsüyle kadını görmekte olduğu tarafa elini uzattı. "Gel bana, dostum." Neredeyse yalvarırcasına diğer elini de uzattı. "Lyntram benim."

Gölgeler hareketlendi ve Ildilyntra Starym ayın ışığına çıktı, gözleri hala Eltarym'in düşlerinde olanca canlılığıyla anımsadığı o vaatle dolu kara kuyular gibiydi. Daha bu geceye kadar onca uzun yıl boyunca peşini hiç bırakmayan o düşler, onu hala rahatsız edebilen anılar üzerine inşa edilmiş düşler...

Taçlı'nın ansızın ağzı kurudu, dili dolandı. Canlı Koltuk'u işaret ederek, "Şey, istersen–?" diye geveledi.

Starymler kendilerini Tek Gerçek Diyar'ın en soylu ve kesinlikle en gururlu ailelerinden sayarlardı. Bu ailenin reisi olan kadın şu anda Taçlı'ya doğru süzülüyor, kara gözleri onunkilerden bir an bile ayrılmıyordu.

Aradan geçen yılların o kusursuz beyaz tene, hala nefesini kesen o endama dokunmadığını bilmesi için dönüp bakması gerekmiyordu Taçlı'nın. Kadının mavimsi bukleleri her daim olduğu gibi siyaha çalıyordu ve Ildilyntra hala onları açık tutuyor, yere, topuklarına kadar uzanmasına izin veriyordu. Ayakları çıplaktı, kuşağındaki büyüler saçını da, ayaklarını da yerden birkaç santim yukarıda tutuyordu. Ai-

lesinin süslü resmi kıyafetini giymişti; kıyafetin göbek hizasına Starym armasının düşen ikiz ejderleri ışıldayan mücevherlerle işlenmiş, ejderlerin oymalı kanatları, altın dişleriyle kadının göğüslerini sarmıştı.

Elbisesinin bel hizasına yükselen yırtmaçlarından gözüken bacakları, bir şeref mantosunun altın rengiyle ve siyah sarmallarıyla kaplıydı. Mantonun uçları birleşerek oymalarla inceden inceye süslenmiş şeref hançerinin ejder dişi kınını destekliyordu; hançer, içindeki güç harekete geçtiğinden, kızıl bir ışıltıyla sarmalanmıştı ve sallandıkça küçük bir fenere benziyordu.

Ayın konumu eski dostların sohbeti için uygundu, ancak hiçbir kadın reis sohbete böyle olanca haşmetiyle gelmezdi. Taçlı'yı bir hüzündür aldı. Kendisini nelerin beklediğini anladı.

Bu yüzden kadın onu şaşırtmıştı elbette. Ildilyntra, Eltargrim'in önünde durdu. Adam da bunu bekliyordu. Kadın, iki elini beline dayayıp elbisesini araladı, şeref hançerinin birikmiş tüm gücünü adama gösterdi. Bu da beklenen şeylerden biriydi, tıpkı peşi sıra gelen sarsıntılı soluma gibi.

Şimdi fırtına kopacak, kadının o tüm Cormanthor'da nam salmış; iğneleyici ateşten, soğuktan ya da zehirden kopan sözcükleri dökülecekti şimdi. Aralarına zararlı büyülerin kelimeleri de karışacaktı hiç kuşkusuz ve buna karşı–

Starym soyunun reisi olan kadın, o dingin sessizlikte Eltargrim'in önünde diz çöktü. Gözleri hiç bırakmamıştı adamın gözlerini.

Eltargrim tekrar yutkundu, kadının ayaklarının dibindeki yosun dairesine gömülmüş, çok hafif bir mavi ton taşıyan dizlerine baktı. "Ildilyntra," dedi yavaşça. "Leydim, ben–"

Ne zaman duygularını dışa vuracak olsa altın zerrecikleri belirirdi kadının gözlerinde. Şimdiyse baştan aşağı altın

rengi parlıyordu gözleri.

"Ben yalvarmaya alışık değilim," diye yükseldi o melodik ses, beraberinde bu çardakta daha sevecen mehtaplar altında geçmiş gecelere ait anı selini de getirerek, "yine de size yalvarmaya geldim, yüce lordum. Bahsini ettiğiniz şu Açılış mevzuunu bir kez daha tartın zihninizde. Cormanthor'da safkan Elf Halkı dışında hiç kimse iznimiz haricinde dolaşmasın. O izin de asla verilmesin ki, halkımız ilelebet yaşasın!"

Bir adım gerileyen Eltargrim, "Ildilyntra, kalk ayağa, lütfen." dedi sertçe. "Kalk ve yakarışını kabul etmem için gerekçelerini say." Adamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. "Bu lafları daha önce de işittiğimi bilmiyor olamazsın."

Starym'in Büyük Hanım'ı dizlerinin üzerinde, kendi saçlarıyla sarmalanmış halde kaldı ve başını kaldırıp onun gözlerine baktı.

Taçlı bu sefer saklamadan gülümsedi. "Evet, Lyntra, bu benim üzerimde hala işe yarıyor. Ama bana ya üzerinde çalışabileceğim, tartabileceğim sebepler ver... ya da daha neşeli şeylerden söz edelim."

Koyu renk gözlerde öfke ilk kez parladı. "Daha neşeli şeylerden mi? Erladden Kuleleri'nde kendini kaybeden şu aptalların yaptığı aptallara layık cümbüş gibi şeylerden mi?" Kadın, çöreklenen bir yılanın süratiyle doğruldu ve elbisesini iki yana ayırdı. Çıplak vücudunun mavi beyaz zarafeti, en az sert bakışları kadar büyük bir meydan okumaydı. Buz gibi bir sesle ekledi Ildilyntra, "Yoksa buraya cilveleşmeye geldiğimi mi sandınız Lordum? Bir zamanlar güçlü ve hevesli bir genç olarak tanıdığım, sonraları kocayıp bilgeleşen Hükümdar'ın cazibesine karşı kendimi bir gece daha koruyamayacağımı mı sandınız?"

Eltargrim, bu sözlerin hedefini ıskalamış hançerler gibi sessizliğin içinde kaybolmalarına izin verdi. Sakince yanıtladı. "Geride bıraktığımız asırlarda Starym'in Büyük Hanımı'nın öfkesini kusmasına alıştım. İç çamaşırı seçmekteki zevkini takdir ediyorum, ancak daha genç akrabalarının tabiriyle 'kabadayılık taslamayı' bir kenara bırakırsın diye ummuştum; burada, bu adada yalnızca ikimiz varız. İki büyük Cormanthorlu'ya yakışır şekilde, sözümüzü sakınmadan konuşalım. Bu gereksiz zarafetten sıyrılalım..."

Ildilyntra'nın dudakları gerildi. "Öyle olsun," dedi ellerini Eltargrim'in çok iyi anımsadığı bir tavırla beline götürerek. "O zaman sözlerimi işit, Lord Eltargrim. Ben, büyük akrabalarım ve Cormanthor halkının ve hanedanlarının daha birçoğu –şayet istersen önde gelenlerinden birkaçının adını sayabilirim Lordum, ancak seni temin ederim ki ne sayıca azlar, ne de genç ya da ateşli deyip şüphe edilecek kişiler– bizler, hayata geçirildiği takdirde, diyarın Açılışı düşüncesinin hepimizin sonunu getireceğine inanıyoruz."

Kadın duraksadı, alev alev gözlerini adamınkine dikti, ancak Taçlı sessizce ona devam etmesini işaret etti. O da sürdürdü sözünü, "Eğer Cormanthor kanunlarını diyarda elf olmayanlar için de uygulamak gibi çılgınca hayaller peşinde koşarsan, uzun dostluğumuz son bulacak."

"Canımı alışınla mı?" diye sordu Eltargrim sakince.

Ildilyntra, bir nefes alıp verdi ve sonra kapatırken yine sessizlik çöktü. Kadın, mehtapla ıslanan yosunların, taş zeminin üzerinde öfkeyle yürüdü, sonra hızla dönerek tekrar adamın karşısına dikildi.

"Tüm Starym Soyu'nun," dedi üstüne basa basa, "zihni ve kalbi, güzel Cormanthor diyarının yok oluşuna doğru önderlik edebilecek, hayır, yok oluşunu şevkle bağrına basacak kadar çarpılmış, belli ki elf kanı bozuk bir hükümdara

karşı silahlarını kuşanması gerekecek."

Bakışları sessizlik içinde buluştu, ama Taçlı sabırla gülümseyen mermerden oyulmuş bir heykelden farksızdı. Ildilyntra Starym derin bir nefes aldı, bir kraliçeninki kadar otoriter bir edayla devam etti. "Sakın aksini düşünmeyesin, Lordum: Senin şu Açılış'ın gerçekleşecek olursa, Âli Elf Halkı'nın en büyük diyarını mahvedecek."

Kadın, sabırsızca bahçede volta atıyor, elini şekillendirilmiş çiçek tarhlarında, ağaçlarda, fundalıklarda gezdiriyordu. "Yaşadığımız, sevdiğimiz, büyüyüp yetiştiğimiz yerler, bakıp büyüttüğümüz ormanların güzellikleri insanların acımasız çizmeleriyle, kirli ve umursamaz dokunuşlarıyla tanışacak." Starymlerin reisi dönüp parmağıyla Taçlı'yı işaret etti, ona doğru attığı her adımda bir ırk ismi sayarken neredeyse öfkeyle tükürüyordu. "Ve buçukluklar." Kıpkırmızı bir yüzle devam etti. "Gnomlar." Sesi öfkeyle kısıldı, nihai öfkesini kusarken titreyerek kaba bir fısıltıya dönüştü: "Hatta... cüceler!"

Kadın yüzünü neredeyse onun yüzüne değdirecek kadar yaklaştırdığında Taçlı ağzını açacak oldu, ama kadın parmaklarını şıklatıp fırıldak gibi dönüverdi, ardından saçlarını savurarak tekrar onunla yüzleşti. "Uğrunda mücadele ettiğimiz, hayvan adamlarla, orklarla ve büyük ejderlerle savaştığımız her şey değerini yitirecek, daha doğrusu kirlenecek ve sonunda kaybolup gidecek; şanımız, şerefimiz, o kıllı insanların üstün sayısı, hırs dolu yaygarası ve kurnazca dolapları arasında boğulacak."

Son sözcüğü kulakları sağır eden öyle bir haykırışla söylemişti ki uzaktaki Yürekgölü'nü çevreleyen ağaçlara asılı mavi cam çanlar çınlayarak yanıt verdi.

Çanların hafif gürültüsü Canlı Koltuk'un yanından geçip giderken Ildilyntra duygularla körük gibi inip kalkan göğsü,

alev alev gözleriyle sessizce Taçlı'nın karşısında durdu. Gecenin içinden ansızın vuran bir ay ışığı huzmesi omuzlarına isabet edip kadını soğuk ve beyaz bir ışıltıya boyamış, adeta bir intikam sancağına çevirmişti.

Eltargrim, kadının tutkusuna saygı duyduğunu göstermek istermişçesine bir an başını öne eğdi, sonra ona doğru usulca bir adım attı. "Bir zamanlar ben de benzer sözler söylemiştim," dedi, "hatta daha bile karanlık şeyler düşünmüştüm. Yine de gördüm ki kardeşimiz olan ırklar, özellikle de insanlar, bizim yokluğunu çektiğimiz canlılığa, şevke, ataklığa sahipler. Bir zamanlar bizim de sahip olduğumuz, ancak artık sadece atalarımızın geçmişte kalan hayallerinde bir anlığına görebildiğimiz o yüreğe ve dürtülere. Mağrur Starym Soyu bile, şayet tüm dilleri çıplak gerçeği dile getirecek olsa, bir şey kaybettiğimizi kabullenmeye mecbur kalırdı: Diğer ırkların yayılan hırsı yüzünden kaybettiğimiz ormanlık alanları, zenginlikleri ve hayatları değil, içimizden bir şeyi."

Az önce Ildilyntra'nın yaptığını şimdi de Taçlı yapıyor, beyaz cüppesini savurarak huzursuzca ileri geri yürüyordu. Mehtabın altında kadına döndü, adeta yalvarırcasına konuştu onunla. "Bu, kaybettiğimiz şeyi geri almanın bir yolu olabilir. Bunca zamandır karşısında gösteriş yaptığımız, yadsıdığımız, ağır ağır gerilediğimiz şeye karşı bir çözüm bulunabilir. Şu anda sıkı sıkıya sarıldığımız içi boş, yaldız kaplı sahte büyüklük kabuğunu değil de, gerçek görkemi bir kez daha elde edebileceğimize inanıyorum. Üstelik bu kadarla da kalmayacak, insanların, elflerin ve cücelerin bir arada kardeşçe yaşama rüyası artık gerçekleşebilir! Maeral'ın rüyası nihayet gerçek olacak!"

Saçları siyah-mavi, gözleri ise daha bile koyu bir tonda parlayan kadın, dürtülen bir hayvan gibi sıyrıldı dinginliğinden, adamın yanından hızla geçti ve bir orman kedisi nasıl

düşmanının etrafında kısa bir süre ihtiyatla dönerse, öylece döndü. Tekrar duyulan sesi artık melodik falan değil, tüm güçle savrulan bir ustura kadar keskindi.

"İhtiyarlık yıllarının pençesine düşen herkes gibi Eltargrim," diye tısladı, "sen de dünyayı olduğu gibi kabullenmek yerine, olması gerektiği gibi görmeyi arzuluyorsun. Maeral'in rüyası, adı neyse odur – altı üstü bir rüyadır yani! Bu vahşi Faerûn'da bunun gerçekleşeceğine yalnızca aptallar inanır. İnsanlar her geçen gün büyücülükte ustalaşıyorlar –merhametsiz, yayılan ve diyarları küle çeviren büyücülükte hem de! Sen de kalkmış bu... bu yılanları davet ediyor, onları sinemize basalım, zırhımızla saralım... evlerimize sokalım istiyorsun!"

Bir zamanlar okşadığı, gençliğin utangaç gözyaşları içinde rahatlattığı kibar elf kızının olanca öfkeyle neye dönüştüğünü gören Taçlı'yı hüzün bürüdü, adamın bakışları donuklaştı. "Soramın sana, onları davet etmek, dostluklarını kazanmak, böylece etkileyip onlara yol göstermek mi evladır, yoksa onlarla savaşıp yenik düşmemiz ve evlerimize kırıp döken işgalciler olarak girmeleri, tüm halkımızın dere olup çağlayan kanına batıp çıkarak yürümeleri mi? Şan, şeref neresinde bunun? Eğer tüm halkımız yok olup gidecekse, nedir bu kadar kutsallık atfettiğin şey? İnsanların ve yarı akrabalarımızın zihinlerinde kalan çarpıtılmış efsaneler mi? Sivri kulaklı, kalkık burunlu, gözlerini kör eden gururları aynı zamanda ölümcül aptallıkları olan tuhaf, soysuzlaşmış bir halk olmak mı?"

Ildilyntra, durmak zorunda kaldı, yoksa öfkeyle yürürken Eltargrim'e çarpacaktı. Sıkılmaktan bembeyaz kesilmiş yumrukları iki yanında, neredeyse burun buruna, adamın soru yağmurunu dinledi.

"Bu hayvani ırkları gizli mekanlarımıza, gücümüzün merkezine sokan kişi sen mi olacaksın?" diye sordu kadın

birden bire sertleşen bir sesle. "Sen mi olacaksın, aptallığından sağ çıkan bir avuç elfin nefretle anacağı ve hizmet etmeye ant içtiği yurttaşlarını... halkımızı... mahvoluşa sürükleyen bir vatan hainî olarak tanıyacağı o kişi?"

Eltargrim, başını iki yana salladı. "Başka seçeneğim yok. Açılış, halkımızın bir geleceği olmasını sağlayabilecek tek yol. Diğer tüm yollara baktım, hatta bu diyarı o yollarda bir nebze de götürdüm, ancak hepsi de, özellikle de önümüzdeki mevsimlerde kıran kırana bir savaşa çıkıyordu. Sadece güzel Cormanthor'un ölümü ve bozgunuyla sonlanabilecek bir savaşa, çünkü cüceler ve gnomlar haricinde tüm ırklardan yirmi kişiye karşı bir elf düşüyor. İnsanlar ve orklar söz konusu olduğunda ise bu sayı bine bir. Eğer kibrimiz bizi savaşa sürüklerse, aynı zamanda mezara da sürükleyecek ve bu, çocuklarımız ve daha kendi hayatlarını koruyamayan, seçemeyen kişiler adına yapma hakkını kendimde görmediğim bir seçim."

Ildilyntra, tükürürcesine konuştu. "Bu ödlekçe düşünceyi sonsuza dek savunabilirsin. Kendi geleceğini tayin edemeyecek kadar küçük bebekler her zaman için olacaktır!"

Kadın tekrar hareketlendi. Adamın etrafında dönüyor, yüzünü ondan ayırmamak için de sürekli başını ona çeviriyordu. Sonra, neredeyse umursamazca ekledi, "Eski bir şarkı vardır, kararını vermiş bir Taçlı'yla tartışmak olmaz, der... Şimdi sözlerdeki doğruluğu görebiliyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey seni caydırmayacak."

Gözleri kadınınkilerle buluşurken, Eltargrim'in yüzünde çok yaşlı ve bezgin bir şey vardı. "Korkmuyorum Ildilyntra... sevgili, şerefli Ildilyntra," dedi. "Bir Taçlı, doğru neyse onu yapmalıdır, bedeli ne olursa olsun."

Ellerini iki yana açarak "Taçlı olmak bu demektir, şatafatlı merasimler, süslü kıyafetler ve reveranslar değil," de-

yince, küplere binen kadın adeta ona doğru tısladı.

Yosunlar üzerinde yürüyerek ondan uzaklaştı Ildilyntra, üzerinde lavanta sarmaşıkları bitmiş bir kayaya gelinceye kadar yürüdü. Vahşi bir zarafetle kollarını kavuşturdu, gözünü güneye, durgun sulara dikti. Mehtabın altında kırışıksız, beyaz bir çarşaftı göl. Kadının peşinden gelen sessizlikse derin ve sağır ediciydi.

Taçlı, ellerini indirip onu izlemeye koyuldu, sabırla bekliyordu. Gururların çarpıştığı ve asla unutulmayan karanlık hatıralara ait bu mekanda, bir Taçlı'nın vazifesinin büyük kısmı azimle beklemekten ibaretti. Genç elfler asla anlamazlardı bunu.

Starym'in Büyük Hanımı, çok uzun gibi gelen bir süre boyunca, kolları hafifçe titreyerek gecenin içine baktı. Tekrar konuştuğunda, sesi birdenbire esen bir meltem kadar tiz ve yumuşaktı. "Öyleyse yapmam gerekeni biliyorum."

Eltargrim, gücünü salıverip onun özgürlüğünü kısıtlamak üzere elini kaldırdı... birisinin, bir elf soyunun liderine yapabileceği en büyük hakaretti bu.

Ne var ki, çok geç kalmıştı. Gökte aniden alevler belirdi, Eltargrim'in gücünün kadınınkiyle buluştuğu yerde kıvılcımlardan bir çizgi oluştu ve bu, kadının dönmesine izin verecek kadar sürdü. Gözleri tekrar buluştuğunda, şeref hançeri elindeydi kadının.

"Heyhat, bir zamanlar seni sevmiştim," diye tısladı Ildilyntra. "Starym için! Cormanthor için!"

Kadın hançeri sapına kadar göğsüne gömerken mehtap keskin kenarın ucunda tek bir kez parladı; Ildilyntra diğer eliyle de ejderha dişinden yapılmış kını fışkıran parlak kanın altına tutmuştu. Oymalı diş bir an titreşti, sonra, kan nehrinde ağır ağır kayboldu. Akan kan, o nazik vücudun tutabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Eltar..." diye soludu derken, neredeyse yakarırcasına. Sendelerken gözlerinin rengi koyuluyordu. Taçlı, hızla ileri adım atıp ellerini kaldırdı, parmaklarında sağaltıcı büyünün ışıltısı vardı. Ancak bunu gören kadın ışıldayan hançeri çekip çıkardı ve sertçe kendi gırtlağına soktu.

Kadın öksürüp öne doğru yalpalarken, aralarında kalan kısacık mesafeyi artık koşuyordu Eltargrim. Kadın kanla kaplı kolunu bir kez daha göğe kaldırıp, şeref hançerini bu sefer de sağ gözüne sapladı.

Sonra donmuş dudaklarıyla tekrar Taçlı'nın adını fısıldamaya çalışarak onun kollarına düştü ve Eltargrim, yanından geçip giden ve ejderha dişinin durduğu yerden geceye kanlı bir duman gibi yükselen büyünün kükremesine aldırış etmeksizin onu ihtimamla yatırdı yosunların üzerine. Bu büyünün, canını almaya kalkışacağının bilincindeydi.

"Ah, Lyntra," diye mırıldandı. "Hangi tartışma senin nihai ölümüne değerdi ki?" Sonra elinde parlayan kana bakarak doğruldu, iradesini topladı.

Kadının kanı bir zaaftı, eğer hemen üstesinden gelmezse, üzerinde oluşan büyü bundan faydalanıp Eltargrim'in biriken gücünü aşabilirdi.

Açtığı avuçlarına bakarken koyu renkli ıslaklık soldu, yükselen ve teninde ateş gibi gezinen büyüyle mavi beyaz parladı elleri. Taçlı, yukarısında beliren ani karanlığa doğru başını kaldırdı ve kendini bir kan ejderhasının açık ve salyaları akan ağzına bakarken buldu.

Bu, köklü soyların en ölümcül büyüsü, kendisini uyandıranın canını alan bir intikam büyüsüydü. Bazıları Safkanların Kıyameti derdi ona. Koyu renkli, ıslak ve korkunç ejderha, bir meltem kadar sessiz ve bir büyülü zehir yağmuru kadar ölümcül, heyula gibi dikilmişti üzerine. Canlı et bu ejderhanın karşısında kuruyup büzüşür, çürüyüp külrengi

kesilir, birbirine girmiş kemik ve sinirlere dönüşürdü.

Tüm Cormanthor'un Hükümdarı, yükselen gücünü kuşanmış vaziyette durdu ve ejderhanın saldırmasını izledi.

Ejderha, adayı baştan aşağı sarsan, tüm yaprakları hışırdatan ve yüzlerce dalgacıkla gölün sükunetini paramparça eden bir yağmur halinde yağdı etrafına. Değdiği yerde yosunlar kavruldu, kayalar fırladı. Saldırısı, elfin büyü gücüyle kurduğu görünmez kubbeye işlememişti. Canavar dönüp kükredi, elflerin hükümdarının etrafında aç bir daire çizdi.

Eltargrim, gücünün koruduğu çember içinde kılını bile kıpırdatmadan sağ salim durup ejderhanın yok oluşunu izledi. Ejderha ona gözdağı vermek için tekrar başını kaldırdığında, eski halinin yıpranmış bir müsveddesi gibiydi. Elf, amansızca kendini savundu ve ejderha, Taçlı'nın mavi-beyaz ateşi karşısında sürüklenen bir dumana dönüştü.

Geriye hiçbir şey kalmayınca, yaşlı elf, titrek elini bembeyaz saçlarının arasında gezdirdi ve yerde yatan kadının başında bir kez daha diz çöktü. Kopkoyu kanın hala köpürmekte olduğu dudakları öpmek için eğilerek, "Lyntra," dedi kederle. "Ah, Lyntra."

Kadının boğazındaki kan da, tıpkı çağırmış olduğu ölüm büyüsü gibi Eltargrim'in gücü karşısında dumana dönüştü. Eltargrim'in gözyaşları dökülmeye başlayınca daha fazla duman yükseldi.

Cam çanlar tekrar çınladı, kalkan büyüleri yok olmaya başlıyordu. Büyülü kalkanın sesleri sızdırmaya başlaması ile birlikte Erladden eğlencesinden gelen yüksek sesli, çılgınca müzik ve uzaklardan kopan kahkahalar da yeniden duyuldu. Elf ise gözyaşlarına söz geçirmeye çalışıyordu. Ağlamamalıydı, çünkü Cormanthor'un Taçlısı'ydı o ve vazifesi, kanın akışı durmadan, beden soğumadan bir şey daha söylemesini zorunlu kılıyordu.

Eltargrim aya bir kez bakmak için başını geriye attı, hıçkırığını bastırdı ve kadının sağlam kalan açık gözüne bakarak, kısık bir sesle "Şerefle hatırlanacaksın," diyebildi.

Taçlı, hala sevgilisi olan kişinin cesedini kucağına alırken ıstırabına yenik düştüyse bile, adada onu duyacak kimsecikler yoktu.

1. BÖLÜM
İNSAN

- BİR -
YABANIL YOLLAR VE ASALAR

Elminster'ın, memleketi Athalantar'dan dünyanın neredeyse diğer ucundaki vahşi ormanlara, elflerin efsanevi diyarı Cormanthor'a yaptığı seyahate dair kaydedilmiş hiçbir şey yoktur; bu yüzden yolculuğun ancak olaysız geçtiği farz edilebilir.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

Delikanlı, bir tanrıçanın kendisine söylediği sözler üzerinde düşünüp taşınmakla meşguldü; bu yüzden ağaçların arasından fırlayan ok, onu büsbütün gafil avladı.

Ok, vınlayarak ve ardından yaprakları sürükleyerek burnunun dibinden geçti. Elminster ise gözlerini hayretle kırpıştırarak okun peşinden bakakaldı. Bakışlarını tekrar önüne çevirdiğinde, eli kılıçlı ve hançerli, kir pas içinde deri kıyafetler kuşanmış adamların yolunu kestiklerini gördü. Altı kişiydiler ve bir teki bile dost canlısı gözükmüyordu.

"Ya inersin ya ölürsün," diye seslendi birisi; durumdan keyif alır gibiydi. El, sağa sola kaçamak bakışlar attı; arkasından kimsenin hücum etmediğini görünce, çabucak bir kelime söyledi.

Hemen ardından bir fiske attı ve karşısına dikilen hay-

dutlardan üçü, sanki havadan gelen bir darbeyi yemişçesine savrulup gittiler. Kılıçları döne döne uçtu ve ürken, iflahı kesilen adamlar önce böğürtlen çalılarına tosladılar, sonra da ağır ağır, küfürler savurarak yuvarlandılar.

"Daha geleneksel bir karşılama için 'Selam olsun' demen yeterdi sanırım," dedi Elminster az önce konuşan adama ve tüm efendiliğini takınarak yaptığı bu yoruma bir de gülümseme eklemeyi ihmal etmedi.

Haydut başının yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi, sonra adam ağaçlara atıldı. "Algan!" diye böğürdü. "Drace! Yardıma koşun!"

Yanıt olarak öfkeli eşekarıları gibi vızıldayan oklar geldi koyu yeşil ormandan.

Oklardan ikisinin atının başına isabet etmesine ramak kala eyerden aşağı sıçradı El. Sadık kıratı şaşkınlıkla boğulur gibi bir ses çıkardı, görünmez bir rakibe kafa tutarcasına şaha kalktı, sonra yana devrilip tekmeler savurdu ve öldü.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde yuvarlanmaya çalışan binicisi, ezilmekten kıl payı kurtulmuştu. Elminster, elindeki büyülerden hangilerinin ağaçlar arasında yayları hazır bekleyen haydutlarca sarılmış, eğreltiotları ve çalılar arasında debelenen yapayalnız bir adamın işine yarayabileceğini kestirmeye çalışırken, bir yandan da ağzına geleni söylüyordu.

Eyer çantasını da bırakmak istemiyordu. Çılgınca bir telaşla soluk soluğa koşup sağlam ve yaşlı bir ağacın arkasına ulaştı. Ağacın yapraklarının buruşmaya başladığı, Seçilmişin Yılı'nın ilk soğuklarından nasibini alıp altın ve kahverengi tonlarda beneklendiği çarptı gözüne. Sonra ağacın yosunlu kabuğuna tutunarak yukarı tırmandı, soluk soluğa ağaçlara bakındı.

Duyulan çatırtılar onu çembere almaya çalışan kanun-

suzların rotasını belli ediyordu. Elminster, çaresizlik içinde göğüs geçirip sırtını ağaca verdi, açık arazide gecelerse vahşi hayvanlara karşı kullanmak maksadıyla sakladığı bir büyüyü mırıldanmaya başladı. Eğer büyüyü şu anda, daha acil bir amaç uğruna kullanmazsa, öyle bir gece asla gelmeyecekti zaten. Büyüyü yapmayı bitirdi, yakındaki bir ağacın arkasından ihtiyatla kendini süzen ilk hayduda gülümsedi ve yaslandığı alacaağacın içine girdi.

El eriyip orman devinin yaşlı ve sabırlı sessizliğine karışırken, şaşalayan haydudun küfrü yarıda kesildi. Elminster düşüncelerini ağacın yaygın köklerinden, işini görecek kadar geniş olan bir diğer ağaca yolladı. O yönde bir gölgetepe vardı. Eh, işe yaramalıydı bu.

Gölge halindeki bedenini ağacın özsuyuyla birlikte akmaya bıraktı, bir yandan da boğulmuşluk, kapana kısılmışlık duygusundan kendini kurtarmaya çabalıyordu. Bu sıkışma ve gömülme hissi, bu büyüyü deneyen bazı büyücülerin aklını kaçırmasına bile sebep olmuştu, ancak Myrjala, ustalaşması elzem hususlardan biri sayıyordu bunu.

Acaba kadın bu günü daha yıllar öncesinden öngörmüş olabilir miydi?

Bu düşünce, gölgetepenin içinde yükselmekte olan Athalantar Prensi'ni ürpertti. Başına ne geliyorsa Mystra'nın iradesi doğrultusunda mıydı yoksa?

Şayet öyle ise, Mystra'nın iradesi bir başkasını yönlendiren bir tanrınınkiyle çatıştığında ne olacaktı?

Hem zaten Mystra ona efsanelere konu olmuş elf diyarı Cormanthor'a "at sürmesini" buyurmasa, El çoktan şahin kılığına bürünmüş, ormanın üzerinden uçuyor olacaktı. Bir yırtıcı kuş, haydutların canı ok harcamak istese bile okların ereemeyeceği denli yüksekten uçabilirdi.

Bu düşünceyle birlikte Elminster'ın ayakları yere bastı.

Koyu renkli, ılık ağaçtan akarak parlak günışığına çıktı. Skuldask Yolu solunda çamurlu bir şerit gibi kalmıştı; bir haydudun tozlu deri esvabıyla arasında ise hepi topu iki adım vardı. Elminster kendini tutamadı; yıllar önce, bir zamanlar Hastarl sokaklarında icra etmekten zevk aldığı şeyi yine yaptı: Adamın hançerini, kınından öylesine hafifçe ve maharetlice çekti ki haydudun ruhu bile duymadı. Kabzanın dibine, saldırmak üzere doğrulmuş bir yılan resmi kazınmıştı.

Sonra durdu, ayağının altındaki ölü yaprakları çiğneyip varlığını belli etmekten korkmuştu. Adam genç büyücünün kaçtığı yöne doğru yavaşça ve ihtiyatlıca ilerlerken, taş kadar kıpırtısız kaldı Elminster.

Acaba eyer çantasını kapıp kimseciklere fark ettirmeden tüyebilir miydi buradan? Karşısındaki kişilerin ellerinde ok ve yay vardı, dahası belli ki okçulukları da fena değildi; yine de büyülerini burada, Skuldaskar'ın tam göbeğinde, bir avuç gözü dönmüş adama karşı kullanmayı istemiyordu. Yolculuğu sırasında ayılara, büyük orman kedilerine ve uyku örümceklerine rastlamıştı bile, hem bu yol üzerinde insanları avlayan çok daha korkunç yaratıklardan söz eden hikayeler duymuştu. Hatta bir süre önce yolda ölümle tanışmış bir kervanın ters dönmüş vagonlarını ve içindekilerin kemirilmiş kemiklerini bulmuştu... ve yol kenarındaki ürkütücü uyarı işaretleri arasına katılmayı hiç de arzu etmiyordu.

Kararsızca orada dururken, başını önüne eğmiş aceleyle yürüyen bir başka haydut ağacın arkasından çıkageldi ve ona tosladı.

Korkuyla aynı anda yaprakların üstüne düştüler, ancak genç Athalantarlı'nın hançeri hazırdı bile ve El silahını kullandı.

Hançer keskindi. İndirdiği tek darbe adamın alnını yarı-

verdi. El, yuvarlanarak ayağa kalktı, adamın yere düşürdüğü yayı üzerine basıp kırmayı ihmal etmeden koşmaya başladı. Yay ayaklarının altında çatırdadı, sonra da El, peşinden şaşkın bağırışlar yükseldiği halde yola koştu.

Yüzünü kestiği adam, boşanan kanlar yüzünden, birisi yardımına koşuncaya kadar önünü göremeyecekti. Bu, Athalantarlı Elminster'i kovalayan haydutlardan birinin daha eksilmesi demekti. Berdusk Şelaleleri hala günlerce uzaktaydı, bundan böyle yürümeye mecbur kaldığına göre, yolu daha da uzayacaktı. Elturel ise daha bile geride kalmıştı. Peşinde gece gündüz iz süren bir haydut sürüsüyle iki yöne gitmeyi de istemiyordu.

Atına ulaştı, tekrar yol kenarına tırmandı, kınını tutan düğümü ve eyer çantasını, ödünç aldığı hançerle kesip kurtardı. İkisini de kapıp tabana kuvvet koşmaya koyuldu, başka numaralara başvurmaya mecbur kalmadan önce arayı biraz olsun açmaya bakıyordu.

Bir ok daha vınlayarak geçti omzunun yanından. Elminster, ansızın yolun diğer ucundan ormana saptı. Parlak taktiği buraya kadardı işte.

Durup çarpışması gerekecekti. Şayet...

Yükünü bir çırpıda yere atıverdi, kılıcını, çizmelerindeki hançerlerini, kabzasını ensesindeki saçlarla gizlediği bıçağını çekip çıkardı. Silahlarını gürültüyle bir yosun kümesinin üzerine, aşırdığı hançerin yanına kattı ve yemek pişirmekte kullandığı kararmış çatalla geniş ağızlı deri yüzme bıçağını da yığına eklerken şarkısına başladı.

Elminster büyüsünü mırıldanırken, sırayla her bir bıçağı eline aldı ve parmaklarını dikkatlice kesip üzerlerine kan damlalarını akıttı. Bu sırada adamlar da ağaçların arasından atlayıp koşuyor, hızla yaklaşıyorlardı. Genç büyücü, silahları, keselerle dolu kemerinden çıkardığı kuş tüylerine ve

örümcek ağı tutamlarına teker teker sürüyor, bir yandan da içeriklerini bir bakışta tanıyabilmesi için tüm keseleri işaretlemesini ona fısıldayan Mystra'ya şükran duaları okuyordu. İşini bitirince ellerini çırptı.

Büyü artık hazırdı. Eyerini, o tarafa gelebilecek oklara karşı kalkan niyetine kullanmak üzere aldı, çömelip arkasına saklandı. Büyülediği yedi silah da huzursuzca göğe yükseldi ve adeta av kokusu almaya çalışırcasına süzülürlerken birbirleri etrafında daireler çizdiler, sonra da sivri uçları öne bakacak şekilde ormana daldılar.

Göz açıp kapayana dek ilk haydut haykırmaya başladı ve Elminster adamın tek eliyle gözünü tutarak döndüğünü, sonra da yolun kenarından aşağı düştüğünü gördü. İkinci bir adam bir küfür sallayıp alelacele kılıcını çekti; çeliğe çarpan çeliğin çınlaması duyuldu ve o da gerileyip düştü. Yarılan gırtlağından kan fışkırıyordu.

Bir diğer adamsa homurdanıp böğrünü kavradı ve çatalı çekip çıkardı, bir inlemeyle yere fırlattı. Sonra o da deli gibi kaçmaya başladı, peşlerinden açlıkla gelen kesici aletlerden uzak kalmaya çalışan arkadaşlarına katıldı.

Kan akıtan çeliğin büyüsü bozuluyordu. Elminster, eyer çantasını yere bıraktı, ihtiyatlı bir şekilde ölen adamların üzerinden çatal bıçağını toplamaya girişti. Şu anda kaçıp kurtulmak kolaydı belki, ancak o zaman geriye kaç kişinin kalıp iz sürdüğünü bilemeyecek ve silahlarını geri alamayacaktı.

El'in düşüşüne tanık olduğu iki adam da ölmüştü ve yerdeki kan izleri, bir üçüncünün de tanrılar yanlarına çağırmadan önce çok yol alamayacağına işaret ediyordu. Haydutlardan dördüncüsü, genç Athalantarlı'nın kılıcı sırtına gömülmeden evvel Elminster'ın atına kadar ulaştı, sonra yüzüstü devrilip hareketsiz kaldı.

Elminster, yürüttüğü hançer ve belindeki bıçaklardan biri haricinde tüm silahlarını topladı, bu tatsız işe bir son verip tekrar yola koyulmadan önce iki kişinin daha cesedini buldu. Ölülerin ikisinin de silahları, o kabaca kazınmış yılanla işaretlenmişti. El, çenesini, kaşınmaya başlayan tıraşsız sakalını kaşıdı, sonra çaresizlik içinde omzunu silkti. Yola devam etmeye mecburdu, ormanın bu kısmında hangi çetenin ya da kardeşliğin dikkatini çektiğini bilmek ne işine yarayacaktı ki? Gözüne ilişen bütün yayları topladı, az ötede gördüğü boş bir kütüğün içine tıktı; kütüğün diğer ucundan körpecik bir tavşan fırlayıp dalıverdi ağaçların arasına.

El, elindeki kanlı bıçak yığınına bakıp pişmanlıkla iki yana salladı başını. Kendisini buna mecbur eden şey ne olursa olsun, can almayı sevmiyordu. Silahları yoluna ilk çıkan gür çalılıkta temizleyip güneydoğuya, kararan ormanın içine doğru yürüdü.

Çok geçmeden gök kurşuni bir renge büründü, ayaz çıktı, ancak kokusu duyulan yağmur yağmadı ve Elminster ağırlığı omzunda biteviye artan eyer çantasıyla, uzun ve yorucu yürüyüşünü sürdürdü.

* * * * *

Küçük vadiye akşam karanlığından hemen önce, yorgunlukla karışık bir ferahlamayla vardı ve ilerideki geniş tarlaları, kazık çiti, bacalardan yükselen dumanı gördü.

Çayıra benzeyen, ancak içinde balçıktan ve ezilmiş çimenden başka bir şey bulunmayan bir yerin köşesindeki direkte, üzerinde "Müjdecinin Borusu'na hoş geldiniz" yazan bir tabela asılıydı. Yazının altına, neredeyse yuvarlak şekilli, çok çirkin bir gümüş boru resmi vardı. İçine su serpilen Elminster gülümsedi, kazıklı çitin ve şerbetçiotu kokulu taş binaların yanından, üzerinde beceriksizce dövülmüş demirden bir müjdeci borusu bulunan kapının altından geçti.

Geceyi burada geçirecekti anlaşılan. Çamurlu avluyu koşar adım geçti, önünde oturan bezgin bir oğlanın turp ve biberleri soyup kestiği, su dolu fıçılara attığı, bir yandan da geleni gideni incelediği bir kapıya geldi.

Elminster'ı süzen oğlanın yüzünde ilgi belirdiyse de, çocuk, yanı başındaki gonga vurmak için hiçbir girişimde bulunmadı; burnu kemerli ve bitkin delikanlıya ifadesizce selam vermekle yetindi. El selamı aldı, içeri girdi.

Burası sedir kokuyordu ve az ileride, solda bir yerde bir şömine vardı ve oradan yükselen sesler duyuluyordu. Elminster, omzunda taşıdığı eyer çantasını savurarak etrafına bakındı ve kendisini yine bir ormanda buldu. Bu seferki, ağaç gövdesinden sütunların, loş odaların ve üzeri talaş kaplı taşların bulunduğu, koşuşan böceklerin de takımı tamamladığı türden bir ormandı. Etrafındaki kalasların birçoğu, uzun süre önce söndürülmüş eski yangınların yaralarını taşıyordu.

Kokuya bakılacak olursa, bir bira imalathanesiydi burası. Üstelik de herkesin yaptığı ekşi bira değil, başka bir tür bira imal ediliyordu besbelli. El'in içeriye azıcık hava ve ışık girsin diye kısmen kepenkleri açılmış pencereden görebildiği kadarıyla, küçük bir dağı andıracak kadar çok fıçıyı dolduran biranın üretildiği bir yerdi burası. Bu pencereden bir de alnı kırış kırış, kaşlarıysa çalı gibi olan bir surat bakıyordu. "Yalnız mısın? Yayan mısın? Yemek, yatak ister misin?"

Elminster, başıyla sessizce onayladı ve kaba bir sesle ödüllendirildi. "Madem öyle, kendini evinde say. Yatağa iki gümüş, yemeğin her bir öğününe iki gümüş, fazladan maşrapa başınaysa bir bakır alırım, banyo ise ayrıca ücrete tabi. Meyhane şuracıkta, solda. Çantanı yanından ayırma sakın – sonra söylemedi deme: Evimde kim kılıç çekerse gece mece demem, gözünün yaşına bakmadan kapının önüne korum.

Tabii silahını aldıktan sonra. Anladın mı?"

El bir nebze ağırbaşlılıkla, "Anladım," diye yanıtladı.

"Adın var mı senin?" diye sordu suratın sahibi, pencerenin denizliğine koyduğu tombul, kıllı kolunun üzerinden.

El az daha sadece "var", demekle yetinecekti, ancak sağduyulu davranıp "Ben Athalantarlı El. Şelalelere gideceğim," dedi.

Surat aşağı yukarı oynayıp onayladı. "Bana da Drelden derler. Burayı kendim inşa ettim. Şöminenin rafında ekmek, peynir ve sos var. Kendine bir maşrapa kap, ne istiyorsan Gül'e söyle. Hazırda çorbası var."

Surat kayboldu ve hareket ettirilen fıçıların gürültü patırtısı pencereden yükselirken Elminster de kendisine söyleneni yaptı.

Meyhaneye girişiyle beraber ihtiyatlı yüzlerden oluşan bir orman yukarı baktı ve gencin peynirini hardalla süsleyişini, maşrapasını alıp bir köşeye ilişmesini sessiz bir ilgiyle izledi. Elminster, içeridekileri başıyla kibarca, Gül'ü ise şevkle selamladı, sonra da kendini guruldayan midesini doldurmaya ve onu süzenlerin bakışlarına karşılık vermeye adadı.

Karşı köşede iş gömleği giymiş bir düzine kadın ve erkek oturuyordu. Hepsi de kan ter içinde, leş gibiydiler. Ayaklarında kocaman biçimsiz botlar, yüzlerindeyse bıkkın ifadeler vardı. Bunlar yatmadan önce yemeğe gelmiş çiftçilerdi.

Bir başka masada deri zırhlar giymiş, her yanlarına kayışlarla silahlar bağlamış adamlar vardı. Hepsinin de beyaz bir kalkanın üzerine yatırılmış kızıl bir kılıcı resmeden armaları bulunuyordu. Aralarından biri Elminster'ın gözlerinin armasına iliştiğini görünce, "Bize Kızıl Kılıçlar derler;

kervanlara koruculuk etmeye, Kalişar'a gidiyoruz," diye homurdandı.

Elminster de cevaben kendi adını ve gittiği yeri söyledi, maşrapasından kana kana içti, insanlar ona ilgilerini yitirinceye kadar da sessizliğini korudu.

O içeri girdiğinde kesilen sohbet kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. Bu, son iki müşteri arasında süregelen bir üstünlük sağlama yarışıydı anlaşılan. İkisi de saçı sakalına karışmış, gürültücü insanlardı. Paçavradan farksızdı elbiseleri ve kullanılmaktan eskimiş sağlam kılıçlardan, tangırdayan kupalardan, bıçaklardan, tokmaklardan ve türlü alet edevattan oluşmuş ayaklı silahlıklara benziyorlardı.

Diğerine kıyasla daha kıllı, şişman ve burnu yukarda olanı, Karlmuth Hauntokh adını taşıyordu. Athalantar'ın genç Prensi dinlerken, o da atıp tutuyordu: "Hele şu aralar elini sallasan bi fırsata çarpıyo. Bakın, ne diyorum size, ben ve şuracıktaki Surgath gibiler için fırsat kaynıyo."

Adam, gün görmüş yaşlı gözleriyle Kızıl Kılıçlar'ı yerlerine mıhlamak için öne yaslandı ve hiç şüphesiz ahırdan bile olanca netliğiyle duyulan bir fısıltıyla konuştu. "Elfler yüzünden, anladınız mı? Gidiyolar artık, nereye gittikleriniyse bilen yok. Elanvae dedikleri yerden çekildiler... hani buranın kuzeydoğusunda, içinden Eren Irmak'ın aktığı bi koru vardır ya, terk ettiler artık orayı... geçen kış hem de. Şimdi bütün orası bize kaldı. Bak, daha on gün bile olmadı, oracıkta, metruk bi evde incik boncuk buldum, mücevher kakmalı altınlar!"

İnanmadığını belli eden soğuk bir sesle, "Ya, ne demezsin," dedi çiftçilerden biri ona, "boyu ne kadardı Hauntokh? Kafamdan büyük müydü bu seferki?"

Define avcısı kötü kötü baktı ona, kara kaşları birleşip öfkeli bir duvar oluşturmuştu. "Kapa şu çeneni Nagların,"

diye kükredi. "Ben oraya gittim mi, kurtları kovalamak için kılıç sallıyorum. Oysa seni ormanda cesurca dolaşırken görmedim hiç!"

"Bazılarımızın," diye cevapladı Naglarn, "yapacak dürüstçe işleri vardır Hauntokh... ama sen zaten bunun ne olduğunu bilmezsin, değil mi?" Çiftçilerin birçoğu kıkırdadı ya da yorgun bir sessizlikle gülümsediler.

"Bunu duymamış olayım çiftçi," diye soğuk bir tavırla konuştu define avcısı. "Boynuz'u seviyorum ve seni kendi sabanınla açacakları bir deliğe, ot tarlanın bir kenarına gömdüklerinde de burada oturup demlenmeyi planlıyorum. Ama sana, senin gitmeye cesaret edemeyeceğin yerlerde yaşayanlarla alay etmeyi göstereceğim."

Kıllı bir el, yılanınkinden farksız bir hızla Hauntokh'un açık gömleğine atıldı ve ağarmış kılların arasından yumruk büyüklüğünde bir kumaş kese çıkardı. Uzun ve kısa parmaklar torbanın ağzını büzen ipleri açtılar ve içindekini çıkarıp gösterdiler: Işıl ışıl mücevherlerle bezenmiş, parlayan altından bir küre. Define avcısı küreyi yukarı gururla kaldırırken odadaki herkes istemsizce, huşu içinde nefesini tuttu.

Güzel bir şeydi; Elminster'ın bugüne kadar gördüğü tüm elf eserleri kadar harika ve eskiydi. Belki de bir düzine Müjdecinin Borusu ya da daha fazlası ederdi. Şayet şu parıltı, tek amacı gösteriş olmayan bir büyünün işaretiyse, daha da fazlası. El, mücevherin iç ışığının, definecinin parmağındaki yüzükte oynaşmasını izledi; içinde saldırmaya hazırlanan bir yılan resmi kazınmış olan yüzükte.

"Böyle bir şey görmüş müydün hiç?" diye şeytani bir zevkle baktı Hauntokh. "Oldu mu Naglarn?" Başını çevirdi, açlıkları ve hayretleri yüzünden neredeyse yerlerinden düşecek olan Kızıl Kılıç maceracılarının üzerinde gezindi bakışı,

sonra rakip defineciye döndü.

"Ya sen, Surgath?" diye sataştı. "Bunun yarısı bile edebilecek bir şey buldun mu bari?"

Başını kaşıyarak "Öyle olsun," dedi diğer kösele suratlı, sakallı adam. "Kendin kaşındın." Karlmuth Hauntokh kıkırdayıp bariz üstünlük anının keyfini çıkarırken, adam iskemlesinde kaykıldı, çizmeli ayağını masanın üzerine dayadı.

Ve pejmürde defineci kaldırıp uzattığı çizmesinden uzun ince bir şey çıkarıp yüzüne Karlmuth'unkinden aşağı kalmayan bir sırıtış yerleştirdi. El, adamın pek fazla dişi kalmamış olduğunu fark etti.

"Sana böbürlenip üstünlük taslamayacaktım Hauntokh," dedi neşeyle. "Yok, yok. Surgath Ilder'in raconuna sığmaz öylesi. Benim kitabımda sessiz olup işini sağlama almak yazar... sessiz ve sağlam." Uzun ve ince silindiri kaldırdı, üzerini örten buruşuk siyah ipeğe koydu elini. "Ben de Elanvae'deydim," dedi ağzını yaya yaya. "Oltama kimin postu, neyin hazinesi takılıcak bi göreyim diye gittiydim oraya. Bak Hauntokh, yıllar yıllar evvel –kuşkusuz sen daha ananın karnındaydın o zamanlar– şunu öğrendim..."

Definecilerin daha iri olanı dişlerini göstererek homurdandı, ama ipekle örtülü nesneden bir an olsun ayrılmamıştı gözleri.

"...Eğer acelen varsa ve elflerin ormanındaysan, hayvanlarla hazineleri bir arada bulabileceğin tek bir yer vardır: bir mezar."

Bu son sözcük, zaten sus pus kesilmiş olan odayı, beklentili bir sessizliğe boğdu.

"Avlanan elflerin uzak durduğu tek yerdir mezarlar," diye sözünü sürdürdü Surgath. "Eğer her saniye hayatın pahasına çarpışmaya itirazın yoksa, şansın böyle bir şey bulacak

kadar yaver gidebilir," dedi ve bir çırpıda çekiverdi kumaşı.

Önce bir mırıltı yükseldi, ardından tekrar sessizlik çöktü. Definecinin elinde tuttuğu şey, üzeri yivli ve kakmalı bir gümüş asaydı. Bir ucu inceliyor, stilize edilmiş alevden bir dile dönüşüyor; diğer ucuysa Kızıl Kılıç ekibinin en yakın üyesinin hayretten açık kalan ağzı kadar büyük, gök mavisi bir mücevherle sonlanıyordu. İki ucun arasında, asanın gövdesine neredeyse gerçekten farksız bir ejderha kurulmuştu, parlak mücevherlerdendi gözleri. Biri yeşil, diğeriyse kehribar rengi. Kıvırdığı kuyruğunun ucundaysa bir taş daha göze çarpıyordu, bu seferki siyah bira rengindeydi.

Elminster, maşrapasını ağzına götürüp yüzündeki hevesi silmeyi akıl edene kadar, bir süre öylece bakakaldı. Eğer elf muhafızlarla muhatap olması gerekecekse, böyle bir şey hakikaten de işine yarayabilirdi... Bu kadar güzel ve zarif olduğuna göre, elf eseri olmalıydı. Kim bilir hangi güçler gizliydi içinde.

"İşte bu asa," dedi Surgath, elinde sallayarak –Gül odaya dumanı tüten turtalarla dolu bir tepsiyle girip, gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla hepsini yere boca edince bir kıyamettir koptu– "bir elf lorduyla birlikte gömülmüş, iki bin yıl önce falan. Dahası, insanların gözünü boyamaya da bayılırmış bu elf –aynen şu karşımdaki tembel, boşboğaz definеci muhterem gibi! O yüzden türlü numaralar çevirirmiş asasıyla. Bakın hele."

Huşu içinde bakan kalabalık, onun asanın dibindeki büyük taşa ve ejderin gözlerinden birine aynı anda dokunduğunu gördü. Asayı Karlmuth Hauntokh'a doğrulturken bir ışık çaktı ve adam korkudan yaprak gibi titreyip inleyerek kendini yere attı.

Surgath başını geriye atıp bir kahkaha savurdu. "Altına edecektin be Hauntokh," diye güldü. "Kes şöyle titreyip

durmayı. Tek yaptığı bu işte, sadece ışık saçıyor."

Elminster başını hafifçe yana eğdi, asanın bundan daha fazlasını yapması gerektiğini biliyordu... ancak odada, tıraşsız delikanlının tepkisinin farkında olan sadece bir çift göz vardı.

Rakip defineci öfkeli gözlerle doğrulduğunda, Surgath olanca tatlılığıyla ekledi. "Ha, bir de şu vardı."

Ejderin diğer gözüne ve alttaki mücevhere yine aynı anda dokundu ve bir ışın meyhaneyi boydan boya aşıp Elminster'ın maşrapasına isabet etti, onu fırıldak gibi döndürdü. Genç adam üzerinden dumanlar yükselen maşrapanın duvara çarpıp tangırdamasını izledi ve gözlerini kıstı.

Işın sönüp maşrapa odadan dışarı yuvarlanırken, "Bununla da bitmiyor," dedi Surgath keyifle. "Daha bu var sırada!"

Defineci, asanın ucundaki büyük mücevherle ejderhanın kuyruğundakine aynı anda dokundu ve bu sefer ortaya, içinde küçük kıvılcımların dönüp dans ettiği, uğuldayan mavi bir küre çıktı.

Elminster'ın yüzü gerildi, peynirinin arkasındaki parmakları hızla oynadı. Sanki maşrapasını arıyormuşçasına başını öne eğdi, böylece onun bir şeyler fısıldamakta olduğunu görmeyecekti diğerleri. Bu son gösteriyi, asıl zararı açığa çıkmadan önce ortadan kaldırmalıydı.

Büyüsü, meyhanenin diğer müşterilerini uyandırmadan işe yaramıştı. Elminster rahat bir nefes alıp iskemlesine yaslandı, alnında boncuk boncuk ter birikmişti. İşi bitmemişti henüz; sırada, ne yapıp edip asayı şu moruğun elinden almak vardı. O asayı elde etmeliydi.

"Bakın şimdi," dedi Surgath güç duyulur bir sesle. "Bana sorarsanız, bu küçük oyuncak bir kralın elinde hiç de kötü

durmaz... ben de krallardan hangi birine vereyim diye düşünüp duruyorum. İşin yoksa şimdi git, pazarlık yap, sonra da kelleni kaybetmeden ya da bir zindana tıkılmadan çıkmayı başar. Eh, bilirsiniz ya, önce de kralın doğrusunu seçmek gerek... çünkü bana en aşağı elli yakut ödeyebilecek birisi olmalı. Üstelik her bir yakut da başparmağımdan büyük olacak!"

Defineci memnuniyetle etrafına bakınarak ekledi, "Ha, aklıma gelmişken hatırlatayım dedim. Asayı elimden almaya kalkanın canına okuyacak, yararlı büyüler de buldum. Hem de insanın icabına sonsuza dek bakan türünden. Arif olan anlamıştır sözümü."

Maceracılardan biri "Elli yakut!" diye tekrarladı, huşu dolu bir inanmazlıkla.

"Sözünde ciddi misin?" deyiverdi Elminster ve ses tonundaki bir şey, odadaki her gözün ona dönmesine sebep oldu. "Şu elindekini, hemen şuracıkta elli yakuta satar mısın?"

"Eh, şey–" diye mırın kırın etti Surgath ve gözleri kısıldı. "Niye sorarsın be evlat? Şu eyer çantan tıka basa yakut mu dolu yoksa?"

"Kim bilir, öyledir belki de," dedi Elminster, elindeki peyniri sinirli sinirli ısırırken parmaklarını yutmasına ramak kalmıştı. "Tekrar soruyorum: Teklifin ciddi mi?"

"Şeyy, biraz aceleci davranmış olabilirim," dedi defineci ağır ağır. "Aslında yüz yakut diycektim."

"Tabii ya," dedi Elminster duygusuz bir sesle. "Ta buradan hissetmiştim. Evet, Surgath Ilder, o asayı senden hemen burada satın alacağım, yüz yakuta. Hem de her biri başparmağından daha büyük."

"Hah!" deyip sırtını iskemlesine verdi defineci. "Senin

gibi bir yeni yetme nerden bulacakmış yüz yakutu?"

Omuz silkti Elminster. "Sen de bilirsin işte, başkalarının mezarlarından falan. O tarz yerlerden."

"Hiç kimse yanında yüz yakutla gömülmez," diye alaya aldı Surgath onu. "Daha küçük at, evlat."

"Öyle olsun o zaman. Ben, zengin bir krallığın hayatta kalan tek prensiyim..." diye konuşmaya başladı El.

Hauntokh, oğlana daha bir dikkatle baktı, ama Surgath ciddiye almayıp güldü. Elminster doğruldu, umursamazca omuz silkti, eyer çantasına elini attı. Elini çantadan çıkardığında, aslında elinin boş olduğu gerçeğini ve "askıda" bekleyen büyüsünü salıverecek el hareketini gizlemek maksadıyla, tortop edilmiş bir pelerin tutmaktaydı

Öne eğilip dikkatle izleyen maceracıların bakışları arasında Elminster, şaşaalı bir hareketle kumaşı açtı ve şömineden yansıyan ateşlerle cayır cayır yanan kiraz kırmızısı mücevherler önündeki masaya serildi.

"Al birini de bak, Surgath," dedi Elminster kibarca. "Gerçek miymiş, değil miymiş, kendin gör."

Hayretten nutku tutulan Surgath denileni yaptı. Taşlardan birini havada fırıl fırıl dönen asanın ışığına tuttu. Elleri titremeye başladı birden. Karlmuth Hauntokh da masadan bir mücevher kaptı, gözünü dikkatlice dikti içine.

Sonra, çok ağır bir şekilde, burnu kemerli gencin önündeki masaya bıraktı ve bakışlarını meyhanede gezdirdi.

El, adamın kıllı ellerine çevirdi bakışlarını. Evet, adamın yüzüğündeki sembol haydutların üzerlerindekiyle birebir aynıydı.

"Mücevherler gerçek," dedi Hauntokh kaba bir sesle. "Şundan daha bile gerçekler hatta." Başparmağıyla asayı işaret etti, kendi önündeki incik boncuğa baktı, başını ağır

ağır iki yana salladı.

"Evlat," dedi Surgath, "Şayet ciddiysen... asa senindir."

Kadını erkeği, herkes ayağa fırlamış, üzeri ışıldayan mücevherlerle dolu masaya bakıyordu. Kızıl Kılıçlar'dan biri yürüyüp Elminster'ın başına dikildi.

"Senin gibi veledin teki böyle hazineleri nerden buldu, merak ettim," dedi tehditkar bir tavırla. "Seni ta Şelalelere kadar uzun ve tehlikelerle dolu yol boyunca idare edecek kadar var mı bu mücevherlerden?"

Elminster, hafifçe gülümsedi, savaşçının avucuna bir şey sıkıştırdı.

Adam başını eğip baktı. Elinin ayasında tek bir madeni para ışıldıyordu. Eski ve büyük, saf platinden bir para.

Elminster, havada ağır ağır dönüp duran asayı aldı, diğer eliyle de Surgath'ı mücevher dolu masaya buyur etti. Adam adeta masanın üzerine atladı.

Burnu kemerli genç, onun yakutları coşkuyla bir araya toplayışını izledi ve maceraperest sokuldu; meyhanenin her köşesine ulaşan bir fısıltıyla konuştu: "Lakin dikkat edilmesi gereken bir şey var, saygıdeğer beyefendi – üstelik bu şey, daha fazlasının peşinde."

"Ya, öyle mi?" diye sordu adam, az önceki kadar tehditkarca.

Elminster, parayı işaret etti ve para aniden kıpırdadı, tıslayan bir yılan halinde yükseldi adamın avucundan. Adam küfrü basıp yılanı elinden fırlattı. Metalik bir çınlamayla yılan duvara çarptı, düştü ve yuvarlandı, tekrar paraya dönüştü.

"Gördüğünüz gibi, lanetli bunlar," dedi Elminster tatlı bir sesle. "Hepsi hem de. Bir mezardan çalındılar ve bu, laneti harekete geçirdi. Üstelik onu dizginleyecek büyüm

olmadan..."

"Dur bir dakika," dedi suratı asılan Surgath. "Bu yakutların gerçek olup olmadığı ne malum?"

"Bilemezsin," dedi Elminster ona. "Ama gerçekler ve yarın sabah da yakut olarak kalmaya devam edecekler, ondan sonraki her gün de. Eğer asayı geri istersen, Gül'ün benim için hazırladığı odada olacağım."

Hepsine kibarca gülümseyip dışarı çıktı. Bir yandan da, parmaklarında yılanlı yüzükler olsun ya da olmasın, aralarından kaçının odaya girip orada olmayan asayı arayacağını; ya da yatağında yatacak tek şey olan büyülü görüntüyü öldürmeye çalışacağını merak ediyordu. Müjdecinin Borusu'nun örme saz çatısı, Athalantar'ın son Prensi'nin işini görmeye yeter de artardı bile.

Genç Athalantarlı'nın ayrılışını hayretler içinde izleyen gözler arasında, köşeye kurulmuş, karalara gizlenmiş bir çift göz vardı ki canilikle için için yanıyordu. Bu gözler, yılanlı yüzük takan adama ait değildi.

* * * * *

"Yüz tane yakut," dedi Surgath törpü gibi sesiyle, parlak mücevherleri küçük, kırmızı bir yağmur halinde bir avucundan diğerine dökerek. "Hepsi de gerçek üstelik." Başını kaldırıp koruyucu tılsımların huzur verici ışıltısına baktı, gülümsedi, sonra yakut dolu kaseyi bir kez daha salladı. Bu koruyucu tılsım taşını almak ona yıllar önce, önündeki gibi mücevherlerden ikisine patlamış, ancak geçen gece bedelini son kuruşuna kadar hak etmişti.

Hala gülümseyen defineci, mücevherdeki alevli savunma büyüsünden ve büyünün hedefinin kendisi olduğundan habersizdi, bu nedenle tılsımlı taşın bir kez parladığını görmedi.

Boğuk bir kükreme duyuldu, definecinin iskeleti yavaşça, yanlamasına yatağa düştü. Surgath Ilder sonsuza dek sırıtacaktı artık.

Isıdan çatlayan birkaç yakut, kararmış parçalar halinde zemine dağıldı. Onları izleyen gözlerde belli bir memnuniyet vardı var olmasına, ancak yine de bekleyen bir cinayet dürtüsüyle için için yanmayı sürdürüyorlardı. İntikam bazen mezarın ötesine dahi uzanabilirdi.

Gözlerin sahibi biraz sonra gülümsedi, gamsızca omuz silkti ve bir avuç yakutu kendisine taşıyacak olan büyüyü yaptı.

Eninde sonunda hepimiz öleceğiz, neden zengin olarak ölmeyelim ki?

- İKİ -
ÖLÜM VE MÜCEVHERLER

Mücevherli Büyücü'nün ölümü, şayet yolu oraya düşen bir insan kendisini feda etmiş olmasaydı, Alastrarra Soyu'nun sonunu getirebilirdi. Çok geçmeden, diyarın elflerinin birçoğu, keşke söz konusu insan her şeyi feda etseydi de kendini feda etmeseydi diye yakınacaklardı. Diğerleri ise, aslında onun zaten böyle yaptığını söylerler.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

Sonu gelmek bilmeyen ormanın içinden geçerken arazi bir kez daha yükselmeye başladı; her yanı kaplayan ağaçların arasında yalçın kayalıklar ve koskoca, yosunlu taş çıkıntıları belirmişti. İzlenecek bir patika yoktu gerçi, ama Elminster insan diyarı Cormyr'in doğu sınırlarını çizen dağ silsilesini geride bıraktığına göre, Cormanthor yolu en uzun ağaçların boy verdiği güney ve doğu yönünde olmalıydı. Burnu kemerli genç, heybesini omzuna vurmuş biteviye yürüyordu ve görünmeyen hedefine artık yaklaşmakta olduğunun bilincindeydi. Ağaçlar artık daha yaşlı ve iriydi; yosunlarla, sarmaşıklarla bezeliydi üzerleri. Ormancıların balta izlerinin olduğu yerleri geride bırakalı nice zaman olmuştu.

Günlerdir, hatta aylardır böyle yürüyordu, ama onu bi-

neğinden eden haydut oklarına minnettar sayılırdı. Cormyr halkının mesken tuttuğu, artık arkasında kalan topraklar bile öyle yol vermez, öyle gür ormanlarla kaplıydı ki at sırtında gelmiş olsa bile zaten hayvanı salıvermeye ve böylece Mystra'nın talimatına kasten karşı gelmeye mecbur olacaktı.

Daha yer şekilleri onu itaatsizliğe zorlamadan evvel hayvana yiyecek saman almaktan beş kuruşsuz kalacak, ağaçların dallarını atın da geçebileceği kadar kesmekten koluna ağrılar girecekti; tabii at, aralarında dönülemeyecek kadar sık ağaçların arasına girmeye razı olursa. Orman, geceleri hırlayıp uluyan, görünmeyen birçok şeyin ölürken haykırıp inlemesine neden olan yaratıklarla doluydu.

El, ölenlerin saflarına erkenden katılmamayı ümit ediyordu.

Büyülerini el altında bulundurmayı ihmal etmiyordu. Büyüler onun bazen tavşanları, kimi zaman da geyikleri oldukları yerde dondurmasına, sonra da bıçağını kullanabileceği kadar yakınlarına sokulmasına izin veriyordu. Bunu takip eden kasaplık işinden ve kan revan içinde kalmaktan da bıkmaya başlamıştı; yalnızlıktan, kaybolmuşluk hissinden, takip edildiği anlamına gelen ardı arkası kesilmez hışırtılardan ve seslerden de. Bazen kendini Mystra'nın güçlü ve kutsanmış bir Seçilmişi değil de, hedefsiz, körlemesine giden kötü nişanlanmış bir ok gibi hissediyordu. Bir şeylere isabet etmiyor değildi. Her şey kolay ve apaçık görünürken ansızın bir gaftan doğruca diğerine koşuyordu. Eh, Seçilmişlerin ender bulunan hayvanlar olmasına şaşmamak gerekirdi.

Bunca ağacın arasında, şu anda bile onun izini süren, daha nadir hayvanlar olduğuna kalıbını basabilirdi. Mystra neden onu bir çırpıda elf şehrinin sokaklarına götürecek bir büyü vermemişti ki? Aydenizi ileride, solda bir yerlerde kalıyor, elf bölgesi olan bu ormanın bitişini işaretliyor ve

şayet tüccarların dedikodularından, Hastarl'daki haritalara kısacık bakışlarından aklında kalanlar doğruysa, aradığı elf diyarının doğu sınırlarını oluşturan muazzam, uçsuz bucaksız Düşen Yıldızlar Denizi'nin kollarından birine, bir nehir vasıtasıyla bağlanıyordu. Arkasında bıraktığı dağlar Cormanthor'un batı ucuydu; demek ki yürümeye devam eder, bir nehre rastlar rastlamaz sağa dönerse, elf topraklarında kalacaktı. Efsanelere konu olan şehri bu toprakların kalbinde bulup bulamayacağıysa apayrı bir meseleydi. İçini çekti; ne ileride bir şehir olduğunu işaret eden bir meşale ışıltısı vardı, ne de başka bir şey. Dahası, sıradağları aştıktan sonra elfleri bulmak şöyle dursun, Athalantar'ı terk edişinden bu yana tek bir elf bile görmemişti. Burada ayağının bir ağaç köküne takılıp düşmesi bile onu öldürebilir, üstelik akbabalarla kurtlardan başkasının haberi olmazdı. Mystra madem onun şehre ulaşmasını o kadar önemsiyordu, niye ona yol göstermiyordu? Kış vakti gelip çattığında El'i yolunu yitirmiş, amaçsızca dolanırken ya da kemikleri vahşi ayıpuhular, perytonlar ya da sinsi bir dev örümcek tarafından parçalanmış ve unutulmuş vaziyette bulabilirdi.

Elminster, içini çekip yürümeyi sürdürdü. Ayakları, kemiklerinin içine işleyip midesini bulandıran bir acıyla öylesine sızlıyordu ki su toplayıp patlayan kabarcıkların ve açık yaraların ıstırabı bile bunun yanında hiç kalırdı. Çizmeleri de pes etmeye yüz tutmuştu artık. Masallardaki kahramanlar heyecan neredeyse, hiç gecikmeden ve güçlükle karşılaşmadan yetişirlerdi oraya ve Mystra'nın Seçilmişleri'nden olduğuna göre, o da kahramandan sayılmayı kesinlikle hak ediyordu!

Ne olurdu her şey daha kolay olsa? Yine çekti içini. Bezgin adımları birbirini takip edip de etrafındaki orman sıklaştıkça, her yer çarpılmış duvarları anımsatan, topraktan yükselen ve mantar kaplı köklerle doldu; güneş ışığı yüzünü

göstermez oldu. Başını kaldırıp onu uzaktan ve temkinli bir şekilde izleyen geyikler artık manzaranın sıradan bir unsuruydu. Etrafındaki o hiç eksik olmayan gölgelerden gelen hışırtılar ve kanat çırpmalar, başka av hayvanlarının da sayısının arttığına işaret ediyordu.

Elminster, kol gezen tehlikenin korkusundan çoğu kırık dalı, çalıyı ya da sarmaşığı görmezden geliyordu. Burnu koku alan ve acıkmış hiçbir şeye av olmayı istemediğinden, zeminden aşağı yukarı otuz santim yukarıda, havada yürümesini sağlayan bir büyü yapmıştı epey önceden. Arkasında hiç iz bırakmıyor, ormanın boğum boğum gövdeli devlerinin fidanlarıyla ve dikenli çalılarla dolup taşan kısmını takip ediyordu. Yolu nispeten açıktı. İyi de yol alıyordu; yorulduğunda bir sis bulutu şekline bürünüp gece vakti ağaçların yüksek dalları arasında dinleniyordu. Birisi ya da bir şeyler onu izliyordu elbette.

El'in görmesine izin vermeyecek kadar temkinli ya da kurnaz bir şey hem de. Hatta El bir seferinde kendini bir görünmezlik büyüsüyle gizlemiş ve geldiği yolu gerisin geri dönmüş, ancak takipçisinin izlerinin bir ırmakta sonlandığını görmüştü. Athalantar'ın son Prensi'nin tek öğrendiği, kendisini gölge gibi takip edenin tek başına bir insan ya da iki ayağının üzerinde duran, sert tabanlı çizmeler giyen bir varlık olduğuydu.

Böylece El bu konuyu boş verdi ve hakkında efsaneler anlatılan Ezgi Kuleleri'ne doğru ilerlemeyi sürdürdü. Elfler, büyük şehirlerini gören hiçbir insanın sağ kalmasına izin vermezlerdi, ama El'e daha ilk hizmetinde oraya gitmesini bir tanrıça buyurmuştu. Şayet mahremiyetlerine sımsıkı bağlı olan elfler bu durumu takdir etmezlerse, işler sarpa saracaktı.

İşler sarpa saracaktı; eğer refleksleri ya da büyüleri onun yüzünü kara çıkartırsa. Daha geçenlerde, bir alacakaranlık

vakti solunda mavi bir ışık patlaması olmuş, bir tuzak büyüsü bir ayıpuhunun canını almıştı. Elminster'ın tek umudu, böyle büyülerin tür ayrımı gözetmesiydi; yere basmamak için büyüyle havalanmış insanlar da hesaba katılmışsa çıra gibi yanardı.

Ama onun gözünde netleşen bir şey vardı artık: Cormanthor'un elfleri dost canlısı da olsalar, topraklarına izinsiz giren insan bir elf mezarından yağmalanmış bir güç asası taşıyorsa, onu bağırlarına basmayabilirlerdi.

Mezar hırsızının büyü hakkındaki cehaleti ne olursa olsun, Müjdecinin Borusu'nda dikkatleri üzerine toplamakla hata etmişti Elminster. Hem o gece uykusundan olmuş, hem de birbirinden bağımsız en az dört kişi büyülerle ve hançerlerle odasına saldırdığı vakit paçasını kurtarmak için alelacele büyü yapmak zorunda kalmıştı. Saldırganların sonuncusu, El aşağıdaki karanlıkta birbirlerini ölümüne bıçaklayan iki saldırganın seslerini dinlerken elinde bir hançerle çatıdan sürünerek gelmişti.

Artık yanında çok güzel –hiç şüphesiz bir o kadar da tanınması kolay– mücevherli, gümüş kakmalı bir şey taşıyordu ve bunu gören bir elf, asanın güçlerini uzaktan uyandırabilir ve El'e karşı kullanabilirdi... kendisini uyandıranlara zarar verecek büyüler kusan ya da lanet taşıyan bir asa da olabilirdi bu. Belki de hayatta kalan akrabalarının, dokunmaya cesaret eden her insanoğlunu öldürebileceği bir elfe ait bir asaydı – birilerinin şu anda bile izini sürebileceği cinsten.

Nasıl olmuş da böyle salaklık etmişti? Bir kez daha içini çekti. Yolunun üzerinde bir yerlerde asayı saklaması gerekiyordu. Hem de iz sürmeye yarayan büyüleri engelledikten sonra, gizemli bir takipçinin ya da elf kolcularının değil, sadece kendisinin bulabileceği bir yere. Bu da sonu gelmez ormanda bir ağaç değil de ağaçların altında bir yer, ayırt

edici bir mihenk noktası bulması gerektiği anlamına geliyordu. Bir gözü sürekli uygun bir şey aramakla meşguldü.

Elminster, on ikinci kez bir bataklığın kara suları üzerinde yürüdüğü gün, güneşin doğumundan hemen sonra aradığı şeyi buldu. Arazi bir dizi sarp kayalık halinde keskin bir şekilde yükseliyordu ve kayaların sonuncusu güneşe yelken açmak için sabırsızlanan muazzam bir geminin pruvasını andırıyordu.

Elminster, pruvanın yanındaki kayalığı seçti. Burası nispeten alçaktı ve yüksekliği bir ağacın eni kadardı; bir yanındaysa kayalığa tutunuş biçimi El'in hoşuna giden bir alacaağaç vardı. Burasının iş göreceğine kanaat getirdi. Ağacın köklerinin arasına çömeldi, bir avuç toprak alıp parmaklarının arasından dökülene, geriye yalnızca birkaç taş kalana kadar sıktı.

Gümüş asayı çantasından çıkardı, avucundaki taşların üzerine koymadan önce şöyle bir baktı. Güzel bir asaydı, bir ucu incelerek yalaz şekli alıyordu. Elminster hayranlık içinde başını iki yana salladı ve elinin üzerine doğru bir büyü okudu. Sonra yarattığı çukura soktu asayı, üzerini toprakla örtüp düzleştirdi ve yakınlardan kopardığı bir yosun kümesini düzensiz toprağın üzerine yerleştirdi. Birkaç avuç yaprak ve dal kamuflajı tamamlayınca Elminster aceleyle bir sonraki kayalığa gitti. Avucundaki taşlardan birini buraya bıraktı, sonra ağaçlıklı yükseltilerdeki üç kayaya daha gidip her birine birer adet taş bıraktı. Sonuncusunda durakladı; kendisini zayıf düşürüp kötü hissettiren, uzun ve keyifli bir nefes süresince uzuvlarının mavi beyaz ateşle gıdıklanmasına yol açan bir büyü daha mırıldandı.

Sonra o uzun ve keyifli nefesi aldı ve kendini ikinci büyüye girişecek kadar güçlü hissetmeden önce bir nefes daha alması gerekti. Bu seferki büyü el işaretlerinden, tek bir tümceden ve kulağının arkasından kopardığı bir saç telinin

erimesinden oluşan basit bir şeydi. Bitmişti.

Athalantarlı, bir süre kıpırdamadan durup kulak kesildi ve bir hareket olup olmadığını görmek için geldiği yöne doğru dikkatlice baktı. Ağaçların arasında yanlış yönlere koşuşturan ve onu umursamayan küçük orman hayvanlarının seğirtmesinden başka hiçbir şey takılmadı gözlerine ve kulaklarına. El, dönüp yeniden yola koyuldu. Sırf kendisini takip edenin kim olduğunu görmek için saatlerce bekleyecek değildi.

Mystra onu Cormanthor'a bir amaçla göndermişti. Ondan orada ne yapmasını beklediğini henüz açıklamamış, ama "ilerleyen vakitte" El'e ihtiyaç duyulacağını söylemişti. Pek de acele edilecek bir şeymiş gibi görünmüyordu hani; bununla birlikte elflerin efsanevi şehrini görmek için yanıp tutuşuyordu. Ozanların dediğine bakılırsa, tüm Faerûn'un en güzel yeriydi burası; harikalarla ve daha bakıldığı anda insanın nefesini kesecek güzellikte elf halkıyla doluydu. Şenliklerin, büyülü mucizelerin ve şarkıların, kuleleri arşa değen fantastik konakların; uçsuz bucaksız bir bahçenin içinde sarmaş dolaş büyüyen ormanın ve şehrin mekanıydı. Elf olmayanların, daha görüldükleri ilk anda öldürüldüğü bir yerdi.

Akılsız haydutları konu edinen eski bir baladın, Athalantarlılar arasında hoşnutsuzluk belirten bir deyime dönüşmüş bir mısrası vardı: "Bize hazineyi yakmak düşer, elimize geçince," diye. Gelecek günlerde bu Elminster'ın de başına gelebilirdi pekala. El, Cormanthor'da elfleri dinleyip izleyen bir sis bulutu halinde sürüklenerek epey vakit geçireceğini hesaplıyordu.

Bunun, büyü sonucu ölümün sonsuz boşluğunda çile doldurmaktan, bir elf bahçesinin toprağında unutulup kaybolmaktan ve Mystra'ya olan hizmetini yerine getirememekten daha iyi olduğu fikrindeydi.

Genç adam, kulübe genişliğindeki bir gölgetepenin dibinde duraklayıp heybesini bir omzundan diğerine attı, kedi gibi gerindi ve hızla güneydoğu yolunu tuttu. Havaya basan çizmeleri hiç ses çıkartmıyordu. Üzerinden geçtiği bir gölcüğün dingin sularına baktığında tıraşsız, siyah saçı sakalı birbirine karışmış, burnu sivri bir gagayı andıran, keskin mavi gözlü, uzun boylu, sırım gibi bir delikanlının yansımasını gördü. Fena sayılmazdı hani, ama güven verici bir görünüm demek de yalan olurdu. Eh, yakınlarda *birkaç* elfi etkilemesi gerekecekti...

El doğru anda arkaya bakmış olsa, ormanın rutubetli zemininde sürüngen mantarların adeta görünmez bir şey tarafından rahatsız edilmişçesine koyverdikleri ve o şey her ne idiyse bir lanet okuyup hızla yana kaçılırken yavaşça çökelen bulutu görebilirdi. Yoksa genç adam hiç farkında olmadan, dosdoğru Cormanthor'un korunaklı kalbine mi dalıyordu?

Derken ormanın güneydoğudaki karanlığından genişleyen ateş halkaları doğdu ve yer sarsıldı. Evet, anlaşılan buydu başına gelen.

Elminster havada hızla koşarak ileri atıldı; fırlamasını sağlayan ivmeyi kazanmak için eyer çantasını ileri geri sallıyordu. Az önceki, alelacele savrulmuş bir savaş büyüsüydü.

İleride salınan dalların üzerinde yapraklar hala alev alev yanmaktaydı ve El'i az önce ürperten patlamanın yayılan gücüne, batıda bir yerlerden devrilen bir ağaç yanıt verdi.

Elminster uzunca bir dalın etrafını döndü ve bir tepeyi aşıp ötesindeki eğreltiotlarının bürüdüğü kayalık vadiye indi. Küçük vadinin zemininde eski ve yosunlu kayaların arasında bir pınarın suyu birikmişti ve bu koca kayalardan biri ateşler saçıp, paramparça olmuş bir şeyin kemiklerini

topaç gibi çevirerek yerine dönüyordu.

Taşların arasında hızla yürüyen, tırmanan ve dövüşen şekiller vardı. El, bunların, sivri dişleri ağızlarına sığmayan ve siyah deri zırhlarının her yeri hançer, balta ve gürz dolu kırmızı tenli savaşçılarla mücadele eden elfler olduğunu gördü.

Hobgoblinler elfleri su başında gafil avlamış, birçoğunu da katletmişlerdi. El'in çantasıyla eğreltileri sağa sola savurup otların üzerinden hızla koştuğu sırada, bir elf kılıcı büyü ışığıyla parlayarak kalktı ve indi. Kılıcın hedefi acıyla haykırıp parçalanmış gırtlağını kavrayarak devrildi. Tam o sırada bir başka hobgoblinin savurduğu demir çubuk, elf savaşçısının kafasına, küçük vadide mide bulandırıcı bir yükseklikte yankılanan tok bir gürültüyle indi.

Elfin kafası bir kan fıskiyesiyle içeri çöktü ve çırpınan bedeni eşlikçisine yaslanarak devrildi. Elf kolcuların sağ kalan bu son üyesi, her savuşturma hareketiyle ışıklar saçan ve parlayan dizi dizi mücevher kakmalı oval pandantifle süslü kolsuz bir elbise kuşanmış, uzun boylu bir elfti. Bir büyü fırlatmak üzere elini kaldıran Elminster, onun da bir büyücü olduğunu tahmin etti.

Elf, daha çabuk davrandı. Bir eli ateşten bir topa dönüştü ve demir çubuklu hobgoblinin suratına bu elini yapıştırdı. Düşmanı acı ve öfkeyle kükreyip sendeleyerek gerilerken tıpkı bir boğanın boynuzlarını anımsatan iki uzun yalaz uzadı ateşten. Alevler kızıl derili ruukhalara saplanıp deri zırhlarını kömürleştirdi ve kavrulmuş külrengi etlerini ortalığa serdi. Hobgoblin avazı çıktığınca uluyarak dönerken demir çubuk çınlayarak kayalara çarptı ve elf büyücüsü ateşten boynuzları bir başka saldırganın yüzüne yöneltti.

Çok geçti. Ateş bir ruukhanın yıpranmış hırlayan yüzünde tıslayarak geziniyordu ki, bir diğer ruukha uzandı, elin-

deki uzun ve kara yabanın dişlerini elf büyücünün bedeninin üst kısmına, dibine kadar saplayıverdi.

Şaşalayan elf bir çabayla kendini kanlı yabadan kurtarıp acıyla haykırarak ırmağa yığıldığında, Elminster'ın fırlatmış olduğu hedefini şaşmayan büyü okları hala havada yol alıyordu. Kayaların arasında kaynaşan hobgoblinler silahlarını debelenen elf büyücüsüne saplamaya başlamışlardı çoktan. El, büyücünün ince kemikli yüzünün ıstırapla gerildiğini ve adamın soluyarak bir şey söylediğini gördü. O anda ırmağın üzerindeki hava uçuşan sayısız gümüş kıvılcımla doluverdi.

Elf kaynaşan sulara gömülürken hobgoblinler acıyla sırtlarını kamburlaştırdılar, kasılıp kaldılar. Büyü ortalığı kırıp geçirirken düşen ruukha silahları bir gürültüyle büyücünün etrafına döküldü. Silahların eski sahipleri, Elminster'ın okları kendilerine saplanırken ve onları etraflarında fırıldak gibi çevirip içlerini mavi beyaz ateşle doldururken bile sarhoş gibi yalpalıyorlardı.

Büyüateşleri kükreyerek fışkırdı Hobgoblinlerin ağızlarından ve burunlarından; gözleri pörtledi, sonra duman saçarak mavi beyaz alevlere boğuldular. Kömürleşen cesetler sendeleyerek amaçsızca kayalara çarptılar ve eğreltiotlarını ezerek yürüdüler; ta ki düşene kadar. Geriye, suda yatıp inleyen bir elf ve vadinin diğer ucundan gelen eli baltalı, bıçaklı ve yabalı, öfkeli bir ruukha güruhu kalmıştı.

Elminster büyücünün üzerinde durduğunda elf cesetleri dört bir yana saçılmış ve kasılmış vaziyette yatıyordu. Büyücünün acı içindeki zümrüt rengi gözleri, terden birbirine yapışmış beyaz saç tutamlarının arasından kırpışarak baktı ve karşısında bir insan görmenin şaşkınlığıyla fal taşı gibi açıldı.

Elfin başını akan kanla rengi koyulan sulardan kaldırarak "Seninle birlikte çarpışacağım," dedi Athalantarlı. Bu hare-

ket havada yürüme büyüsünün bozulmasına sebep oldu ve ayakları buz gibi akan suya girdiğinde Elminster çizmelerinden birinin su aldığını derhal fark etti.

Civarlarındaki eğreltiler hışırdadıkça ve ortaya hileli zaferlerinin sırıtışını taşıyan başka ruukhalar da çıktıkça, çizmesindeki deliği önemseyecek vakti olmadığının da farkına vardı. Elf kolcuları bir hobgoblin sığınağının tam orta yerine kamp kurmuş veya daha büyük bir ihtimalle, uyudukları sırada özenle çepeçevre kuşatılmışlardı.

Görünen oydu ki koruluk vadinin her yanı, kaldırdıkları kalkanlarının ardına çömelerek dikkatlice ilerleyen, sarı dişli ve tehditkar ruukhalarla dolup taşıyordu. Büyücülerin her zaman tehlikeli olduğunu öğrenmiş ve bu dersten sağ çıkmış görünüyorlardı. Bunun anlamı, daha önce de büyücü öldürdükleriydi.

Elminster, zayıfça öksüren elfin başına dikildi ve geriye bir göz atıverdi. Evet, ağır ağır sokuluyorlardı işte. Yüzleri beklentiyle gülümsüyordu. Sayıları yetmiş kadardı, belki de daha fazla. Dahası, Elminster'ın büyüleri o kadar azalmıştı ki bu sayı ciddi bir sorun teşkil edebilirdi.

Prens, bu işten layığıyla sıyrılmalarını sağlayacak bir yol düşünmek üzere, kendilerine vakit kazandırabilecek tek büyüyü yaptı. Eyer çantasının deri kapağını yırtarcasına açtı, dağınık bir küme halinde yatan altı hançeri aldı ve onları havaya fırlatıp parmağını şıklatırken de lüzumlu sözcükleri fısıldadı. Hançerler, uyanan eşekarıları gibi havalandılar ve genç Prens'in etrafında uyumlu bir daire oluşturmak için dönerken de gereğinden fazla yaklaşan bir ruukhanın suratını kesip biçtiler.

Bu her ağızdan bir öfke feryadının yükselmesine neden oldu ve hobgoblinler dört bir yandan Elminster'ın üzerine akın etmeye başladılar. Hançerler ıslık çalarak dönüyor ve

daracık çemberlerine girene vuruyorlardı, ancak genç büyücüyü eline geçirmek için birbirini ezen onca dev ruukhaya karşı sadece beş adet hançer vardı.

Fırlatılan bir mızrak yere düşerken El'in omzuna çarptı ve şaşkınlıkla gerilerken bir taş gencin burnunu sıyırdı. Uçan bıçak büyüsünün beraberinde getirdiği talihsizlik, havada uçuşan hançerlerin ruukhalara bir fikir vermiş olmasıydı. Büyüyü yapanın kafasına silahlarını dolu gibi yağdırıp onu gömmek dururken, ne diye çelikten bir duvarla yüzleşsinlerdi ki?

Bir diğer kaya parçası sertçe alnına isabet etti. Elminster, afallayıp dengesini yitirdi. Ruukhalar saldırırken muzaffer bir kükreme yükseldi çevrelerinden. Acıdan kurtulmak için başını iki yana sallayan El, elfin üzerine kapaklandı ve bu kadar erken kullanmak zorunda kalacağını hiç hesaplamadığı bir büyünün sözcüklerini, tükürürcesine telaffuz etti. Yine de geç kalmamış olmayı diliyordu.

* * * * *

Büyücügörüşüyle parlayan gözler önce önündeki ağaçlıklı kayaya, sonra arkasındakine dikildi; sonra da onun arkasındakine. Tanrıların lanetlediği hırsız! Kayalıkların hepsine de gitmişti!

Acaba asayı ilkine saklayıp diğerlerini yem olarak mı koymuştu? Yoksa ikinci kayalıkta mıydı asa, ya da...?

İçin için yanan gözlerin sahibi, sessiz tanrıların genç büyücü Prens'i hakkıyla lanetleyeceğine dair inancını yitirmiş olacak ki Elminster'i kişisel olarak ve yürekten lanetlemeye koyuldu.

Hırlamayı bitirdiğinde bir büyü yaptı. Beklediği gibi, büyü, tüm kayalıkları birbirine bağlayan, güç hatlarından oluşmuş bir ağı gözler önüne sermiş, ancak asanın yerini belli etmemişti. Ağı bozmak için Elminster'ın rızası gerek-

liydi... ya da ölümü.

Eh, biri olmazsa diğeri de iş görürdü. Eller bir efsun daha dokumak üzere hareketlendi. Ormanın zemininden ağır dumanı andıran bir şey yükseldi; şekillenirken hiç susmamacasına tıslayan, hafifçe fısıldayan bir şey. Her bir hareketi açlığını belli eden bir tehdit olan bir şey.

Ansızın ete kemiğe bürünen, yılan gibi kayarak dikilen ve önündeki havayı tırmıktan farksız düzinelerce pençesiyle döven bir şey. Bir büyücükatili.

Cani gözler, yaratığın ilerleyip Athalantar'ın son Prensi'ni aramasını izledi. Fısıldayan yaratık ağaçların arasında gözden kaybolurken, izleyen gözlerin altındaki nadiren gülümseyen o ağızda bir gülücük belirdi... Sonra ağız tekrar kıpırdadı ve Elminster'a lanet okumayı sürdürdü. Şayet dinliyorsalar, tanrıların bu yaratıcı küfürlerin bazılarından hoşlanacağından şüphe yoktu.

* * * * *

Bir an mavi sisler bir girdaba dönüştü ve El düşme hissine kapıldı. Ardından parçalanmış kayalara sürtündü çizmeleri; ellerinde, gevşekçe sarkan bir elf bedeni taşıyordu.

Küçük vadinin yukarılarında, düzce bir kayanın üzerinde duruyorlardı. Çevreleri bükülmüş, kırılmış eğreltilerle doluydu ve peşlerindeki ruukhalar bir o yana bir diğerine koşuşturdukça ya da koruyucu dairelerini çizmek üzere El'in yeni konumuna doğru hızla uçan hançer çemberi tarafından doğrandıkça, korku dolu bağırışlar yükseliyordu.

Cormanthor'a ölmüş ya da ölmek üzere olan bir elfi taşıyarak girmek de çok iyi bir fikir sayılmazdı belki, ama pek fazla seçeneği yoktu şu anda. Athalantar Prensi, ince ve hafif bedeni homurdanarak omzuna attı ve engebeli toprakta düşmekten sakınarak, eğreltiotlarının arasından yukarıya, vadinin dışına yürümeye başladı. Arkasından başka bağırış

çağırışlar da geliyordu ve Elminster hafifçe gülümseyip arkasını döndü.

Ruukhaların peşlerinden geldikçe fırlattıkları kayalar kısa düşüp yuvarlandı ve bir mızrak ıslık çalarak açık farkla yanlarından geçti. El yeri seçti ve beş sıçrama büyüsünün ikinci yolculuğunu yaptı.

Bir anda kendini hırlayan, koşuşan hobgoblinlerin orta yerinde buluverdi; omzundaki elf ağırlık yapıyordu. Şaşkınlık dolu küfürleri ve homurtuları duymazlıktan gelen El dikildi, fırıldak gibi dönüverip büyünün kendisini götüreceği bir sonraki açık noktayı seçti. İşte, şurası!

Kılıçlar geç indiler ve indiklerinde Elminster yok olmuştu.

Girdaplanan sisler dağıldığında çığlıklar bu sefer arkasından geliyordu. Islık çalan hançerler El'in bulunduğu yere ulaşmak ve etrafında çember çizmek isterken hobgoblinlerin arasına dalmış ve kanlı bir yol açmışlardı. Şimdi tekrar ona ulaşmaya çalışıyor, ruukhaların asıl grubunu yararak ilerliyorlardı. Mystra'nın Seçilmiş'i, hobgoblinlerin onu görmelerini, dönmelerini ve yenilenen bir öfkeyle kükreyerek bir kez daha atılmalarını izledi, sabırla bekledi onları.

Ruukhalar artık bir şeyler fırlatmayı bırakmışlardı. Baltalarını, kılıçlarını çekmişlerdi ve her bir hobgoblin bu başbelası insanı paramparça edip doğramak için can atıyordu. El, elf büyücüsünü diğer omzuna geçirdi, doğru anı kolladı ve tekrar sıçradı; bu sefer hücum eden ruukhaların diğer tarafına.

Onu takip etmek için aniden yön değiştiren hançerler hobgoblinleri bir kez daha biçerken yeni feryatlar duyuldu. El çam yarması gibi savaşçılardan birinin boğazının kesilişini ve kendisini neyin öldürdüğünü bile anlamayan yaratığın kanı fışkırırken, görünmeyen düşmanına çaresizce ve

zayıfça darbeler savurmasını seyretti. Ellerinden kaçıp duran düşmanlarını kovalamak için bir kez daha dönen ruukhaların çoğu sendeliyor ya da topallıyordu artık. Geriye son bir sıçrayışı kalmıştı ve Elminster bunu küçük vadiden çıkmakta kullanmak yerine saklamayı ve gevşek yüküyle birlikte tırmanmayı tercih etti. Merhametsiz ruukhalardan sadece birkaçı onları takip ediyordu.

El yürümeyi sürdürdü, uzaktaki yer şekillerini görebileceği bir gözlem noktası arıyordu. Hala izini süren ruukhalar seslenip duruyor, insanların çabucak yorulduğunu ve eğer o kendiliğinden düşüp ölmezse, zaten akşam çökene kadar zaten öldüreceklerini söyleyip birbirlerini yüreklendiriyorlardı.

Elminster, onlara kulak asmadan gözünü uzaklara dikti. Neredeyse sonsuz bir zaman geçtikten sonra da aradığını buldu –bir başka vadideki gür bir gölgetepe korusu. Artık kovalamaya zahmet etmeyeceklerini düşünerek son sıçrayışını da oraya yaptı ve hobgoblinleri geride bıraktı.

Hançerleri yakında eriyecekti ve onlar da gittiğinde, elinde dövüşmekte kullanacağı pek az şey kalacaktı.

Tam o sırada güç duyulur, tiz bir ses, bozuk aksanlı bir ortak lisanda fısıldadı kulağına. "Aşağı. Yere... koy. Lütfen."

Elminster, gölgetepe ağaçlarının karanlığında ayağını yere sıkıca bastı, sonra elfi yavaşça omzundan yere, yosun örtüsünün üzerine indirdi. "Biliyorum dilinizi," dedi elfçe. "Ben Athalantarlı Elminster, Cormanthor yolcusuyum."

Yeşil gözler bir kez daha hayretle doldu. "Halkım seni öldürür," diye yanıtladı elf büyücüsü, sesi daha da kısılmıştı. "Tek bir yolu var, o da..."

Elfin sesi duyulmaz oldu ve Elminster elini onun yorgun gırtlağına koyup kalan son sağaltma büyüsünü alelacele

mırıldandı.

Karşılığını bir tebessümle aldı. "Istırabım azaldı; müteşekkirim," dedi büyücü daha canlı bir sesle, "ama ölüyorum. Ben Iymbryl Alastrarra, soyum..." Gözbebekleri büyüdü, Elminster'ın koluna sarıldı elf.

Daha fazla sağaltma imkanı olmayan El çaresizce elfin üzerine eğildi, onun uzun ve ince parmaklarının titrek bir örümcek misali kolundan omzuna, oradan da yanağına dokunmasını izledi.

Ansızın bir görüntü doldurdu Elminster'ın zihnini. Kendini oracıkta, şu an diz çöktüğü gölgetepelerin altında yine diz çökmüş vaziyette gördü. Ama önünde, ölmekte olan Iymbryl değil, yalnızca tozlar ve tozların ortasında ışıldayan kara bir mücevher vardı. El, bu hayalin içinde mücevheri alıp alnına dokundurdu.

Derken görüntü kayboldu ve El, kendini dudakları ve şakakları mosmor kesilmiş Iymbryl Alastrarra'nın acıyla çarpılmış çehresine bakıp gözlerini kırpıştırırken buldu. Elfin eli ölü yaprakların üzerine düşüp seğirdi. "Gördün mü?" diye güç bela soludu elf.

Nefesi kesilen Elminster ancak başıyla onaylayabildi. Elf büyücüsü de aynı şekilde başıyla karşılık verip fısıldadı. "Şerefin uğruna, Athalantarlı Elminster, yüzümü kara çıkartma sakın." Beklenmedik bir kasılmayla sarsıldı ve bir an sonra kendini kapıp götürecek rüzgarda salınan, buruşmuş ve kupkuru bir yaprak gibi titredi. "Ey, Ayaeqlarune!" diye haykırdı Iymbryl, artık başucundaki insanı görmeden. "Sevgilim! Nihayet geliyorum sana! Ayaeqlarrr..."

Ses alçalarak uzaktan duyulan bir flütün sesini andıran uzun ve derin bir sarsıntıya dönüştü. İnce beden bir kez sarsıldı, ardından hareketsiz kaldı.

Elminster biraz daha öne eğildi, elinin altındaki et tuhaf

bir ses koyverip toza dönüşürken korkuyla geri fırladı.

Toz, gölgenin altında girdaplanıp sürüklenmiş, orta yerinde kapkara bir mücevher kalmıştı. Tıpkı hayalde olduğu gibi, Elminster burnunu nasıl bir işe soktuğunu merak ederek uzunca bir süre baktı mücevhere. Sonra gözlerini civardaki ağaçlarda gezdirdi. Ne kendisini izleyen gözler vardı, ne de hobgoblinler. Yapayalnızdı.

İçini çekti, çaresizce omuz silkti, mücevheri eline aldı.

Taş, ılık ve pürüzsüzdü, dokundukça gayet hoş bir duygu uyandırıyor ve elinde tutukça arp tellerinin yankısı gibi, belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. El, taşın derinlerine baktı, hiçbir şey göremedi ve onu alnına bastırdı.

Dünya patlayarak, seslerin kokuların ve görüntülerin fırıl fırıl bir karmaşasına dönüştü. El, yosunlu bir kameriyede bir elf kızıyla gülüşüyordu; derken kendisi de alevleri dönüp duran mücevherlerle kıvılcımlanan bir ateşin etrafında dans eden elf kızlarından biri oluvermişti. Ardından her nasılsa yivli bir zırh kuşanmış ve bir kanatlı ata binmiş, ağaçların arasına dalıyor; dişlerini göstererek hırlayan bir orku mızrağıyla şişliyordu... orkun kanı gözlerinin önünde bir çiçek gibi açtı, sonra titreşip kaydı, güzel ve mağrur bir kalenin zarif kulelerinin ardından ışıldayan şafağın gül kırmızısı ışığına dönüştü.... Bu sefer ipeklere bürünmüş elf beylerinin, zırhları tuhaf sihirlerle ışıldayan elf kızlarının önünde diz çöktüğü bir oturumda, ağdalı, şaşaalı, kadim bir elf lisanında konuşuyordu ve kendini insanoğlunun kökünü kazımaya yönelik bir savaş ilan ederken duydu...

Yardım et Mystra! Nedir bu böyle?

Çaresizlik dolu çığlığı ona adını anımsatmış gibiydi; Athalantarlı Elminster'dı o, Tanrıça'nın Seçilmişi'ydi ve şu anda da durmadan dönen bir hayal fırtınasına kapılmış gidiyordu. Alastrarra Soyu'nun anılarıydı bunlar. Bu ismi aklın-

dan geçirmek onu tekrar hükümlerle, aile deyişleriyle, sevilen mekanlarla dolu bin adet binyılın kargaşasına götürdü. Yüzlerce güzel elf hanımı –tümü de Alastrarra olan analar, kız kardeşler, kız çocukları– ona gülümsediler ya da bağırdılar; durgun göllere benzeyen lacivert gözleri, yüzerek onun gözlerine ulaşıyordu... Elminster o göllerin içine ve aşağı çekildi; ışıldayan isimler, günler, çekili kılıçlar, adeta zihnine inen kırbaç darbelerinden farksızdı.

Neden? diye haykırdı ve sesi karmaşanın içinde yankılandı, ta ki bir dalga misali kayalara ya da aşina bir şeye, yanında akıllara durgunluk verici güzellikte bir elf kızıyla ona sakince bakan, kaybolmuş Iymbryl'in yüzüne çarpıp da kırılana değin.

"Vazife," diye yanıtladı Iymbryl. "Bu mücevher Alastrarra Soyu'nun kiirasıdır, yıllar boyunca varislerin sahip olduğu bilgi ve bilgelikle doludur. Ben de bir zamanlar öyleydim, şimdiyse varis benim kanımdan gelen Ornthalas. O, Cormanthor'da bekliyor. Mücevheri ona götür."

"Mücevheri ona mı götüreyim?" diye haykırdı Elminster. İki elf de ona gülümsediler ve tek bir ağızdan "Mücevheri ona götür," dediler.

Sonra Iymbryl onunla konuştu. "Athalantarlı Elminster, seni Leydi Ayaeqlarune'la tanıştırayım. O–"

Parlak ve gürültülü hatıraların yeni bir seli –aşk, savaş, ağaçlıklı toprakların manzaraları– elfin söylediklerini de, onun ve kadının yüzünü de önüne katıp götürdü. Elminster, kim olduğunu anımsamaya, kendisini şu an ve burada, gölgetepelerin altında, dizlerinin aşağısında hissettiği yerin üzerinde diz çökerken hayal etmeye çabaladı.

Zemini tokatladı, ellerinin hissettiği şeyi görmeye gayret etti, ancak bağrışan seslerle, dans eden tekboynuzlarla, baş-

ka zamanların ve uzak mekanların mehtabında ışıldayan savaş borularıyla doluydu zihni. Doğruldu, kollarını önüne uzatıp bir ağaç gövdesine çarpıncaya kadar körlemesine koştu.

Ağacın sert gövdesine yapışarak onu görmeye çalıştıysa da, hem bu ağacın gövdesinde, hem de onu çevreleyen uzun ve karanlık ağaç gövdelerinde tiksindirici derecede yanlış olan bir şeyler vardı. Konuşmaya çalışarak onlara dikti gözünü ve kendisini, yabanın kara dişleri delip geçerken feryat eden Iymbryl'e bakar buldu – sonra kendisi Iymbryl oldu, etrafını almış ruukhalar kahkaha atar, durduramayacağı, iğrenç kılıçlarını kaldırırlarken o kıpkırmızı bir acı dalgasına binmişti...

Kılıçlar inerken yuvarlanıp kaçmaya çalıştı ve... çok sert şekilde bir şeye çarpınca ciğerlerindeki hava boşaldı. Elminster o şeyin üzerinden yuvarlandı ve yüzünü yapıştırdığı toprağı göremese de, yerde, ağaç köklerinin arasında yattığının belli belirsiz farkına vardı.

Zihni ona tekrar Iymbryl'i gösterdi. Yanında, mavi ağların müzikle çınladığı bir odada asılı duran gözyaşı biçimli bir koltuktan kalkan, genç, yakışıklı, kibirli görünümlü ve gösterişli cüppeler giymiş bir elf vardı. Elf, yüzünde bir tebessümle Iymbryl'i karşılamak üzere ayağa kalkıyordu ve o anda El'in aklına Ornthalas ismi geldi. Elbette. Alelacele Ornthalas'a ulaşıp mücevheri teslim etmeliydi. Belki canını da?

Acaba mücevheri çekip çıkarmaya çalışsa, zihni, eti ve her şeyiyle beraber sökülür müydü kafatasından?

Çamurda debelenen Elminster alnından çekip almaya çalıştı mücevheri, ancak taş artık onun bir parçası olmuşa benziyordu. Sıcaktı, katıydı, yerine sımsıkı oturmuştu.

Ayağa kalkmalıydı. Hobgoblinler onu hala burada bula-

bilirlerdi. Bir ağaç örümceği, ayıpuhu ya da yarasasinek onu çaresiz ve kolay bir lokma olarak gözüne kestirmeden tekrar yola düşmeliydi ve... yapması gereken... Elminster, ormanın zeminini güçsüzce pençeledi, seslenmek istediği Tanrıça'nın adını aklına getirmeye çalıştı. Tüm anımsayabildiği, Iymbryl adıydı.

Iymbryl Alastrarra. Ama nasıl olabilirdi bu? O, Iymbryl Alastrarra'ydı. Soyun varisi, Mücevherli Büyücü ve Ak Kuzgun Kolcuları'nın lideriydi; eğreltiotlarının örttüğü bu vadicik ise kamp yapmak için iyi bir yere benziyordu...

Elminster haykırdıkça haykırdı, ama zihninde onu duyacak kimsecikler yoktu. Binlerce Alastrarra'dan başka hiç kimse...

- ÜÇ -
ACIMASIZ BÜYÜ VE GÜZEL BİR ŞEHİR

Çok sayıda düşman edinip de onlara karşı mücadele veren birinin, düşmanlarını sonsuza dek mağlup edecek kadar kesin bir zafer kazanması, tek bir hamleyle onlardan kurtulması, pek nadir görülen bir durumdur. Aslında, böyle kesin çözümlere yalnızca ozanların hikayelerinde rastlandığı bile söylenebilir. Faerûn'da gerçek yaşama tekabül eden, sonu gelmemecesine açılan o duvar halısında, tanrılar insanların başına gevşek düğümleri bela eder – ve bu gevşek uçların birçoğu, en az kendilerinden önce gelen, belirleyici nitelikteki savaşlar kadar ölümcüldür.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

"Elflerin gücüne mi meydan okuyacaksınız? Bu... hiç de akıllıca değil Lordum." Ejderha miğferinin içinden bu sözleri telaffuz eden ay elfinin yüzü sakindi; buna karşın ses tonu, sözcükleri keskin ve iğneleyici bir uyarıya dönüştürüyordu.

"Neden olmasın?" diye öfkeyle konuştu zırhı yaldızlı adam. Gözleri aslan başlı miğfer siperliğinin gölgesinde çakarken, zırhlı eldivenleri, karşısındaki elften daha uzun bir kılıcın kabzasını sımsıkı kavradı. "Elfler şimdiye kadar beni durdurabilmiş mi ki?"

Rüzgarın kardan arındırdığı bir dağ zirvesinde karşı karşıya gelen iki zırhlı komutanın hayali soldu ve Elminster inledi. Bıkkınlık gelmişti artık bundan. Acı, tatlı veya öfkeli, her sahnenin ardından bir yenisi geliyor, onu üst üste gelen duygu dalgalarıyla tüketiyordu. Zihni cayır cayır yanıyordu sanki. Tanrılar aşkına, Alastrarra Soyu'nun varisi aklını yitirmemeyi nasıl başarıyordu?

Başarabiliyor muydu acaba?

Derken hafif bir fısıltı duydu; El bir an için bu sesi, hayallerini gördüğü, mırıltılarla onu okşayan sayısız elf kızından birinin sesi sandı: *Seslen bana.*

Bu da kim oluyordu şimdi? El kendini tokatladı, daha doğrusu kendini şu anki Faerûn'a geri döndürmek amacıyla tokatlamaya çalıştı. Şu an onun canını kolayca alabilecek hobgoblinler, gizemli takipçiler ve büyücülordlar vardı.

Seslen bana; kullan beni. Genç büyücü Prens az daha basacaktı kahkahayı; bu baştan çıkarıcı çağrı, ona Hastarl'da tanıdığı, sesinden başka albenili yanı kalmamış şişman bir fahişeyi anımsatmıştı. O da karanlık kapı ağızlarından böyle kısık sesiyle seslenirdi.

Seslen bana, kullan beni. Hisset gücümü. Nereden geliyordu bu ses?

Derken gözlerinin üstünde ılık bir zonklama peydah oldu. Ürkek parmaklarla hafifçe yokladı. Nabız gibi atıyordu mücevher... *Seslen bana.* Ses mücevherden geliyordu.

"Mystra?" diye seslendi Elminster, yardım dileyerek. Sıcaklıktan başka hiçbir şey hissetmedi. Görünen o ki, en azından onunla konuşması yasak değildi. Genzini temizledi.

Seslen bana.

"Nasıl?" Taze hatıralar çözülüverdi El'in zihninde; adeta onun çıldırmış gibi sorup durduğu bu soruya yanıt olmak

istiyorlardı. Mücevherin içinde sonsuz enerjiler dolaşıyordu; varisin sağalmasına, biçim değiştirmesine ya da vücudunu ağırlıksız hale getirmesine, karanlıkta görebilmesine izin veren büyüler depolanmıştı.

Hayaller şimdi onu bu ifşaatlardan çekerek uzaklaştırıyor, biçim değiştirmek için mücevhere seslenen Alastrarra varislerinin yer aldığı sahneler arasında gezdiriyordu. Varislerden bazıları düşmanlarını atlatmak üzere yalnızca boylarını veya suratlarını değiştirirken, diğerleri gizlice dinlemek ya da baştan çıkarmak üzere cinsiyet değiştiriyorlardı; birkaçı da kılıçlarını elf varislerini öldürmek için çekmiş, ancak ürkek yaban tavşanlarını ya da meraklı kedileri öldürmeye niyeti olmayan hasımlarından kaçmak için hayvan suretine bürünmüştü. El değişimin nasıl yapıldığını gördü ve büyünün nasıl bozulduğu –ya da kendi istenci dışında nasıl kendiliğinden bozulacağı– ona gösterildi. Pekala, artık mücevherin güçlerini çağırarak nasıl şekil değiştirebileceğini biliyordu. Ancak taş bunları ona neden gösteriyordu?

Ansızın gölgetepelerin altındaki koyu gölgelerde durmuş, gülümseyen Iymbryl Alastrarra'ya bakarken buldu kendini. Elfin yüzü dalgalandı ve Elminster'ın yüzüne dönüştü, sonra bir kez daha titreşti; tüm Alastrarra varislerinin sahip olduğu ya da kısa süre içinde edindiği bembeyaz saçların altındaki zümrüt gözleriyle, bir kez daha karşısındaydı Iymbryl. Görüntü tekrar değişti, ona bir hayli tanıdık gelen, bir banyo gölcüğünün üzerinde çıplak duran kuzgun karası saçlı, mavi gözlü, atmaca burunlu, sırım gibi genci gösterdi. Gencin bedeni akarak zarif ve tüysüz, yine çıplak bir elf bedenine dönüştü. Yüzü ise Iymbryl'in yüzüydü. Evet, kuşkusuz mücevher onun değişmesini istiyordu.

İçinden bir göğüs geçiren Elminster, kendini Iymbryl'e benzetmek üzere mücevherin güçlerini çağırdı. Alışılmadık bir kabarma duygusu onu kapladı ve o artık Iymbryl'di,

gerek umutlarıyla, gerek anılarıyla ve... başını indirip ellerine baktı –son zamanlarda sürekli çalışan ve savaşan bir insanın iyice yıpranmış ellerine– onların, daha pek yakında bin bir güçlükle kollarını tırmanıp yanağına dokunan ince, uzun, mavi beyaz ve yumuşak ellere dönüşmesini istedi.

Elleri küçüldü, büküldü ve... incelip zarifleşti, mavi-beyaz bir renk aldı. Elminster, sınamak için parmaklarını oynattı; karıncalandıklarını hissetti.

El, derin bir nefes aldı sarsılarak; Iymbryl'in yüzünü tüm netliğiyle aklına getirdi, bedenine değişmesini buyurdu. İçinde, sırtında ve bel kemiğinde yavaşça sürünüp ilerleyen bir his duydu. Elinde olmadan ürperdi, hoşnutsuzca homurdandı. Hayaller kaybolup gitmişti ve nice asırdır orayı meskeh tutmuş gölgetepelerin değişim nedir bilmeyen, sabırlı gövdelerine bakıyordu.

Bakışlarını aşağı çevirdi. Elbiseleri bollaşmış, üzerinden sarkıyordu. Pürüzsüz teni mavi-beyaz, bedeni daha ufak tefek ve inceydi. O bir ay elfiydi. Iymbryl Alastrarra'ydı.

Gayet güzel iş görmüştü bu. Acaba mücevherde onu dosdoğru Cormanthor'a götürecek bir ışınlanma ya da evedönüş büyüsü olabilir miydi? Araştırarak, bir kez daha daldı hatıraların girdabına. Tek bir tanıdık yüzü bulmak uğruna cenk meydanının ortasına, saldıran, darbeler savuran askerlerin arasına atılmak gibiydi bu... hayır, anlaşılan yoktu o tür büyülerden. El, içini çekti, kendine çeki düzen verdi ve ebedi ağaçlara baktı. Arkasını dönerken elbiseleri gevşekçe çırpındı, bu ona heybesini anımsattı.

Sağına soluna bakındıktan sonra ansızın hatırladı ki çantasını sayısız eğreltiotunun ve daha bile fazla hobgoblinin bulunduğu küçük vadide bırakmıştı. Çaresizce omuz silkti, dönüp güneydoğuya yürümeye başladı. Eğer ruukhalar çantayı yırtıp atmadılarsa ya da içindekileri tamamen dökmedi-

lerse, daha sonra bir büyü yapıp bulabilirdi; yine de bu sene bir kez daha böyle bir şeye girişmeye niyeti yoktu. Belki gelecek mevsim de yapmazdı. Tekrar omuz silkti; şayet Mystra'ya hizmet bu demek idiyse, eh, daha beterine katlananlar da çıkmıştı.

Bir elf kılığına girmenin onu Cormanthor şehrine insan haliyle hücum etmekten daha kolay sokacağı su götürmezdi. Havayı kokladı Elminster; elf burnu için ağaçların kokusu... daha güçlüydü, burnu daha fazla kokuyu içine alıyor ya da farkına varıyordu. Hımm. Böyle şeyleri yolda düşünmek daha iyi olacaktı. Alnındaki mücevhere, şekil değiştirme sırasında gevşeyip gevşemediğini ya da zarar görüp görmediğini anlamak için dokundu, sonra ağaçların arasında ilerledi.

Dokunduğu vakit, kiira onu iki şeyden haberdar etti: Birincisi, soyunun bilgi mücevherini göstere göstere dolaşmak görmemişlerin işiydi, mücevhere şöyle bir seslenmek bile onu gizleyebiliyordu; ikincisi, mücevherdeki hatıralar hala onu bekliyor, ancak Iymbryl'in şeklini aldığı için üzerine hücum etmiyordu.

İlkin kiirayı gizledi, sonra zihninde bekleyen anıların canlı ışıklarının ve renklerinin sızdığı kapı ağzına döndü. Bu defa anılar onun içinde bata çıka yürüyebileceği tembel bir ırmağa benziyordu. Arzu ettiği yere gidebiliyor, istemediği anıların geçip gitmesine göz yumuyordu. El, Cormanthor'a dair en taze anıları aradı ve şehrin göğü delen kulelerini, canlı ağaçların kalbine inşa edilmiş yivli balkonları, şehrin üzerinde serbestçe dolanan fenerleri, gökte zikzaklar çizerek bir ağaçtan diğerine ulaşan köprüleri ilk kez gördü. Bu köprülerin bazıları kemerliydi, bazılarıysa kıvrılıyordu, ama bir tekinin bile korkulukları yoktu. El yutkundu, böyle cüretkar icatlar arasında keyifle gezinmeye alışması biraz vakit alacağa benzerdi.

Şehri yöneten kimdi peki? Mücevher ona Taçlı'yı, bu unvanla doğmamış, ama seçilmiş olan kişiyi gösterdi. Görünen o ki Taçlı dedikleri "yaşlı bilge" her anlaşmazlığı çözümleyen bir yargıçtı ve sözü yalnızca Cormanthor şehrinde değil, derin orman diyarının bütününde hüküm sayılıyordu. Bu mevkinin büyülü güçleri vardı ve şu anki Taçlı, Iymbryl'in hükmünde yaşlı ve gereğinden fazla kibar olan Eltargrim Irithyl idi. Gerçi Alastrarraların varisi, daha yaşlı ve kibirli ailelerin, hükümdarları hakkında daha olumsuz görüşler beslediğinin bilincindeydi.

Cormanthor'da asıl gücü elinde tutanlar, mağrur eski soylardan bazıları, bilhassa Starym ve Echorn adındakilerdi ve kendilerini "gerçek" elf karakterinin somutlaşmış hali ve muhafızı addediyorlardı. Onlara kalacak olursa, "gerçek" bir elf...

Bu düşünce, az önce yaptığı şeyin ne olduğunu anımsatıp keyfini kaçırınca, düşünmeyi bıraktı Elminster. Merhametsizin teki olmadığı sürece başka bir şey gelmezdi elinden. Yine de mücevhere dokunmakla akıllıca bir iş mi yapmıştı? Mystra'ya hizmet yemini etmiş biriydi çünkü.

Diğerlerinden çok daha büyük bir gölgetepenin gölgesinde birdenbire durdu, derin bir nefes alıp yüksek sesle "Mystra?" diye seslendi.

Sonra bir fısıltıyla ekledi, "Lütfen işit beni Leydim. Lütfen."

Myrjala'nın en çarpıcı anısını hatırına getirdi: Gökyüzünde beraberce süzülürlerken yükselen bir coşkuyla gülüşü ve tutkusu arttıkça gözlerinde belirip tanrısallığına ihanet eden değişimi... Elminster bu görüntüye sıkıca yapışarak onu aklında tuttu ve tekrar Tanrıça'nın adını soludu, iradesini ona seslenmeye yöneltti.

Zihninin kenarlarında bir soğukluk başladı –heyecan ve-

rici, neredeyse ürpertici bir karıncalanma– ve Elminster sordu: "Leydim, yapmam gereken şey mi bu? Lütfunu... alabildim mi?"

Zihnine şefkatli bir sıcaklık doldu, beraberinde, sütunları çiçeklerle bezeli canlı ağaçlardan oluşmuş, yer yer güneş ışınlarının vurduğu güzel bir odada duran Ornthalas Alastrarra'nın görüntüsünü getirdi. Görüntü, varise yaklaşan birinin gözlerindendi ve hafifçe şaşırmış elfe çok yaklaştıklarında, olayları gören kişinin eli manzaraya dahil oldu ve yukarıya, görünmeyen alnına gitti.

Ornthalas'ın gözleri hayretle büyüdü, ancak El'in olayları gözünden gördüğü kişi daha da yaklaşıyordu. Acaba... öpmek için mi? Burnunu değdirmek için mi yoksa? Yo, hayır, hayır, elbette alnını diğerinin alnına değdirmek için. Ornthalas'ın yakın ve büyük gözleri, sudaki dalgacıkların bozduğu bir yansıma gibi dalgalandı. Dalgalar yatıştığında, karşısındaki yüz Taçlı'nındı ve görüş açısı geriledi, saygıyla eğilen Elminster'i içine aldı. Elminster, tanıdıkları bir elfin şeklini kuşanıp şehirlerinin ta kalbine kadar giren bir insanoğlu karşısında dehşete düşen halka karşı, Taçlı'nın himayesini rica etmek için orada olduğunu, bir şekilde biliyordu. Üstelik kılığına girdiği elfi pekala öldürmüş de–

Zihninde beklenmedik bir anda parlayıveren uyarı ateşi hayalleri silip götürdü ve Elminster kendini ağaçların altında –belki de Mystra'nın lütfuyla– döndürülürken buldu... Köklerin etrafında sürünen, ağaçların arasında büyük ve hevesli bir yılan gibi kıvrılan bir şeyle yüzleşmesi için. Kabarcıklanarak tıslayan ve sözcüklere benzer bir şeyleri hiç susmamacasına fısıldayan bir şeyle. Bu fısıltılar... bir büyüyü oluşturan kelimeler miydi yoksa? Bu tuhaf hayvanın veya büyü eseri hayaletin gövdesi bazen yarı saydam bir hal alıyordu ve devamlı bulanık, seçilmesi güç bir haldeydi. Muzaffer bir kıkırdamayla yön değiştirerek ona doğru geli-

yor, gelirken de düzinelerce pençesiyle havayı yırtıyordu. Onu aradığı barizdi.

Elflerin bir muhafızı mıydı bu? Yoksa kadim sihirlerin hayatta tuttuğu acımasız bir canavar liç mi? Tabiatı ne olursa olsun, niyeti ortadaydı ve pençeleri de kafi miktarda ölümcül gözüküyordu.

El az daha gerileyecekti, fakat yaratığı izlemek öylesine büyüleyiciydi ki. Yaratığın bir kısmı beceriksizce, ama yorulmak bilmeden yılan gibi kayıyor, büyülerin yırtılıp paçavraya dönmüş kalıntılarını akla getiren diğer kısmıysa sonsuz sarmallar çiziyordu. Bu kayan ve yeniden şekillenen gövdede daireler çizerek yüzen çok sayıda göz vardı. Büyülü bir yaratık olmalıydı. Hiç kuşkusuz onun hakkından gelirdi Mystra. Hem zaten, o büyü tanrıçası, El de onun Seçil–

Pençeler aniden saldırdı ve vurma mesafesine erişemese de, geride tuhaf bir ürperti bıraktı. Elminster'ın zihni azıcık uyuşmuştu sanki; iradesini büyüler üzerinde yoğunlaştıramıyordu.

Hangi büyüleri kalmıştı ki geriye?

Mystra aşkına. Anımsayamıyordu.

Pençeler bu sefer daha yakına savrulunca Elminster'ın zihninde parlak bir ateş okundan farksız bir panik alevlendi. Koş! El, dönüp tabanları yağladı ve ağaçların arasına dalıverdi; alıştığından daha kısa bacaklar, olması gerekenden kat be kat daha hafif bedenini taşırken sendeledi. Tanrılar aşkına, amma da hızlı koşabiliyordu elfler!

Bu kayarak ilerleyen şey her ne idiyse, El onun etrafında defalarca tur atabilirdi. İçgüdüleri, onu geldiği yöne kaçmaya sevk etti. Canavar peşine takılmıştı.

Basit bir defetme büyüsü yapmayı göze alarak tekrar arkaya döndü. Neredeyse elindeki son büyü buydu; gerçi mü-

cevherde daha birçok büyü varmış gibi görünüyordu. Böylesine karmaşık yaradılışlı, böylesine karmaşık büyülerden yapılmış bir yaratığı paramparça etmek için yeterliydi hiç kuşkusuz...

Büyü ileri fırladı. Çok pençeli, kayan yaratık bir kez titreşti, kendini toparlayıp gelmeyi sürdürdü.

El, başını öne eğip tabana kuvvet koşmaya başladı, ağaçların arasından süzülüyor, yosunlu kaya çıkıntılarının etrafını dönüp görüntüsü şüphe uyandıran mantarların, köklerin üzerinden sıçrıyordu. Arkasındaki tıslama ve kaynama sesiyse hiç kesilmiyordu.

Athalantar'ın son Prensi, aslında yaratığın sandığından çok daha hızlı ilerlediğini anlayınca biraz ürperdi.

Eh, geriye tek bir büyülü silahı kalmıştı, o da büyüyü yapanın ellerinden bir alev fıskiyesinin fırlamasını sağlıyordu. Yangın çıkartmak ya da hayvanları kaçırmak için kullanılacak cinsten bir şeydi, bir savaş büyüsü değildi; lakin...

El, bir ağacın arkasında durdu, soluklandı ve tırmanmaya başladı. Yeni, ince ve daha uzun olan parmakları ağacın kabuğunda bir insan elinin giremeyeceği çatlaklar buluyor, daha hafif olan gövdesi, Elminster'ın insan haliyle tutunamayacağı boşlukları kaçırmıyordu. El, yeterince büyük bulduğu bir dala geldiğinde, tıslayarak kayan mahluk da hemen arkasındaydı.

Canavar ağacın altına geldiğinde onu sezmiş gibi davrandı, başını hiç duraksamadan yukarı kaldırdı. Elminster, küçük ateş fıskiyesini tam olarak yaratığın çok sayıdaki gözlerine doğrulttu ve üzerine sıçramasın diye de geriledi.

Yaratığın cıyaklamasını, debelenmesini, hiç olmazsa irkilip kaçmasını beklemişti, oysaki canavar hiç tereddüt etmedi, ateşlerin arasından uzanıp Elminster'ın elini kapmaya

çalıştı. Yara almamış, acı hissetmemişti varlık, hatta şimdi daha iri ve güçlü gözüküyordu.

Pençeler ıslık çalarak havayı yardılar. El, bir bakışta daha yüksekteki bir dala tırmanmanın daha akılıca olacağına karar verdi. Daha tırmanmaya henüz başlamıştı ki ağaç sarsılıverdi. Yaratık havayı yardığı kolaylıkla ağacın hem kabuğunu hem de kabuğun altındaki gövdesini parçalamış, pençeleriyle tutunabileceği bir yarık açmıştı kendine. Elminster'ın gözlerinin önünde tek bir darbe daha indirdi ve hiç vakit kaybetmeden kendini yukarı çekip bir pençe daha vurmaya hazırlandı. El'in şaşkınlıktan nutku tutulmuştu; yaratık, ağaca zırhlı bir adamın halata tırmanma hızıyla çıkıyordu!

Göz açıp kapayana dek ona erişmiş olacaktı. Fakat aynı zamanda Elminster'ın tam altındaydı ve bu, üzerine fırlatılan her şeye katlanması anlamına geliyordu. Gerçi El'in de sadece savaştan alakasız konularda kullanılabilecek birkaç eften püften büyüsü kalmıştı; mücevherin neler yapabileceğini öğrenecek vakti de yoktu.

Anlaşılan az sonra sıçraması gerekecekti. Bir içgüdüyle ağacın etrafında döndü. Çok pençeli yaratık onu bir hayli beceriksiz bir biçimde, ağacı, kavisi boyunca oyarak izledi. Bu iyiydi işte; El'in aşağı atlarken canavarın aşağı inip onu yakalayacağından endişe etmesi yersizdi. El, daha iyi bir tünek olan eski dalına geri döndü. Pençeleriyle yol açan yaratık tam ağacın onun bulunduğu tarafına geldiğinde, El, bir ışık büyüsünü onun tam gözlerine fırlattı.

Işık önce parladı, ardından hemen sönüverdi. Pençeli varlık oralı bile olmamıştı. Bunun üzerine gözleri kısıldı El'in. Evet, gerçekten de az öncesine kıyasla daha bile büyük ve her nasılsa, daha bir... elle tutulur görünüyordu.

Yaratık ona doğru tırmanmayı sürdürürken, düşük sevi-

yeli bir sezgi büyüsü yaptı Elminster, aslında ihtiyaç duymadığı bir bilgiyi öğrenmek için.

Büyü yaratığa ulaştı... gel gelelim sağlaması gereken bilgilerin hiçbirini Elminster'a kazandırmadan solup gitti. Pençeli yaratık biraz daha irileşmişti.

Demek ki sihirle besleniyordu! Öyleyse bu nice zaman evvel, Cesur Kılıçlar maceraperestleriyle geçirdiği günlerde sözünü işittiği büyücükatillerinden biri olmalıydı. Bunlar, eşine ender rastlanır, gizli büyülerin meydana getirdiği büyülü varlıklardı. Amaçlarıysa savaşmak için tek bir yol, yani birilerine büyü fırlatmayı bilen büyücülerin canını almaktı.

Ne kadar çaresiz de olsa, yaptığı büyüler büyücükatiline zarar veremez, onu yalnızca daha güçlü kılardı. Elminster, Büyücülordların Katili ve Mystra'nın Seçilmiş'i olabilirdi belki, ancak görünüşe bakılırsa hata üzerine hata işlemekten kendini alamıyordu.

Bu kadar kafiydi; böyle düşünmek bir büyücü için lükstü... işin çıkar yolu, şimdilik bir büyücü olduğunu unutmaktı. Aşağıya atlamadan ya da ölmeden evvel deney yapmakta kullanabileceği birkaç nefeslik vakti vardı. Belindeki hançerlerden birini dikkatlice çekti ve sivri ucu öne gelecek şekilde tutup, o tıslayıp kabarcıklanan kafanın dik dik bakan gözlerine doğru aşağı bıraktı.

Hançer serbestçe düştü, bol pençeli yaratığın tam orta yerinde karanlık bir tünel açtı ve tok bir sesle aşağıdaki toprağa çarptı. Büyücükatili sarsıldı; tiz, korku dolu ve öfkeli bir sesle viyakladı; ama her nasılsa, sesi cılızlaşmıştı eskiye kıyasla.

Yas tutma faslını geride bırakan yaratık tekrar hareketlenmiş, gözlerinde canice bir bakışla Elminster'a doğru tırmanıyordu. İçinde açılan delik kapanmıştı kapanmasına, bununla beraber, gözle görülür oranda küçülmüştü cüssesi

artık. Athalantar'ın son Prensi başını sakince aşağı yukarı salladı, bir ayağını altındaki ağacın gövdesine dayayıp sıçradı.

Bir an için hava Elminster'ın yanından ıslık çalarak aktı, gencin elleri küçük dallara çarpıp yaprakları saçarak kopardı ve delikanlı gözüne kestirdiği koca dala tutundu. Elminster orada bir süreliğine asılı kaldı, az yukarısından gelen telaşlı viyaklamayı duyunca bir daha sallanıp kendini aşağı bıraktı ve aşağıdaki bir dalı hedefledi.

Şurası muhakkak ki El, ozanların hikayelerindeki kahramanlardan da değildi. Bu sefer eline aradığı dal değil, yalnızca yapraklar geldi ve onları koparark düştü.

Mystra'nın Seçilmişi güm diye sırtüstü yere çakıldı, istemeden yuvarlanarak bir ters takla attı, istemsizce bir inilti çıkardı. Sırtının ağrısı sızısı günler boyu geçmek bilmeyecekti.

Koşusu da hantalca bir topallamaya dönüşecekti şimdi. Elminster kayan yaratığın onu öldürmek üzere baş döndürücü bir sarmal çizerek hızla ağaçtan inişini izlerken içini çekti.

Şayet hazırdaki tek büyüsünü kullanacak olsa bir çırpıda asanın saklı olduğu yere gidecekti... ama bu, ormandaki onca yolu sil baştan tekrar yürümesini gerektirecek, üstelik şu tıslayan canavarı ve fırsat kollayan gizemli takipçisini kendisiyle Cormanthor arasına sokacaktı.

Hançerini çekti. İkinci bir hançer kemerinde, bir üçüncüsü yeninde, birer tanesi de çizmelerinde saklıydı, ama acaba bunların yaratığı kızdırmaktan öte bir faydası dokunacak mıydı?

Son derecede insanlara özgü bir küfür sallayan ve aslında Iymbryl Alastrarra olmayan eli kamalı elf, büyücükatiline yakalanmadan önce ne kadar uzaklaşabile-

ceğini merak ederek güneye doğru topallamaya başladı.

Biraz olsun vakit kazanabilse, belki mücevher bir şeyler yapabilirdi...

Telaştan ve endişeyle kafa yormaktan gözü hiçbir şeyi görmeyen Elminster, az daha uçurumdan aşağı düşecekti.

Çalılıkların arasında gizlenmişti burası: Arazinin ansızın ağaçlık bir geçide dönüştüğü, eski bir uçurum. Ta aşağıdaki kayaların üzerinden küçük bir dere çağlıyordu. El dere boyunca baktı, sonra döndü, bir de ağaçların ve yayılmış köklerin etrafından kayan, yorulmak bilmez pençeleriyle havayı tırmalayan büyücükatiline baktı.

Prens, bakışlarını uçurumun ağzında gezdirdi, boşluğa uzanan, ancak yeteri kadar büyük ve sağlam gözüken bir ağacı gözüne kestirdi. Sınamak için bir elini öne uzatıp koştu ve onu uyaran şey fısıltı oldu.

Büyücükatili, canı istedi mi akıllara durgunluk verici bir sürate erişebiliyordu anlaşılan. El başını tam vaktinde çevirmiş, böylece kafasını hedefleyen ön pençeleri görebilmişti. Eğildi, ayağı kaygan taşlarda kaydı ve uçurumdan aşağı düşerken kenardaki bir kökü umutsuzca kavradı.

Yuvarlanan kayaların kulakları sağır eden gürültüsüyle birlikte Elminster uçurumun yüzüne doğru sertçe çarptı, tıslayan yılankavi gövde aşağıdaki geçide uçarken diğer eliyle de köke tutundu.

On metre kadar aşağıda bir kaya çıkıntısı vardı ve büyücükatili dönerek kayayı yakaladı. Pençeleri bir an kayanın üzerinde gıcırdayıp kıvılcımlar saçtı, ardından çıkıntı yapan kaya kadim yatağından kurtularak düştü. İsteksiz yolcusu da tam altında, uzuvlarını sallıyordu.

Kaya ile hayaletimsi hayvan aşağıdaki taşlara çarptı. Sıçrayıp yuvarlanmadılarsa da kaldırdıkları toz toprak öyle

yaptı. El gözlerini kısıp izledi.

Toz tekrar yatıştığında, beklediği şeyi gördü: Büyücükatilini zemindeki taşlara çivileyen kayanın altında durmadan havayı tırmalayan birkaç pençe.

Demek ki yaratık kayaların altında kalacak ve pençeleriyle çizebilecek kadar maddeleşmişti, ancak ona zarar verebilecek tek şey metaldi. Hatta daha da büyük ihtimalle, sadece soğuk demir.

Elminster, taşların döküldüğü aşağıdaki uçuruma baktı, içini çekti ve inmenin bir yolunu arayarak etrafını dolanmaya başladı.

Yirmi adım kadar sonra, yol onu buldu. Çizmelerinin altındaki toprak, uykusunda konuşan bir adam gibi mırıldanıp kaydı. El can havliyle geçitten uzağa sıçradı, sonra çaresizce geçide düştü, kayan topraktan, yuvarlanıp sıçrayan kayalardan oluşan bir nehre katılıp gitti.

Tekrar gözü görmeye, kulağı işitmeye başladığında, toz yüzünden adeta saatlerdir öksürüyordu ve ağrıyıp sızlamayan tek bir nokta bile kalmamıştı vücudunda.

Tekrar kendi bedenindeydi. Yoksa mücevheri mi kaybetmişti?

Hızla yoklayıp mücevherin yerinde durduğundan ve güçlerinin hala hazır beklediğinden emin oldu. Yuvarlanan kayaların üzerinde dengede kalmaya ve tutunmaya çalışırken, farkına varmadan değişmiş olmalıydı. Ya da öyle bir şey işte.

İhtiyatla doğruldu, plansız yolculuğu sırasında yüzlerce kayanın altında ezilmiş gibi duran ayağına ağırlığını verince acıdan yüzü buruştu. Daha sonra geçidin kayalık tabanından büyücükatilinin olduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Elbette yaratık üzerindeki kayayı pençeleyerek çoktan

kurtulmuş olabilirdi. Kim bilir, belki de hemen şuracıkta, şu kayaların arasında bir yerde onu bekliyordu. Eğer durum böyleyse Elminster'ın son büyüsünü kullanması ve ormanın tehlikeli kısmını katetmeye ta en başından başlaması gerekecekti...

Sonra onu gördü: İlerde, devrilmiş taşlardan bir ormanın içinde, o muazzam kayanın kenarından hantalca sallanan hayaletimsi pençelerden bir orman. Hançeri, her nasılsa, hala elindeydi ve El, kayalardan sarkan pençeleri tek tek bıçakladı, onların bıçağın temasıyla eriyip yok olmalarını izledi.

Tüm pençeler yok olduktan sonra tuhaf canavarı yerine mıhlayan koca kayanın üzerine yatmayı göze aldı ve uzandı; altındaki çaresiz bedeni defalarca bıçakladı. Bıçağı hiçbir şeye değmiyordu, ama aşağıdan gelen delirtici fısıltılar yavaş yavaş hafifledi, nihayet sustu ve bir takırtıyla koca kaya aşağıdaki taşların üzerine oturdu.

Elminster ağır ağır doğruldu, yara bere içindeydi, ama tatmin olmuştu. Başını kaldırıp geçidin ağzına baktı.

Orada bir adam duruyordu. Daha önce hiç görmediği, ama görünüşe göre kendisini tanıyan, cüppeli bir adam. Adam, aşağıdaki Athalantarlı Elminster'a bakarken, sonra onun meteor yağmuru olduğunu tanıdığı bir büyünün ilk el hareketlerini yaparken de gülümsüyordu. Ama hiç mi hiç dostça değildi gülümsemesi.

El içini çekti, alaycı bir edayla elini sallayarak adamı selamladı – bu hareketle birlikte, bekleyen büyüsünü salıverdi.

Cayır cayır dört ateştopu geçide düşüp patladığında, Athalantar'ın son Prensi'nin yerinde yeller esiyordu.

Elminster'i buraya kadar takip etmiş olan büyücü, yarattığı ateşin geçidi kasıp kavurmasını izlerken yumruklarını sıktı, ağzına geleni söyledi. Şu genç ahmağı tekrar bulmak

için kitaplarının başında günler geçirmesi, takip büyüleri yapması gerekecekti. Fakat şans, adamı bir büyücü pelerini gibi öylesine örtmüştü ki gören de onu tanrıların kolladığını falan zannederdi. Handaki öldürme büyüsünden yakayı kurtarmıştı... canını aldığı yaşlı Surgath Ilder onun yerini tutamazdı. Sonra nasıl becerdiyse büyücükatilini kapana kıstırmıştı; üstelik o büyü için gereken bileşenleri bulması günler almışken.

"Tanrılar, siz de bakın ve benimle birlikte lanetleyin," diye mırıldandı; bakışlarını geçitten uzağa çevirirken gözlerinde yine o canice bakış vardı.

Adamın arkasında, geçidin birkaç farklı yerinden, yangının kavurduğu taş yığınlarından ona görünmeden solgun şekiller yükseldi.

Koskoca bir kayanın taşların üzerinde durduğu yere doğru, tekinsizce bir sükunetle süzüldüler ve elleri, büyüyü meydana getiren hareketleri yaptı; buna karşın tek kelime çıkmadı ağızlarından. Kaya yalpalayarak yükseldi. Tayf gibi havada süzülen şekiller kaldırdıkları kayanın altındaki karanlığa bedenlerinden çıkan upuzun dokunaçları uzattılar ve havayı hala güçsüz pençeleriyle döven, çok gözlü yaratığı çekip çıkardılar.

Mırıldanan büyücü, kayanın gök gürültüsünü andırır bir sesle yerine oturduğunu duyunca bir kaşını kaldırdı. Athalantarlı sadece kısa mesafeli bir sıçrama büyüsü yapmış, şimdi de geçidin içinde bir iş mi çeviriyordu? Yoksa büyücükatili nihayet serbest mi kalmıştı?

Kollarını sıvayıp gerisingeri döndü. Neme lazım diyerek elinin altında bir zincirleme şimşek büyüsü bulunduruyordu...

Boğazdan bir şey yükseliyordu, daha doğrusu birkaç şey. Tayflardı bunlar, bacakları beyaz sis tutamları halinde kay-

bolan, bedenleri gölgelerin içinde beyaz gölgelerden farksız, insanların hayaletimsi kalıntıları.

Evet, tayflar öldürebilirlerdi, ama gereken büyü yanındaydı ve onları... daha dikkatlice bir baktı. Elf miydi bunlar? Elfin de tayfı olur muydu hiç? Üstelik aralarında, sürüklenirken pençelerini sallayan da kendi büyücükatiliydi!

Athalantar'ın büyücülordlarının sağ kalan son çırağı Heldebran, korkunun ilk temasını işte o anda hissetti.

Ona doğru süzülerek yaklaşan hayalet elflerden birisi, "Sen kimsin?" diye sordu.

Büyücü Heldebran öfkeyle parladı, ellerini kaldırıp bağırdı: "Sakın yaklaşayım demeyin!" Karşısındakiler yavaşlamadılar bile. Bunun üzerine büyücü, tüm hortlakları sonsuza dek zararsız bir toza dönüştürecek olan büyüsünü telaş içinde yaptı ve büyü, tayfları bir ağ misali sarmak üzere fırladı.

Sonra da hiçbir etki göstermeden kayboldu.

Büyücüyü çembere alacak şekilde yere konarlarken, "Çok şık," diye yorumda bulundu tayfımsı elflerden biri. Ayakları hala belli belirsizdi ve bedenleri adeta nabız gibi atıyor, bir parlayıp bir sönüyordu.

Hayalet elflerin üçüncüsü, "Aman, ne bileyim," dedi bozuk bir Ortak Lisan lehçesiyle. "İnsanoğlunun işi gücü gürültü çıkarıp caka satmak. Sanki basit bir kelime, bir bakış yetmiyormuş gibi. Ne zaman güçlerini salacak olsalar, coşkudan kendilerinden geçiyorlar, çocuk gibiler."

"Onlar çocuk zaten," diye yanıt verdi bir dördüncüsü. "Şuna bir bakın hele."

"Kimsiniz bilmiyorum, ama," diye atıldı Athalantarlı Heldebran, "ben size–"

"Alın işte, gördünüz mü? Tek bildiği böbürlenip tehdit

savurmak!" diye ekledi dördüncü elf.

İlk elf, "Bu kadarı yeter," dedi amirane bir tavırla. "İnsanoğlu, bu mekanda ateş büyülerine müsamaha edilmez. Kutsal Vadi'nin hiç uyumayan muhafızlarını uyandırdın ve bunun bedelini ödemelisin."

Heldebran, huzursuzca etrafına bakındı. Elfler hala onu sakince süzmeye devam ediyor ve ellerini bile kaldırmıyor olsa da, etrafındaki çember daralmışa benziyordu. Gereken kelimeleri tükürürcesine söyledi, ellerini pençe haline getirip alelacele kaldırdı.

Parmaklarından bir çatırtıyla fırlayan yıldırım, aç kıvılcımlardan oluşmuş parlak çizgiler halinde dans ederek elf hayaletlerine atıldı. İçlerinden geçip az ötedeki ağaçları boşu boşuna pençeledi. Sağda solda ağaçların kabuklarından duman yükseldi.

Elflerden biri başını çevirip baktı ve yıldırım geride bir tutam dumandan başka bir şey bırakmadan ansızın kayboldu.

Çember hala değişmemişti. Değişen bir şey varsa, elflerin biraz daha neşelenmiş halleriydi.

Katı bir tavırla, "Bu da yetmezmiş gibi," diye devam etti ilk elf, sanki sözü hiç kesilmemişçesine, "büyüyle beslenen bir şey yaratıp en kadim büyülerimizin tam kalbine yolladın. Yaptığın şeye bak!"

Hayaletimsi muhafızın ses tonu iğrentisini büsbütün belli ediyordu. Hayaletin göğsü şişti, küçük ve parlak ışıklar saçtı, sonra yarıldı ve büyücükatili, pençelerini zayıfça etrafındaki elflere sallayarak görüş alanına girdi. Heldebran ansızın çılgınca bir ümide kapıldı. Belki de yaratığı bu elf tayfalarına karşı kullanabilir, onları bozguna uğratabilirdi ya da...

Büyücükatili başını çevirip yaratıcısını gördüğü sırada, "Cezan hak ettiğin gibi ve nihai olsun, adsız insan," diye ekledi acımasız elf.

Heldebran'ın baktığı sayısız göz küresinde karanlık yüzüyordu ve pençeler ani bir hareketle havayı yırtmaya başlamıştı. Kendi yaratığının parçalanmış kalıntıları hafifçe fısıldayarak, amacı belli bir şekilde büyücüye yaklaştı.

"Hayır!" diye haykırdı Büyücülord, zayıf pençeler gözlerine doğru savrulurken. "Hayıııır!"

Etrafındaki elf gardiyanlarının çemberi kaskatı, gözleriyse buz gibiydi. İnsan büyücü onlara doğru atıldıysa da, kendini görünmeyen bir güçten oluşmuş sağlam ve çok sert bir duvara vururken buldu. Kendini yere atıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ardından hedefini arayan pençeler onu yakalayıp alaşağı ettiler.

Sesler susmaya yüz tutarken hayaletler ellerini uzatıp büyücükatilini hiçliğe dönüştürdüler ve elflerden biri "Mühim biri miymiş?" diye sordu.

"Değilmiş," diye yanıtladı diğeri. "Şayet hükümranlıklarına bir son verilmeseydi Athalantar'ın büyücülordlarından biri olacakmış. Adı Heldebrand'dı. Bizi alakadar edecek hiçbir şey bilmiyordu."

"Şu aç yaratıkla mücadele eden bir davetsiz misafir daha yok muydu?" diye sordu üçüncü muhafız.

"Halkımızdan biriydi, alnında bilgi mücevheri taşıyan."

"Bu insanoğlu öyle birini mi avlıyordu, hem de bizim vadimizde?" Hayalet elf bakışlarını yere indirdi, gözleri ağaçların her yanı saran karanlığında alev gibi parladı aniden. Sonra konuştu, "Onu tekrar yaşama döndür ki, tekrar öldürülebilsin. Bu sefer daha da yavaş."

Elflerin katı tavırlı olanı şaşırdı, "Elaethan," dedi azar-

larcasına. "Bir dahaki sefere zihin okuma büyülerini ben yapacağım. Bu insanın zihnine dokunmakla sen de onun gibi olup çıktın."

"Güneşi ilk kez gördüğüm bu ormanlara geldikleri vakit, karşısında hepimizin tetikte olması gereken bir şey bu Norlorn. İnsanlar daima bizi bozarlar; Elf Halkı için teşkil ettikleri asıl tehlike budur."

Kendini soğuk beyaz alevlerden bir kuleye dönüştürürken, "Belki de yolu buraya düşen her insanı öldürmeliyiz," dedi Norlorn. "Şu diğeri, hani ateşten kurtulmak için büyü kullanan; bir bilgi mücevheri taşıyordu taşımasına, ama bir insandı ya da öyle görünüyordu."

"Bu tür hayvanların kendileri için teşkil ettiği asıl tehlike de bu," dedi Elaethan sessizce. "Birçoğu insan gibi görünüyor, ancak asla öyle davranmayı beceremiyorlar."

* * * * *

Tanıdığı ağaç kökünün altında durdu. Asa, onun aceleyle yığdığı yosun kümelerinin, yaprakların ve kırık dalların, toprağın altında gözlerden uzaktı. Elminster yakınlarda tehlike olup olmadığını görmek için dikkatlice kayalıklara baktı, hiçbir şey bulamayınca da büyüsünü yoklamak için bilgi mücevherinin gücüne başvurdu. Zihninde bir an için anılar dönüverdi, ancak onları bin bir zahmetle zihninden uzaklaştırdı ve aklını toparlayabilmek için başını iki yana salladı.

Buraya –daha doğrusu asaya– iki kez daha gelebilirdi. Buna niyeti yoktu ya... Öyleyse, kendisini buraya gelmeye mecbur edecek saldırılardan nasıl kaçacaktı?

Gizemli büyücünün ya da göndereceği büyücü-katillerinin, buradan ayrılırken kullandığı yolu tekrar yürüyecek kadar aptal bir Mystra Seçilmişi ile karşılaşacaklarına şüphe yoktu. O yüzden, bu sefer kayalıklar boyunca doğuya

yürüyecek, o civarda rastladığı ilk ırmağı ağaçların en yüksek olduğu yerden iyice uzaklaşana değin güneye doğru takip edecekti.

Ormanda, bir elfin yere hafifçe basışı ve keskin duyuları bir insanınkine fark atardı ve rastladığı elf kolcularının Iymbryl Alastrarra'ya saldırma ihtimali, topraklarına izinsiz giren bir insana saldırma ihtimallerinden daha düşüktü... elbette Iymbryl'le aralarında kişisel bir husumet yoksa. Yine de şimdiye kadar bilgi taşının anılarında Iymbryl'in düşmanı olduğuna dair hiçbir şeye denk gelmemişti.

Iymbryl'in suretini almak bu sefer yalnızca bir an sürdü. Elminster, eyer çantasıyla birlikte kaybolan büyü kitabını aklına getirdi, içini çekti. Alastrarra varisinin şahsi büyü kitabı görevini gören bu mücevherde depolanmış daha az sayıdaki, ancak daha tuhaf elf büyülerine alışsa iyi olacaktı şüphesiz. Onları şimdi inceleyecek vakti yoktu ama; en iyisi büyücü hasmı onu buralarda aramaya gelmeden evvel kendini toparlayıp asadan uzaklaşmalıydı.

Elminster bir kez daha içini çekip yollara düştü. Acaba geceleri bir sis halinde yolculuk edip günışığını büyüleri ezberlemekle geçirmesi daha mı hayırlı olurdu? Hımm, yürürken kafasını meşgul edecek bir şey çıkmıştı işte. Cormanthor'a varması günler alabilirdi. Harcayacak günleri var mıydı, yoksa bu mücevher, kendisini taşıyanın zihniyle ya da zindeliğiyle mi besleniyordu?

Eğer mücevher onu içten içe yiyip bitiriyorsa... Elini elf alnına vurdu. "Koru beni Mystra!" diye inledi.

Elbette. Zihnindeki beklenmedik ses karşısında şükran ve huşu içinde dizlerinin üzerine kapandı, ancak Tanrıça yalnızca beş sözcük daha sarf etti: *Mücevher güvenli. Sen işine bak.*

Bir an şaşalayıp sessizce kalakaldı; bir süre kendi kendine, usulca güldükten sonra, denileni yaptı Elminster.

* * * * *

Dev mantarların rutubetli korusunun tuhaf, morumsu ışığı nihayet aralanarak yükselen araziyi gözler önüne serdi ve Elminster yokuşu bezgin bir yürekle ama büyülerle dolup taşarak tırmanmaya koyuldu. Günlerdir yürüyordu, karşılaştığı en ilginç şeyse iki gün önce bir akşam karanlığında göz göze geldiği dev erkek geyikti. Gösterişsiz limanlardan, Hastarl'ın kulelerinden, hatta Athalantar diyarını işitmiş köylülerin yaşadığı mezralardan geçip uzun bir yol gelmişti, ama koruma büyülerinin gıdıklamasına ve elf şövalyelerinin ara sıra gökte görünmesine bakılırsa, artık elf şehrine yaklaşmıştı. Ne dizgini, ne de kanatları olan mavi donlu uçan tekboynuzların eyerinde dalışlar yapan şövalyeler, mor, mavi ve zümrüt rengi ışıklar saçan yivli zırhlarıyla göz alıcıydılar.

Bu devriyelerden birkaçı tek başına yürüyen elfe yanaşıp ona dikkatlice bakmışlar, El de onların hazırda tuttukları kargılarını ve küçük arbaletlerini iyiden iyiye görebilmişti. Ne yapması gerektiğini bilemediğinden hiç hızını kesmemiş, onlara saygı dolu bir şekilde başıyla selam vermişti. Elfler de başlarıyla selamı almış, sonra süzülerek uzaklaşmışlardı.

Şimdiyse önündeki ağaçların arasında, yosunlar ve eğreltiotlarıyla örtülü açıklıklar vardı. Bunların arasında gizlendikleri yerden ağır ağır çıkmakta olanlarsa şimdiye kadar gördüğü, yayan giden ilk devriye ekibiydi. Askerler nefes kesici güzellikte zırhlar kuşanmışlardı ve her birinin elinde atışa hazır bir uzun yay vardı. El onlara doğru, hızını değiştirmeden yürüdü. Başka ne gelirdi elinden?

Diğerlerinden daha uzun boylu bir elf, El yaklaşırken yayını bıraktı. Yay onun bıraktığı yerde, havada asılı kalmıştı. Elf, Elminster'i karşılamak üzere öne çıktı, eliyle durmasını işaret etti.

Elminster durup şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. O yor-

gunlukla yanlış bir şey söylemektense, bezgin ve bitap görünmek daha iyiydi.

"Birkaç gündür yürüyorsunuz bu yana," dedi elf devriyesinin başı, kibar ve melodik bir sesle, "buna rağmen devriyelerden geçiş izni istemediniz... bizden de istemediğiniz gibi. Kimsiniz ve yolculuğunuzun maksadı nedir?"

Elminster hafifçe sendeleyerek "Ben..." dedi "Iymbryl Alastrarra'yım ben, soyumun varisi. Şehre geri dönmeliyim. Devriye görevimizi ifa ederken ruukhaların saldırısına uğradık ve yalnızca ben sağ kurtuldum. Ne var ki büyülerim bir insan büyücüsünün merakını cezp etti. Peşime bir büyücükatili saldı ve ben... hiç de iyi değilim. Tedaviye ve akrabalarımı görmeye ihtiyacım var."

"Büyücü bir insan mı?" diye parlayıverdi asker elf. "Nerede gördünüz o haşereyi?"

Elminster elini sallayarak kuzeybatıyı işaret etti. "Günlerce geride, toprağın bir yükselip bir alçaldığı yerde. Ben... doğru dürüst hatırlayamayacak kadar uzun süredir yoldayım."

Elfler bakıştılar. "Peki ya yolda yürüyen Iymbryl Alastrarra'nın başına bir bela geldiyse, bu da onu midesine indirip sonra onun şekline büründüyse?" diye sordu birisi yumuşak bir sesle. "Böyle biçimdeğiştirenleri daha önce de görmüştük. Beslenmek için sinsice aramıza sokuldukları vakidir."

Elminster donuk ve bitkin görünmesini umduğu gözlerini elfe dikti, çok yavaş bir şekilde alnına götürdü elini. Bilgi mücevheri alnında belirirken, "Halkımızdan olmayan biri taşıyabilir miydi bunu?" diye sordu, bıkkın bir öfkenin sesini tizleştirmesine izin vererek.

Elflerin arasında bir mırıltı yükseldi, sonra liderlerinin emrini beklemeden gerileyip ona yol açtılar. Elminster yorgun bir tavırla başını sallayıp selam verdi, bitap görünmeye

çalışarak öne doğru sendeledi.

Devriye komutanının elflerden birine sertçe bakıp başıyla işaret verdiğini, elf savaşçısının başıyla onayladığını ve eğreltilerin arasına çömelip zırhının göğsüne dokunduğunu, sonra da gözlerden kaybolduğunu görmedi El.

Şu anda yayan giden, savaşa koşmayan ve yaralanmamış elflerin arasında bulunduğuna göre, en iyisi onların nasıl davrandıklarını gözlemlemek olacak, diye düşündü El bir ürpertiyle. Sahtekarlığı çok mu göze çarpıyordu? Yoksa yorgun argın düşen tüm elfler böyle yalpalar mıydı yürürken?

Devriyedekilerin gözleme ihtimaline karşı yürüyüşüne bir iki ayak sürçmesi katarak ağaçların arasında ilerledi. Otuz metrede, belki daha bile yüksekte bir tente oluşturan, göğe uzanan dev ağaçlardı bunlar. Arazi yükseliyordu ve ileride güneşin aydınlattığı açık bir alan vardı.

Belki de burada biraz olsun...

Derken afallayıp olduğu yere çakıldı kaldı. Önünde, Cormanthor'un zarif kuleleri üzerinde ışıldıyordu güneş. Kulelerin –sayıca çok fazla olan– sivri uçları hiçbir dev ağacın uzanamayacağı kadar yükseklere tırmanıyor; asma bahçelerle, birbirinin üzerinden aşan köprülerle, uçan bineklerin sırtındaki elflerle dolu şehrin görkemi, göz alabildiğine yayılıyordu. Yüce büyülerin mavi ışıltıları parlak gün ışığında bile fark ediliyordu ve tatlı bir müzik rüzgarla sürükleniyordu ona doğru.

Müzik etrafını sararken El hayretler içinde göğüs geçirdi, sonra tekrar yola koyuldu. Ezgi Kuleleri arasında yürürken her hareketine dikkat etmesi gerekecekti.

Buna değişiklik denmez de ne denirdi, ha?

- DÖRT -
AVCI EVİNE DÖNÜYOR

Halkımızın birden çok baladı, Athalantarlı Elminster Aumar'ın güzel Cormanthor'un ihtişamı karşısında nasıl ağzı hayretten bir karış açık bakakaldığını, koca bir günü Cormanthor'un güzelliğini içerek geçirdiğini anlatır. Baladların bazen külliyen yalan olması ne acıdır.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

Güneş ışığı havada asılı duran vitray kubbenin içinden geçtikçe dört bir yana gül kırmızısı, zümrüt rengi ve mavi huzmeler saçılıyordu. Miğferli bir baş döndü ve mor renkte ışıldadı. Bu parlama yeterliydi; miğferi kuşanan kişinin, arkadaşına gelip bir bakmasını söylemesi gereksizdi.

İki elf muhafızı beraberce gökteki karakollarından aşağı, şehrin kuzey ucuna doğru baktılar. Tek başına bir figür, genellikle esirlerin ya da kanatlı bineklerini günler önce kaybedip yola yürüyerek devam etmeye mecbur olan ulakların sergilediğine benzer bir bitkinlikle sokakları arşınlıyordu.

Aslında o kadar da "tek başına" sayılmazdı, çünkü aksayarak yürüyen elfin hemen ardından onu takip eden bir baş-

ka elf geliyordu. İki gözcü muhafızın giydiği cinsten bir miğfere sahip olmayan herkesi aldatabilecek büyülü görünmezlikle gizlenmiş bir devriye askeriydi bu.

Muhafızlar birbirlerine manalı bakışlar attıktan sonra, yakınlarında dolaşan bir kristal küreye el salladılar, sonra da öne eğilip kulak kabarttılar.

Kristal hafifçe çınladı, derken kubbenin içi gürültüyle doldu: Gevezelik yapan yumuşak sesler, uzaktan geçen bir yük arabasının tantanası, birbirine karışan nağmeler. Muhafızlar bir süre başlarını küreye yakın tuttular, sonra aynı anda omuz silktiler. Yorgun elf yanından hızla geçenlerden kimseyle konuşmuyordu. Gölgesi de kendi gibi sessizdi.

Muhafızlar bir kez daha bakıştılar. Birisi "elimizden ne gelir?" dercesine elini açtı. Bu yabancının –eğer Cormanthorlu değilse– zaten bir eşlikçisi vardı. Bu, yalnız elfle konuşma ve yakından görme fırsatı yakalamış bir devriye komutanının şüphelendiğini ortaya koyuyordu. Belki savunma teşkilatının iki kıdemli üyesi de şüphelenmeliydiler.

Yine de durum bu kişilere özel bir dalavereden başka bir şey olmayabilirdi, hem bu yalnız elf, ifşa büyüsünün perdesini, hiç takılmadan geçmeyi başarmıştı.

Diğer muhafız, ellerini açan arkadaşına, elini "boş ver" dercesine salladı, sonra arkasındaki querph ağacına dönüp safir renkli, sulu meyvelerden kopardı. İlk muhafız elini bir süre daha açık tuttu, sonra nane suyu dolu büyük kasenin üzerinden geçirdi. Görünmez bir kişinin takip ettiği elf bir an sonra unutulmuştu.

Ne aradığını biliyordu. Bilgi taşı gösteriyordu ona: Rakip soyların hizmetçi kadınlarının "kasvetli bir gösteriş" diye adlandırdığı kara çamların arasında bir konak. Vitray şaheserleriyle süslü, tılsımlarla bezeli uzun ve dar pencerelerin-

den içerideki yosun zeminli odalarına, belli aralıklarla ozanların, dans eden tekboynuzların ve şaha kalkmış erkek geyiklerin hayaletimsi imgelerinin düştüğü bir konak. Bunlar iki asrı aşkın süre önce Tanrıça Sehanine'nin hizmetine girmiş Althidon Alastrarra'nın eseriydiler ve tüm Cormanthor'da onların üzerine bir tane bile pencere bulunmazdı.

Alastrarra Soyu'nun bahçesi duvarsızdı, lakin çalıları ve bitkileri, soyun şahin armasını taşıyan irndar ağaçlarının işaretlediği yollar boyunca kesintisiz bir engel teşkil ediyordu. Akşam karanlığı çöktükten sonra bu canlı armalar – şehirde eksikliği hiç hissedilmeyen– gözlerin rahatça fark edebileceği, mavi bir ışıltıya kavuşuyordu; ancak tebdili kıyafet gezen bir insan büyücüsünün, bu gündüz vaktinde, zihnindeki görüntüyle eşleşen bir yer bulana kadar dolaşması gerekiyordu.

Çoğu kimse sanır ki tanrıların hizmetkarları karşılarında kaç duvar ya da gece karanlığı olduğu fark etmeksizin her şeyi görür, her şeyi bilirler. El bunu aklına getirince acı acı güldü. Mystra'nın kendisi görürdü belki, ama Seçilmişi değil.

Durup, büyüyerek bir örümcek ağının zarafetine sahip fantastik kuleli şatolara dönüşmüş ağaçlara hayretler içinde baktı. Kiira, ona canlı ağaçları birleştirip büyümelerini şekillendirecek büyülerden bahsediyordu, ama bu büyülerin nasıl işlediğini ya da bugün şehirde onları kimin yapabileceğini ne Iymbryl biliyordu, ne de ataları.

Ağaç şatoların arasında nefesle şişirilip şekil verilmiş cam gibi duran, daha küçük, taş kuleli konaklar da vardı. Bununla birlikte, bu gösterişli binalar üzerine yayılmış asma bahçelere bakılırsa, elflerin bitkilerle ve ağaçlarla paylaşmadıkları yerlerde yaşamaya tahammülleri yok gibiydi. Elminster dairevi pencerelere, ustalıkla yaratılmış manzara-

lara, üzerinden dört bir yana aşan ağaç ve taş işlerine gözünü dikip bakmamak için kendini zor tutuyordu, ancak içinde bir halkın yaşaması için inşa edilmiş bu kadar güzel bir şeyle karşı karşıya gelmemişti hiç. Sırf şu ya da bu bina değil, birbirlerine gökte kavuşan canlı ve büyüyen ağaçlardan oluşmuş bu şehir, bitkilerin ve manzaraların ihtişamı, büyüyle canlandırılmış heykeller, hepsi de El'in şimdiye dek şahit olduğu en enfes insan eserlerini bile gölgede bırakırdı, bunlara büyücü kral Ilhundyl'in şahsi bahçesi de dahildi.

Tanrılar aşkına. Attığı her adımda yeni harikalar ilişiyordu gözüne. Hemen şuracıkta, kırılan dalga biçiminde bir ev vardı; cam zeminli odalarından biri, kemerli bir kavisin altında asılı duruyordu. Evin kendisi de itinayla şekillendirilmiş fundalıklardan bir bahçeydi. Az ileride göze çarpan bir şelalenin suyu, büyü sayesinde öyle yükseğe tırmanıyordu ki kahkahalarla aşağı dökülürken, tüm odaları yumurta biçimli ve boyalı camdan oluşan, sakinlerinin ellerinde kadehleriyle gezindikleri bir evin içinden aşağı akıyordu. İki yanı alacaağaçlarla süslü yoldan ayrılan daracık bir keçiyolu, daire biçimli ve küçük bir havuzda sonlanıyordu. Suyun etrafı, zarif bir dansla havada dönen koltuklarla çevriliydi ve bir yandan dönerken, bir yandan da alçalıp yükseliyorlardı.

El ara sıra dengesini yitirmeyi ihmal etmeden yürüdü. Bunca curcuna içinde nasıl bulacaktı Alastrarra Malikanesi'ni?

Bu güzel öğle vaktinde Cormanthor kalabalıktı. Çiğnenmiş yosundan sokakları, ağaçtan ağaca sıçrayan yüksek köprüleri elflerle doluydu –ne var ki insan şehirlerinin o gerçek kalabalığından ve pisliğinden eser yoktu... Şehirde elfler haricinde kedilerden ve onların kanatlı kuzenleri olan tressymlerden başka hayvan bulunmuyordu.

Buraya şehir demeye bin şahit gerekirdi. Ancak El'in

gözünde şehir demek taş ve insan demekti; insanlara ait pisliğin, yaygaranın ve ciddiyetin ortasına serpiştirilmiş üç beş yarı elf, buçukluk ve cüce demekti.

Oysa burada yalnızca nefes kesici uzun elbiseleriyle süzülürcesine dolaşan, mavi saçları lüleli, mavi-beyaz benizli, muhteşem elfler vardı. Bazıları baştan aşağı canlı bitkilerin ürperen yeşil yapraklarından örülmüş gibi duran pelerinler; giyenin bedeni etrafında ebemkuşağı renklerinin yavaşça gezinmesini sağlayan efsunlu deri kıyafetler; ya da elf bedenlerini işveli bir tavırla örten oya bulutları ve boncuklar giymişlerdi. El, dairevi hareketlerin açığa vurduğu dal gibi bedenlerden gözünü almaya çalışırken, kiira ona bu son kıyafetlerin sürüklenen cüppe adıyla bilindiğini haber verdi. Sürüklenen cüppeler ustalıkla çalınan bir sürü küçük çanın bir anda merdivenden aşağı düşüşünü çağrıştıran sürekli bir çınlama sesi çıkarıyorlardı.

Elminster hiçbir şeye gözünü dikip bakmamaya, hatta başını yerden kaldırmamaya uğraşıyor, ne zaman birinin dikkatli bakışlarına hedef olduğunu hissetse, kederli bir tavırla içini çekmeye başlıyordu. Bu melankolik eda, ona ilgiyle bakan birkaç yolcuyu tatmin etmiş gibiydi. Elflerin birçoğu, kendi düşüncelerinde ya da paylaştıkları coşkularında kaybolmuşa benziyorlardı. Sesleri daha tiz, daha neşeli ve kulağa daha hoş gelse de, çene çalmakta Cormanthor'un elflerinin de pazardaki insanlardan aşağı kalır yanı yoktu. El bir yandan yürürken diğer yandan da en çok görmek istediği şeyi gizliden gizliye inceliyordu, yani elflerin nasıl yürüdüklerini. Böylece onları taklit edebilecekti.

Elflerin büyük kısmı dansçılar gibi, sekerek ve salınarak yürüyorlardı. Öyle ya, tam olarak buydu işte, bir teki bile ayağının tabanını yere basmıyor; en uzun boylusundan aceleyle koşturanına kadar hepsi de parmak uçlarında dans

edercesine ilerliyordu. Ödünç bedenin içindeki El de aynısını yaptı ve içindeki huzursuzluğun ne zaman yatışacağını merak etti.

Ne var ki Elminster yosunlu yollardan şato kuleleri gibi yükselen devasa ağaçların arasında bir o yana bir diğerine kıvrılarak ilerlerken, huzursuzluk kaybolmamakta direndi ve El, bunun sebebinin ne olduğunu kavramaya başladı: gözetleniyordu.

Bu, kahkaha atan elflerin, serilmiş yatan kedilerin ve hatta gökte uçuşan kanatlı bineklerin sayısız normal bakışından birisi değil, üzerinden hiç ayrılmayan ve onu takip eden bir çift gözün bakışıydı üstelik.

El takip edeni göz ucuyla da olsa görmek umuduyla, geldiği yoldan dönmeye başladı, ancak izlenme hissi daha da yoğunlaşmıştı. Dikkatli bakışların sahibi iyice yaklaşmıştı sanki. Bir iki seferinde durdu, göz alabildiğine uzanan bir bulvara bakarmış gibi yaparak arkasına dönüverdi, fakat asıl amacı, yukarıda bir kemer oluşturan ağaçların arasındaki patikayı kendisiyle paylaşan kişiyi görmek, bir seferden fazla gördüğü bir surat olup olmadığına bakmaktı.

Kimi elfler ona tuhaf bakışlar savurunca El telaşla uzaklaştı. Bu tuhaf bakışlar, onun da tuhaf davrandığını düşündüklerini gösteriyordu. Her ne pahasına olursa olsun, dikkatleri üzerine çekmekten kaçınmalıydı. Tam kürek kemiklerinin arasında belirerek onu izlenildiğine dair uyaran garip karıncalanmayı boş verip yola devam etmesi gerekliydi.

Yoksa bu şehrin, Elf Halkı'ndan olmayan davetsiz misafirleri tespit etmek için kullandığı sinsice bir yöntem mi vardı? Durumun böyle olduğunu düşünüyordu El, yoksa çok geçmeden insanoğlunun alunsree ya da suret hırsızı dediği biçimdeğiştirenlerin akınına uğrardı şehir... hımm, ama "alunsree" zaten elfçe değil miydi? İnsanoğlu daha mağara-

larda, balçıktan kulübelerde birbirine hırlarken elfler böyle sorunlarla yüzleşmiş olmalıydılar.

Demek ki birisi onun farkına varmıştı. Cormanthor'un her bir sokağını ve caddesini turladığı tüm bu süre boyunca onu sürekli izleyecek kadar şüphelenen biri. Ne yapabilirdi ki?

Şu anda yaptığından, yani soğukkanlı görünüp Alastrarra Malikanesi'ni aramaktan başka hiçbir şey gelmezdi elinden. Kimseye malikanenin yerini sormayı ya da davranışları yüzünden bir yardım teklifi alacak kadar dikkat çekmeyi göze alamazdı... Ya da çaresiz kalmadığı sürece bilgi mücevherinin büyüsünden yararlanmayı.

Çaresiz kalmak; çağırdıkları büyüleri ellerinde parlayan ve onun canına kasteden öfkeli elf büyücüleri tarafından kuşatılmak. El, bu tehlikeler sanki göz açıp kapayana kadar her yandan üzerine üşüşecekmişçesine bakındı sokağa, ama bayram günü cümbüşüne benzeyen manzara değişmemişti. Elf Halkı ya küçük gruplar halinde dans ediyor ya da kendilerini kibirlerine sarmalamış, debdebeli el ve kol hareketleriyle birbirlerine nutuk çekiyorlardı. Boruların flütü anımsatan sesi yeni şarkıları duyururken, göğün doğusunda birbirini kovalayan iki kanatlı at binicisi, arkalarından yaprakları savurarak taklalar atıyor, dalışlar yapıyorlardı.

El cüret edebilse, sıkça rastlanan banklara ya da yosunlu yolların iki yanında havada dizili duran yüksek arkalıklı koltuklara oturacak, Cormanthor'a gidip gelenleri hayretler içinde seyre koyulacaktı. Yine de eğer gerçek biçimi anlaşılacak olursa daha oracıkta öldürülürdü; üstelik Iymbryl adına yerine getirilmesi gereken bir de vazifesi vardı. Bu bitmez tükenmez ağaçların arasında Alastrarra Malikanesi'nin yerini nasıl bulacaktı peki? Saatlerdir yürüdüğünü hissediyordu ve havanın aydınlığı, güneşin göğün batısında alçaldığını belli etmekteydi. Güneş alçaldıkça, peşindeki

gizemli gölgenin saldıracağına dair his de kuvvetleniyordu El'in içinde.

Alacakaranlık çöktükten sonra mı? Yoksa yeterince gözden uzak bir yer bulur bulmaz mı? Şu an durduğu yerde, birbirini kesen yolların ağı gitgide seyreliyordu; ışıklar, köprüler ve sesler azalmaya başlamıştı. Eğer böyle devam ederse belki de şehrin ötesine, ormanın koyu yeşil kalbine varacaktı... Güneybatıya. Evet, güneybatıya. O tarafa baktı ve asma sarmaşıklarını, sık ve budaklı ağaçları, bir de eğreltiotlarıyla dolu küçük bir vadiyi gördü. Böylece kararını verdi. Şehirde gezip görülecek yerler listesinde eğreltiotu dolu vadiler ön sıralarda gelmiyordu.

El geri dönüverdi, tüm Cormanthor elfleri gibi ayak parmaklarının üzerinde hafifçe dans ederek hızını artırdı. Artık kararlı bir şekilde hareket ediyordu, bildiği bir hedefe gidiyordu sanki. Eli, yeninde saklı hançerin kabzasından uzak değildi. Acaba kendisini bekleyen, görünmeyen düşmanının kucağına mı koşuyordu? Belki de kılıcını çekip uzatacak, telaşla koşan sahte Iymbryl Alastrarra'nın saplanmasını bekleyecek bir düşmanın.

Yürürken solundaki asmalı bahçeden bir arpın narin nağmeleri yükseldi. Yola devam etmeliydi, yapacak başka nesi vardı ki?

Ölen Iymbryl'in isteğini yerine getirdikten sonra, Mystra'nın ona verdiği ilk görev bekliyordu sırada. El öfkeyle başını iki yana salladı. Burası öylesine güzel bir yerdi ki dolaşıp keyfine varmaktan başka bir şey istemiyordu.

Tıpkı büyücülordların kovaladığı kanun kaçağı bir yetim olarak değil de, Athalantar'da ailesinin yanında büyümek istediği gibi. Evet, daima büyüyü kullanan ve bir şeyleri mahveden birileri kol geziyordu. El dişlerini sıkıp kuzeydoğuya yürüdü. Şehrin ta diğer ucuna gidecek, sonra en dıştaki

yolları kullanarak şehrin etrafında dönecekti. Labirentten farksız şehir merkezinin büyük kısmını dolaştığı kanaatindeydi ve Alastrarraların mührü olan şahine rastlamamıştı.

Görünmez bir kılıca kurban gitmemişti gerçi, lakin içindeki izlenme duygusu da kaybolmamıştı. El yürüdükçe, etrafındaki büyülü sembollerin ışıltısı gitgide artıyordu. Batan güneşin parıltısı ağaçların tepelerini değdikçe altın alevlere çeviriyor, ancak huzmeleri aşağıdaki karanlığı delip geçemiyordu.

Cormanthor'da akşam olurken elflerin oyunları ve müzikleri hiçbir şey olmamışçasına devam ediyordu. El gitgide huzursuzlandığını belli etmemeye çalışarak sürdürdü yürümeyi. Bilgi mücevheri ona bir oyun oynamış olabilir miydi? Ona Alastrarra Malikanesi'nin eski halini mi göstermişti? Yoksa bina şehrin iyice dışında mıydı? Yine de mücevherde ailenin başka bir binasına dair hiçbir anı ya da Cormanthor'un başka yerinde olduğuna dair bir his yoktu. Iymbryl oturduğu yeri biliyordu kuşkusuz.

Öyle ya, bunun üzerinde durmayacak ve mücevherin depolanmış anıları arasında yer etmeyecek kadar iyi biliyordu hem de. Alastrarra Malikanesi'nin konumu, mücevher taşıyıcılarının hepsinin bildiği sıradan bir şeydi, özellikle hatırlamaya değecek bir şey değildi...

Dur bir dakika! Şu bir şahin... hayır, hayır, onun aradığı şahin değil miydi?

El adımlarını sıklaştırdı, döndü. Evet ya, oydu işte!

Sessizdi sessiz olmasına, ama Mystra'ya ettiği şükran dualarının daha az coşkulu olduğu anlamına gelmiyordu bu.

Kemerli kapı ardına kadar açıktı; canlı sarmaşıklardan oluşan telkari işlemelerinde mavi yeşil büyü ışıltıları geziniyor, göz kırpıyordu. El alacakaranlığın yerleştiği bahçenin karanlığına doğru iki adım attı, sonra arkasını dönüp sokağı

kolaçan etti.

Sokakta hiç elf yoktu, ama o görünmeyen bakış bir an olsun ayrılmamıştı üzerinden. El ağır ağır döndü yine.

Bahçede kıvrılarak ilerleyen patikanın üzerinde, havada bir şey parladı. Daha bir an önce orada olmayan bir şey. Bu, zırhını kuşanmış bir elfin parıldayan miğferi, kolları ve omuzlarıydı.

Ya da bir muhafızın suretiydi – çünkü El'in karşısında omuzlar, kollar ve kafadan başka hiçbir şey yoktu. Bunların altında olması gereken gövde yoktu ve ışıltılar saçan koyu renkli zırh, sessiz hayaletin aşağısında duman gibi gözden yitiyordu. El bakıp dururken solundaki bir çalılıktan tehditkarca bir şey yükseldi. İlkine benzeyen başka bir zırhlı siluet.

El yutkundu. Demek ki mekanın büyülü savunmasını harekete geçirmişti. Onları büyüyle yok etmek, önündeki seçeneklerden en akıllıcası olmazdı. O yüzden yavaşça tam arkaya dönüverdi. Alacakaranlığın örttüğü bahçeden muhafızlar birbiri ardına yükseliyor, onu her yandan sararak çembere alıyorlardı.

Derken miğferlerden birinin göz yarığında ateşler belirdi. El, yolu kesen ilk muhafıza bakar vaziyette buldu kendini. Malikane muhafızın arkasında yükseliyordu, tıpkı mücevherin ona gösterdiği görüntüde olduğu gibiydi. Hareket eden ışıkların yumuşak parıltısı, Alastrarraların övünüp durdukları uzun ve dar pencerelerden dışarı yansıyordu.

Şu anda aralarından bazıları, muhafızlarının ne menem bir yaratığı öldürdüğünü görmek üzere o pencerelerden dışarı bakıyor olabilirdi.

El ne yapacağını merak ederek kılını kıpırdatmadan durup, mücevherin hayalleri arasında kendisine rehberlik edecek bir şeyler ararken, karşısındaki miğferin içinde yanan

ateşten ansızın kehribar rengi ateş demetleri uzandı ve tebdili kıyafet gezen Athalantar Prensi'ne dokundu.

El acı hissetmedi; ateş demetleri vücudunu tarıyor, yırtılma ya da yanma değil de bir karıncalanma hissi bırakıyorlardı geride. Alnında beklenmedik bir sıcaklık duydu ve ona eşlik eden, neredeyse kör edici bir ışık patlaması gerçekleşti. Tekrar görebilir hale gelinceye kadar gözlerini yumdu.

Bilgi mücevheri ateşlenerek hayata dönmüş, bahçenin karanlığında sıçrayan bir yalaz gibi ışıklar saçıyordu. Püsküren alev muhafızları ikna etmişe benziyordu. Araştıran alev demetleri kırpışarak söndü ve tehditkar miğferler dört bir yanda karanlığın içinde kaybolmaya başladılar, ta ki geriye yalnızca ilki kalıncaya dek. Artık parlamayan miğferiyle, Elminster'ın yolunu kapatıyordu muhafız.

Elminster kendini zorlayıp sakince ona doğru yürüdü, ta ki muhafızın bedeni solunca solduğu, dumanı andıran iz neredeyse burnuna değinceye kadar.

Ama değmedi. El kendisini sessiz nöbetçiyle çarpıştıracak olan adımı attığı anda hayal sırra kadem bastı, bir anda yok oldu ve onu Alastrarra Malikanesi'nin ön kapısıyla karşı karşıya bıraktı. Kapıdan hafifçe müzik geliyor, kanatlardan birinin üzerindeki altın rengi ışıktan yapılmış süslemeler sonsuz ve girift desenler oluşturuyordu.

Bilgi mücevheri ona tuzaklar, kapı zilleri ya da hizmetçileri hakkında hiçbir şey söylemediği için El uzun adımlarla ilerledi ve elini, kapının önünde havada bir sürgü gibi asılı duran hilal şekilli kulpa uzattı. Mystra aşkına, ne olur kilitli olmasınlar, diye düşündü.

Bu son adımı atıp elini sürgüye koyarken, El başka bir şeyin daha farkına vardı. O görünmeyen, izleyen gözlerin hiç eksik olmayan baskısı saatlerden beri ilk kez kaybolmuştu.

Elminster'ın yüreğinden bir yük kalkıverdi ve bu ferahlama, elinin altındaki kulp ansızın mavi bir ateşle parlayıp kapılar sessizce açılana ve önündeki koridordan şaşkınlıkla kendisine bakan birkaç elfle karşı karşıya getirene kadar yalnızca bir an sürdü.

"Eyvahlar olsun," diye fısıldadı Elminster, az daha duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. "Mystra Ana, eğer beni biraz olsun seviyorsan, yanımda ol artık."

* * * * *

Hastarl kentinde, iş üstünde yakalanan hırsızların uyguladığı çok eski bir taktik vardır: Soğukkanlı davranıp hiçbir şey olmamış gibi yapmak. Düşünecek vakti olmayan El, bu numaraya başvurdu.

Ellerindeki üzeri yivli şarap şişelerini açıp altlarında bir masa olmaksızın havada asılı duran, içi yeşillik ve dövülmüş fındık dolu tabaklara boşaltmakla meşgul olan beş elf donup kalmıştı. El soğukkanlı ve üstün bir tavırla onları selamladı, tanımış gibi yapıp etraflarından dolaştı. Halbuki durum aslında çok farklıydı, çünkü mücevherde hizmetçilere ait hiçbir görüntü yoktu; belli ki Iymbryl vaktinin pek azını hizmetçileri tanımakla geçirmişti. Koridorun gerisinde, bir iç bahçenin bulunduğu yere çıktı El. Arkasından, onun durup da karşılık vermeye tenezzül etmediği aceleci selamları geldi hizmetçilerin.

Sağda açık duran kapı ağzından kopan bir kahkaha, hizmetçilerin onu unutup işlerine koyulmalarını sağladı. El, Mystra'nın gönderdiği bu iyi talih karşısında rahatlayıp gülümsedi. Girmediği diğer koridorda göğüs hizasına gelen bir dizi şişe kendi başına ve hatırı sayılır bir hızda uçuyordu; hiç şüphesiz bir hizmetçinin çağrısına cevaben.

Sağdaki duvarın hilal biçimli kemerinin altından bir elf kızı dans ederek çıkıp da gözlerini yüzüne dikince,

Elminster'ın gülücüğü dudaklarında donuverdi. Kız şaşkınlıkla "Lordum! Daha üç şafaktan önce dönmenizi beklemiyorduk!" diye solurken, siyah renkli koskoca gözleri şaşkınlık doluydu.

Kızın ses tonu hevesliydi ve kollarını, onu sarmak üzere uzatıyordu. Ah, Mystra aşkına.

El bir kez daha Hastarl'ın arka sokaklarının ona öğrettiklerini uyguladı. Dönüp koridor boyunca kızdan uzaklaşırken göz kırptı ve kurnazca bir "şimdilik sessiz ol" edasıyla, parmağını dudaklarına götürdü.

İşe de yaramıştı. Genç kız neşeyle kıkırdadı, ona gelecekte zevkler yaşatmayı vaat edercesine elini salladı, hole giden geçitte dans ederek uzaklaştı. Kızın kısacık elbisesini saran kuşak bir anlığına arkasından dalgalandı ve üzerindeki şahin arması gözüktü.

Elbette, kapı önündeki beş elfin de üzerinde taşıdıkları bu mühür, uşakların bir simgesi olmalıydı. Onun haricinde bir üniformaları yoktu, durumlarına uygun düşen neyse onu giyiyorlardı.

Ödünç aldığı hatıralar arasında, dans ederek köşeyi dönen kızın suratı ve adı su yüzüne çıkmıştı şimdi de. Yalanilue'ydi kız. Iymbryl'in hatıralarında tıpkı deminki gibi yüzünü onunkine yaklaşmış, kıkırdıyordu. Ancak bu sefer üzerinde hiçbir şey yoktu.

El derin bir nefes aldı; sonra ağır ağır ve esefle aldığı nefesi verdi. Bilgi mücevheri ona hiç değilse elf dilinin nüanslarını gösteriyordu.

Geçitte ilerledi, bir kemere geldi. Soldaki odada terkedilmiş sularından yıldızların yansımasının ışıdığı bir havuz vardı; sağdaki karanlık odaysa bir heykel koleksiyonuna ev sahipliği ediyordu. Geçidin ardında her iki duvar da sarmal bir merdivenin etrafında uykulu ateşböcekleri gibi süzülen

aydınlık kürelerin aydınlattığı, yuvarlak bir odada son buldu.

Alastrarralardan biri onu bulmadan evvel geçitten çıkmak için yanıp tutuşan El, merdiveni tırmandı. Dansçıların gerinip saltolar ve taklalar attığı, hiç şüphesiz gösterilerine ısındıkları bir odadan geçti merdivenden çıkarken. Her iki cinsiyetten de dansçıların vücutlarını, serbest bırakılmış saçlarından başka örten hiçbir şey yoktu. Buklelerinden bazılarına küçücük ziller örülmüştü ve vücutları yeni çizildiği her yerinden belli olan karmaşık desenlerle kaplıydı.

Aceleyle merdivenleri tırmanan elfe aralarından biri dönüp baktıysa da, El düşüncelere dalmışçasına elini çenesine götürdü, dansçıların kıvrılıp bükülen vücutlarını görmezden gelip aceleyle yürüdü.

Merdiven onu asma yapraklarıyla dolu bir sahanlığa çıkardı, daha doğrusu, sivri tabanlı saksılara sahanlığın üzerinde farklı yüksekliklerde duracak şekilde büyü yapılmıştı ve içlerindeki bitkilerin sarkan yaprakları zemindeki yanar döner kaplamalara ucu ucuna değiyordu.

El çiçeklerin arasından dolaştı, o düşüncelere gömülmüş pozunu hiç bozmadan, ilerideki loşlukta seçilebilen bir kemerli kapıya doğru ilerledi. Bir şey yolunu kesince ansızın durdu.

Bu şey soğuk, beyaz bir parlaklığa büründü ve bir daire çizerek kaynağından ayrıldı, odayı aydınlattı: Havada enlemesine duran, kınından sıyrılmış bir kılıcın ağzı.

Kılıç kendi başına havada duruyordu, ancak havada süzülen büyülü ışık tanecikleri, Elminster'ın gözünü kılıçtan ayırmasına ve ta arka köşede, kemerli kapının yakınlarında duran bir elf eline götürmesine sebep oldu.

Bu el, Cormanthorlular arasında adale yığını bir dev sayılabilecek, yakışıklı bir elfe aitti. Elf, karanlıkta, narin gö-

rünümlü bir hizmetçiyle birlikte büyülüçember oynadığı ışıldayan siyah oyun tahtasından zarifçe kalktı. Gözlerinde bu kadar korku olmasa, hizmetçi kız pekala güzel sayılabilirdi. Kız oyunu fena şekilde kaybediyordu ve iri yarı rakibinin, vaat ettiği kırbaçlanmayı veya bir başka cezayı düşünmekte olduğu kesindi. El bir an için kazanmanın mı, yoksa kaybetmenin mi kıza daha çok acı vereceğini merak etti.

Bilgi mücevheri, El'e karşısına dikilen cüsseli elfin Riluaneth olduğunu söylüyordu. Ebeveynleri öldükten sonra Alastrarraların evlat edindiği bu kuzen, daha geldiği günden beri ailenin başına bin bir bela açmıştı. Hem alıngan, hem de kendisini dizginlemekten çok uzak ve zalim bir mizaca sahip olan Ril, Alastrarra ailesinin iki genç erkeğine, Iymbryl ile Ornthalas kardeşlere sataşmaktan, fırsatını yakaladı mı onlara işkence etmekten büyük keyif alıyordu.

Kiira, El'in hemen incelemesini istediği bir büyü saklıyordu; Iymbryl'in Riluaneth'in görüntüsüyle ilişkilendirdiği, iki elfi bir öfke seliyle birbirine bağlayan bir büyü. El taşın emrine uydu, elf azmanı kuzeni ona doğru süzülürken gözünü bile kırpmadı. "Her zamanki huyun, Iym," diye mırıldandı Riluaneth, "istenmediğin yerlerde dolanıyor, görmemen gereken şeylere burnunu sokuyorsun. Er ya da geç bu yüzden canın yanacak, belki bugün... belki daha da yakın."

Kılıcın etrafındaki ışıltı birdenbire söndü ve ansızın yayılan karanlıkta kılıç ıslık çalarak El'in suratına atıldı.

El kenara kaçıldı, ardından Riluaneth'in sessiz kahkahasını işitti. Kılıç başının üzerinden bir dalış yaptı, ardından gerçek hedefini arayarak karanlıkta gözden yitti. Hizmetçi kız hıçkırarak ağlıyordu; kılıç hızla ağzına doğru yol alırken duyduğu dehşet bundan fazlasına izin vermiyordu.

Kızın hayatını, belki de kendi hayatı pahasına kurtardı El. Yaptığı küçük bir büyü, kılıcı yolundan saptırıp zorla elf kızının etrafından dönmesine neden oldu. Riluaneth şaşkınlıkla homurdandı. Elini kemerine, belinde taşıdığı hançerin kabzasına attı.

Eh, mülklerine izinsiz giren bir insanın Alastrarra Soyu'na şu kadar faydası olsundu. El dişlerini sıktı, iri yarı elfin çabalarına, kılıcın denetimini kazanmak için yaptığı zihinsel girişimlere karşı koydu. Yıldırım hızıyla uçan kılıcı Riluaneth'in çektiği hançerin az yukarısına kaldırıp elfin tam göğsüyle karnı arasına saplayınca, zihinsel girişim de son buluverdi.

Riluaneth sendeledi, kasılan bedenine giren kılıçla iki büklüm oldu, bir şeyler demeye gayret ederek hançerinin kabzasına yapıştı. Sahip olduğu büyü her ne idiyse, onu salmaya hazırlanan hançer bir an parıldayıp söndü. Ölümcül bir büyüye kurban gitmek istemeyen El, Iymbryl'in, bir daha sorun çıkarması durumunda Riluaneth üzerinde kullanılması için hazırlamış olduğu büyüyü yaptı.

Koca elf bütün nefesini beyaz bir duman bulutu halinde koyverip yalpaladı. Kulaklarından, burnundan ve göz yuvarlarından beyaz dumanlar yükseldi. Riluaneth'in beyni, kafatasının içinde cayır cayır yanıyordu ve Iymbryl'in kendisinden hiç beklenmeyecek kadar kara bir mizah anlayışıyla yaptığı yoruma göre, "Bu yangının çok kısa süreceğinden" hiç şüphe yoktu.

Öyle de oldu. İri ve bakımlı vücut üzerinden aşıp da merdivenden aşağı kafa üstü yapacağı yolculuğa başlarken, Elminster ancak yoldan çekilecek vakit bulabildi. Elfin vücudu aşağı inerken ıslak bir sesle iki kez çarpıp sıçradı.

Merdivenin dibinden birisi çığlığı bastı. El, mücevherin gururla sergilemekte olduğu büyüleri sabırsızca karıştırdı,

yüzlerinde kibirli tebessümler bulunan elflerin maharetle büyü yapma görüntülerini bir kenara itti ve ihtiyacı olan şeyi buldu.

Şu devasa çıban başını yakıp küle çevirecek bir kanateşi büyüsü. Cesedin bir mavnaya konmadan yakılması cücelerin usulüydü belki, ancak Elminster'ın bu konuda ince eleyip sık dokumakla kaybedecek vakti yoktu; üç notayla çınlayan bir gong bir alt katta tiz bir akor daha çalmıştı.

Bir anlık aydınlık ise Riluaneth'in kalıntılarının tutuştuğunun kanıtıydı. El geriye, oyun tahtasına doğru bir bakış fırlattı ve hepsinin yerinde yeller estiğini gördü. Ne hizmetçi kız kalmıştı, ne taşlar, ne de başka bir şey. Şurası kesindi ki bu evde eli çabuk olan tek kişi kendisi değildi.

Ama bu evde bir elf öldürmüş olan tek insan muhtemelen kendisiydi. Kötü niyetli ve mağrur tüm soylara lanet olsundu. Bu koridorda daha fazla belaya değil de, Ornthalas'a rastlasa ne olurdu sanki?

Aşağıda ateş söndü ve kılıç çınlayarak zemine vurdu. Riluaneth'ten geriye duman ve külden başka hiçbir şey kalmamış olmalıydı artık.

Elminster'ın şimdi buradan uzaklaşması, muazzam malikanenin başka bir yerine gitmesi gerekliydi. Riluaneth'in ölümünde parmağının olduğu ağızdan ağıza yayılacaktı hemen. Eğer daha erken davranıp varisi bulabilir ve mücevheri ona verebilirse...

El kemerli kapıdan sıçrayarak geçti, ilerdeki geçitte, elflerin görseler kaş çatacakları bir zarafetsizlik sergileyerek koştu, ancak bu şekilde daha hızlı yol aldığı kesindi. Bir kapıyı ardına kadar açıverip yüksek tavanlı bir odaya daldı; tabandan tavana uzanan telkari süslemeli perdelerle, üzerinde hareketli eller olan ve ona açık kitaplar tutan kürsülerle dolu bir odaya girdi.

Alastrarraların kütüphanesi miydi burası? Yoksa okuma odası mı? El, kitapların yanından böylece geçip gitmeyi değil, burada koca bir kışı, belki de daha fazlasını geçirmek istiyor–

Ancak burada bir kapı daha vardı. El, şu ana kadar gördüğü tüm koltuklardan daha rahat gözüken, arkalıklı bir koltuğun etrafını dolaşıp olanca hızıyla kapı koluna atıldı.

Kapıya iki adım kalmıştı ki kapı ansızın açıldı, yüzüne yalnızca birkaç santimetre uzaktan bakan ürkmüş bir elf suratıyla burun buruna geldi! Duracak ya da yön değiştirecek vakti yoktu...

* * * * *

"Tam buraya düştü işte Saygıdeğer Leydim!" diye soludu dansçı, eliyle işaret ederek. Erkek dansçının yağlanmış vücudu, Alastrarra Soyu'nun kadın reisinin iradesiyle etraflarında daire çizen mangalların ışığında titreşiyordu.

Namyriitha Alastrarra'nın giydiği eflatun rengi uzun elbise duman gibi kıvrılıyor; onu kah ışıldayan ebemkuşaklarıyla sarıp kah çıplak bırakıyor, yuvarlak hatlara sahip vücudunun en ufak ayrıntısını bile gözler önüne seriyordu. Uzman bir göz, kadının gençliğinin baharını asırlar önce geride bıraktığını anlayabilirdi bir ihtimal; ne var ki böylesine narin ve akışkan bir güzelliğe şahit olan gözlerden pek azı herhangi bir konuda uzmanlığını ortaya koymakla vakit kaybederdi.

Ve yüzü öfkeyle şu anki kadar asılmış olduğunda, ona doğru bakmaya cüret edebilenlerin sayısı daha bile azdı. "Geri çekil!" diye kükredi kadın ve kolunu açarak buyruğunu daha da pekiştirdi. Elbisesi yükselmiş ve omuzlarından yukarısını kaplayan, iç içe dikenlerden bir heykele dönüşmüştü; ancak kadının saçları dikenlerin arasından uzanıyordu ve bu, gem vurulmamış bir hiddetin belirtisiydi. Yakın-

larda bir yerde, bir uşak inledi. Onu daha önce sadece üç kez bu halde görmüşlerdi ve her seferinde de malikanenin bir kısmı, kadının sakinleşmesinin bedelini pahalıya ödemişti.

Oysa bu sefer Namyriitha Alastrarra kendi büyüsünü yapıyordu birkaç sert sözle. Kılıç itaatkarca havalandı, içine dolup taşan güçle titredi, sonra sivri ucu yukarı bakacak şekilde merdivene hücum etti. Kılıç, hedef bulan bir av oku gibi, onu dosdoğru Riluaneth'in katiline götürecekti. Riluaneth, kumar tutkusu, çevirdiği karanlık tezgahlar ve sefa düşkünlüğü yüzünden hak etmişti bu yazgıyı hiç kuşkusuz, ancak hiç kimse Alastrarra Malikanesi'ne girip soydan birini öldüremez ve karşılığında iki misli ağır ve hızlı bir ceza almadan kurtulamazdı.

Leydi Namyriitha aceleyle merdivenlere yönelirken bir şey çözdü ve uzun elbisesinin alt kısmı yere düştü, sonra onu bir tekmede kenara savurdu ve çıplak bacakları desenli oya tutamları arasından gözüktüğü halde basamakları tırmanmaya başladı. Yolun yarısında, tırabzanı takip eden parmakları koyu renkli, yapışkan bir şeye temas etti.

Tırabzandaki koyu renk kana hiç hız kesmeden baktı, sonra üzerinden kan damlayan parmaklarını kaldırıp, ifadesizce süzdü onları. Ne parmaklarını temizlemek için bir teşebbüste bulundu, ne de önünde havayı yaran kılıcın peşinde bir an olsun yavaşladı.

Aşağıda, dansçı atılan eteği kararsızca aldı, sonra bir uşağın eline tutuşturarak fırıldak gibi dönüverdi, Soy'un Hanımı'nın peşinden merdivene koştu. Birkaç hizmetçi tereddütle onu takip etti.

Merdivenin yukarısındaki sahanlığa geldiklerinde ne Namyriitha'dan ne de kılıçtan bir iz vardı. Dansçı var gücüyle koşmaya başladı.

* * * * *

El, son saniyede bir kolunu dizine değecek kadar aşağı indirdi ve bu yüzden elf hizmetçiye ve kapıya çarpan omzu oldu. Kapı da adam da geriye savrulup kulakları sağır eden bir gürültüyle geçidin duvarına çarptılar ve Elminster'ın arkasından tekrar geçide düştüler. Elf yerdeki kürklerin üzerinde sere serpe bir vaziyette yayıldı ve bir daha kıpırdamadı.

El soluk soluğa tekrar dengesini buldu ve koşmayı sürdürdü. Aşağıda bir yerlerde, gong bir akor daha vurdu. Geçit çatallandı –bu malikane de amma büyüktü– El bu sefer sola döndü. Belki başladığı yere dönebilirdi.

Ama anlaşılan yanlış bir seçim yapmıştı. Mavi yeşil zırhlar giymiş, bir yandan da kılıçlarını bellerine asmaya çalışan iki elf geçitten ona doğru geliyordu. "Saldırganlar!" diye bağırdı El, sesinin işe yarayacak kadar Iymbryl'inkine benzemesini ümit ederek. Muhafızlara, geldikleri yönü işaret etti. "Hırsızlar! O yöne kaçtılar!"

Muhafızlar arkalarını dönüverdiler, ancak biri El'i tepeden tırnağa sertçe süzdü, sonra geldiği yöne doğru koştu. Geçitte beraber koşarlarken muhafızlardan birinin "Hiç değilse Leydi uyuyup uyumadığımızı görmek için yapmamış," diye homurdandığını duydu. İleride, uzun elbiseli bir elf hanımının kollarını coşkuyla yukarı kaldırmış gerçek boyutlu heykelinin göze çarptığı bir oda vardı. Odanın diğer ucundaysa aşağı doğru kıvrılan bir diğer merdiven. Merdivenin başında iki koridor kesişiyordu ve etrafında, belli ki nöbetçilerin dinlenirken kullandıkları divanlar vardı. Bu geçit boyunca üzeri işlemeli, çifte kanatlı kapılar diziliydi ve Elminster görüntüsünü beğendiği bir kapıya yöneldi. Geçide girmişti ve kapının koluna erişmesine ancak birkaç adım kalmıştı ki merdivenden bağrışmalar duyuldu. Muhafızların, El'in artık onlarla beraber koşmadığını anladıkları barizdi.

Kapıların halka şekilli kulplarına asılıp döndürdü. Bir tıkırtıyla açıldı kapılar ve El arkasını dönüverip elinden geldiğince çabuk ve sessiz bir şekilde kapadı onları.

Kendini bu sefer ne cins bir tehlikenin kucağına attığını görmek için arkasına baktığında, karanlık, kubbeli bir odanın orta yerinde havada asılı duran oval bir yatak gördü. Yatağın üzerinde yapraklardan bir tente, yanındaysa üzerinde kadehler ve yivli şişeler olan tepsiler vardı. Yatakta yatan şahıs, yatak odasına dalan bu davetsiz misafiri görmek için doğrulurken, yapraklara yumuşak, zümrüt rengi bir ışık yayıldı.

Mavi-siyah saçları serbestçe salınan kız ince yapılı ve nefes kesici güzellikteydi. Üzerinde bir yakalıktan ve önünden –muhtemelen arkasından da– aşağı inen mavimsi yeşil, tül gibi ipince, şeffaf bir ipekten ibaret bir gecelik vardı. Vücudunun çıplak kalan iki yanı ve omuzları, giderek büyüyen aydınlıkta parladı ve koca koca gözlerinde beliren telaş yerini neşeye bıraktı; kız çıplak uzuvlarının zarifçe hareket ettiği bir taklayla yere indi, ileri sıçradı ve kollarını El'e doladı.

"Ah, sevgili ağabeyim!" diye soludu onun gözlerinin içine bakarak. "Dönmüşsün, hem de sağ salim! Öyle korkunç bir rüya gördüm ki ölüyordun sözde!" Kız dudağını ısırdı ve onu asla bırakmayacakmışçasına sıkı sıkı sarıldı. Ah, Mystra.

"Şey," diye söze girdi Elminster beceriksizce, "sana söylemem gereken bir şey var..."

Odanın karşı ucundaki kapı bir gürültüyle içeri doğru patladı ve benzer gece kıyafetlerine bürünmüş uzun boylu, kızgın bakışlı bir elf kızı kapıya dikildi. Çağırdığı alevler bileklerinin etrafında parlıyordu. Arkasında, göğüslerinde Alastrarra'nın şahin armasını taşıyan parlak zırhlar giymiş,

kınlarından sıyrılmış kılıçlarında hazırlanmış büyülerin göz kırptığı, bir sürü muhafız bekleşiyordu.

"Filaurel!" diye haykırdı içeri giren kız, diğerine. "Uzak dur o sahtekardan! Ağabeyimiz falan değil o, onun kılığına girmiş biri!"

El'in kollarındaki elf kızı kaskatı oldu, kendini çekip kurtarmaya uğraştı. O demin nasıl sarıldıysa, El de aynı şekilde sımsıkı sarıldı, bedenine bastırdığı bedenin o incecik ve narin yumuşaklığının hoşnutsuzca farkına vardı ve fısıldadı, "Dur– lütfen!" Kız kardeşlerinden biri ona yaslıyken, diğeri onu büyülerle vurmaya kalkışamazdı.

Tam da buna niyetlenen diğer kızın kaldırdığı kolları öfkeyle titredi. Filaurel'i tehlikeye atacağını anlayınca durakladı. Büyüsünü fırlatmaya cesaret edemiyordu belki, yine de diline engel olacak bir şey yoktu. "Seni katil!"

Elminster'ın göğsünde tir tir titreyen Filaruel, "Melarue," dedi incecik bir sesle, "Ne yapacağım şimdi?"

"Isır onu! Tekmele! Biz üzerine atılırken büyü yapacak fırsatı olmasın!" diye öfkeyle konuştu Melarue, bir yandan da hızla ileri yürüyordu.

Bir başka kapı daha gümledi ve gök gürültüsünü andıran bu gürültü, tek ve net bir buyruk veren büyüyle güçlendirilmiş sesin altında boğuldu. "Hepiniz öylece kalın!"

Odadaki tüm sesler ve hareketler sona erdi, kendisini tutan kimseye sıkıca yapışan Filaurel'in hızla inip kalkan göğsü dışında.

Ve havada rahatça süzülüp Elminster'a giden kılıç dışında. Kılıç, kızın başının üzerinde yükseldi, ta ki tehdit ettiği tek şey, gitgide daha yakına, ağzına doğru gelişini seyreden sahte elfin gergin yüzü oluncaya dek.

Kılıcın gerisinde, zarif elbisesinin sadece üst kısmını

giymiş, sakin yüzlü, bu soyun reisi olduğu belli, dişi bir elf duruyordu. Ellerini buyruğuna eşlik eden bir hareketle kaldırmış olan kadınının büyük öfkesini dışa vuran tek şey, kızgın gözleriydi. Bu malikanede iradesinin mutlak bir şekilde gerçekleşmesine alışmış bir hanımdı. Bu, Leydi Namyriitha olmalıydı, yani Iymbryl'in annesi.

El'in başka çıkar yolu kalmamıştı artık –ya mücevherin gücünü çağıracaktı ya da ölecekti. İçinden göğüs geçirdi, mücevherin kılıçları pasa, pası da daha yere düşmeden toza çevirebilecek gücünü uyandırdı.

"Sen oğlum değilsin," dedi reis kadın buz gibi bir sesle. Elminster'ın gözüne diktiği gözleri, hançerin sivri ucu gibiydi.

"Ama kiirayı taşıyor." dedi Filaurel, neredeyse yalvarırcasına. Başını, kendisini tutan –ve ağabeyi gibi hissettiği– kişinin alnına, taşın ışıdığı yere çevirdi.

Namyriitha, en küçük kızını duymazlıktan geldi. "Kimsin sen?" diye sordu ileri süzülerek.

"Ornthalas," dedi Elminster bitkince, "Bana Ornthalas'ı getirin ki aradığınız cevapları alasınız."

Kadın reis, kısılmış gözleriyle uzun ve sessiz bir süre boyunca ona baktı. Sonra bacaklarında dolanan oyaları göstererek hızla döndü ve emir yağdırdı. Muhafızlardan ikisi başlarını eğip döndüler, kılıçlarını kalabalıkta kimseyi yaralamamak için yukarı kaldırarak kapıdan çıktılar. Ayrılışlarını pek iyi göremese de, El iki muhafızın farklı yönlere gittiğini düşünüyordu.

Takip eden gergin sessizlik kısa ömürlü oldu. Namyriitha Hanım'ın arkasındaki muhafızlar onun iki yanına bir yay şeklinde yayıldılar, kılıçlarını kaldırıp elle fırlatılan küçük oklarını hazırladılar. Melarue da kendi muhafızlarını Elminster'i tam bir çember içine alacak şekilde konuş-

landırdı.

"Muhterem anneciğim," dedi, büyüateşleri hala birbirini takip ederek daireler çiziyordu bileklerinde. "Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıyayız? Bu sahtekar belki de ne pahasına olursa olsun öldürmek üzere büyübağıyla bağlanmış olabilir. Vücudu hepimizi havaya uçuracak, malikanemizi bin bir parçaya ayıracak büyülerle dolu olabilir! Alastrarraların varisini buraya, bu biçimdeğiştirenin karşısına çıkarmayı göze alabilir miyiz?"

"Bizleri kuşatan tehlikelerin *her zaman* farkındayım Melarue," dedi annesi soğuk bir tavırla, gözlerini Elminster'den bir an olsun ayırmadan, "ve yargımı asırlarca bileyledim. Bu soyun ve evin başı benim, aklından çıkarayım deme bunu."

Melarue saygıyla, "Peki anne," diye yanıtladı; ancak sesinin tonu, bıkkınlık dolu öfkesini o kadar belli ediyordu ki El az daha kendini tutamayıp gülecekti. Demek ki özünde elfler ve insanlar o kadar da farklı değildiler.

"Lütfen bana inan," dedi El, kollarındaki elf kızına. "Ne sana zarar vermeye niyetim var, ne de Alastrarra Soyu'na. Şerefim üzerine verdiğim bir sözden ötürü buradayım."

"Ne sözüymüş bu?" diye sertçe sordu Leydi Namyriitha.

"Saygıdeğer Leydim," diye yanıtladı El, başını ona döndürerek. "Yapmam gereken şey nihayete erdiğinde size hepsini açıklayacağım – böyle münazarayla tehlikeye atılamayacak kadar kıymetli bir şey bu. Sizi temin ederim ki bu malikanenin çatısı altındaki hiç kimseye zarar verme niyetinde değilim."

"Söyle bana adını!" diye haykırdı soyun reisi olan kadın ve onu mecbur bırakmak için son sözcüğünde büyü kullandı. Kadının gücüne esir olan El yaprak gibi titrediyse de, mücevher onu teskin etti ve Mystra'nın lütfu onu ayakta

tuttu. Etrafındaki savaşçı çemberinden takdir dolu bir mırıltı yükseldi ve bu kulağına gidince, Namyriitha'nın yüzü taptaze bir öfkeyle asıldı.

Gür, ama gür olduğu kadar da müzikal bir ses "Geldim," diye seslendi kapıdan. Genellikle insan başbüyücülerinin sevdiği türden bir pelerin ve cüppe giymiş ihtiyar bir elf duruyordu orada. Belindeki kuşağa, soyun şahin arması birçok defa işlenmişti, lakin El onun hizmetkarlardan biri olmadığını biliyordu. İhtiyarın kadim parmaklarında yüzükler ışıldıyordu, bir elindeyse yanlarına sarmal oyuklar açılmış kısa bir tahta asa taşıyordu.

Soyun reisi kısaca "Naeryndam," dedi ve başıyla Elminster'i işaret etti, "hakkından gel şunun."

Yaşlı elf El'in bakışlarına karşılık verdi. Gözleri keskin ve araştırmacıydı. "Bilinmeyen kişi," dedi elf büyücüsü ağır ağır, "senin bu soydan Iymbryl olmadığını görebiliyorum; mamafih şu taşıdığın, ona ait olan mücevher. O mücevhere sahip olmak, sana Alastrarra kanından olanlara hükmetme hakkı verir mi sanıyorsun?"

"Ey saygıdeğer ihtiyar," diye yanıt verdi El, başını eğerek, "bu latif şehirde ne birilerine hükmetme arzusundayım ne de kanınızdan olanlara karşı bir tehdit teşkil ediyorum. Buradayım, çünkü ölüm döşeğindeki birine bir söz verdim."

Kollarındaki Filaurel sarsılmaya başladı. Onun sessizce ağladığını anlayan El, hiç düşünmeden onun saçlarını, omuzlarını okşamaya, boşu boşuna teselli etmeye koyuldu. Leydi Namyriitha'nın dudakları yine ipince gerilmişti; ancak gerek Melarue gerekse savaşçıların bir kısmı, ortalarındaki izinsiz misafire daha iyi gözle bakmaya başlamıştı.

Yaşlı elf onayladı başıyla. "Sözlerin doğrulukla çınlıyor. Öyle ise bilesin ki zararsız bir büyü yapacağım sana; ona göre davran."

Elf büyücü elini kaldırıp bir daire çizdi, iki parmağını açıp tekrar büktü, avucundan bir tür toz üfledi. Havada bir şarkı duyuldu ve El'in etrafını saran savaşçılar aceleyle gerilediler. Şarkı söyleyen hava –El, bunun büyülü bir engel olduğunu tahmin ediyordu– onu sımsıkı sarıyordu.

İhtiyar elf büyücüsünü başıyla onaylamakla yetindi ve öylece bekledi. Filaruel şimdi adamakıllı ağlıyordu ve El onu kendine çekip, "Leydim, size ağabeyinizin nasıl öldüğünü anlatayım," dedi.

Odaya bir anda mutlak bir sessizlik hakim oldu. "Şans eseri, ormanın derinliklerinde aralarında Iymbryl'in de bulunduğu bir kolcu grubuna rastladım–"

Adeta tükürürcesine, "Iymbryl'in başında olduğu bir kolcu grubuna," dedi Leydi Namyriitha.

El, ağırbaşlı bir tavırla başını yana eğdi. "Öyle leydim; küçümsemek istememiştim. Arkadaşlarının düştüğünü ve bir tek onun kaldığını gördüm. Onun ve benim büyülerimin başa çıkamayacağı kadar çok sayıda ruukha almıştı dört bir yanını."

"Senin büyülerin mi?" diye burun kıvırdı kadın; sesinin tonu, El'in sözlerinden şüphe ettiğini apaçık ortaya koyuyordu. Bununla birlikte Filaurel'in yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklamdı ve Elminster'ın ağzından çıkan her bir lafı can kulağıyla dinliyordu.

"Savaşarak ona ulaşmaya çalışırken, bir ruukha yabası delip geçti onu ve Iymbryl bir dereye düştü. Büyülerim ikimizi de düşmanlarımızdan uzaklaştırdı, ancak ölüyordu o. Ömrü vefa etse bana rehberlik eden o olabilirdi. Ancak sadece kiirayı alnıma götürmem gerektiğini gösterecek kadar yaşadı... ve sonra toza döndü."

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu hıçkırarak ağlayan Filaurel. "Son sözleri neydi, onları anımsıyor musunuz?"

Sesi kederle yükselmiş, yatak odasının uzak duvarlarında bile çınlamıştı.

"Söyledi Leydim." dedi El ona kibarca. "Bir isim haykırdı... Ve de o ismin sahibesine nihayet kavuştuğunu. O isim... Ayaeqlarune'ydi."

Elflerin tümü birden inledi; Melarue ile Filaruel de yüzlerini sakladılar. Oysa anneleri, bembeyaz çehreli bir heykel gibi durdu ve yaşlı elf büyücüsü de başını sallayarak onaylamakla yetindi.

Bu matemin üzerine, dimdik ve ince yapılı yeni gelenler oldu. Kapıdan girip etraflarına bakınırlarken elbiseleri gösterişli, çalımları kibir doluydu. Dört elf kızı, çok daha genç iki hizmetçi kız ve başlarında mağrur, genç bir elf beyi. Burada güneşin hareledigi yerler, havada asılı duran koltuk ya da ağaç sütunlar olmasa da, El onu mücevherdeki görüntülerinden tanıyordu. Ornthalas'tı bu, daha bilmese de, Alastrarra Soyu'nun varisi bundan böyle oydu.

Ornthalas El'e şaşkınca baktı, güzel kaşlarından birini alçaltıp çatarak "Ağabey," diye sordu, "neler oluyor burada?"

Bakışlarını odada dolaştırdı. "Malikane senindir; hiçbir şey için akrabalarımıza meydan okumana gerek yok." Gözleri Filaurel'e takılınca yüzü öfkeyle buruştu. "Yoksa kız kardeşimizi rehin mi–"

"Sessiz ol, delikanlı," dedi Naeryndam ters bir tavırla. "Böyle düşünceler hepimizi küçük düşürüyor. Ağabeyinin alnındaki taşı görmüyor musun?"

Ornthalas, sanki karşısında aklını yitirmiş birisi varmışçasına baktı amcası olan yaşlı büyücüye. "Elbette," dedi. "Nedir bu, oyun mu? Bir–"

"–kez olsun sus," dedi Leydi Namyriitha çabucak ve sa-

vaşçıların çemberinden birisi kıkır kıkır güldü.

Bu ses üzerine genç elf beyi kendine çeki düzen verdi, ağırbaşlılık takınıp sessiz olmaya çalıştı ve odaya bakındı (El onu Hastarl'da gördüğü, ayağı at pisliğinde kayınca çakılların üstüne sırt üstü yapışan, sonra güç bela ayağa kalkıp düşüşünü gören var mı diye etrafına bakınan ve tüm bu sırada, sırtında at pisliği yokmuş gibi davranan –iyi yetişmiş insanların tüm açıklığıyla görebileceği gibi, hiçbir şey yoktu sırtında– şişman bir tüccara benzetti) ardından amcasına, "Evet, Saygıdeğer Amca, kiirayı görüyorum," dedi.

"Güzel," dedi ihtiyar elf iğneleyici bir tavırla ve savaşçılardan, bu sefer daha iyi bastırılmış bir kahkaha daha yükseldi. Naeryndam, sesin susmasını bekledi, sonra, "Sen de kiira taşıyıcısına itaat etmeye yeminlisin, hepimiz gibi."

"Evet," diye doğruladı başıyla Ornthalas. O şaşkın kaş çatış tekrar dönmüştü yüzüne. "Bunu çocukluğumdan beri biliyorum Amca."

"Ya, demek hala anımsıyorsun. Aman ne güzel," diye sakince yanıtladı yaşlı büyücü ve bu sefer birkaç kişi güldü. Hem Leydi Namyriitha hem de Melarue huzursuzca kıpırdandı. Öfkeleri yüzlerinden okunuyordu, fakat bir şey demediler.

"Öyleyse soyumuz, malikanemiz ve içinde yaşamış olan tüm atalarımız adına, sana yaklaştığı sırada ağabeyine elini kaldırmamaya ve ona büyü yapmamaya yemin eder misin?" Naeryndam'ın sesi ansızın sertleşmiş, metale vuran kılıç misali çınlamıştı.

"Yemin ederim," dedi Ornthalas sadece.

Yaşlı büyücü, genç elfin koluna girdi ve onu şarkı söyleyen engele doğru itekledi, sonra El'e dönüp, "İşte burada. Ne yapmak için geldiyseniz lütfen yapın bayım, burnundan soluyan akrabalarımdan biri aptalca bir şeye kalkışmadan."

El şükranlarını belirtmek için başını eğdi, Filaurel'in kibarca kollarından tuttu ve ona, "Hürriyetinize engel olduğum için en samimi özürlerimi sunarım Leydim," dedi, "lakin bu lüzumluydu. Dileğim odur ki tanrılar uzun ömrünüz boyunca size bir daha benzerini yaşatmasınlar."

Filaurel, sinerek ondan uzaklaştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ellerini ağzına götürmüştü. Bununla birlikte, El arkasını dönerken kız ona, "Şerefinize leke sürdürmediniz, yabancı Lord," dedi.

El, Naeryndam'a doğru iki hızlı adım attı ve kibar bir gülümsemeyle Ornthalas'ın karşısına geçti.

Genç elf ona bakıp kalmıştı. "Ağabey, yoksa feragat mı ediyorsun–?"

"Acı haber, Ornthalas," dedi Elminster, önce burunları, peşinden alınları çarpışırken. Gıdıklanma hissi ve şimşekler başladığında elfin omuzlarına ölüm meleği misali yapıştı, "ben ağabeyin değilim," diye ekledi.

Hatıralar etrafına doluşmuş, onu kapıp götüren bir girdap yaratmışlardı. Ornthalas ise şok ve acıyla feryat ediyordu. Beyaz, kükreyen bir büyü seli, taştıkça onu çekeliyor ve El artık daha fazla tutunamıyordu.

"Bu diyarın kanunu korusun beni!" diye haykırdı Elminster, ardından kısık sesle fısıldadı, "Mystra! Yanımda ol!"

O anda oda etrafında dönmeye başladı ve haykırırken bir şey söylemeye nefesi yetmedi. Gövdesi uzuyor, herkes telaş ve öfkeyle avazı çıktığınca bağrışıyordu ve kendisini alıp götürmek için olanca açgözlülüğüyle gelen karanlığın dokunaçlarına çekilen Athalantar Prensi'nin gördüğü son şey, Leydi Namyriitha'nın öfkeli yüzünün, tüm bu olayların içindeki tek somut nesne olan Naeryndam'ın elinde sıkı sıkıya tuttuğu tahta asanın gerisinde kaybolup uzaklaşmasıydı. Nihai karanlık onu almaya gelirken bu görüntüye sıkıca sarıldı El.

- BEŞ -
TAÇLI'YA ZİYARET

Ve Athalantarlı Elminster istemeden dahil olduğu elf ailesini böylece buldu ve ant içtiği şeyi yaptı. Alışılmadık ve tehlikeli vazifeleri yerine getiren nice kişi gibi, o da bir teşekkür yüzü görmedi. Şayet Mystra'nın lütfu olmasa, Elminster'ın o gece Taçlı'nın bahçesinde ölmesi işten bile değildi.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

Ornthalas Alastrarra, elleriyle başını kavrayıp avazı çıktığınca bağırarak tökezledi odada, sesi törpü gibi ve çatlaktı. Alnında yeni doğmuş bir yıldız gibi ışıyan mücevherden gürültülü büyü yıldırımları uzanıyor, mücevherin geldiği kişiye gidiyordu: Yani yere serilmiş o genç, çirkin... insanın bedenine.

Filaurel'in yatak odası alt üst olmuştu. Savaşçılar, zırhlarını ve kılıçlarını iten engele saldırdıkça geri püskürtülüyorlardı. Parlak kıvılcım bulutları ve acı içinde haykırıp santim santim ilerlemeye çalışsalar da, ellerine tek geçen gerisin geri sendelemek oluyordu. Tir tir titreyen uzuvlarını sakinleştiriyor, sonra tekrar engeli aşmaya yelteniyorlardı. Uzun çizmeli ayaklarının altında sere serpe yatıyordu Melaruel; saçları gövdesinin etrafında bir yelpaze misali saçılmıştı.

Üzerindeki mücevherlerin kat kat tılsımlı olduğunu unutup Naeryndam'ın engelini geçmeye çalışınca sersemlemişti kadın.

Ama annesi aynı hataya düşmemişti. Leydi Namyriitha, şarkı söyleyen havanın gayet açığında durmuş, kendi büyülerini ardı ardına yağdırarak engeli acımasızca yıkıyor, onun özünü katman katman eritiyordu. Büyüler çarpışıp girdaplanırken, gerek Filaurel gerekse diğer kadınlar Elminster'ın hakiki doğasını ve Ornthalas'ın ıstırabını görünce çığlığı basmışlardı. Olup biteni görmek için her kapının önünde hizmetçiler birikmişti.

Yaşlı büyücü elf, burnu kemerli insanın hareketsiz bedeninin üzerinden ihtiyatla geçti ve bacaklarını iki yana açıp onun üzerinde durdu, boşluktan bir kılıç çekiverdi. Adam, silahının anımsadığından daha ağır olduğunu fark eden ihtiyar savaşçılar gibi, biraz da şüpheyle sallayıp kaldırdı kılıcını. Rünlerle süslü kılıcın üzerinde büyüler göz kırpıyor ve birbirlerini kovalıyordu. Büyücü, diğer eliyle de asasını kaldırdı. Engel, göz açıp kapayana değin beyaz kıvılcımlardan bir dalga halinde yıkılıp da Alastrarra Soyu'nun savaşçıları muzaffer bir çığlıkla atıldığında, yaşlı adam hazırdı artık.

Naeryndam'ın kılıcının ucundan mavi bir alev döne döne püskürdü; öylesine sıcak, öylesine hızlıydı ki saldıran savaşçılar havada geriye savruldular ve hantal yığınlar halinde yere düştüler. Aynı mavi ateş bu sefer de zemindeki kürklerin üzerinde gezindi; kürklerde iz bırakmadıysa da askerleri yine yuvarlayıp devirdi, eskiden durdukları yere kadar geriletti. Elflerden biri kaçarken kılıcını hızla savurdu. Kılıç hızla dönerek hareketsiz insana doğru uçtu. Büyücünün asası kendi ateşini sipsivri, gümüşi bir güç iğnesi şeklinde kustu; fırlatılan silah hareketli kıvılcımlardan bir gökkuşağı halinde infilak etti, kıvılcımlar da uçuşup dönerek kayboldu-

lar. Hatta bir ikisi Naeryndam'ın ayağının az ötesinde sıçradı.

"Bu nasıl bir ihanettir böyle?" diye parladı Leydi Namyriitha, yaşlı büyücüye. "Aklını mı kaçırdın ey yaşlı ağabey? Bu insan büyüyle aklını başından mı aldı yoksa?"

İhtiyar büyücü dingin, hoş bir sesle "Sakin ol," diye yanıtladı. Ama daha önce kadının yaptığını o da yapmış, yükselen gücünü sözcüklerinin ardına koymuştu. Sözlerin gürleyişini, o buyurgan gök gürültüsünü takip eden sesler, Ornthalas'ın başını duvara yaslayıp kaldığı köşeden gelen zayıf iniltiler ve az önce canhıraş çığlıklar kopartıp da şimdi soluklanmaya çalışan kadınların hıçkırıklarından ibaretti.

"Şurası muhakkak ki bu malikanede bu günlerde gereğinden fazla hengame ve büyü savaşı var," diye fikrini belirtti Naeryndam, "buna karşılık ne bir dinleyen var, ne umursayan, ne de kafasını çalıştıran. Çok değil, birkaç nesil sonra bizim de halimiz Starymlerinkine döner."

Savaşçılar ve uşaklar yaşlı büyücüye düpedüz hayretle bakıp kalmışlardı; Starymler kendilerini Elf Halkı'nın asil ve latif saydığı her şeyin üstünde tutarlardı. Öyle ki asırlık can düşmanları bile Starymlerin Cormanthor'un mağrur soylarının başını çektiğini kabullenirlerdi.

Gözlerini odada, şaşkın suratlarda gezdiren Naeryndam'ın ağzının köşesinde, gülümseme sayılabilecek bir şey belirdi. Kılıçlı eliyle, akrabalarına ve hizmetlilere odanın bir köşesinde, önünde toplanmalarını işaret etti. Kimse kılını bile kıpırdatmayınca kılıçtan tekrar ateşler püskürdü; upuzun, tehditkar kavislerle apaçık bir uyarıda bulundu. Karşısındakiler ağır ağır, neredeyse afallamış bir halde itaat ettiler.

"Şimdi," dedi yaşlı büyücü onlara, "bir kereye mahsus, kısacık bir süre için kulağınızı dört açacaksınız. Sen de,

Ornthalas, Alastrarra Soyu'nun yeni Varisi."

Ornthalas'ın yanıtı bir inlemeden ibaretti, ama dönüp de bakanlar Ornthalas'ın kireç gibi beyaz yüzünü ellerinin arasından ayırmadan, başıyla onayladığını gördüler.

"Bu insan genci," dedi Naeryndam, altındaki bedeni asasıyla göstererek, "diyarın kanunundan medet umdu. Bununla birlikte, Filaurel, Sheedra ve genç Nanthlene haricinde hepiniz ona ya saldırdınız ya da saldırmaya kalkıştınız. Tiksindiriyorsunuz beni."

İtiraz mırıltıları yükseldi. Elf, güngörmüş gözlerinde parlayan ateşle onları söndürdü ve söze devam etti, "Evet, tiksindiriyorsunuz beni. Bu soyun şu anda bir varisi varsa, bu insanoğlu hayatını riske atıp şerefini koruduğu içindir. Şehrimize kadar geldi, kendisini öldürebilecek –gerçek doğasını bilseler gözünü kırpmadan öldürebilecek– yüzlerce elfin arasından geçti. Üstelik tüm bunları sırf Iymbryl'in ricası üzerine yaptı. Sırf şu insan kendi ırkından ve kendi kanından olmayanlara, tanımadığı kişilere verdiği sözü tuttuğu için, bu vazifeyi göze aldığı için; soyumuzun anıları ve ceddimizin düşünceleri kayıp olmadı ve önde gelen soylardan biri olarak hak ettiğimiz mevkii koruyabiliyoruz. Hepsi de adını bile bilmediğimiz şu insanoğlu sayesinde."

Kız kardeşi Namyriitha "Ama," diye söze karışacak oldu.

"Daha lafımı bitirmedim," dedi ağabeyi, çelik kadar keskin bir sesle. "Sen, beni yeni yetmelerden bile az dinliyorsun kız kardeşim."

Eğer daha az mühim bir an olsaydı, hava huşuyla ve gerilimle dolup taşmasaydı, sivri dilli kadın reisin ağzını sessizce bir balık gibi açıp kapaması ve yüzüne kırmızı mor bir rengin hücum etmesi, orada hazır bulunan aile üyelerinin hoşuna gidebilirdi. Ancak kadına göz ucuyla bakan bile

yoktu; hepsinin gözü Naeryndam'da, yani yaşayan Alastrarraların en yaşlısındaydı.

"İnsanoğlu, kanunumuza sığındı," dedi yaşlı büyücü tekdüze bir sesle. "Söyleyeceklerim kulağınıza küpe olsun gençler: Bir kanun, neyse odur. Kanun, bir kenara atıp geçemeyeceğimiz, keyfimizce değiştiremeyeceğimiz bir şeydir. Aksi takdirde ne en hunhar ruukhadan farkımız kalır, ne de insanların en namussuzundan. Ben boş boş duracak ve Thurruvyn'in kanından gelen sizlerin, soyumuzun hakkıyla kazandığı şerefi boşa çıkartmanıza seyirci kalacak değilim... Ne buna ne de ırkımıza leke sürmenize izin vereceğim. Aranızda insana saldıracak olan varsa, önce beni saf dışı bırakması gerekiyor."

Sükunet, ihtiyar büyücünün altından gelen bir iniltiyle bozuldu. Kuzgun saçlı, kartal burunlu genç, kımıldarken elinde olmadan acı dolu bir çığlık atıvermişti. Güneşten bronzlaşmış, bir hayli kirli eliyle yanı başındaki elfin çizmeli ayağına körlemesine yapıştı. Bu manzara karşısında Alastrarra Soyu askerlerinden biri bıçağını fırlatıverdi.

Üzerinde duran elfin bacağına tutunup kalkmaya çalışan insanın karman çorman olmuş kafasına doğru döne döne geldi bıçak.

Naeryndam bıçağın gelişini telaşsızca seyretti ve en son anda kılıcını indirerek, dönen çeliği odanın bir köşesine savurdu. Bıçağı fırlatan savaşçı korkuyla sinerken, büyücü hafif bir hüzünle "Bir kulağınızdan giren diğerinden çıkıyor, değil mi?" diye sordu. "Bu soy ne zaman kafasını kullanmaya başlayacak?"

"Benim kafam, Alastrarra Soyu'nun latif diyarımızın bir ucundan diğerine, tekmil Cormanthorlular tarafından 'bir insana yataklık eden soy' diye aşağılanacağını söylüyor bana," dedi Leydi Namyriitha sert bir dille; dramatik bir

tavırla da kollarını yukarı kaldırmıştı.

"Evet," diye katıldı Melarue'nun çınlayan sesi. Engele karşı verdiği uğraşın zahmeti hala yüzüne kazınmıştı ve kadın yerden acı içinde doğruluyordu. "Sen aklını kaçırmışsın dayı!"

Onların ötesine bakıp "Ya sen ne diyorsun, Ornthalas?" diye sordu ihtiyar büyücü. "Atalarımız ne diyor?"

Toy, ancak cakası yerinde elf, odadaki hiç kimsenin onda daha önce şahit olmadığı kederli ve ciddi bir tavır takınmıştı. Hala acıyla kırış kırıştı alnı ve kendine ait olmayan hatıralar sonu gelmeyen, sersemletici bir sel halinde sökün ettikçe tuhaf gölgeler dolaşıyordu gözlerinde. Ağır ağır, gönülsüzce konuştu. "Mantık, ismimize leke sürmemek için insanoğlunu Taçlı'ya teslim etmemizi gerektiriyor." Gözlerini Alastrarralar arasında dolaştırdı. "Bununla beraber, onun bir tek kılına bile zarar ziyan gelirse, onurumuzu yitirmiş sayılırız. Bu insanın, yaşayan tüm elflerden daha fazla emeği geçti bize; tabii senin dışında, asil Naeryndam."

"Yaa," dedi büyücü memnuniyetle. "Ne güzel, ne güzel. Gördün mü Namyriitha? Kiira ne kadar da büyük bir hazine! Ornthalas mücevheri taşımaya başlayalı şunun şurasında ne kadar vakit geçti, sağduyulu davranmaya başladı bile."

Leydi Namyriitha yeni bir öfkeyle kaskatı kesildiyse de, Ornthalas esefle gülümseyip konuştu. "Maalesef yalın bir gerçeği dile getiriyorsun dayı. Savaş gelip çatmadan bu meydanı terk eyleyelim ve şarkılarımıza geri dönelim. Şarkılarımızla ağabeyim Iymbryl'i yad edelim, şafağa ya da uyku bastırana değin. Kız kardeşlerim, bana eşlik edecek misiniz?"

Ornthalas kollarını uzattı, bir anlık tereddütün sonrasında Melarue ve Filaurel onun kollarına girdiler ve üç kardeş beraberce dışarı süzüldü.

Giderlerken Filaurel dönüp insana baktı; tuhaf insan da tam o sırada dengesini bulmuş, başını iki yana sallıyordu. Gözlerinde taze yaşlar beliren kız "Size müteşekkirim insan efendi," diye seslendi.

Burnu kemerli insan başını kaldırdı, tuhaf aksanlı bir elfçeyle "Adım Elminster," diye cevap verdi. "Athalantar Prensi'yim."

Başını çevirdi, Naeryndam'a baktı. "Size müteşekkirim, saygıdeğer Lord. Eğer beni Taçlı'ya götüreceksenız, ben hazırım."

"Evet, ağabey," diye kaba bir sesle konuştu Leydi Namyriitha; yüzü tiksintiyle kasılmıştı. "Götür şunu evimizden – sen de ona öyle bakmayı kes Nanthee. Bizi yıkanmamış bir hayvanın önünde küçük düşürüyorsun!"

Bu şekilde hitap edilen körpe elf kızı, insana, onun hafifçe uzamış sakallı yüzüne, güdük kulaklarına ve farklılığına apaçık bir hayretle bakıyordu. El, ona göz kırptı.

Bunun üzerine hem Leydi Namyriitha'nın, hem de Nanthlene'nin annesi Sheedra'nın öfkeden soluğu kesildi. Sheedra kızını elinden tuttuğu gibi, kelimenin tam anlamıyla sürükleyerek odadan dışarı çıkardı.

"Gel, Prens Elminster," dedi yaşlı büyücü ifadesizce. "Bu soyun etkilenmeye açık genç hanımefendileri sana göre değil. Gerçi hakkını da yememek lazım; diğer ırkların mensuplarıyla karşılaştırıldığında çok da iğrenç değilsin. Akrabalarımın birçoğunun ne kafası ne de yüreği bu kadar geniş değildir, o yüzden burası senin için tehlikeli." Işığı yanıp sönen kılıcını, kabzası öne gelecek şekilde uzattı. "Kılıcımı taşır mısın?"

Şaşıran Elminster büyülü kılıcı tuttu, esnek ve hafif silahı şöyle bir tartarken güçlü efsunların vücudunu gıdıkladığını duyumsadı. Harikulade bir şeydi bu kılıç. Onu kaldırdı,

kendisinde uyandırdığı hissi tattı ve çeliğinin –çelikse tabii– yatak odasının aydınlığında mavi mavi parlayışını hayranlıkla seyre koyuldu. Büyücünün bu davetsiz insanı silahlandırması birkaç savaşçıyı heyecana verdiyse de, Naeryndam oralı olmadı.

"İnsanoğlunun diyarımızın ihtişamını ve savunma tedbirlerini görmesi bize yönelik de bir tehdit oluşturuyor; bu sebepledir ki kanınızdan olanların şehri bir an olsun gördükten sonra yaşamasına nadiren izin veriyoruz. Bu yüzden kılıcım bir yandan seni bana eşlik etmeye mecbur edecek, bir yandan da gözlerini örtecek."

Sisler yükselir ve girdaplanan masmavi bir dünya halinde ikisini de kaplarken, "Bu gereksiz, saygıdeğer büyücü. Ne sizinle çatışmaya niyetim var, ne de sizden kaçmaya." dedi El, doğruyu dile getirerek. "Hele vakti geldiğinde bu latif şehri tek başıma talan etmek aklımın ucundan bile geçmez."

"Ben bunları biliyorum, ama türümden olan diğer kişiler bilmezler," diye karşılık verdi Naeryndam sakince. "Dahası, bazıları kılıçlarına ve oklarına çok çabuk davranırlar." Bir adım ilerledi, mavi sisler arkalarından kıvrıldı, azalarak hiçliğe dönüştü.

Çevresine hayretle bakındı El; artık ağzına kadar dolu bir yatak odasında değil, bir bahçenin yeşil kalbinde, gece göğünün altındaydılar. Tepelerinde yıldızlar ışıyordu. Ayaklarının altındaysa yumuşak ve gür yosunlarla kaplı iki patika, gecenin içinde canlı bir mavilikle parıldayan kanatlı bir panter heykelinin yanında kesişiyordu. Çevrelerindeki güzel bitkilerin üzerinde, sağda solda bataklık ışıkları dans edip süzülüyor; görünmeyen arpların belli belirsiz namesine eşlik ederek, ışık saçan gece çiçeklerinin üzerinde salınıyorlardı.

El, "Taçlı'nın bahçesi mi?" diye sordu usulca bir fısıltıy-

la. Yaşlı büyücü, insanın gözlerinden okunan şaşkınlık karşısında tebessüm etti.

"Öyle, Taçlı'nın bahçesi," diye doğruladı; sesi yumuşak bir gürlemeydi. Sözler ağzından henüz dökülmüştü ki ayaklarının hemen dibinden, topraktan bir şey yükseldi – hayaletimsi ve zarif, buna karşın ölümcül görünümlü.

Mavi-beyaz bir parlaklığa sahipti, çıplak kıvrımları ipince, dalgalanan saçları upuzundu; fakat onların zihinlerine *Kimdir bu gelenler*, sorusunu yöneltirken, gözleri arkasından yıldızların gözüktüğü iki kara delikti.

Sert bir tavırla "Alastrarra Soyu'nun ihtiyarı Naeryndam ve misafiri," dedi yaşlı büyücü.

Muhafız norn onun gözlerine bakmak üzere öne eğildi, sonra gerileyip Elminster'ın gözlerine, yalnızca birkaç santim öteden baktı.

O karanlık gözler Elminster'ın gözlerine dikilince, canlı vücutla hortlak öz arasında bir ürperti oldu ve genç adam yutkundu. Dingin bir güzelliğe sahip bu yüzü öfkeli görmek istemiyordu.

Bu bir insan. Mavi-beyaz saçlar telaşla dalgalandı.

"Öyle ya," dedi ihtiyar elf muhafız norna, terslercesine. "Ben de tanıyabiliyorum onları."

Neden Taçlı'nın yürüdüğü bu gece, buraya yasaklanmış birini getiriyorsun?

"Taçlı'yı görmeye elbette," dedi Naeryndam hortlak kadına. "Bu insanoğlu, soyumun kiirasını ölmekte olan varisten alıp onun halefine ulaştırdı; hem de yapayalnız, yayan ve ta ormanın derin kalbinden buraya kadar."

Dalgalanan ruh, Elminster'a farklı bir gözle bakıyordu sanki. Bu, bir Taçlı'nın görmesi gereken bir şey, şaşılacak şey doğrusu. Hayaletimsi mavi-beyaz surat bir kez daha,

neredeyse Elminster'ın yüzüne değecek kadar yakınlaştı. *Senin dilin yok mu, ey insan?*

"Bir hanımefendiye hakaret etmek istemedim," dedi El ihtiyatla, "üstelik size nasıl münasip bir şekilde hitap edebileceğimi de bilmiyorum. Yine de hoş bir tanışma olduğu kanaatindeyim artık." Çizmeli ayağını geriye atıp derin bir reverans yaptı. "Ben, Athalantar ülkesinden Elminster'im. Ya siz kimsiniz, ey Mehtabın Hanımı?"

Sürprizlerin ardı arkası kesilmiyor, dedi hayaletimsi yaratık parlaklaşarak. *Adımı bilmek isteyen bir fani. Bana yakıştırdığınız "Mehtabın Hanımı" lakabı yüreğimi okşadı; kulağa hoş geliyor. Yine de bilesin, ey Elminster denen insanoğlu, yaşamdayken Calauth Soyu'ndan Braeindra'ydım ben, soyumun son üyesiydim.*

Kadının sesi başlangıçta şaşkınlık ve memnuniyet dolu iken, sözün sonunu öyle bir hüzünle getirmişti ki Elminster az daha ağlayacak gibi oldu. Güçlükle, "Ama Braeindra Hanım, şöyle bir düşünün: Siz burada durdukça Calauth Soyu kurumamış ve unutulmamış demektir," diyebildi.

Heyhat, anımsayacak kim kaldı ki? Kafalarının içindeki ses elem dolu bir iç çekişe dönüştü. *Ben burada, uzaklardayken orman bir zamanlar nefesleri kesen çatısız odaların içinde serpiliyor; akrabalarım olan kemikleri ve tozu saçıyor etrafa. Ben bir muhafız nornum artık. Cormanthorlular "hayalet," diyorlar, korkup sakınıyorlar bizden. Bu yüzdendir ki buradaki muhafızlığımız yalnızdır ve böyle kalmaya mahkumdur.*

Elminster kararlı ve alçak bir sesle, "Ben Calauth Soyu'nu anımsayacağım." dedi. "Şayet yaşamama ve Cormanthor'da serbestçe gezinmeme müsaade edilirse, sizinle konuşmak üzere döneceğim Leydi Braeindra. Unutulmayacaksınız."

Mavi-beyaz saçlar Elminster'ın etrafında dalgalandı ve genç adamın içinde bir ürperti oluştu.

Kafasının içindeki ses, hayretler içinde *Bu dünyada bir daha bir faninin bana saygı göstereceğini ummazdım*, dedi. *Yalan söylemeyeceğim, hele bir insandan hiç beklemezdim bunu. Buraya gelecek vakti bulduğunda içtenlikle karşılanacaksın.* Elminster yanağında ansızın dondurucu soğuk bir soğukluk hissetti. Geriye kaçarken, Naeryndam onu omzundan yakaladı.

Bilge büyücüye de teşekkürlerimi sunarım, diye ekledi ruh, Elminster tebessüm etmeye çalışırken. *Gerçekten de Taçlı'mıza şaşılacak şeyler getiriyorsun.*

"Öyle, bu yüzden de yolumuza devam etmeliyiz. Elveda Braerindra, yollarımız bir kez daha kesişinceye değin."

Bir dahaki sefere kadar, diye zayıfça karşılık verdi ses, mavi-beyaz duman tutamları yere gömülüp kaybolurken.

Naeryndam, Elminster'i yosunlu patikalardan birine yöneltti aceleyle. "Başkalarının dertlerine ortak oluşunla beni hakikaten de şaşırtıyorsun insanoğlu. İnsan ırkından ümit beslemeye başlayacağım neredeyse..."

"B-ben, k-konuşamıyorum bile," dedi dişleri birbirine vuran El. "Öpücüğü, öylesine... soğuktu ki."

"Aslını istersen evlat, eğer isteseydi, senin o canını bedeninden çalabilirdi." dedi ihtiyar elf. "Onun ve onun türünden olanların hizmet etme sebebi budur. Yine de korkma, soğukluk geçecek ve ebediyen Cormanthor'un hiçbir hortlağının temasından korkman gerekmeyecek. Ya da sizin 'ebediyen'iniz ne kadar sürüyorsa."

"Hayatlarımız, siz elflere göre göz açıp kapayana değin geçiyor olmalı," diye mırıldandı El, patika onları fundalıkların arasında oymalı bankların bulunduğu çardakların, süzü-

len derelerin, havuzcukların yanından geçirirken.

"Öyle," dedi elf büyücüsü, "ancak benim kastettiğim sana yönelik tehlikeydi. Biraz sonra da muhafız nornla konuştuğun kadar güzel konuş evlat, yoksa ölümün bu gece gerçekleşebilir."

Genç adam bir süre sessiz kaldı. Taş basamaklara ve sarmal kabuklu iki garip ağacın arasından, ışık saçan bitkilerin aydınlattığı genişçe bir avluya çıkarken, "Karşısında diz çökmem gereken kişi Taçlı mı?" diye sordu.

"Onun yüzü rehberin olsun," dedi büyücü, acele etmeksizin ilerlerken.

Zemini taş döşeli mekanda, bir elf havada, hiçliğin üzerinde oturuyordu. Elinde açık bir kitap, yanında uzun ve ince şişelerle dolu bir tepsi, ayağının altındaysa havada asılı duran bir sehpa vardı. Her iki yanında, taşıdıkları güçle adeta taçlanmış, pelerinli iki elf duruyordu. Elminster'i görür görmez Taçlı'ya ulaşmasını engellemek için hızla aşağı süzüldüler ve insanın arkasında Naeryndam Alastrarra'yı görünce hafifçe durakladılar.

"Bu yasaklanmış olanın muhafız nornları aşmasına sen yardım ettin herhalde," dedi elf büyücülerden biri Naeryndam'a. Elminster'i bir direkten ya da üzerine kuşların pislediği taş bir heykelden daha fazla önemsememişti. Sesi öfkeyle dolu, buz gibiydi. "Niye yaptın bunu? Söyle, nasıl bir hainlik bunca zamandır diyara hizmet eden birinin yüreğine ulaşabilir? Akrabaların seni buraya cezalandırılman için mi yolladılar?"

"Ne hıyanet söz konusu Earynspieir," diye yanıt verdi sakince Naeryndam, "ne de cezalandırma. Mesele, Taçlı'nın yargısını gerektiren bir durum. Bu insanoğlu bizim yasamıza sığındı. Bu yüzden de sağ ve burada."

"Hiçbir insan Cormanthor yasalarına göre hak iddia

edemez," diye atıldı diğer büyücü. "Sadece halkımızdan olanlar diyarımızın yurttaşı olabilir. Sadece elfler ve elf kanından gelenler."

"Peki ya Cormanthor'un köklü soylarından birinin kiirasını savaş ganimeti olarak değil de tüm şerefiyle taşıyan, teslim edeceği hak sahibi varisi buluncaya kadar da şehrimizin sokaklarında dolaşan bir insanı nasıl yargılayacaksın?"

"Bu masala, yalnızca ispatlandığı vakit inanırım hiç şüphesiz," diye karşılık verdi Earynspieir. "Hangi soymuş bu böyle?"

"Bizzat benimki," diye cevapladı Naeryndam.

Onun yumuşak sözlerinin yarattığı kısacık sessizlikte, gökteki sandalyesinde oturan elf, "Yeter bu kadar laf yarıştırdığınız efendiler. İnsanoğlu, yargılayabilmem için burada; onu bana getirin," dedi.

Elminster en yakında duran büyücünün etrafından dolaşıp cesur adımlarla Taçlı'ya yürüdü. Yanından geçtiği büyücünün dönüverip ölümcül bir büyü fırlattığını da, böyle bir duruma karşı asasını hazır tutan Naeryndam'ın büyüyü etkisizleştirdiğini de görmedi.

Elminster tüm Cormanthor'un hükümdarının önünde diz çöktüğünde, ikinci büyücü de bir kara büyü fırlatıyordu. Taçlı elini kaldırdı ve Elminster'ın suratına kara bir çalkantı gibi hücum eden büyü yok oldu. "Bu kadar büyü savurduğunuz yeter beyler," diye buyurdu elflerin hükümdarı sakince. "Şu insanoğlunu bir görelim." Gözlerini Elminster'ınkilere dikti.

Ansızın El'in dili damağına yapışıverdi. Elf kralının gözleri, gece göğüne açılan delikler gibiydi. Derinliklerinde yıldızlar yüzüp göz kırpıyordu ve insan o kara havuzlara bir düşerse dibe, aşağılara, çok uzaklara çekilebilirdi...

Aklını toparlayabilmek için başını iki yana salladı, bunun gerektirdiği çaba karşısında dişlerini sıktı ve çizmeli ayaklarından birini taş döşemeye koydu. Bacağını doğrultup ayağa kalkmaya çalıştığında, adeta omuzlarına koca bir kalenin ağırlığı yüklenmiş gibiydi. Homurdanıp doğrulmaya çabaladı.

Arkasındaki üç elf büyücüsü bakıştı. Onlar bile tüm Cormanthor'un hükümdarıyla zihinleri kenetlenmişken, Taçlı'nın iradesine karşı gelemezlerdi.

Yüzü kireç gibi bembeyaz kesilen ve titreyen, yanaklarından ve çenesinden şakır şakır ter akan kuzgun saçlı delikanlı, oturan elfin yanına gelinceye kadar yavaşça doğruldu. Bakışları hala Taçlı'nınkilere kilitliydi.

"Bana hala karşı mı koyuyorsun?" diye fısıldadı yaşlı elf.

Genç adamın dudakları, sözcükleri şekillendirmeye çalışırken ıstırap verici bir yavaşlıkla oynadı. "Hayır," dedi nihayet, ağır ağır ve üstüne basarak. "Zihnim size ardına dek açık. Beni ayağa kaldırmaya çalışan siz değil miydiniz?"

"Hayır," dedi Taçlı. Bunu yaparken de başını çevirerek, gözleri arasındaki bağın adeta bıçakla kesilmişçesine kopmasına neden oldu. "İradene söz geçirmek için seni dizlerinin üzerinde tutmaya çabaladım." Kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. "Belki de seni aracı olarak kullanan başka biri var."

"Efendim!" diye haykırdı Earynspieir adlı büyücü ve kendini Elminster'le Taçlı'nın arasına attı. "İşte tam da bu tehlikeye karşı korunmanız gerekiyor! Kim bilir bu çocuk aracılığıyla size hangi ölümcül büyü yapılıyor."

"Eğer lüzumlu görüyorsanız onu denetim altına alın," dedi Taçlı bezgince. "Üçünüz de... Ha, Earynspieir, sakın 'kazayla' kırılan boyun ya da donan uzuvlar vesaire olma-

sın. Asamla onun kime hizmet ettiğini ortaya çıkarıp sonra da kiira meselesine dair anılarını okuyacağım."

Beyaz cüppeli elf, elinin altında süzülen tepsilerin birinden şarap rengi, düz ve pürüzsüz, küçük parmağından daha kalın olmayan bir cam çubuk aldı. Çubuk, elde tutulamayacak kadar nazik görünüyordu neredeyse.

El, ayaklarının yerden kesildiğini, kollarının iki yana açıldığını ve havada hareketsiz bırakıldığını hissetti. Gözlerini, boynunu ve göğsünü hareket ettirebiliyordu; geriye kalan her şey aman vermez demirin pençesindeydi sanki.

Cam çubukta bir ışık büyüdü ve boydan boya gezindi. Yaşlı elf sakince çubuğu Elminster'ın başına doğrulttu ve ince, parlak bir huzme çubuktan kayıp da El'in alnına dokunmak üzere neredeyse tembelce bir yavaşlıkla havada yol alırken ikisi de izlediler.

Athalantarlı'nın içine müthiş bir soğuk işledi ve onu tepeden tırnağa tir tir titretti. Havada titrerken kontrolsüzce birbirine çarpan dişlerinin takırtısını duyabiliyordu. Derken dört elfin de heyecanla soluklarını tuttuklarını işitti.

"Neler oluyor?" demeye çalıştı, ancak donuk dudaklarından yükselen sadece karmakarışık bir çağıltı sesiydi. Birdenbire ağzının serbest kaldığını ve vücudunun avluda bir kule gibi yükselen hayaletimsi bir görüntüyle yüzleştirilmek üzere döndüğünü –döndürüldüğünü– fark etti. Tanıdığı bir çehrenin hayalden farksız dış hatlarıydı bu.

Sakin, dingin bir surat ağırbaşlı bir ilgiyle hepsini izliyordu. Gözler Elminster'i aydınlatırken parladılar.

"Bu, düşündüğüm kişi mi insanoğlu?" diye sordu Taçlı kibarca.

"O, Kutsal Mystra'dır," demekle yetindi El. "Ben de onun hizmetkarıyım."

"O kadarını ben de tahmin etmiştim," dedi ihtiyar elf ona, biraz ters bir tavırla. Göz açıp kapayana kadar o ve genç insan beraberce eriyip kaybolmuş, geriye uçan koltuğu, koltuğun altındaki ve üstündeki boşluğu bırakmışlardı.

Büyücüler önce bu boşluklara, sonra birbirlerine baktılar. Earynspieir hızla dönüp tekrar göğe baktı. Dev insan yüzü soluyor, Taçlı'nın bahçesinden hafifçe çekilirken hayaletimsi bukleleri kıvrılıyor, huzursuz yılanlar gibi hareket ediyordu.

Ama elf büyücülerini dehşete düşürüp tanrılarının adlarını anmaya sevk eden, güzel kadın yüzünün sırayla her birinin yüzüne bakması ve yüzde geniş, kendinden hoşnut bir gülümsemenin belirmesiydi.

Az sonra surattan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Genç insanın dalaverelerinden biri olduğuna kalıbımı basarım," diye tısladı basbayağı sarsılmış gözüken Earynspieir. Naeryndam başını sessizce iki yana sallamakla yetindi; ne var ki diğer saray büyücüsü, dikkatini çekmek için Earynspieir'in elbisesini çekiştirdi.

Muazzam tebessüm bir anda tekrar belirivermişti. Bu sefer tebessümü çevrileyen bir çehre bulunmasa da, büyücüler onun ne olduğunu biliyorlardı. Ölecekleri güne kadar da hatıralarında taşıyacaklardı.

Yıldızlara sırt çevirip, saraya giden en yakın kapıya doğru atılırlarken bir başka manzara hepsini yerine çivileyip bir kez daha sessizce bakakalmalarını sağladı.

Muhafız nornlar koca bahçede o gülümsemenin soluşunu izlemek üzere, yavaşça çıkıyorlardı topraktan.

- ALTI -
ÇAĞLARIN MAHZENİ

Güzel Cormanthor şehrinin altında, gizli bir yerde, halkımızın bilgisinin kutsal ambarı, Çağların Mahzeni bulunur. 'Mythal yükselse, Myth Drannor düşse de," der bir balad, "Mahzen hepsini anımsar." Bazıları der ki, Mahzen hala oradadır, eskisi gibi el değmemiş ve ihtişamlı; ancak artık yolunu bilen azdır. Bazısı, oranın Srinshee'nin kabri olduğunu söyler. Bazısına göreyse, Srinshee artık saldırgan büyülerin çılgın ve korkunç bir yaratığına dönüşmüş ve Mahzen'i kendine in yapmıştır. Bazıları da vardır ki, bilmediklerini itiraf ederler.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

Bu sefer sis falan yoktu, sadece mor-siyah, kadifemsi karanlıkla dolu bir an geçti; derken Elminster başka bir yerdeydi.

Beyaz cüppeli elf hükümdarı, tavanı başlarının üzerinde alçalan serin ve rutubetli bir odada, onun yanında duruyordu. Odanın taştan kaburgaları olan tonozların birleşme noktalarına ışık saçan kristaller yerleştirilmişti.

Elf ve insan odanın en aydınlık yerinde, kubbenin tam

altındaki açıklıkta durdular. Dairevi duvarın dört yerinde, uzun, tonozlu geçitlere açılan süslü kemerler vardı. El, kubbeli odalardan önce birine sonra diğerine baktı.

Her bir geçidin ortasından dolambaçlı, daracık bir patika uzanıyordu, ama bunun dışında kalan her yer tıka basa hazineyle doluydu: Altın külçelerden, heykellerden, paralardan oluşmuş engin bir deniz gibiydi adeta, donmuş dalgalarında içinden inciler dökülen fildişi sandıklar ve ışıldayan mücevherlerden salkımlar duruyordu.

Duvarlar boyunca altı kat sandık diziliydi ve kakmalı, işlemeli metal sancak demirleri, devrilmiş ağaçlar gibi yaslanmıştı. Hemen yakında, devasa bir yekpare zümrütten yontulmuş, Elminster kadar uzun bir ejderha vardı. Elektrumdan yaprakları kesme mücevherlerle kaplanmış, saf kızıl akikten bir ağacın dallarına sırt vermişti. Athalantar Prensi, bu hazineyi incelemek için topuklarının üzerinde döndü. İfadesiz görünmeye çalışıyordu ve Taçlı'nın gözlerini yüzünden ayırmadığının bilincindeydi.

Burada, sadece bu odada bile hayatında hiç görmediği kadar fazla zenginlik vardı. Kıymetleri, akıllara durgunluk vericiydi. El, en yakındaki para yığınına yüzüstü devrilecek olsa altında kalan hazine bile Athalantar'ın tüm hazinesini gölgede bırakmaya yeterdi. Ayağının hemen sağında, kafası büyüklüğünde, tıraşlanmış bir yakut parlıyordu.

El, gözlerini güç bela hazineden ayırıp Taçlı'nın araştıran, yıldızlı gözlerine çevirdi. "Nedir bu?" diye sordu. "Demek istediğim, gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyorum elbette, ancak neden burada, yeraltında saklıyorsunuz ki? Mücevherler gün ışığında çok daha göz alıcıdır."

Yaşlı elf gülümsedi. "Halkım soğuk metalden hazzetmez ve ancak pek az bir kısmına her gün bakar ve dokunur. Gnomların, cücelerin ve insanoğlunun asla akıl sır erdire-

mediği bir şeydir bu. Doğru, büyüler için mücevherlere gereksinim duyuyor ve onları el altında tutuyoruz, ama geri kalanları çeşitli mahzenlerde saklanır. Taçlı'ya, daha doğrusu saraya, dolayısıyla da tüm Cormanthor'a ait olan kısmı burada işte." Geçitlerden birine doğru baktı. "Bazıları, Çağların Mahzeni der buraya."

"Bunca zamandır hazineleri yığıp durduğunuz için mi?"

"Hayır. Burada yaşayan, tüm bunları muhafaza eden kişi yüzünden." Taçlı elini kaldırıp selam verdi ve El, yaşlı elfin dönük olduğu taraftaki geçide baktı.

Orada birisi vardı, loş ışıkta, uzakta ufacık ve bir dal kadar ince gözüken biri. Onlara doğru yaklaştıkça, çok da zarif bir dal olduğu çıktı ortaya.

"Bak bana," dedi Taçlı ansızın. Elminster döndüğünde, kendisini Cormanthor'un hükümdarının uyanmış kudretine bakarken buldu. Bir kez daha çaresizce ayakları yerden kesildi ve yaşlı elfin üzerinde asılı kaldı; karşı konulmaz sondalar içinde gezindikçe eğreltiotlu bir vadiciğin, geride kalan büyü kitabının, nefesi kesilen Iymbryl'in ve bir asanın hatıraları depreşti.

Asaya rastlayınca Taçlı durdu, sonra El'in zihnini hızla geriye gönderdi, haydutlarla yaptığı savaşa, Müjdecinin Borusu'na ve Hastarl şehrinin dışındaki bir karşılaşmaya ve– Derken Mystra'nın güleç yüzü tekrar ortaya çıktı, Taçlı'nın irdeleyişini engelledi. Elfi azarlarcasına kaşlarını çattı, elf hükümdarı zihin şoku ve acıyla homurdanıp gerilerken de azarını bir nebze olsun yumuşatmak için tebessüm etti Tanrıça.

El kendini bir anda yerde buluverdi, un çuvalı gibi fırlatılmıştı.

Başını kaldırdığında, karşısında şu ana değin gördüğü en yaşlı elfin küçülmüş, ufacık kalmış yüzünü gördü. Kadının

gümüş beyazı saçları, terlikli ayaklarının altındaki taşları süpürüyordu –ama üzerinde yürünmekten pürüzsüzleşmiş taşların birkaç santim üzerinde duruyor, havaya basıyordu– teniyse, adeta kemiklerinin üzerine örtülmüş bir örtü gibiydi... öyle ufacık ve biçimliydi ki bu kemikler, kadın bir garabet gibi değil, basbayağı güzel görünüyordu... üstelik tülü andıran uzun elbisesinin örtmediği yerlerde neredeyse iskeleti göründüğü halde.

Yaşlı kadın, "Gözün mü kaldı?" diye sordu şeytanca bir tavırla, kalçalarını okşayıp, bir taverna dansözü gibi fettanca döndü.

El bakışlarını kaçırdı. "Şey, ben... öyle baktığım için özür dilerim," dedi hemen. "Elf Halkı arasında hiç bu kadar yaşlı görünen birine denk gelmemiştim."

"Pek azımız Srinshee kadar yaşlıyızdır," dedi Taçlı.

"O Srinshee mi?"

Yaşlı elf hanımı, başını hafifçe eğerek asilce bir selam verdi. Sonra döndü, elini boşluğa uzattı, sonra havaya oturdu, sanki yastıklarla desteklenmiş bir divandaymışçasına yaslandı geriye. Bir sihirbaz daha.

"Hikayesini anlatmak ona kalmış," dedi Taçlı, Elminster'ın başka bir şeyler daha söylemesini engellemek maksadıyla. "Benim yargım önce gelir."

Zeminin üzerinde, havada yürüyerek delikanlıdan biraz uzaklaştı. Sonra yüzünü tekrar Athalantarlı'ya döndü ve ona, "Ne dürüstlüğünden ne de şerefinden bir an şüphe ettim. Sırf Alastrarra Soyu'na hiçbir ödül ya da paye ummadan yaptığın yardım bile Cormanthor'da bir armathorluğa, yani siz insanların deyimiyle bir şövalyelik unvanına ve yurttaşlık hakkına bedeldir. Sana bunları gönül rahatlığıyla bahşediyor ve hoş geldin diyorum."

Yaşlı elfin ihtiyatlı ses tonu karşısında, "Bununla beraber–?" diye sordu El üzüntüyle.

"Bununla beraber, Cormanthor'a, hizmetinde olduğun ulu kişi tarafından gönderilmiş olduğundan başka bir sonuca varamıyorum. Ne zaman öğrenmeye kalkışsam, soruşturmamı engelliyor o."

Elminster, ihtiyar elfe doğru bir adım atıp gözlerini onunkilere dikti. "Sizden rica ederim, beni şimdi okuyun ve doğruyu söylediğimi bilin ey Saygıdeğer Lord," dedi. "Buraya, Yüce Mystra tarafından, onun kendi tabiriyle 'büyünün ilkelerini öğrenmek' amacıyla yollandım, çünkü kendisi 'vakti geldiğinde' burada bana ihtiyaç duyulacağını söylemişti. Bana bunun zamanını, nasıl olacağını ya da kimin neden ihtiyaç duyacağını ifşa etmedi."

Ak cüppeli elf, başıyla onayladı. "Senin inancından yana şüphem yok insanoğlu. Benim sorgulayamadığım Tanrıça'dır. Onun sana bu sözleri söylediğine yürekten inanıyorum; lakin beni hem senin gerçek güçlerini hem de onun asıl emelini öğrenmekten alıkoyuyor... ve benim de korumam gereken bir diyar var. Bu yüzden, bir imtihandan geçeceksin."

Hükümdar gülümsedi. "Yoksa açgözlü insanları ta batı denizinden Cormanthor'un ormanlarına kadar sürükleyecek zenginlikleri dışarıdan gelen her davetsiz misafire gösterdiğimi mi sandın?"

Srinshee kıkırdayıp söze karıştı, "Aklının ermediğini saflıkla karıştırıyor insanoğlu."

El, elflerin önce birine, sonra diğerine baktı. "Tasarladığınız bu imtihan da nedir? Büyü düellolarından, zihin güreştirmekten gına geldi artık."

Taçlı, başıyla katıldı ona. "Bunu zaten biliyorum; şayet öyle birisi olsan asla buraya getirilmezdin zaten. Senin önü-

ne çıkmayı göze almam, Cormanthor'un güçlü bir silahını tehlikeye atmak demektir. Srinshee'yi hiç lüzumu yokken riske atmak ise, diyarın hazinesiyle oynamaktır."

"Bu kadar iltifat yeter Eltargrim," dedi yaşlı kadın sertçe, "böyle devam edersen, çocuk seni amansız bir savaşçı değil de, şairin teki falan sanacak."

El, şaşkınlıkla yaşlı Taçlı'ya baktı. "Savaşçı mı?"

Ak saçlı elf hükümdarı içini çekti. "Vakti zamanında birkaç ork öldürmüştüm–"

"Ve yüz bin kadar insan, bir iki tane de ejderha," diye sözünü kesti Srinshee. Taçlı, önemsemediğini belli edercesine elini salladı.

"Böyle şeyleri ben gittikten sonra konuşun, zira burada az daha oyalanırsam saray büyücüleri beni bulmak için sarayın yarısını havaya uçuracaklar."

Srinshee yüzünü buruşturdu. "Şu genç budalalar mı?"

Küplere binen Taçlı göğüs geçirdi. "Oluevaera, sen ciddiyeti sağlamaya yönelik her girişimimi baltalarken, bu insan hakkında nasıl bir karara varabilirim ki?"

Yaşlı sihirbaz gamsızca omuzlarını silkti. "İnsanlar bile gerçeği hak ederler."

"Gerçekten de öyle." Elminster'a dönerken haşin bir yüz ifadesi takınan Taçlı'nın sesi duygusuzdu. "Öyleyse, Cormanthor'un yargısına kulak veresin. Bir kamer boyunca bu mahzenlerde kalacaksın, dilediğince araştırabilir ve mahzenlerin koruyucusuyla söyleşebilirsin; o seni besleyecek ve ihtiyaçlarını giderecektir. Bu vaktin bitiminde, ben de dahil, saray erkanı sana gelecek ve bu mahzenlerden yanına tek bir şey almanı buyuracak."

El başını hafifçe bir yana eğdi. "Peki ya işin tehlikeli kısmı?" diye sordu. Srinshee genç adamın ses tonu yüzün-

den kıkırdadı.

"Laubaliliğin zamanı değil genç Prens," dedi Taçlı sertçe. "Eğer yanına yanlış şeyi alırsan –yani, seçtiğin şeyin yanlış olduğu hükmüne varırsak– cezan ölüm olacak."

Takip eden sessizlikte ekledi: "Burada edinebileceğin en münasip şeyin ne olabileceğini düşün, genç insan. İyice düşün."

Birdenbire Taçlı'nın bedenini göz kırpan ışıklar çevreledi. Adam elini kaldırarak Srinshee'ye selam durdu, yükselen ışıklara doğru döndü ve gözden yitti. Işıltı bir an için daha tavana doğru yükseldi, sonra söndü.

"Sen daha sormadan söyleyeyim genç efendi, kamer dediğimiz süre siz insanların bir ayına denktir," dedi Srinshee düz bir sesle "ve de hayır, ben onun annesi değilim."

Güldü El. "Ne olmadığınızı söylüyorsunuz bana... rica ederim, ne olduğunuzu da söyleyin."

Kadın, kendini dik oturur konuma getirene kadar havayı düzeltti. "Ben, Taçlı'ların danışmanı, diyarın kalbindeki gizli bilgeliğim."

El kadına şöyle bir baktı, sonra gözünü karartıp sordu. "Peki, bilge misiniz?"

Yaşlı sihirbaz gülümsedi. "Ah, nihayet sivri zekalı bir insanoğlu!" Bir şatafatla doğruldu, gözleri çakmak çakmaktı. Boşluktan eline bir asa çağırdı, sonra öfkeli bir sesle, "Hayır," dedi.

El'in şaşkınlıkla attığı kahkahaya kadın da katıldı ve alçalarak ona doğru yürüdü. Öyle kırılgan gözüküyordu ki, El ona yaklaşıp kolunu uzattı.

Ters ters baktı kadın ona. "O kadar da zayıf değilim, evlat. Çizmeyi aşayım deme sakın, yoksa sen de şuradaki solucanın kaderini paylaşırsın."

El etrafına bakındı. " 'Şuradaki solucan' mı?" diye sordu tereddütle, solucanın ne kendisini ne de heykelini görüyordu, odalar dolusu altın ve mücevherden başka bir şey yoktu.

"Şu geçit," dedi Srinshee ona, "oranın tavanı, derinlerden çiğneyerek yukarı çıkan ve define aşkıyla buraya tünel kazan bir derinlik solucanının kemikleriyle yapıldı. Onlar metal yerler, bilirsin."

El, gösterilen geçidin tonozlarına baktı. Alıcı gözle bakınca, gerçekten de kemiği andırıyordu, fakat... Sihirbaz kadına farklı bir gözle bakmaya başladı. "Demek ki size karşı şiddet uygulamaya ya da burayı terk etmeye yeltenecek olsam, canımı almanız için parmağınızı kaldırmanız yetecek."

İhtiyar elf, bilmem dercesine omuz silkti. "Belki de. Eğer göründüğünden çok daha aptal –ya da kaba– değilsen, böyle bir şey olacağına ihtimal vermiyorum."

El başıyla doğruladı. "Sanmıyorum ki öyle olayım. Adım Elminster... Elminster Aumar, Elthryn oğlu. Ben Athalantar Prensi'yim –ya da öyleydim– orası küçük bir insan krallığıdır, yeri–"

Yaşlı sihirbaz başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorum orayı. Uthgrael çoktan ölmüş olmalı."

El onayladı. "Büyük atamdı benim."

Srinshee başını bir şey tartarcasına eğdi yana. "Hımmm."

El gözlerini dikti ona. "Yoksa Ergeyik Kral'ı tanıyor muydun?"

Srinshee başını sallayarak doğruladı. "O... güçlü bir adamdı," dedi gülümseyerek.

Elminster kuşkuyla bir kaşını kaldırdı.

Yaşlı sihirbaz makaraları koyverdi. "Yok, yok, sandığın gibi değil... gerçi benimle birlikte dans eden bazı kızlarla öyle şeyler olabilirdi. O günlerde insanların işlerine burnumuzu sokarak gönül eğlendirirdik. İlgimizi çeken birini gördük mü –yiğit bir cengaver ya da gözü doymayan bir büyücü– kendimizi ona mehtapta gösterir, sonra ormanın içinde neşeyle peşimizden koştururduk. Kovalamacaların kiminin kırık boyunlarla bittiği de olurdu; bazılarımız ise kendilerini yakalatırdı. Ben Uthgrael'i güneydeki Ulu Orman'ın yarısı boyunca ardımdan koşturmuştum, ta ki o şafakta dermansız düşüp bayılana kadar. Ama kendimi sonraları bir kez daha gösterdim; o evlendiğinde, sırf ağzının açık kaldığını görmek için."

El başını iki yana salladı. Tavana doğru bakarak, "Anlaşılan bu uzun bir kamer olacak," diye yorumda bulundu.

Srinshee kızmış gibi yaparak "Öyle olsun!" dedi, sonra kıkırdadı. "Sıra sende; eteğindeki taşları dök bakalım Elminster."

"Şimdi bunlara girmek doğru olur mu bilemiyorum..." dedi Elminster ağırbaşlı bir ses tonuyla.

Srinshee onun gözünün içine baktı.

"Şey," diye ekledi Elminster. "Birkaç yıl hayatta kalmak için Hastarl'da hırsızlığı meslek edinmiştim ve o zamanlar..."

* * * * *

Elminster'ın sesi kısılmıştı. Saatlerdir konuşuyorlardı. Genci tutan ikinci öksürük nöbetinin ardından Srinshee elini salladı, "Yeter," dedi, "artık yorulmuşsundur. Şu kapağı kaldır bakalım." Bir zırh yığınının üzerinde, Elminster'ın hayatta hiç görmediği mavimsi bir metale basılmış sekizgen paraların arasında duran gümüş tepsiyi işaret etmişti kadın.

Elminster denileni yaptı. Kapağın altında fıstıklı pırasa sosunun içinde dumanı tüten geyik eti vardı. "Bu nasıl buraya geldi?" diye şaşkınlıkla sordu El.

"Büyü," diye yanıtladı kadın olanca muzırlığıyla. Dirseğinin dibindeki para yığının içinden yarıya kadar gömülmüş yaldızlı bir sürahi çıkardı. "İçer misin?" diye sordu. Başını hayretle sallayan El, sürahiyi almak için elini uzattı. Kadın sürahiyi gelişigüzel ona doğru fırlattıysa da, kap önce yere doğru dönerek ilerledi, sonra yavaşça süzülerek Elminster'ın eline geldi.

"Teşekkürler," dedi El, sürahiyi iki eliyle sımsıkı tutup. Srinshee omuz silkti; genç adam aniden başının üzerinde soğuk bir şey hissetti. Elini uzattığında, kafasının üstünde kristal bir kadeh olduğunu keşfetti.

"Ne yapayım, ellerin doluydu," diye açıklama getirdi tatlı dilli sihirbaz.

El neşeyle gülümserken kucağında bir de üzüm dolu kase beliriverdi. Kendini tutamayıp kahkahayı basan genç, sırtını verdiği para yığınının kaymasıyla birlikte yere indi. Paraların biri yuvarlandı, El çizmesinin topuğuyla basıp onu durdurdu.

"Bunlardan canın öyle sıkılacak ki," dedi sihirbaz elf ona.

"Parada gözüm yok benim," dedi El. "Olsa da nerede harcayacağım ki zaten?"

"Yok, ama altlarında gömülü olanları bulmak için hepsini eşelemeye mecbursun," dedi Srinshee. "En iyi malları paraların altına gizledim de ondan."

El ona baktı, sonra başını iki yana salladı, bir şey demeden gülümsedi ve kendini yemeğine verdi.

* * * * *

"Peki, Taçlılara akıl veren, derinlik solucanlarını öldürebilen, taçlı kralları ormanlarda vahşice peşinden koşturan bir elf sihirbazını buraya, hiç kimsenin görmediği yeraltı mahzenlerine getiren nedir?"

Yaşlı kadın sihirbaz aç kurt gibi yemişti yemeğini, kızarmış mantarları ve limonlu istiridyeleri tabak tabak mideye indirmişti ve hiçbir rahatsızlık çekmiyordu anlaşılan. Kadın tekrar boşluğa uzandı, bacaklarını görünmeyen bir tabureye dayadı ve "Nihayet bir aidiyet hissi," dedi.

"Aidiyet mi? Soğuk paraların, ölülerin mücevherlerinin arasında mı?"

Kadın ona biraz da saygıyla baktı. "Düşünmeden konuştun insanoğlu." dedi. Kadehini havaya bırakıp öne kaykıldı. "Çünkü burada yaptığım şeyi benim gözümle görmüyorsun."

Üzerine yılan gövdesi kakılmış, rengi atmış bir gümüş kol bandı çıkardı altınların arasından. "Kulak ver, Elminster. Bana bu yüzden ihtiyacın var. Taçlı'nın seni yükümlü kıldığı seçim ve yaşamını kazanmak için. Bu kol bandı, üç bin yaz önce, uçuş büyüsü bozulduğu vakit Düşen Yıldızlar'ın dalgalarında yiten Prenses Elvandaruil'den Cormanthor'a kalan yegane şeydir. Daha Derinsu kurulmazdan evvel Ambral Adası'nda kıyıya vurmuştu."

Elminster yanındaki yığından ışıl ışıl bir zırh parçası çıkardı. Metalin dört köşesi delikti ve bu deliklerden geçen ince zincirler, üzerinde gözleri ametistten yapılmış yeşimtaşı deniz atlarının bulunduğu madalyonlara bağlanıyordu. "Peki ya bu?" dedi.

"Sizin Cormyr adlı diyarınızın kurulmasından önce kendini Nehirlerin ve Koyların Efendisi ilan eden Chathanglas Siltral'ın göğüs zırhı. Akılsızlık edip bir biçimdeğiştirenle evlendi. Soyundan gelen ölümcül ve dokunaçlı galiz varlık-

lar Marsember'in suyollarında ve siz insanların Engin Bataklık dediği yerde hala kol gezer."

El öne yaslandı. "Bu mahzenlerdeki her bir incik boncuğun hikayesini biliyor musun?"

Srinshee umursamazca omuz silkti. "Biliyorum tabii. Kullanmadıktan sonra iyi bir hafızanın ve uzun yaşamın ne faydası var ki?"

El hayretle başını salladı. Bir süre sonra konuştu. "Beni bağışla... bunları yapmış ya da giymiş olanların hepsi akraban olamaz. Mesela şu Siltral dediğin hiçbir elfe babalık etmediyse. Peki, kendini neye... ait hissediyorsun?"

"Soyumun yaşadığı diyara ve Âli Halk'a," dedi kadın sihirbaz sakince. "Ben Oluevaera Estelda'yım, soyumun son üyesiyim. Bununla beraber soylar arası çekişmelerin üzerindeyim ve tüm Cormanthorluları akrabadan sayarım. Bu, bana bu kadar uzun yaşamış olmak ve ilk sevdiklerim öldükten sonra da yaşamaya devam etmek için bir sebep."

"Yalnızlık, en kötü anında ne kadar zor?" diye sessizce sordu El. Kadının gözlerinin içine bakmak için öne çıkmıştı.

Buruşuk yüzlü elf, onun bakışlarına karşılık verdi. Kadının gözleri fırtınalı gökte mavi alevler gibiydi. "Sen, şu ana dek gördüğüm insanların tümünden daha kibarsın ve daha ileriyi görüyorsun," dedi sessizce. "Keşke Taçlı'nın hükmü başının üzerinde sallanmasaydı diye hayıflanmaya başlıyorum."

El, iki elini yana açtı. "Ben de burada olmayı istemezdim," dedi gülümseyerek.

Srinshee onun tebessümüne kendi tebessümüyle cevap verdi, sonra bir coşkuyla, "Hadi, şu işe koyulalım," dedi. "Dizinin yanında, şurda duran kılıcı çıkar da, sana onu taşıyan elf lordlarının hikayesini anlatayım..."

* * * * *

Birkaç saat sonra, "Biraz geceçayırı çayı ister misin?" diye sordu kadın.

El başını kaldırdı. "Daha önce hiç öyle bir şey içmedim, ama büsbütün mantardan oluşmuyorsa, evet derim."

"Hayır hayır, içinde başka şeyler de var," dedi kadın yumuşak bir sesle. Bunun üzerine gülüştüler.

"İçinde mantar da var tabii, ama ne zararlıdır, ne de Cormyr ve Chondath'ta edepsiz hanımların içtiği şeylerden tümüyle farklıdır," diye de ekledi.

"Ya, öyleyse brendi gibi bir şey bu?" diye safça sordu El. Kadın dudaklarını büzdü, tekrar kıkırdadı.

"İkimize de biraz yapayım," dedi doğrularak. Sonra arkasına döndü, bir başka para yığının içinden sabırla bir göğüs zırhı çıkartmaya çalışan Elminster'a baktı. Zırh, El'in başparmağı kalınlığında yekpare bakırdandı ve altında ağzını açmış aslanların çeneleri bulunan bir çift güzel kadın göğsü şekli verilmişti. Srinshee "Sen uyku nedir bilmez misin be adam?" diye sordu.

Başını kaldırıp baktı El. "Ben de bitap düşerim, evet, ancak uykuya ihtiyaç duymaz oldum."

"Tanrıça'nın işi mi bu?"

El, başını olumlu anlamda salladı, sonra kaşlarını çatıp göğüs zırhına baktı. "Bu aslanın," dedi, "gözleri dilinde duruyor ve–"

Yok olmuş elf diyarı Larlotha'nın nice zaman önce yitmiş kraliçesi Eldratha'nın büstü saf mermerdendi ve boyu, Elminster'ın kolu kadar vardı. Uçan büst doğru açıyla uçarak geldi ve gencin tam sağ kulağının arkasına, neredeyse nezaketle isabet etti. El, kendisine neyin çarptığını bile anlamadı.

* * * * *

Başını çatlatan bir ağrıyla uyandı. Sanki biri sağ kulağından içeri bir hançer sokuyor, sonra dışarı çıkartıp tekrar tekrar saplıyordu. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Ahhhhh.

Yattığı yerde inleyerek döndü, çizmeleri çarptıkça altın paraların kaydığını duydu. Neler olmuştu böyle?

Gözleri, yukarıdaki değişmeyen, yumuşak ışıklara ilişti. Tonozlu bir tavana yerleştirilmiş mücevherler. Ha, evet – Çağların Mahzeni'ndeydi. Taçlı gelip de buradan ne aldığını sormaya gelene kadar Srinshee'yle kalacaktı.

"Leydim? Leydi –şey– Srinshee?" diye sordu ve sözlerinin ardından bir kez daha inledi. Konuşmak kafasında yeni zonklamalara yol açmıştı. "Offf... şey, Leydi Oluevaera?"

Zayıf, zar zor çıkan bir fısıltı yanıt oldu sorusuna. "Buradayım." Elminster sese doğru döndü.

Yaşlı sihirbaz bir hazine yığınının üzerinde boylu boyunca yatıyordu. Uzun elbisesi paçavraya dönmüştü ve bedeninden tembelce bir duman yükseliyordu. Artık büyük kısmı çıplak olan vücudunun birçok yerinde lekeler ve kırışıklıklar vardı, ancak yakın zamanda şiddete maruz kaldığını gösterecek bir şey yoktu. El, başını tutarak ona doğru emekledi.

"Leydim?" diye sordu. "Yaralandın mı? Neler oldu?"

"Sana saldırdım," dedi kadın pişmanlıkla, "ve bedelini ödedim."

El, inanamayarak baktı ona. "Ne yaptın–?"

Dudakları titreyerek, "Çok utanıyorum insanoğlu," dedi elf. "Bunca zaman sonra bir dost bulmak ve diyara karşı sadakatim yüzünden dostluğu bir kenara atmak... doğru sandığım şeyi yaptım... ve tercihimin yanlış olduğunu gördüm."

El, kadının gözlerine bakabilmek için, sancıyan başını

paraların üzerine dayadı. Kadının gözleri yaşlıydı. "Leydim," dedi onun sesindeki hüzün içine işleyince El sakince, "senin ve benim tanrılarım aşkına, ne olur, olan biteni anlat bana."

Mahzunca baktı kadın Elminster'ın gözlerine. "Affedilemezi yaptım."

"Peki, neydi bu?" El neredeyse yalvarıyor, kadının ağzından laf almak için bitkince uğraşıyordu.

Üzgünce yanıt veren kadın neredeyse gülümsüyordu, "Eltargrim, kendisinin muvaffak olamadığı şeyi benim denememi rica etti; yani sen uyurken zihninden alabildiğim kadarını almamı. Ama bir gün ve gece geçmişti ve sen hala hazineleri araştırıyordun, uyuyup kalacağına dair de hiçbir belirti yoktu. Bunun üzerine sana sordum ve bana asla uyumadığını söyledin."

Yanağının altında paralar kayan El, başıyla doğruladı. "Bana neyle vurdun?"

"Larlothalı Eldratha'nın bir büstüyle," dedi kadın güçlükle. "Elminster, öyle üzgünüm ki."

"Ben de öyle," dedi kadına içtenlikle. "Elf büyüsü başımın ağrısını geçirebilir mi?"

"Ah," dedi kadın bir elini üzüntüyle ağzına götürerek. "Al." İki parmağını uzatıp delikanlının başının yanına dokundu ve bir şeyler mırıldandı.

Boynundan aşağı çarpan serin bir dalga gibi kaybolup gitti acı.

El soluyarak teşekkür etti ve paraların üzerinden kayarak tekrar zemine indi. "Demek ben bayılınca zihnim üzerinde çalışmaya giriştin ve–"

Hatırlayınca hızla geri döndü ve kadının üzerine eğildi. "Üzerinden dumanlar yükseliyordu leydim! Bir yerine bir

şey mi oldu yoksa?"

"Mystra beni bekliyordu, tıpkı Taçlı'yı da beklediği gibi," dedi dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliren Srinshee. "O seni önemsiyor, genç adam. Beni senin zihninden kovup attı ve zihnine, beni toza çevirebilecek bir büyü yerleştirdiğini söyledi."

El ona bakıp kaldı, sonra zihninde uzun süredir hiçbir büyünün hazır beklemediği o yere baktı. Bu konuda bir şeyler yapması gerekliydi. Yapacak tek büyüsü ve başvuracağı bir mücevher olmadan, bu kibirli elflerin arasında savunmasızdı.

Evet, tam oradaydı işte. Daha önce hiç bilmediği, ölümcül bir büyü – çok kudretli ve bir o kadar da basit. Tek bir dokunuşla, seçtiği elfin kanını tutuşturacak, zırhlara ve savunma büyülerine kulak asmaksızın bedeni eritip göz açıp kapayana değin hasmını toza dönüştürecekti ve...

Ürperdi. İşte, ölüm büyüsü diye buna denirdi.

El'in duyuları oraya ve o ana geri döndüğünde, bir çocuğunkinden farksız buz gibi parmaklar bileğini çekiştiriyor, onun elini yumuşak ve soğuk etin üzerine bastırıyordu. Bu ten tıpkı–

El eğilip baktı. Srinshee elbisesini açmış, Elminster'ın elini bir göğsünün üzerine sıkıca koymuştu.

"Leydi," dedi Elminster, onun gözlerindeki kederli mavi alevlere bakarak, "neler oluyor–?"

"Büyüyü kullan," dedi kadın. "Bunu hak ettim."

El, kibarca elini kurtardı ve kadının elbisesinden geri kalanları üzerine örttü. "O zaman Taçlı bana ne yapar?" diye yapmacık bir çaresizlikle sordu. "Sizin gibi trajik tiplerin sorunu da bu ya zaten! Sonra ne olacağını hiç düşünmezsiniz!"

Gülümsedi, kadının da bir gülümseyişle karşılık vermeye çabaladığını gördü. Biraz sonra elfin ağladığını, ihtiyar gözlerinde sessiz yaşların biriktiğini fark etti.

Hiç düşünmeden eğildi, yanağından öpüverdi onu. "Evet," dedi. "Affı mümkün olmayan bir şey yaptın," diye kükredi kadının kulağına. "Bana geceçayını çayı vaadinde bulundun ve hala bekletiyorsun!"

Kadın gülmeye çalıştı, ama büsbütün hıçkırıklara boğuldu. El onu teskin etmek için kucağına aldı, bunun ağlayan bir çocuğu kucaklamaktan farksız olduğunu gördü. Kadının ağırlıksızdı adeta.

El'in burnunun dibinde, dumanı tüten iki fincan geceçayını çayı belirdiğinde kadın kollarını onun boynuna dayamış ağlıyordu hala.

* * * * *

Elminster, akıllıca seçim olduğunu düşündüğü şeylerin sayısını bile unutmuştu çoktan. Giyeni gençliğindeki haliyle gösteren bir taç ve yaralanmış, bozulmuş cildi parmak uçlarının temasıyla şekillendirebilen bir çift eldiven. Srinshee bunları ve Elminster'ın beğendiği diğer şeyleri kubbeli ana odadaki bir sandığa koyup ayırmıştı, ama El, daha buradaki hazinelerin yirmide birini bile görmemişti. Üstelik Srinshee'nin gözlerinden yine keder okunuyordu.

Elminster, elf kahramanı Uzun Oklu Erglareo'ya ait bir flütü kenara atarken "El," dedi kadın, "vaktin doluyor artık."

"Biliyorum," dedi El çok geçmeden. "Bu nedir?"

"Üzerine sardığın ağaç gövdelerindeki ya da üzerini örttüğün bitkilerdeki hastalığı söküp atan bir pelerin. Bize, elf büyücüsü Raeranthur'un yadigarıdır..."

Prens arkasını dönmüş, beğendikleriyle dolu sandığa

doğru yürümeye başlamıştı bile. Leydi Estelda sustu, onun uzaklaşmasını hüzün içinde seyretti. Ona paraları bir kenara çekerek bile yardım etmeyi göze alamıyordu, çünkü davetsiz insanın ölümünü isteyen saray büyücülerinden biri, kadını da uzaktan gözetliyordu.

Gözlerinde bıkkınlıkla döndü Elminster. "Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Belki on nefes alımı daha," dedi kadın alçak sesle, "belki de yirmi. Ne kadar hevesli olduklarına göre değişir."

"Canımı almak için," diye homurdandı El, kadının yanından geçerken. Kadın kısacık bir süre içinde elini üç defa şu kristal küreye koymuştu, acaba kasten mi yapmıştı, kazayla mı? "Bu nedir?" diye sordu küreyi yerden alıp. "İçine bakanın diyarın altında ve yüzeyinde akan suların yataklarını; yolculuklarının her bir karışını, kunduz barajlarını, kırık dalları ve kirlilik kaynaklarını apaçık görmesini sağlar," dedi Srinshee bir çırpıda, neredeyse nefes almadan. "Artık yitmiş olan Clatharla Soyu için yapılmıştır, yapan da–"

"Alacağım," diye gürledi El hızla kadının yanından geçip. Tam adımının ortasında durdu, paraların altına gömülü bir kılıcın kabzasını ayağıyla dürttü. "Ya bu?"

"Karanlığı ve adına gölge denen hortlakları kesen bir kılıç –yanılmıyorsam tayflar ve hayaletler üzerinde de etkili olmalı–"

El, boşver dercesine elini salladı ve sandığa giden koridorun yolunu tuttu. Srinshee, El'in paraların arasından kazıp çıkardığı ve giymesi için ısrar ettiği mücevherli elbisesini çekiştirdi –elbise onun yaşlı omuzlarından kaymakta direniyordu– sonra da içini çekti. Buraya gelmeleri artık bir an meselesiydi ve –

Artık gelmişlerdi. Kubbeli merkezi odada sessiz bir ışık patlaması oldu ve kendini ansızın hiç de dost canlısı gö-

zükmeyen dişi elf sihirbazlarıyla sarılmış vaziyette bulan El yerine mıhlanıp kaldı. Altı kişiydiler ve hepsi de ellerindeki asaları ona doğrultmuştu. Bu ölümcül şeylerin üzerinde küçük kıvılcımlar peydahlanıyor ve göz kırpıyordu. El, koridorda Srinshee'nin de peşinden geldiğini gördü. Kadın yaklaşırken parmaklarını şaklattı ve elinde ansızın nişanlanmış ve hazır bekleyen yedinci bir asa belirdi.

El ağır ağır ona sırt çevirdi, aksi yönde kendisini kimin beklediğinin bilincindeydi. Hükümdarlar daima gösterişli bir giriş yapmaktan hoşlanırlardı. Kadın sihirbazlardan ikisinin ardında ak cüppeli, gözleri yıldızlarla dolu havuzlar misali bakan yaşlı bir elf vardı. Kadınlar yumuşak hareketlerle iki yana çekilerek ölüm çemberinde ona da yer açtılar: Taçlı.

"Hoş geldiniz Saygıdeğer Lord," dedi Elminster ve elindeki kristal küreyi açık sandığa usulca bıraktı.

Elf, sandıktaki hazinelere baktı, takdir edercesine kaldırdı kaşını. Hiçbiri de savaşa yönelik şeyler değildi, besleyen, büyüten şeylerdi bunlar. Ancak Taçlı'nın sesi müsamahasızdı. "Sana, bu mahzenlerden tek bir şey seçmeni söylemiştim. Şimdi bu seçimine şahitlik edelim."

Elminster eğildi, sonra bomboş ellerini açıp Taçlı'nın karşısına yürüdü.

"Eee?" diye sordu elf hükümdarı.

"Seçimimi yaptım," dedi El sessizce.

"Hiçbir şey almamayı mı seçiyorsun?" dedi kaşları çatılan Taçlı. "Bu, ölümden kaçmak için korkakça bir yöntem."

"Hayır," dedi sertlikte onunkinden aşağı kalmayan bir sesle El. "Mahzenlerinizdeki en kıymetli şeyi seçtim."

Artık ellerinden geldiğince büyü dokumaya başlayan kadın sihirbazların terk ettiği asalar havada, Elminster'ın etra-

finda durmuş titriyordu. El'in bir kaşını kaldırarak yavaşça döndüğü sırada kadınlar mırıltılı bir koro halinde bir şeyler okumaktaydılar. Sadece Srinshee'nin elleri kıpırtısızdı. Kadın, asasının ucunu kendi göğsüne değecek şekilde geriye yatırmıştı, kaygı doluydu gözleri.

O anda büyüler Elminster Aumar'ın üzerine çullandı. Bunlar araştıran, doğrulayan, delikanlının bedeninde gizli malzemeler ya da saklı büyüler olup olmadığını tetkik eden büyülerdi. Kadın sihirbazlar birer birer Taçlı'ya bakıp başlarını kısaca iki yana salladılar; hiçbir şey bulamamışlardı.

"Peki, neymiş bu en kıymetli şey?" diye sordu nihayet Taçlı. Kadın sihirbazlardan ikisi önüne çıkmış, asalarını bir kez daha ellerine alıp bir kalkan oluşturmuşlardı.

"Dostluk," diye yanıtladı Elminster. "Bilge ve hoş bir hanımefendiye karşı düşkünlüğüm ve ortak saygı." Yüzünü Srinshee'ye döndürdü; insanların krallıklarında bir elçi nasıl yürekten saygı duyduğu bir kralın önünde eğilirse, öyle selam durdu.

Uzunca bir süre elfler Srinshee'ye baktılar, daha sonra yaşlı kadın sihirbaz da yüzünde bir gülücükle aynı şekilde reveransla karşılık verdi. Gözleri, belki de yaşlar yüzünden ışıl ışıldı.

Taçlı'nın kaşları hayretle kalktı. "Benim bile yapabileceğimden daha bilgece bir seçim yaptın," dedi. Altı saray sihirbazından birkaçı aval aval bakıyordu. Tüm Cormanthor'un hükümdarı da Elminster'ın önünde derin bir reverans yaparken, kadınların oluşturduğu çemberde kendini tutamayıp korkuyla ve şaşkınlıkla bağıranlar oldu. "Diyarlarının en güzelindeki mevcudiyetin beni şereflendirdi; burada ikamet etmeyi halktan herhangi biri kadar hak ediyorsun, hoş geldin. Cormanthor'la bir olasın."

"Cormanthor da seninle bir olacak," diye tek bir ağızdan

makamla söyledi sihirbazlar. Bu seslerin birkaçında düpedüz şaşkınlık vardı. Elminster Taçlı'ya gülümsedi, sonra dönüp Srinshee'yi kucakladı. Kadın başını kaldırıp ona baktığında, buruşmuş yanaklarında gözyaşları parıldıyordu. Elminster öperek uzaklaştırdı onları.

Kadifemsi karanlık tekrar çöktüğünde ve tüm ihtişamına bürünmüş elflerle dolup taşan, ışıl ışıl ve muazzam bir salonu gözler önüne serdiğinde, Taçlı'nın büyüsü bu sözleri tekrar duyurdu.

Cormanthor Sarayı'ndaki afallamış yüzlerin arasında, herkes şu sözlerin olanca berraklığıyla yankılandığını işitti: "Cormanthor da seninle bir olacak."

2. KISIM

ARMATHOR

- YEDİ -
HER HAVUZDA BİR PARTİ

Elminster ilk kez gördüğünde, Cormanthor herkesin yapmacıktan bir kibarlık takındığı; entrikanın, üçkağıdın ve soysuzlaşmanın diz boyu olduğu bir yerdi. Aslını isterseniz, bugünün en şahane insan şehirlerinden pek bir farkı yoktu.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

Ithrythra ağaçlık patikayı yeni çizmelerini tıkırdatarak güç bela tırmandığında parti çoktan başlamıştı bile.

"Açık açık söyleyeyim kibarcıklarım," diye fısıldadı Duilya Akşamkara birine, başlarının üzerindeki aykabuğu ağaçlarının yapraklarını sarsıp dökecek kadar yüksek bir sesle, "sizin morukların ne dediği zerre kadar umurumda değil! Taçlı aklını kaçırmış! Düpedüz çıldırmış!"

"Sen çılgınlığın ne olduğunu hepimizden iyi bilirsin," diye kendi kendine mırıldandı Ithrythra ve kadehini uçan bir tepsiye bırakıp, uyluklarına kadar yükselen gümüş çizmelerinin bağcıklarını çözmeye girişti. Çizmeleri çıkartmak rahatlatıyordu onu. Sivri topuklar sayesinde nedimelerin tepesinden bakıyordu bakmasına, ama öyle acıyordu ki ayakları! İnsanların modası arsızca olduğu kadar, deliceydi de.

Ithythra dantelli elbisesini bir ağaca astı, içliğinin büzgü-

lerini olması gerektiği hale getirene kadar da çekiştirdi. Gölgetepe ağacının altında asılı duran, boyundan daha uzun oval aynanın karşısında gözden geçirdi yansımasını.

Aynanın derinliklerine bakıp orada belli belirsiz dönen bir şeyler görünce, Cormanth hanımlarının Tornglara Soyu hakkında yaptıkları dedikoduları anımsadı. Denilenler doğruysa, Tornglara ailesinin fertleri, bu aynayı insanoğlunun karanlık ve kirli sokaklarına açılan bir geçit kapısı olarak kullanıyorlardı. Tornglara beyleri, Cormanthorluların iyi gözle bakmadıkları bir işi yapıyorlardı: insanlarla ticaret. Tornglara hanımlarıysa...

Böyle düşünceleri aklına getirdiği için kendini ayıpladı, zihninden kovdu hepsini. Alaglossa Tornglara'nın orada tek aradığı modaydı; başka bir şey değil.

Ithythra efsanevi aynaya küçük bir tebessüm yolladı. Soylarının işareti olan lirin etrafına sıkıca örülmüş saçları, yana doğru dalgasını yitirmemişti. Dimdikti kulakları, allık sürülmüş kulak memeleri rüküş mücevherlerle süslenmemişti. Profilden nasıl göründüğüne bakmak için önce bir yana döndü, sonra diğerine. Böğrüne yapıştırılmış değerli taşların hepsi yerli yerindeydi. Bir poz verdi, aynaya bir öpücük üfledi. Hiç de fena değildi.

Her dördüncü günün öğle yemeğinin ardından, beş soyun hanımları, Tornglaralara ait olan çok kuleli malikanenin ardındaki özel bahçede, Satirdansı Havuzu'nda toplanırlardı. Orada, havuzların en renksizinde, sırf bu vesileyle içine baharlı gülsuyu dökülmüş olanında yıkanır ve uzun, yeşil kadehlerden yaz nanesi şarabı yudumlarlardı. Tepsi tepsi şekerlemeler ve Tornglaraların haklı bir ünü bulunan şarapları ortalıkta serbestçe gezinirdi; tıpkı bu hanımları bu yere her seferinde getiren gerçek sebep, yani dedikodu gibi.

Ithythra Sabahsisi, onları her zamanki sessiz gülücükle-

riyle selamlayarak çene yarıştıran dostlarına katıldı. Upuzun bacaklarını havuza salıp suyun rahatlatıcı ılıklığı karşısında zevkle içini çekerken, tek boş kadehin kendininki olmadığını fark etti. Nerodeydi hizmetçiler?

Evsahibesi de Ithrythra'nın bakışlarını gözden kaçırmamış olacaktı ki lafının orta yerinde duraksadı, sır verircesine öne eğildi ve, "Ah, hepsini yolladım, şekerim. Bu seferlik kendi kadehlerimizi kendimiz dolduracağız – ama her gün taca ihanetten konuşmuyoruz ki zaten!"

"Taca ihanet mi? Taçlı tacına nasıl ihanet etmiş olabilir ki? Adamcağızın buna yetecek ne aklı kalmış, ne de gücü!" diye bağırdı Ithrythra ve havuzdaki hanımefendiler makaraları koyverdiler.

"Ah, Ithrythracığım, sen epeydir uzak kalmışsın bu işlerden! Herhalde tüm vaktini hayatını kazanmak için mahzenden mantar toplamakla geçirdiğindendir!" diye laf soktu Duilya Akşamkara. Alaglossa Tornglara, bu nezaketsizlik karşısında gözlerini kaçıracak kadar inceydi.

"Eh, hiç değilse büyüklerime, gerekirse çalışabileceğimi kanıtlıyorum," diye yanıt verdi Ithrythra, "bu yüzden soyum için hepten bir kayıp sayılmam – bir ara sen de denemelisin bunu, tatlım... ay, şöyle bir düşündüm de, denemesen daha iyi..."

Aralarında en sessiz ve en kibarları olan Cilivren Kuğuraksı kadehini doldururken kendini tutamayıp güldü, sonra en iyisinin kadehi bırakmak olacağına karar verdi. Kadehini uçan tepsiye koydu, şişenin tıpasını yerleştirdi ve yanı başındaki çalıların içinden akan derecikteki alışıldık yerine döndü.

"Tüm şehir çalkalanıyor," diye açıkladı sakince. "Taçlı, bir insanı diyarın armathoru ilan etti! Hem de bir erkeği! İlk soylardan birinin kiirasını aşıran, aynı soyun şehirdeki mali-

kanesine büyülerini çalmak ve hanımların mallarını yağmalamak üzere gizlice giren bir hırsızı!"

"Herhalde Starym Soyu değildir bu, değil mi?" diye düz bir sesle sordu Ithrythra. "Soylarımızın en kibirlisiyle ihtiyar Eltargrim'in yıldızları hiç barışmamıştır zaten."

"Starym Soyu, aklına gelen herhangi bir soydan bin yaz daha uzun bir süre boyunca hizmet etmiştir Cormanthor'a," dedi Phuingara Lhoril sertçe. "Gerçekten soylu bir ruha sahip olan Cormanthorlular onların bu gururunu aşırı bulmazlar."

"Gerçekten soylu ruha sahip Cormanthorlular kibirli davranmaz ki zaten," diye lafı yapıştırdı Ithrythra.

"Yapma Ithrythra! O dilin sanki bir kılıç, bize batırıp duruyorsun! Beyin sana nasıl tahammül ediyor, bilemiyorum!" dedi Duilya Akşamkara öfkeyle; ilgi odağının bir anda değişmesine içerlemişti.

"Ben sebebini biliyorum," diye sessizce konuştu Alaglossa Tornglara yukarıdaki yapraklara doğru. Havuzdaki hanımlar kıkır kıkır gülerken yüzü kızardı Ithrythra'nın. Duilya da törpü sesini andıran kahkahasını patlatıp bir kez daha ilgiyi üzerinde toplamak için fırsatı değerlendirdi. Kadının kulakları, dizi dizi mücevherli küpelerin ağırlığıyla aşağı sarkmıştı neredeyse.

"Kibirli olsun ya da olmasın, Starym Soyu değildi bahis konusu olan," dedi coşkuyla. "Alastrarra Soyu'ydu. Denilenlere bakılırsa saray büyücülerinin ikisi de, bir insanoğlunun armathor ilan edilmesi şöyle dursun, aramızda yaşamasına ve gezinmesine izin çıkarsa bile Eltargrim'e karşı kılıç çekeriz demiş. Genç armathorlardan bazıları, dikkatinizi çekerim, soyların beyleri değil, daha şimdiden sarayın kapısına dayanmışlar. Kılıçlarını kırıp parçalarını Eltargrim'in ayaklarının dibine fırlatmışlar! Hatta bir tanesi, kılıcını fır-

latmış Taçlı'ya!"

"Merak ediyorum, acaba bu insanoğlunun," diye yüksek sesle düşündü Ithrythra, "başına bir... kaza gelmesi ne kadar sürecek."

"Saray büyüklerinin bakışlarını dikkate alırsan, pek de uzun sürmez derim," diye lafa atıldı gözleri parlayan Duilya. "Şansımız varsa, ona sarayda meydan okurlar – bir de önceden seyr-i alem büyüsü yaptılar mı paramparça oluşunu görmeyen kalmaz, işte o zaman değmeyin keyfimize!"

"Ne kadar da uygarca," diye mırıldadı Cilivren, sesini sadece Alaglossa ve Ithrytra'nın duyabileceği bir seviyede tutarak. Kulakları kendi keyifli konuşmasından başka şey duymayan Duilya onu işitmedi.

"Ve sonra," dedi Duilya bir çırpıda, "İlk soylar asırlardan beridir ilk kez bir Av ilan edebilir, ihtiyar Eltargrim'i zorla geyiğe çevirip onu avlayabilirler! Sonra da yeni bir Taçlı seçeriz! Ah, ne kadar da heyecanlı!" O sevinçle bir sürahi aldı, kadeh kullanmadan kafasına dikip boşaltıverdi.

Sonra dengesini kaybedip gerisin geri havuza düştü, bir yandan da titriyor ve öksürüyordu. "Yukarıdaki tanrılar adına, burada boğulayım deme sakın," diye kükredi Phuingara, onu su yüzüne çıkararak, "yoksa beylerimiz onların müsaadesi olmadan hasım soylardan olanlarla görüştüğümüz için demediklerini bırakmazlar!"

Ithrythra öksüren Duilya'nın sırtına büyük bir zevkle, sağlam birkaç darbe indirdi. Kadının mücevherleri havuzun karşı köşesine fırladı, asılı duran bir tepsiye çarparak çınladı.

Alaglossa, Sabahsisi Soyu'nun baş hanımına şöyle bir gülümsedi. Ev sahibesi bu davranışıyla, Ithyrthra'nın yardımcı olmak maksadıyla vurduğu şiddetli yumruğun kaza eseri olmadığını bildiğini belli ediyordu... aynı zamanda bu

konuda sessiz kalmasının daha sonra bir bedel gerektirebileceğini de.

"İyi misin ceylanım benim?" dedi Alaglossa kaygıyla, bir kolunu tir tir titreyen Leydi Akşamkara'ya sararak. "Düzeldin mi şimdi? Şarabımızın tatlılığı çoğu kimseyi aldatır ve sert olmadığını düşündürür. Ama emin ol ki beylerimizin birbirine öve öve bitiremediği o üçmantar şerisinden bile kötü çarpar!"

"Yaa," diye mırıldandı Phuingara kedi gibi, "demek sizde de var o içkiden, öyle mi?"

Alaglossa başını çevirdi, Lhoril Soyu'nun hanımını sessiz birer hançerden farksız bakışlarıyla süzdü. Phuingara gülümsemekle yetindi, "Eee, söylesene, nasıldı?" diye sordu.

"Ha, yani beylerimizi düz duvara toslatan, onların veletler gibi kahkahalar atmalarına, yerde yuvarlanıp baykuş gibi ötmelerine, kendileriyle el sıkışmaya çalışmalarına yol açan şeyin nasıl olduğunu bilmek istiyorsun, öyle mi?" deyiverdi Cilivren birden, neşeli bir sesle. "Eh, tadı berbat mı berbat!"

"Sen üçmantar mı içtin?" diye sordu şüpheci bir ses tonuyla Phuingara.

Cilivren, Leydi Lhoril'e haylazca gülümsedi, sonra da "Bazı beyler hanımlarını tüm zevklerden mahrum bırakmazlar." dedi.

Diğerleri, hatta hala öksürmekte olan Duilya bile, Kuğuraksı Leydisi'ne sanki boynunda birkaç kafa daha bitmişçesine, hayretler içinde baktılar.

Ayıplarcasına, "Cilivren," dedi Duilya tekrar konuşabilir hale geldiğinde, "hiç düşünmezdim senin böyle..."

"Sorun da bu ya zaten," diye parladı Ithyrthra, "hiç düşünmüyorsun!"

Havuzdaki herkesin ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı, ancak Duilya bu hakaret karşısında öfkeyle patlayamadan Leydi Sabahsisi ciddi bakışlarla öne eğildi ve Duilya'ya yüzünü yaklaştırdı. "*Kulaklarını dört aç*, Leydi Akşamkara. Cormanthor'da Taçlı nasıl seçilir, bilir misin? Dört gözle bekliyorsun, değil mi? Eğer sana yeni bir Taçlı seçiminin hunharca zehirlemeler, sokaklarda düellolar, geceleri rakiplerine yollamak üzere ölüm büyüleri yapan büyücüler anlamına geldiğini söylesem yine böyle düşünür müydün? İşin içinde bir insan olsun ya da olmasın, Eltargrim beyni sulanmış budalanın teki olsun ya da olmasın, ölmek ister miydin? Evlatlarının ölümüne ya da Cormanthor'u ilelebet bölüp bütün insanları savaşan kemiklerimizi çiğneyip şehrimize sokacak kan davalarının başlangıcına tanıklık etmeyi ister miydin?"

Durup soluklandı, yumruklarını büyüyen bir öfke ve korkuyla sıkmış, kendisine bakan dört suratı ters ters süzüyordu. *Anlayamıyorlar mıydı?*

"Tanrılar hepimizi sakınsın," diye devam etti Leydi Sabahsisi titreyen bir sesle. "Ben de güzel diyarımızda bir insanın gezinmesi fikrini tiksindirici buluyorum. Ama diyarımızın kendini darmadağın etmesini engelleyecekse, onu seve seve kendime eş alır, öper, gece gündüz hizmet ederim!"

Yumruklarını tekrar sıktı, göğsü körük gibi inip kalkıyordu ve artık bağırıyordu neredeyse. "Cormanthor'un kimsenin bize dokunamayacağı kadar ihtişamlı ve ulu olduğunu mu sanıyorsunuz? Öyle mi? Beylerimiz kasıla kasıla yürüyüp her şeyi hor görüyor, üstüne de babalarının babalarının sergilediği kahramanlıkların hikayelerini anlatıyorlar; o zamanlar dünyanın henüz genç olduğunu, onların ejderhalara karşı aylar boyunca elleriyle mücadele ettiklerini. Oğullarımızsa nasıl onlardan daha cesur olacaklarıyla böbürleni-

yor, sonra elleri ayaklarına dolanmadan bir sürahi üçmantar bile içemiyorlar! Her geçen sene insanların baltaları güzelim ormanlarımızı lokma lokma yiyor, büyücüleri güçlerine güç katıyor. Maceraperest olanları her sene daha cüretkar oluyorlar ve bir mevsimi kanı dökülmeden atlatan devriyelerimizin sayısı gün geçtikçe azalıyor!"

Alaglossa Tornglara, yüzü bembeyaz, başıyla onayladı. Ithrythra nefeslendi, yutkundu ve bir fısıltıyla ekledi. "Ölüm vaktim geldiğinde şehrimizin enfes kulelerinin hala ayakta olacağını sanmıyorum. Hiçbiriniz bu konuda endişe etmiyor musunuz?"

Takip eden sessizlikte, ağzına kadar yaznanesi şarabıyla dolu bir sürahiyi meydan okurcasına kaptı, diğerlerinin bakışları arasında yavaş yavaş, kararlı bir şekilde içti.

Besbelli şaraptan etkilenmemiş olan ve boş sürahiyi bir kenara bırakıp kadehini usulca doldurmak üzere bir yenisine uzanan Ithrythra Sabahsisi'ni izlerlerken, "Bana sorarsan," dedi Duilya, huzursuzca gülümseyerek, "kendini çılgınca hayallere kaptırıyorsun Ithyrthra, her zamanki gibi. Cormanthor tehlikede mi? Haydi, yapma. Kim tehdit edebilir ki bizi? Öyle büyülerimiz var ki sayısı hiç fark etmez, tüm barbarları şeye... o şeriden yapmak üzere mantara çevirebiliriz!"

Kadın kendi esprisine keyifle güldü, ancak düşünce dolu sessizlikte yalnız kaldı neşesi. Destek almak üzere Phuingara'ya döndü hemen. "Sence de öyle değil mi?"

"Bana sorarsan," dedi Phuingara yavaşça, "günlerimizi saçma sapan şeyler geveleyip dedikodu yaparak geçiriyorsak, bunun nedeni böyle şeyleri konuşmaktan hoşlanmamız. Beni dinle Duilya: Ithyrtha'nın korktuğu her şeyde haklı olduğunu düşünmüyorum, ancak hiç kimsenin sözünü böyle sakınmadan söylememesi ya da duymak istememiz, onun

haksız olduğu anlamına gelmez. Eğer sözlerindeki gerçeği duymadıysan, sana onu öpmeni, sonra da ondan tüm kibarlığınla, az önce söylediklerini tekrarlamasını rica etmeni salık veririm... bir de bu sefer daha iyi dinlemeni."

Bu sözlerin ardından Leydi Lhoril döndü ve ardında kasvetli bir sessizlik bırakarak havuzdan çıktı.

"Bekle!" dedi Alaglossa, Phuingara'nın ıslak bileklerinden birini kavrayıp. "Gitme!"

Leydi Lhoril, alev alev gözlerini ev sahibesine çevirdi, yumuşak bir sesle, "Hanım, değer verdiğin her şey adına, umarım ki bana dokunman için iyi bir sebebin vardır."

Leydi Tornglara başıyla sertçe evetledi. Tüm içtenliğiyle, "Ithrythra haklı," dedi öne eğilip. "Şehir bu insan yüzünden kaynarken gülüp geçerek ağız dalaşı yapıp seyretmenin vakti değil. Beylerimize sakin olmalarını, tek bir insan yüzünden Taçlı'yı tahtından indirmeye, kılıç çekmeye, kan davasına lüzum olmadığını telkin etmeliyiz."

"Beyim bana hiç kulak asmaz ki," dedi Duilya Akşamkara ağlamaklı bir fısıltıyla. "Elimden ne gelir?"

"Ona lafını dinlet o zaman," dedi Cilivren. "Senin farkına varmasını ve seni önemsemesini sağla."

"Bunu sadece tek bir zaman yapar, o da biz..."

"Öyleyse, tatlım," dedi Phuingara kırbaç gibi şaklayan bir sesle, "beyine söz geçirmenin vakti gelip çatmış demektir. Alaglossa, çekip gitmemi engellemekte haklıydın; daha burada yapacak işimiz var. Üçmantar şerisi var mı hiç?"

Şaşkına dönen Leydi Tornglara ona baktı. "Var tabii," diyebildi, "ama niye?"

"Lord Akşamkara'nın saygısını kazanmak için tek bir yol geliyor aklıma." dedi Leydi Lhoril hemen. "O da öğleden önce, akşamdan kaldığı için söylenirken –ve oğullarına,

önceki gece kopardıkları gürültü patırtı için sayıp söverken– kendine tam bir öküzü koca seçmesen olmazdı, değil mi Duilya?– şu şeriden koskoca bir şişe kapıp onun tam karşısında sonuna kadar içeceksin. Sonra da kükremeden, sendelemeden orada öylece oturacaksın. O, birden aslan kesilen hanımına bakadursun, sen de bunca şamataya hiç lüzum olmadığını söyleyeceksin."

Beyine karşı gelmenin düşüncesiyle bile beti benzi atan Duilya, "Peki ya sonra?" diye sordu.

"Sonra onu tüm aile eşrafının önünde kolundan çekip yatağa götüreceksin," dedi Phuingara kararlı bir dille, "sonra da ona her gece kafa çekmenin budalalık edip gezinmeye, soyun şerefine leke sürmeye, seni ihmal etmeye gerekçe olmadığını söyleyeceksin."

Bir an sessizlik yaşandı, sonra Phuingara'nın sözleri hedefine vardıkça önce alçaktan, sonra da yüksek sesle bir kahkaha koptu havuzdakilerden.

Kendini ilk toplayan Cilivren oldu. "Belli etmeden koca bir şişeyi içebilecek hale gelinceye kadar alıştırma mı yapacağız? Phuingara, ölüp gideceğiz sayende." Yüzünü buruşturdu. "İnan olsun, o şey içimi ateş gibi yaktı!"

Lhoril hanım oralı bile olmadan omuz silkti. "Öyleyse gözümüz yaşarmadan, titreme nöbeti tutmadan birkaç kadehi mideye indirecek kadar kendimizi alıştıralım, sonra da sırf kendimiz için geçerli olacak ve dudaklarımızdan aşağı süzüleni suya dönüştürecek bir büyü yapalım. Biz saygı kazanmanın peşindeyiz, diyara dair endişelerimizi beylerimizin yaptığı gibi içkiyle boğmanın değil. Neden böyle ayyaş gibi geziyorlar sanıyorsun? Ithrythra'nın gördüğünü onlar da gördüler, ancak yüzleşmek istemiyorlar bununla."

"Demek tüm ailenin önünde küçük düşürdükten sonra, Ihimbraskar'ımı yatak odasına sürükleyeceğim," dedi

Duilya alçak bir sesle, "peki ya o zaman ne olacak? Canıma okuyacak, sonra kemiklerimi pencereden dışarı atacak, daha sabah olmadan evlenecek körpe bulmak için dışarı fırlayacak!"

"Onu karşına alıp, Ithrythra'nın sarf ettiği kadar ateşli sözler kullanırsan bunu yapamaz," dedi Alaglossa ona. "Seninle hemfikir olmasa bile, böyle şeyleri akıl etmiş olman karşısında öyle şaşalayacak ki belki de seni dengi yerine koyup tartışmaya çalışacak –sen de ona tam da böyle tartışmalar için yaratıldığını söyleyip onu yatağa atacaksın."

Duilya bir an ona baktı, sonra çılgınca kahkahalarıyla çınlattı ortalığı. "Ah, Hanali korusun hepimizi! Eğer bunu yapacak gücüm olduğuna inansam..."

"Leydi Akşamkara," dedi Ithrythra resmi bir tavır takınarak, "Takıldığın anlarda, şey, doğru sözleri anımsatmak üzere dördümüzün de birkaç büyüyle sana bağlanmamıza izin verir miydin?"

Duilya apışıp kaldı, peşinden yavaşça gezdirdi bakışlarını havuzda. "Bunu yapar mısınız?"

"Böyle bir büyüden hepimiz karlı çıkabiliriz," dedi Phuingara yavaşça. "Akıllıca, Ithrythra." Alaglossa'ya döndü. "Getir şu şeriden, Leydi Tornglara; bana öyle geliyor ki kadehleri tokuşturmamız yakındır."

* * * * *

"Vakti geldiğinde ben ve diğerleri sana halkımızın bazı büyülerini öğreteceğiz," dedi Srinshee. "Yine de önünde bekleyen büyük bir tehlike var Elminster." Gülümsedi. "Bunu sana söylememe lüzum yok."

El başıyla doğruladı. "Bu yüzden beni buraya getirdin." Etraflarını kuşatan tozlu, kara duvarlara bakıp sordu. "Peki, neden burası?"

"Burası, halkımızın kutsal bir mezarıdır – hayaletli bir kule, bir zamanlar kendilerini Elf Halkı'nın geri kalanlarından daha büyük kılmaya çalışmış ilk mağrur ve asil soyun evi olan yer. Dlardragethlerin Şatosu."

"Onlara ne oldu?"

"Daha güçlü bir ırk yetiştirmek için soyun kadını erkeği şeytanlarla çiftleşti. Şeytanlarla yaptıkları anlaşmalardan pek azı sağ kurtulabildi, canlı doğum sayısı daha da azdı; tüm Elf Halkı onlara sırt çevirdi. Sağ kalan bir avuç kişi en güçlü sihirlerimiz kullanılarak hayatlarının sonuna dek buraya hapsedildiler." Srinshee düşünceli bir şekilde elini bir sütuna sürdü, şehvetle sırıtan bir yüzün resmedildiği bir kabartma çıktı ortaya. "Bu büyülerin bazıları hala varlığını sürdürüyor, lakin bin yıldan uzun bir süre önce, genç ve gözü kara Cormanthor lordları Dlardrageth Soyu'nun zenginliklerini talan etmek amacıyla içeri girdiler. Kıymetli pek bir şey bulamadılar, bulduklarını da götürdüler zaten. Beraberlerinde, burayı mesken tutan hayaletlere dair haberleri de getirdiler."

"Hayaletler mi?" diye sordu Elminster serinkanlılıkla. Srinshee, başını olumlu manada salladı.

"Ha, sayıları fazla değil, korkmanı gerektirecek bir şey değil. Önemli olan, rahatsız edilmememiz."

"Bana büyü mü öğreteceksin?"

"Hayır," dedi Srinshee; o kadar yaklaşmıştı ki El'in yüzüne bakmak için başını kaldırması gerekiyordu. "Bana sen büyü öğreteceksin."

El kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?"

"Bununla," dedi sakince ve boş ellerini açtı. Ansızın elinde Elminster'ın büyü kitabı belirdi.

Kadın kitabın ağırlığıyla bir an dengesini yitirir gibi ol-

duysa da, El hiç vakit yitirmeden kitabı ondan alıp göz gezdirdi. Evet, onunkiydi bu kitap. Ormanda, Beyaz Kuzgun Kolcuları'nın sayıca kendisinden çok üstün ruukhalarla karşılaştığı, eğreltiotlarıyla dolu küçük bir vadide, eyer çantasının gözünde kalan kitap.

"En içten teşekkürlerimi sunarım Leydim," dedi Elminster. Bir dizinin üzerine çöktü; artık kadına tepeden bakmıyor, onun aşağısında kalıyordu. "Nankör sayılma riskini göze alarak soruyorum, Benim ırkımdan birinin armathor ilan edilmesine bozulan Elf Halkı'ndan kişiler, Cormanthor'un altını üstüne getirip her taşın altında beni aramayacak mı? Ya diyarın diğer elfleri benim unvanıma yakışan vazifeler üstlenmemi beklemeyecek mi? Bir başka deyişle... görünmem gerekmeyecek mi?"

"Pek yakında görüneceksin, hiç merak etme," dedi Srinshee hüzünle. "Kötülüğünü istemeyenler bile bin bir tezgah ve numara planlıyorlar. Bu güzel Cormanthor şehrinde hepimiz sıkıntıdan patlıyoruz ve ilgiyi üzerine toplayan her şey bir anda büyük soyların eğlencesi oluyor. Çoğu zaman da eğlenceleri, oynadıkları şeyi kirletiyor ya da mahvediyor."

"Elfler de gittikçe gözüme insanlardan farksız görünmeye başlıyorlar," dedi El, kırık bir sütunun kaidesine ilişerek.

"Buna nasıl cüret edersin!" diye celallendi yaşlı sihirbaz. El başını kaldırıp baktığında, onun gülümsediğini gördü ve kadın elini uzatıp delikanlının saçlarını okşadı. "Nasıl olur da bana gerçekleri söylersin," diye mırıldandı. "Irkımdan pek azı bunu yapar... ya da yapmıştır. Sözünü esirgemeden konuşmak hoş bir değişiklik doğrusu."

"Dur bir saniye, elfler dürüst değil midir yani?" diye alay edercesine sordu El, çünkü kadının ihtiyar gözlerinde, biriken yaşlara ait olabilecek bir parlaklık vardı.

"Şöyle diyelim. Aramızdan bazıları kimseye faydası dokunmayacak kadar düşkündür dünya malına. Bazısıysa, iyiden iyiye bezmiştir dünyadan."

Bu sözlerle birlikte kadının arkasından bir karanlık yükseldi ve ansızın beliren pençeler saldırıverdi. El irkilerek bir çığlık attıysa da, pençeler kadının içinden geçip aralarındaki loşluğu yardı; arkasında adeta uzaklarda kaybolan tiz bir feryat bıraktı.

El pençelerin gittiği yöne baktı, sonra tekrar ufak tefek sihirbaza döndü. "Hayaletlerden biri miydi?" diye sordu kaşını kaldırıp.

Srinshee evetledi. "Onlar da büyülerini öğrenmek istiyor."

Elminster güldü, sonra kadının ifadesini gördü, dudaklarındaki sırıtış yavaşça kayboldu. "Benimle dalga geçmiyorsun," dedi sertçe.

Kadın başını iki yana salladı. Yine hüzün bürümüştü gözlerini. "Umarım bir zamanlar halkımı Faerûn'un tüm halklarına üstün kılan o ruhu bir kez daha uyandırmak, yeni fikirler esinlemek için sana ne kadar gereksinim duyulduğunu anlamaya başlamışsındır. Taçlı'nın rüyası, insanlarla, yarım kan akrabalarımızla, küçük halkla, hatta cücelerle dahi muhatap olmak. O, yapmamız gereken şeyi tüm berraklığıyla görüyor; buna rağmen büyük soylar zirvesinde kendilerinin bulunduğu hayalperest günlerin ilelebet uzanışından başka hiçbir şey görmek istemiyorlar."

El, başını iki yana salladı, küçük bir gülümseme yerleşti dudaklarına. "Görünen o ki ağır bir yük taşıyorum sırtımda," dedi.

"Taşıyabilirsin o yükü," dedi Srinshee, ardından muzipçe göz kırptı. "Mystra o yüzden seçti seni."

* * * * *

"Yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar vermek üzere toplanmadık mı burada?" diye sordu Sylmae soğuk bir tavırla. Kemateşin üzerinde asılı duran ağırbaşlı suratlardan oluşan çembere bakındı; kendisinin ve Yüce Saray Büyücüleri olan Earynspieir'le Ilimitar reddettiği için Taçlı'ya Çağların Mahzeni'ne kadar eşlik eden beş kadın sihirbazın yüzüne.

Holone başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Hayır kız kardeşim, soylara ve saray erkanına bırakmalıyız bu hatayı. Bize düşen, bekleyip izlemek ve diğerlerinin düşüncesiz hareketleri bunu gerektirdiği zaman da diyarın iyiliği uğruna harekete geçmek."

"Peki, hangi düşüncesiz harekete müdahale etmeliyiz?" diye sordu Sylmae. "Bir insanoğlunun diyarda armathor ilan edilmesine mi, yoksa er ya da geç buna gelecek tepkilere mi?"

"Bu tepkiler, bize kimin, hangi tarafta olduğunu gösterecek," diye söze karıştı Ajhalanda adlı sihirbaz. "Bu oyuncuların bir sonraki hamleleri, müdahalemizi gerektirebilir işte."

"Demek istediğin, saldırmak zorunda kalabiliriz yani," dedi Sylmae sesini yükselterek. "Taçlı'ya, diyarın büyük soylarından birine ya da–"

"Ya da tüm soylara, Yüce Saray Büyücülerine, hatta Srinshee'ye bile," dedi Holone telaşsızca. "Müdahalemizin kime karşı olacağını henüz bilmiyoruz – tek bildiğimiz buluşmanın, tartışmanın ve bir bütün gibi hareket etmemizin arzumuz ve vazifemiz olduğu."

"Umudumuz, demek istiyorsun herhalde," dedi o gece ilk kez ağzını açan sihirbaz Yathlanae, "bir arada çalışmamız, bölünmememiz, irademizin ve ellerimizin çarpışmaması. Çünkü diyarın başına bunların geleceğinden korkuyoruz."

Holone acı acı onayladı. "Bu yüzden seçimimizi çok dikkatli yapmalıyız kız kardeşlerim, kendi aramızda fikir ayrılığına mahal vermemek için."

Sırf bunun bile ne kadar güç olacağını bilen alevin üzerindeki yüzlerden bazıları iç çekti.

Uzayan sessizliği Ajhalanda bozdu. "Sylmae, aramızda yükseğinden alçağına halkın içinde en çok dolaşan sensin. Gözümüzü hangi soylardan ayırmamalıyız? Diğerlerinin başını çekecek olanlar hangileri?"

Sylmae derinden göğüs geçirdi, çenelerinin altındaki kemateş titreşti. "Eski soyların belkemiği –aynı zamanda Taçlı'ya, Srinshee'ye ve son üç bin yıldır yeni olan her şeye muhalefet eden– Starymler, Echorn ve Waelvorlar. Onların açtığı yoldan eski soylar ve ürkek yeni soylar gelecektir. Söz konusu soylar dalga gibiler; yani yavaş, güçlü ve önceden tahmin edilebilir."

"Dalgayı niye seyredelim ki?" diye sordu Yathlanae. "Ne kadar incelersen incele, değişmez o. Sadece izlediğin süre değiştikçe yeni motifler ve anlamlar keşfedersin."

"Güzel dedin," diye karşılık verdi Sylmae, "mamafih gözümüzü üzerinden ayırmamamız gereken şey dalga değil; güçlü, yeni ve burnu havada olan zengin soylar. Başta Maendellyn ve Nlossae."

"Onlar da kendilerince tahmin edilebilir değiller mi?" diye söze karıştı Holone. "Eski soyların gücünü azaltabilecek, onların ayaklarını kaydırıp kendilerine denk kılabilecek her fırsatı kolluyorlar. Her elf gibi, onlara da hor görülmekten gına geldi."

"Üçüncü bir grup daha var," dedi Sylmae."En yakından takip edilmesi gereken de onlar. Onlara grup gözüyle bakan benim; zira Cormanthor'da her biri farklı doğrultuda ilerliyor, kendi rotalarını çiziyorlar. Bazıları onlara 'pervasız

sonradan görmeler' diyorlar. Sırf bir yeniliğe dahil olmanın hazzı yüzünden her şeyi denemeye can atan soylar bunlar. Yani Auglamyr ve Ealoeth; ayrıca Falanae ve Uirthur gibi daha küçük aileler de var."

"Sen ve ben de Auglamyr'iz kız kardeşim," diye sakince belirtti Holone. "Bizim de her yeniliği denemeye kalkışacağımızı ya da böyle yapmamız gerektiğini mi ima ediyorsun?"

"Bunu yapıyoruz zaten," dedi Sylmae, "bu şekilde toplanarak ve fikir birliğine varmaya çalışarak. Haberleri olsaydı eğer, şu son saydıklarım dışında hiçbir soyun gururlu beyleri böyle bir şeye sıcak bakmazdı. Dişi elfler raksetmekten, incik boncuk takınmaktan, çocuk doğurmaktan başka bir işe yaramazlar, bilmez misin?"

"Bir de yemek pişirmek var," dedi Ajhalanda. "Onu unuttun."

Sylmae umursamazca omuz silkip gülümsedi. "Hiç sorumluluklarının bilincinde bir elf kadını olamadım ki."

Yathlanae de omuz silkti. "Öyle düşünürsen, bu ülkede sorumluluklarını ihmal eden erkeklerin de sayısı hiç az değil."

"Doğru, öylelerinden geçilmiyor," dedi Holone, "yoksa bir insanın armathor seçilmesine sıradan haber gözüyle bakılırdı."

"Eğer akıllıca ve ivedilikle hareket etmezsek, Cormanthor'u yok olma tehlikesiyle yüz yüze görüyorum," dedi Sylmae onlara.

"Öyle yapalım o zaman," diye karşılık verdi ve diğerleri de tekrarladılar. "Evet, öyle yapalım."

Sanki bir işaret verilmişçesine kemateş söndü; birisi araştırma büyülerini onlara doğru yönlendirmişti. Başka tek

bir kelime etmeden, ışık yakmadan ayrılıp gözden kayboldular; saray semalarını, sabaha dek orada durmaktan hiç de şikayetçi gözükmeyen yarasalara ve ışıldayan yıldızlara terk ettiler...

- SEKİZ -
BİR İNSANIN FAYDALARI

Cormanthor elfleri tehlike addettikleri şeyler karşısında verdikleri serinkanlı, ölçülü tepkilerle tanınmışlardır hep. Gidip o şeyleri öldürmeden önce, neredeyse yarım gün düşünür taşınırlar sık sık.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

"Çok güzeller," diye mırıldandı Symrustar. "Görüyor musun, kuzen?"

Amaranthae eğildi, Symrustar'ın az sonra yem dökeceğini bildikleri parmakları altında en iyi yeri kapmak için cam silindirde yarışan, daireler çizen ipekkuyruklara baktı. "Pullarının güneşte küçük gökkuşaklarına dönüşmesi hoşuma gidiyor," diye yanıt verdi kız kibarca. Amaranthae uzun bir süre önce, bedeli ne olursa olsun balıklardan ne kadar nefret ettiğini kuzenine belli etmemeyi aklına koymuştu.

Symrustar'ın burada binden fazla yüzgeçli ve pullu hayvanı vardı. Kendi kardığı gizli yemi (bu yemi oluşturan başlıca maddelerin talihsiz taliplilerin ezilmiş eti, kanı ve kemiği olduğunu işitmişti Amaranthae) döktüğü en üst kaptan başlayarak yerin neredeyse otuz metre altına inen; boru-

lardan, kürelerden ve ejderha ya da başka hayvan biçimi verilmiş boş cam odacıklardan oluşmuş, fantastik bir eserdi balık tankı. Symrustar'ın babasının, akvaryumun dibine yakın büyükçe bir tankın pek nahoş bir biçimde kendisini andırdığını fark edeceği günü yakından görmek istiyordu Amaranthae, ama çok da yakından değil.

Lord Auglamyr, hoş mizacıyla tanınan biri değildi. Sarayın kıdemli hanımlarından biri, onu bir seferinde "Her şeyi önüne katıp götüren, muazzam kibirden oluşmuş bir gök gürültüsü," diye tarif etmişti ve aşırı kibar kelimeler seçmişti bunu yaparken.

Belki Symrustar'ın büsbütün ahlaksız acımasızlığı da buradan geliyordu. Amaranthae, gözünü hırs bürümüş kuzenine yardım etmeye, arka çıkmaya dikkat ediyordu. Çünkü hiç şüphesi yoktu ki eğer çıkarları çatışacak olsa Symrustar Auglamyr tüm dostluklarını bir çırpıda silip atacak, ona ihanet edecekti.

Şu balıklardan daha özgür değilim, diye düşündü Amaranthae, Auglamyr Malikanesi'nin en batı ucundaki gölgetepenin en uzun dalının altında oturdukları çanak biçimli çardaktan dışarı uzanarak. Symrustar'ın yüzgeçli hayvanlarına ev sahipliği yapan fantastik düzeneğin cam boruları, sütunları ve küreleri sabah ışığını yansıtıyordu. Hizmetkarlar onları –daha doğrusu Symrustar'ı– burada rahatsız etmeyecek kadar akıllıydılar; bunun yerine, konuşan çanları kullanıyorlardı.

İki kız her sabahı burada yastıklara serilip orman meyvelerinin mayalanmış soğuk sularını yudumlayarak geçiriyorlardı ve Auglamyrlerin varisi, her bir tutkusunu yüksek sesle dile getiriyor ve planlıyor (bunlardan bazıları, tanıdıkları kişileri sırf kendi amaçları uğruna yönlendirmek için yapılmış gibi geliyordu bezgin Amaranthae'ye) kuzeni de dinleyip doğru anlarda destekleyici yorumlarda bulunuyordu.

Bu sabah Symrustar'ın içi içine sığmıyordu gerçekten de; yemi bir kenara bırakır ve cam kapta açılıp kapanan ufacık ağızları kovalarcasına elini sallarken pırıl pırıl parlıyordu gözleri. Tüm tanrılar adına, o çok güzel, diye düşündü Amaranthe, kuzeninin narin omuzlarını ve ipek cüppenin altındaki uzun, biçimli hatlarını süzerek. Saray güzelleri arasında bile dikkat çekici bir yüze ve gözlere sahipti. Birçok elf lordunun daha onu gördükleri anda kulaklarının dikelmesine hak vermek lazımdı.

Symrustar, kusursuz kaşlarından birini kaldırıp, "Sen de benim aklımdan geçenleri mi düşünüyorsun kuzen?" diye sordu.

Amarantha omuz silkti, gülümseyerek en güvenli şeyi söyledi. "Taçlımızın armathor unvanı verdiği bu erkek insanı düşünüyordum... ve senin bu beklenmedik sürpriz karşısında neler yapacağını merak ediyordum, leydilerin en güzeli!"

Symrustar göz kırptı. "Beni tanırsın, Ranthae. Bir insanla eğlenmek nasıl olurdu acaba? Hımm, sen ne dersin?"

Amaranthe'nin tüyleri ürperdi. "Bir insanla mı? Öfff. Bir erkek geyik kadar ağır ve hantal, o pis kokusunun da onlarınkinden aşağı kalır yanı yok... Her yanı da kıllı üstelik!"

Kuzeni başıyla ona katıldı, gözleri dalmıştı. "Doğru. Yine de duydum ki banyo yüzü görmemiş bu vahşinin sihri varmış – bizimkinin yanında acınacak kadar güçsüz kalıyor elbette, buna rağmen farklı bir sihir. İnsanoğlunun büyüleri, safdil delikanlıları etkileyecek şeyler olsa bile, tam da böyle etkilenmesi gereken biri var başımda: Çok Yüce Varis Lord Elandorr Waelvor."

Amaranthae esef dolu bir gülüşle başını iki yana salladı. "Ona işkence ettiğin yetmedi mi?"

Symrustar, biçimli kaşını tekrar kaldırdı ve gözleri ay-

dınlandı. "Yetmek mi? O Elandorr maskarası bilir mi bu sözün anlamını! Bir yandan tüm şehre, yarattığı şu ya da bu büyünün, huysuz Symrustar Auglamyr'in yapabileceği her şeyden daha ihtişamlı olduğunu yayıp duruyor; ondan sonra da geceleri tap taze övgüler düzerek yatak odamın penceresinden tırmanmaya kalkıyor! Ne kadar kesin dille–"

"Ne kadar kaba şekilde," diye düzeltti Amaranthae gülümseyip.

"–reddedersem edeyim," diye devam etti kuzeni, "birkaç gece sonra tekrar deniyor! Bu da yetmezmiş gibi, içki masasını paylaştığı dostlarına benim tatlı cazibemden bahsediyor, karşılaştığı hanımlara aslında ona taptığımı fısıldıyor, insanların –insanların– kütüphanelerinden aşırdığı kötü aşk şiirlerini kendisininmiş gibi yutturup, bir gnom palyaçosunun üslubu ve inceliğiyle kur yapıyor bana!"

"Dün gece de mi geldi?"

"Gelmez olur mu hiç? Üç muhafıza attırdım onu balkonumdan. Muhafızlarıma dönüştürme büyüsü yapmaya yeltenecek kadar gözünü karartmıştı hem de!"

"Büyüyü saf dışı ettin elbette," diye fısıldadı Amaranthe.

Kız, "Hayır," dedi aşağılarcasına. "Muhafızları sabaha kadar kurbağa şeklinde bıraktım. Yatak odamın penceresini korumaya layık görülen hiçbir muhafız, sıradan bir çift denemeli dönüşüm büyüsü karşısında hazırlıksız yakalanmamalı!"

"Yapma Symma!" dedi Amaranthe ayıplayarak.

Kuzeninin gözleri bir kez daha ışıldadı. "Çok mu acımasız buldun beni? Kuzen, yatağımda bir gece de sen geçir, Waelvorların aşık beyi kapına dayanıp seni rahatsız etsin de, bakalım onu uzak tutması gereken muhafızlara karşı bu kadar hoşgörülü olabiliyor musun?"

"Symma, o bir usta büyücü!"

"O zaman bizimkiler de usta muhafızlık etsinler, verdiğim büyü yansıtma tılsımlarını taksınlar. Tılsımın çalışması için kana ihtiyaç varsa ne olmuş yani? Elandorr'un sözde ustalıklı büyülerini gerisin geri sektirecek o tılsımlar. Birkaç küçük çiziğe değmeli bu – Auglamyr Soyu'na ettikleri sadakat yemininden bahsetmiyorum bile!"

Symrustar kalktı, çanak şekilli küçük boşlukta huzursuzca volta atmaya koyuldu. Sabah güneşi, kızın sol bacağına ayak bileğinden jartiyerine kadar dolanmış mücevherli zincirde parıldıyordu. "Bak, daha üç kamer vakti önce," diye patladı kollarını sallayarak, "Elandorr yatağımın cibinliğine kadar yaklaştığında ne fark ettim dersin, muhafızın teki gizlenmiş bekliyor. Densiz, bir de durmuş izliyor. Av adına! Benim Elandorr'un kollarında bayılmamı izleyecekti herhalde! Ha, sonradan orada bulunma sebebinin beni o 'nihai aşağılanma'ya karşı korumak olduğunu iddia etti, ama karyolamın tentesinin üzerine yatmış, görünmemek için kapkara kadifeler giymişti ve üzerinde o kadar çok sihirli muska vardı ki taşımakta bile zorlanıyordu! Onları babamın verdiğini söyledi, ama bir kısmının Waelvor Soyu'na ait olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı!"

"Ona ne yaptın peki?" diye sordu Amaranthae, esnerken yakalanmamak için başını kaçırıp.

Symrustar'ın gülüşü tüyler ürperticiydi. "Ona, görmek istediği şeyi gösterdim, üzerine giydiği her şeyi çıkarttım; sonra... balıklar."

Amaranthae'nin kanı buz kesti. "Onu balıklara mı yedirdin yani..."

Symrustar başıyla evetledi. "Hı hı, sonra da üzerindekilerin hepsini bir bohça yaptırıp ertesi gün Elandorr'a yolladım. Bu takıların kendilerinin Symrustar Auglamyr'e kur yapmaya layık olduğuna inanan beylerden son bir düzinesi-

ne ait eşyalar olduğunu belirten bir de aşk mektubu ekledim." Yapmacık bir tavırla içini çekti. "Ertesi gün yine geldi elbette."

Amaranthae iki yana salladı başını. "Peki, neden babana söylemiyorsun? O da gidip Lord Waelvor'a çatsın. Eski soylar nasıldır bilirsin; Kuskyn Waelvor, oğullarından birinin bizimki gibi 'adı sanı duyulmamış' bir soydan bir hanıma –hatta izin almadan yüce soylara mensup bir hanıma– kur yaptığını duyunca küçük düşer ve Elandorr göz açıp kapayana kadar on yılı bir büyü kafesinde geçirmek zorunda bırakılır!"

Symrustar gözlerini kuzenine dikti. "Söyle o zaman Ranthae, eğlence bunun neresinde?"

Amaranthae gülümseyerek iki yana salladı başını. "Öyle ya. Mantığın eğlencenin önünü kesmesine izin verilir mi hiç?"

Symrustar gülümsedi. "Elbette verilmez." Konuşan çanlara uzandı. "Biraz daha sabahyemişi likörü ister misin kuzen?"

Amaranthae yanıt olarak gülümsedi, oturdukları çanağı çevreleyen yapraklı dallara yasladı sırtını. "Neden olmasın? Tüm büyüleri arkamıza fırlatıp, aya kadar yükselmek yakışır bize!"

Muhteşem vücudunu geren Symrustar, "Çok münasip bir duygu," diye katıldı ona, "özellikle de Elminster adlı bu insan için planlarımı düşünürsen. Evet, insanların da faydaları olduğunu göstereceğim." Boş likör bardağını uzattı, konuşan çanlara dokundu onunla. Çanların tatlı sesi tekrar yankılanırken, Amaranthae Auglamyr kuzeninin sesindeki aldırışsız zevk karşısında ürperdi. Sanki açlık var gibiydi bu seste.

* * * * *

"Ne kadar güçlü bir sihirbaz olursa olsun, bu insanoğlunun yerinde olmayı arzu etmezdim," diye fısıldadı Taeglyn aşağıdan bir büyütme büyüsü yardımıyla, mücevherleri itinayla kadifenin üzerine diziyordu.

"İnsan zerre kadar umurumda değil – o altı üstü tarlalardan gelmiş bir hayvan," diye homurdandı Delmuth, "Ben, Taçlı'nın yerinin bir başkası tarafından doldurulduğunu görmeyi isterim; yapmam gerekeni yaptıktan sonra."

" 'Yapmanız gerekeni yapmak' mı? Ama Lordum, Küçük Flith tamamlandı sayılır! Tek eksiği Esmel yıldızı için bir yakut, Vraelen içinse iki pırlanta!" Hizmetkar, odanın kubbeli tavanını boydan boya kaplayan, ışıltılı yıldız haritasını gösterdi. Onun telaffuz ettiği yıldız isimlerine yanıt olarak, Delmuth'un daha önce yaptığı büyü uyandı ve boşlukta iki nokta göz kırptı.

Mücevherlerinin takılmasını bekleyerek sessizce parladılar, ama Delmuth Echorn hayatını adadığı eserinden, parlak mücevherlerle bezediği takımyıldızların yanından yavaşça aşağı süzülüyordu. "Evet, yapmam gerekeni yapmalı, bu insanı yok etmeliyim. Eğer karşı çıkmayacak olursak sayıları yarın binlere varacak, bir deniz gibi bileklerimize yükselecek bu ayak takımı. Nereye gidersek gidelim, bizlerden ya bir şeyler dilenecekler ya da tehdit edecekler bizi; o çok iyi becerdikleri işi yapıp ormanlarımızı soyacaklar!" Çizmeleri parlak siyah mermerden zemine dokundu. Öfkeyle, "Elleri yıldızlara değebilseydi şayet," dedi minyatür göğü eliyle işaret edip, "oradan da bir iki yıldız yürütürlerdi şimdiye kadar!"

Delmuth göz kırpan ışık noktacıklarına ters ters baktı; ışıklar itaatkarca söndüler. Taeglyn'e balta girmemiş ormanlara ait büyük ve çevik bir kedinin pençelerine benzeyen uzun, sivri uçlu eldivenlerini verdi. Yine öfkeyle ekledi, "Evet, adil ve yüce Taçlı'mız aklını kaçırmış, dahası hiçbi-

rimiz ona karşı sesimizi yükseltmeye, elimizi kaldırmaya hazır değiliz daha. Eğer başka hiçbir Cormanthorlu'nun cesareti kafi gelmiyorsa, ilk adımı atan ben olacağım. Güzel Cormanthor'umuzun ta sinesine kadar yürümesine izin verdiği pisliğin kökü kazınmalı."

Asık bir suratla odadan fırlayıverdi, çifte kanatlı kapıları tılsımlı bileklikleriyle ardına kadar açıverdi. Kapılar gümleyip çatladı, duvara çarparak titredi; ama bir hışımla yürüyen Delmuth Echorn bunu duymadı bile.

Az sonra, sayısız tılsımla yeşil yeşil parlayan en iyi yaban domuzu kılıcını kuşanmış, çok sayıda yüksek balkonun süslediği ön salondan geçiyordu ki amcası Neldor merdiven boşluğundan eğilip bağırdı. "Corellon'un görünmeyen sakalı adına, ne yapıyorsun sen? Daha Av ilan edilmedi bunun için, sabah bile olmadı henüz!"

"Ava çıkmıyorum Amca," diye yanıtladı Delmuth başını kaldırmadan, hızını kesmeden. "Diyarımızı bir insandan temizleyeceğim."

"Taçlı'nın armathor ilan ettiğinden mi? Aklını başına devşir evlat. Meydan okumanı duyuracak borular çalınmadı! Ne saraya, ne de bu insana haber salınmadı! Düelloların resmen bildirilmesi gerekir. Yasa bunu söyler!"

Delmuth, eli ayağına dolanmış bir uşağın büyük ön kapıları açması için durdu, dönüp başını kaldırdı. "Ben, bizlerden biri gibi muamele görmeyi hak eden birinin değil, zararlı bir hayvanın canını almaya gidiyorum. Taçlı'nın ne dediği umurumda değil."

Kılıcı havaya fırlattı ve peşinden dışarı yürüdü. Tam kapılar gürültüyle kapanmadan önce, Neldor onun silahı yakaladığını ve mantar bahçesine doğru yürüdüğünü, akdikenli kapıya giden en kısa yolu tuttuğunu gördü.

"Hata ediyorsun evlat," dedi hüzün içinde, "Soyumuzu

da beraberinde sürüklüyorsun." Ama Echorn Şatosu'nun ön salonunda, bembeyaz yüzünü Neldor'un sözlerini dinlemek için kaldıran korku dolu hizmetkardan başkası kalmamıştı.

Onu görmezden gelmek ya da sert bir buyrukla kovmak yerine, Echorn kanının yaşayan en yaşlı elfi çaresizliğini belli etmek için iki yana açtı ellerini.

Kapının yanındaki hizmetkar ağlamaya başladı.

* * * * *

Siyah deri kıyafetli elf havada sevinçle bir takla attı, yeşil sarmaşıklardan oluşan perdeyi yarıp geçti, aşağı inerken de elindeki kılıcı bir maiyaprak ağacının gövdesine doğru coşkuyla savurdu. Kılıç kısacık yolculuğu sırasında, başıboş bir yaprağı güzelce ikiye böldü, derine saplanıp tınladı.

Elf, yaprağın aşağı düşmekte olan parçalarının arasından tekrar yukarı sıçrayıp kılıcını kaptı, neşeyle, "Ha ha! Sarayda uyuklayan güvercinlerin arasına bir kedi daldı bu sefer!" diye bağırdı.

"Sakin ol Athtar; sesini güneyde, deniz kenarında bile duymuşlardır." Galan Goadulphyn daha Cormanthor gençken devrilmiş bir gölgetepe ağacının gövdesine pelerinini sermiş, ufak cam boncukları itinayla düzenliyordu. Bu boncukların, diyarın fazlasıyla kibirli bazı soyları tarafından, hayali bir mantar yetiştirme teşebbüsü için ödünç verdikleri paraya karşılık geldiğini bir tek o biliyordu. Aklı, başkalarından nasıl borç alıp dediği dedik soy kahyalarına ödeme yapacağındaydı.

Eğer akşam çökmeden önce ustaca bir plan bulamazsa, Toril'i bir ya da iki ömür boyu terk etmesi gerekebilirdi. Ya da elflerin tümüyle farklı, zihin ve büyü aldatacak cinsten kimlikler yaratabilecek büyüler bulması her ne kadar sürüyorsa, o kadar. Bir loşavcısı örümceği pelerinine tırmandı; Galan, kaşlarını çatarak hayvana baktı.

"Nedenmiş o? Diyardaki herkes bu kadarını biliyor zaten!"

"Ben bilmiyorum," dedi Galan, örümceğin gözlerine dikkatle bakarak. Bir an için, bir göze bin göz, karşılıklı bakıştılar. Ardından örümcek mantığın her zaman başkaları için değil, kendisi için de gerekli olduğuna karar kıldı ve ipince bacaklarının elverdiği kadar hızlı şekilde pelerinden indi. "Aydınlat beni."

Athtar keyifle, derin bir nefes aldı. "Eh, Taçlı bir yerlerden bir insan bulmuş, onu saraya getirip kendi varisi ve diyarın armathoru ilan etmiş. Bir sonraki Taçlımız insan mı olacak dersin?"

"Ne?" Galan kafasını toparlamak ister gibi başını iki yana salladı, pelerini ve üzerindekileri bırakıp dönüverdi, arkadaşının yakasına yapıştı. "Athtar Nlossae," dedi öfkeyle; deri giysili elfi, adeta büyük ve yumuşak bir oyuncak bebekmişçesine sarstı, "lütfen saçma sapan konuşma! Cücelerin bütün piç tanrıları adına, Taçlı nereden bulmuş insanı? Bir taşın altında mı? Mahzeninde mi? Atılmış bir terliğin altında mı?" Deri giysili elf Athtar'ı bıraktı, geri geri sendeledi, bir ağaç gövdesine yaslanıp oraya sığındı.

Galan, kükreyerek üzerine yürüdü. "Ben çok mühim bir şeyle meşgulüm Athtar, sen ise kalkmış delice masallar anlatıyorsun bana! Birisi önüne yüz tane insan getirse bile Taçlı aralarından birini armathor seçmeye cüret edemez! Diyarın o burnu büyük toy delikanlıları ve yaşlı savaşçıları kuyruk olur, üzerine tükürdükleri kılıçlarını Taçlı'ya fırlatırlar!"

"Şu anda yaptıkları da tastamam bu zaten!" diye keyifle yanıt verdi Athtar. "Eğer şu kütükten kalkıp kulak kesilecek olursan, Gal –işte böyle!– o zaman–"

"Athtar –yapmaa!"

Galan'ın elleri geç kalmıştı. Boncuklar sıçrayıp yuvarlandılar, uçuştular. Nefes nefese soluyan uzun boylu, tek gözlü elf, bir anda ellerini Athtar'ın gırtlağında kenetlenmiş vaziyette, deri kıyafetli elfi de kendisine bir hayli esefle bakarken buldu.

Alınmış bir sesle "Bugünlerde çok gerginsin Gal," dedi Athtar. "Sadece 'Seni anlıyorum,' demen yeterdi."

Galan ellerini indirdi. Neye yarardı ki? Boncuklar saçılmıştı etrafa, sadece birkaçı dışında, onlar da...

Athtar'ın sağ çizmesinin altından bir çıtırtı geldi.

...ayaklarının altındaki pelerinin üzerindeydi. Galan içini çekti, derin derin nefes aldı, sonra tekrar içini çekti. Konuştuğu vakit, sesinde bezgince bir tatlılık vardı. "Bana, her ikimiz de borçlarımız yüzünden öldürüldükten, mezarlarımız bile unutulduktan bin yıl sonra seçilecek olan Taçlı'nın bir insan olacağını mı söylüyorsun, bu mu demek istediğin? Bu konuda mı 'seni anlamam' gerekiyor?"

"Hayır, salak! Bir insanın Taçlı seçilmesine izin vermezler tabii ki! Önce diyarın altının üstüne gelmesi lazım," dedi Athtar onu omzundan tutup sarsarak. "Kanunlar hükümsüz sayılıp da her soy kendini kurtarmak için çırpınmaya başladığında, senin gibi, benim gibi postu ucuzların da nihayet kılıç çekme fırsatı gelecek!" Kutlamak için kılıcını fırlattı, tekrar güldü.

Galan acı acı başını olumsuz anlamda salladı. "İşler oraya kadar varmaz. Olmaz öyle şey. Etrafta birilerinin zihnini kontrol etmek ve desteklemek zorunda bırakamadıkları yüce şahısları tehdit etmek için gezinen o kadar çok büyücü var ki. Ha, bir velvele kopar eminim ki. Ama diyarın altı üstüne gelir mi? Hem de tek bir insan uğruna? Hadi canım!" Athtar'ın kavrayışından kurtulmak için silkindi, ağaç gövdesinden inmek üzere arkasını döndü.

Athtar onun gitmesine izin vermedi. "Öyle bile olsa, Gal," dedi telaşla, heyecanını vurgulamak için sesini alçaltmıştı. "Öyle bile olsa ne yazar! Dediklerine göre, büyü biliyormuş bu insan, onun ortalığı nasıl hareketlendireceğinden başka laf çıkmıyor saraydakilerin ağızlarından. İnsanın başına her ne gelirse gelsin –ki geleceğinden hiç şüphen olmasın; eli kılıçlı gençler bunu halledeceklerdir– bu, Cormanthor'da olup bitenler üzerinde eski muhafızların söz söyleme hakkının kalkması için en büyük fırsat! Eğer aynı şeyi yapmaya kalkışan soyların ayakları altında ezilmezsek, Starymler ve Echomlarla aramızdaki eski hesapları kapatabiliriz! En çok kimlere borcun var? En çok kim başını ağrıtıyor bu konuda? Orman çamuruna, yani ait olduğu yere kimler gömülebilir?"

Nefesi kesilen deri kıyafetli elfin son sorusu etraflarındaki ağaçlarda yankılanırken, Galan dostuna ilk defa gerçek bir coşkuyla baktı.

"Şimdi anladığım dilden konuşmaya başladın işte," diye soludu Athtar'ı kucaklayarak. "Otur, biraz acıkök birası iç; şu kabuğu dökülmüş alacaağacın yanında duruyor hemen. Konuşacaklarımız var."

* * * * *

Yardım et, Elminster. Zihin çığlığı hafifti, ama tanıdık geliyordu bir yerlerden. Acaba bunca zamanın ardından, olabilir miydi? Ses, El'in bir fırıncının yatak odasına taşıdığı, orada hiç hesapta olmayan bir mutluluk yaşadığı, daha sonra da Mystra'nın bilediği sezilerini üzerinde test ettiği Hastarllı Shandathe'nin sesine benziyordu.

Elminster doğruldu, kaşlarını çattı. Öğle vakti olmasına rağmen, Srinshee'yle beraber çalışmaları çok yorucu geçmişti ve yaşlı sihirbaz şu anda odada havada asılı uyuyordu; sıcak tutma büyüsünün soluk ışıltısıyla sarmalanmıştı.

Dlardrageth hayaletleri miydi yoksa Elminster'a oyun oynayan?

Gözlerini yumdu, karanlık odayı ve yeni ezberlediği büyülerle dolu listenin ağırlığını zihninden kovdu, başıboş düşünceleri ve dikkatini dağıtacak şeyleri uzaklaştırarak aklındaki seslerin yankı yapmayacağı karanlık mekana kapattı.

Elminster? Elminster, duyuyor musun beni?

Ses uzaktan geliyordu ve hafifti; bununla beraber, tuhaf bir şekilde duygusuzdu. Tek bir düşünce yolladı El ona. *Neredesin?*

Bir anlık yankılanan boşluğun peşinden, dik duran parlak bir madeni para gibi yavaşça dönen bir görüntü ulaştı zihnine. El, görüntüye gömüldü ve ansızın kendini onun ışıldayan kalbinde, karanlık, fırtınalı bir manzaraya bakarken buldu: Faerûn'da, rüzgarın kayalık bir yükseltinin ve aşağıdaki ağaç tepelerinin üzerinden süzüldüğü bir yer. Bir kadın kayanın üzerine yüzüstü serilmiş, el ve ayak bileklerinden çevredeki genç ağaçlara bağlanmıştı; dalgalanan saçları yüz hatlarını gizliyordu. Burası, Elminster'ın daha önce görmediği bir yerdi. Kadın da Shandathe olabilirdi.

Görüş açısını değiştiremiyordu. Karar vermenin zamanıydı.

Umarsızca omuz silkti. Her zaman olduğu gibi, yapabileceği ve kendine yakışan tek bir seçenek vardı: aptal büyücüyü oynamak. Kendini eleştiren bu son düşünce karşısında kasvetle gülümseyerek doğruldu, tepeye bağlanmış kadın görüntüsüne sımsıkı sarılıp –çok albenili bir tuzaktı, hazırlayanın hakkını yememek lazımdı– odada yürüdü, Srinshee'nin öğretici kristaline dokundu. Kristal, zihinlerdeki görüntüleri depolayabiliyordu ve kadına, El'in gittiği yeri gösterecekti. Taş bir kez yanıp söndü; sonra El sırtını

taşın ışığına çevirip uzaklaştı, ihtiyacı olan büyüyü çağırdı. Ayakları tekrar yere bastığında, yüksek kayanın üzerindeydi ve serin bir meltem esiyordu. Şüphe uyandıracak kadar Cormanthor'a benzeyen muazzam bir ormanın göbeğindeydi. Hemen önündeki bağlanmış kadın solmaya, küçülmeye başladı; vücudu soluk renkli bir duman gibi dalgalanıyordu. Elbette. Elminster, böyle bir olay için en uygunu olmasını ümit ettiği bir sihri çağırdı, geleceğini bildiği saldırıya karşı hazırladı kendini.

* * * * *

Karanlık bir odada, havada asılı duran bir şekil doğruldu, insan öğrencisinin son durduğu yere bakıp kaşlarını çattı. Bazı savaşlara tek başına gidilmeliydi, ama... bu kadar çabuk mu?

Srinshee, Elminster'i dövüşe davet etmekte hiç mi hiç gecikmeyen elf rakibin kim olduğunu merak etti. Taçlı'nın ilanı diyara yayılır yayılmaz, El'in kendisine rakip bulmakta hiç güçlük çekmeyeceği barizdi, ama... şimdiden?

Srinshee içini çekti, daha önce yaptığı büyüyü tekrar çağırdı, iradesini zihnindeki Elminster görüntüsü üzerinde yoğunlaştırdı. Biraz sonra onu görecekti. Onunla olan dostluğu –Taçlı'nın rüyası ve Cormanthor'un geleceği için en hayırlı olan yol– tam anlamıyla başlamadan önce El'in ölümüne şahit olmamak için yakarıyordu tanrılarına.

Bakmadan kristali yanına çağırdı ve ona dokundu. Cormanthor Ormanı'nda, sarp bir yükseltinin görüntüsü şekilleniverdi zihninde. Druindar Kayası'ydı burası, tartışmak ya da büyü düellosu yapmak üzere bir Cormanthorlu'dan başkasının tercih etmeyeceği bir yerdi. Srinshee, büyülü görüşünü hızla o mekana yolladı, tanıdığı genç ve kemer burunlu adamı, bağlı bir kadının başında gördü, ancak bu aslında bağlı bir kadın değil de...

* * * * *

Kadın da, bağlı olduğu direkler de dalgalanmaya, küçülmeye başlamıştı. Elminster, değişen büyüden sakince uzaklaştı, üzerinde durduğu kayadan aşağıya baktı. Her iki yönde de aşağıya doğru uzun bir mesafe vardı, ikisinin arasındaki yol ise bir geminin pruvası gibiydi. Üçüncü tarafta ise kayalar giderek yükseliyor ve ağaçların örttüğü, engebeli bir araziye dönüşüyordu. Tutsak kadın ufaldı da ufaldı. Ufaldıkça da parlak yeşil bir ışıkla titreşen, uzun ve dalgalı bir kılıca, hem de domuz avlarında kullanılan türden bir kılıca dönüştü. Tam bu sırada buz gibi kahkaha duyuldu ağaçların bir duvar oluşturan dallarının arasından ve kılıç, yerden yavaşça yükselip sivri ucu öne gelecek şekilde Elminster'a atıldı.

Seni neyin öldürmek üzere olduğunu bilmek, kollarını açmış bekleyen ölümden sakınmayı kolaylaştırmaz her zaman, demişti Athalantar'ın kanun kaçakları arasındaki – artık ölmüş olan– bir filozof.

Kaçacak yer çok azdı ve El'e harekete geçecek vakit kalmamıştı. Bu kılıç basit bir büyüyle hareket ettiriliyor olabileceği gibi, kendine ait tılsımları taşıması da mümkündü. Eğer ilk tahmini yanlış çıkarsa ölebilirdi. O yüzden...

Kılıç gırtlağına doğru atıldı; Elminster yana kaçılınca yumuşak bir hareketle döndü ve sonrasında da genç büyücünün her hareketini takip etmeye başladı. El son anda büyünün tek sözcüğünü telaffuz etti ve bir şey tutarcasına açtığı eliyle, gereken hareketi yaptı.

Hızla uçan kılıç titredi, El'in önünde, havada paramparça oldu. Yeşil ışıltısı titreşti, soldu ve kılıç pasa dönüşüp dökülürken kayboldu. Üzerine doğru uçuşan tozlar Elminster'ın yüzüne bir öpücük kondurdu... sonra hiçliğe dönüştü.

Ağaçlardan gelen kahkaha birdenbire kesildi, bir bağırışa dönüştü. "Corellon sakınsın beni – insanoğlu, ne yaptın

sen?"

Beyaz ipeği andıran saçlara ve kırmızı ateş misali öfkeli gözlere sahip, güzel giyimli genç bir elf lordu, bileklerinin etrafında gitgide parlayan büyülü ateşlerle ağaçlardan aşağı atladı.

Öfkeden neredeyse ağlayacak durumda olan elf, üzerindeki son kayaya gelip durunca Elminster başını kaldırıp ona baktı, ışıldayan yeşil kılıcın yok edilişini tekrar gösteren anlık bir görüntü yaratmak için bir büyü yankısı kullandı, ardından sakince sordu, "Bu bir elf esprisi miydi, yoksa aldatmacalı bir soru mu?"

Ellerinden alevler saçan elf, öfke dolu, çılgınca bir haykırışla El'in üzerine atladı.

- DOKUZ -
GÜNDÜZ DÜELLO, GECE CÜMBÜŞ

Bir büyü harbine şahit olup da, insanların o eski deyişini anımsamayan pek az kimse vardır: "Büyücüler düelloya tutuştu mu, dürüst halkın kaçıp saklanması gerekir." Büyülü korunma örtüleri ve arae efsaneleri, elflerin büyü düellolarını insanların mücadelesinden farklı olarak, bir önceden sezme ve yavaş yavaş kendini belli eden karmaşıklık meselesine dönüştürse de, sihirbazlar savaşırken yakında durmamakta fayda vardır. Mesela, diyarın dışı güvenli bir yer olabilir.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

"Sen –seni ucube!" diye hırladı elf, ellerinden, sıçrayan yalazlardan oluşmuş bir ağ şeklinde ateş püskürterek. "O kılıç soyumun bir hazinesiydi! O yapıldığında daha insanlar konuşmayı bile öğrenmemişlerdi!"

Koruyucu büyü etkisini gösterir ve çarpan alevler bir çember halinde etrafında sönerken, "Vay canına," dedi Elminster. "Bu bir sürü ölü yaban domuzu eder. Kaç yaşlarına kadar yaşadılar, merak ettim şimdi."

"Saygısız barbar insan!" diye tısladı elf, Elminster'ın çemberinin etrafında dönerek. Sarı saçları omuzlarında dal-

galanıyor, aç bir yangının alevleri gibi uçuşuyordu.

Elminster öfkeli hasmının yüzüne bakmak için döndü ve sakince konuştu, "Beni öldürmeye kalkışanlara çok da iyi davranmam, ancak hakikaten de seninle bir sorunum yok, adsız elf lordu. Barış içinde ayrılamaz mıyız?"

"Barış mı? Belki sen öldükten sonra insan. Ve toprağı eşeleyen hangi kafir krallıkta doğduysan, oranın büyücüleri az önce yok ettiğin kutsal kılıcı yerine koyduktan sonra!"

Kızgınlıktan kuduran elf geriledi, hala Elminster'i işaret eden ellerini başının üzerine kaldırdı ve öfkeyle tükürürcesine bir şeyler söyledi. El yanıt olarak tek bir sözcük mırıldandı, parmaklarını oynattı ve onu saran koruma büyüsünü, düşmanca büyüleri kaynağına geri döndüren bir kalkana dönüştürdü.

Her biri etrafı şimşekli bulutlarla çevrili üç adet mavi yıldırım bir kükremeyle fırladı elfin ellerinden ve Athalantar'ın son Prensi'ne doğru olanca hızıyla geldi. El, kalkanının arkasında çömelip hazırlandı, aklına bir büyü daha getirdi, ama büyüyü yapmadan bekledi.

Yıldırımlar, bembeyaz ışığın sessiz öfkesiyle çarpıp kalkanın üzerine yayıldı, sonra hızla kaynağına geri döndü.

Elfin gözleri hayretten koskocaman açıldı, ardından mavi yıldırımlar kendisini saran görünmez kalkana çarparken, El'in hasmı gözlerini yumup yüzünü buruşturdu. Elbette, diye düşündü El. Büyük olasılıkla, büyü yapabilen her Cormanthorlu savaşa gittiği zaman koruyucu büyülerden oluşmuş bir örtü kuşanıyordu.

Elf beyi birkaç adım gerileyip yeni bir büyünün kelimelerini hızla söylerken, bunun da bir savaş olduğunu düşündü El; mekanı seçen ve koruyucu örtüsünü hazırlamış olan bir saldırganla, herkesin nefret odağı olmuş, davetsiz ve ucube insan arasında. Ne eğlence ama.

Elminster'a bu sefer fırlatılan büyü, ani dönüşler yapıp üç ayrı yönden saldıran ve bu sırada uzun köpek dişleri birbirine vuran, üç adet gövdesiz çeneden oluşuyordu. El yüzüstü yattı, sol elini kaldırdı ve en öndeki çenenin kalkana çarpışına işaret eden sessiz şimşek çakarken bekledi.

Parlamanın ardından çene yolundan çıktı, dengesizce elf beyine geri döndü. Ama ikinci ağız çarpmanın gücüyle El'in kalkanını darmadağın etti ve iki büyü de taşları öfkeli mor alevlerle dağlayan bir patlamayla yok oldu.

Geri dönen iki çene elf lordunun büyülü örtüsüne değip kaybolduğu sırada, bir üçüncüsü El'in ayaklarını yerden kesmek üzere hızla alçaktan saldırdı.

El'in sabırla bekleyen elinden bir düzine ışık küreciği fırladı; bu küreler, giderlerken arkalarında küçük yıldırımlar saçıyordu. Kürelerden ilki çeneleri patlatıp sarı-yeşil bir hiçliğe dönüştürdü; diğerleri ise bu patlamanın alevlerini yarıp geçti ve ölümcül bir fırtınanın ötesinde elfin üzerine yağdı.

Elf lordu ilk kez kaygılanmış gibiydi; üzerine hücum eden, dönen kürelere karşı alelacele bir büyü yaptı. Büyüsünü tamamlayacak vakti bulmak için de birkaç adım geriledi – ve böylece Elminster'ın ilk tuzağına düştü. Elfin kendini korumak için yaptığı büyünün dokunmadığı küreler, görünmeyen örtüsüne çarpıp zararsız, yayılan ışık katmanları halinde patladılar. Bununla birlikte, elfin vurmayı başardığı her bir küreden taşlara, ağaçlara ve yakındaki elfe aynı güçle saldıran üçer yıldırım çıktı.

Elf acıyla inleyerek tökezledi, geriledi; dumanlar yükseliyordu üzerinden.

"Adsız bir elf için hiç de kötü bir savunma değil," diye sakince yorumda bulundu Elminster.

Kışkırtıcı sözleri, El'in beklediği etkiyi derhal gösterdi.

"Adsız değilim ben insanoğlu," diye bağırdı acıyla kollarını kavuşturan elf, "Cormanthor'un önde gelen soylarına mensup Delmuth Echorn'um! Echornların varisiyim ben! Siz insanların arasında olsam bana imparator demeniz gerek, imparator! Kültürsüz köpek!"

"İmparator Kültürsüz Köpek... Demek lakabın 'Kültürsüz köpek'?" diye safça sordu Elminster. "Sana yakışıyor yakışmasına, ama uyarmalıyım ki biz insanlar elf halkından böyle içten laflar duymaya alışık değilizdir. Irkdaşlarımla muhatap olduğunda, istenmeden de olsa alaya alınabilirsin!"

Delmuth yeni bir öfkeyle kükredi, sonra gözlerini kısıp bir yılan gibi tısladı. "Kızgınlığımı bana karşı kullanıp bana üstünlük sağlamayı umuyorsun! Böyle bir hediyeyi ellerine teslim etmeyeceğim – adsız insan!"

"Elminster Aumar'dır adım," diye hoşça yanıtladı El, "Athalantar Prensi – ah, ama sen domuz ininden farksız insan diyarlarının unvanlarıyla ilgilenmezsin, değil mi?"

"Evet, öyle!" diye patladı Delmuth. "Şey, hayır yani!" Kollarında tekrar alevler belirmeye başlamıştı. Bileklerinde ateş patlamaları birbirini takip ediyor, uyanmış, ama salınmamış eski elf savaş büyülerini gösteriyordu.

Elf beyinin üstündeki büyü örtüsü tamamen parçalanmış mıydı, yoksa hala duruyor muydu? El, Delmuth'un insan düşmanının bir dahaki görünür büyü yapma girişimini saldırarak yarıda bırakacağından şüphe ediyordu; bu yüzden iradesini zorlayarak kendine bir kalkan daha hazırladı.

El, kalkanı hazır olur olmaz büyü yapma numarasına başvurdu. Ağzıyla uydurma bir şeyler gevelerken elfin zümrüt rengi yıldırımları kırbaç gibi üzerine atıldı, kalkanını pençeledi ve geri sekti. Delmuth muzaffer bir tavırla güldü ve El, geri sıçrayan kıvılcımlara bakarak elfin üstündeki korunma örtüsünün ya sağlam kaldığını ya da yenilendiğini

gördü. Omuz silkti, gülümsedi ve vahşice gülümseyen elfle aynı anda büyü yapmaya koyuldu.

İkisinin de farkına varmadığı şey, Elminster'ın yıldırımının isabet ettiği bir ağacın, kayaları da beraberinde götürerek aşağı, boşluğa düşmek üzere olduğuydu.

* * * * *

"Ah, dikkat et, Elminster!" diye soludu Leydi Oluevaera Estelda, Dlardragethlerin hayalet şatosunun kalbindeki tozlu ve karanlık odada, havada asılı durduğu yerden. Gözleri, uzaklardaki tepeyi ve büyüleriyle ortalığı kasıp kavuran, mücadele eden iki şekli görebiliyordu. Bu kişilerden biri pekala Cormanthor'un geleceği olabilirdi; diğeriyse en eski ve kibirli soylardan birinin en inatçı ve arsız üyesi, üstelik de varisiydi.

Bazıları bir büyü düellosuna müdahaleyi Elf Halkı'na ihanet sayardı – ama bu zaten doğru dürüst bir savaş değil, bir elfin oyununa gelen insanın tuzağa çekilmesiydi. Durum ne olursa olsun, bir elfe karşı insana yardım edeni halka hıyanetle suçlayacakların sayısı daha da fazlaydı. Yine de yapması gerekiyorsa yapacaktı bunu Srinshee. O, bugün Cormanthor'un berrak havasını soluyan elflerin tümünden daha fazla yaz –dolayısıyla da kış– görmüştü ve soylar arası büyük bir tartışmada yargısına başvurulacak kişilerden biriydi. Eh, o zaman bu kişisel meselede de yargısına aynı derecede saygı duymaları gerekecekti.

Hem zaten bu sakınılan viranede, hayaletler haricinde onu durduracak kimsecikler yoktu.

Srinshee'yle Druindar Kayası arasındaki en kısa bağlantı, Elminster'ın içinden geçiyordu; ne var ki yanlış bir zamanda dikkatini dağıtmak, genç insan için ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Fakat Srinshee, kendini o sırada El'in yüzleştiği büyülere maruz bırakmak kaydıyla genç adama "binebi-

lir", delikanlının gözlerinin fışkıran büyülere ya da sıçrayan elf beyine değil de civarda başka bir noktaya düşmesini fırsat bilip kendini o noktaya fırlatabilir ve orada maddeleşebilirdi.

Bu, kudretli de olsa, basit bir sihirdi. Srinshee gözlerini büyü harbinden ayırmaksızın, sihri salıveren sözcükleri söyledi ve Elminster'ın zihnine kaydığını hissetti. Bedenini daracık ve karanlık bir tünelden geçirip uzaktaki aydınlığa doğru hızla taşıyan, tenini karıncalandıran ılık sulara bırakmak gibiydi bu.

Tünelin ucundaki ışık korkutucu bir hızla büyüdü ve parlaklaştı, nihayetinde Srinshee'nin tanıdığı, huzursuz yılanlar gibi kıpırdanıp kıvranan buklelerle çevrili, ulvi güzellikteki bir yüze dönüştü. Srinshee'nin önünde uçsuz bucaksız, sonsuz bir duvar gibi yükselen bu suratın gözleri merhametsizdi ve çaresizce ona çarpacaktı...

"Ah, Tanrıça Hanım, yine mi!" diye haykırdı Srinshee, o büzülü devasa dudaklara çarpmasına ramak kala. "Yardım etmeye çalıştığımı görmüyor musun–?"

Fırıldak gibi dönen dünya tekrar durulduğunda, Oluevaera başının üzerinde örümcek ağlarının bürüdüğü, kopkoyu bir tavan gördü. Çıplak tenini... çıplak mı? Nasıl olur? Elbisesine ne olmuştu?– çıplak tenini adeta binlerce kuş tüyü gibi gıdıklayan, ancak yakmayan kara alevlerden cayır cayır bir yatağa sırt üstü serilmişti.

Alevler tavandan ağır ağır uzaklaşıyor gibiydi; onların ortasından mı çıkıvermişti yoksa? Şaşkınlıkla ellerini vücudunda gezdirdi. Elbisesi, üzerindeki kolyeleri ve büyü mücevherleriyle birlikte –hatta saçına örülü olan taşlar da dahil– gitmişti, ancak bedeni bir kez daha yumuşak, dolgun ve gençti!

Yüce Corellon, Labelas ve Hanali! Neler gelmişti başı–

hayır. Yüce Mystra! İnsanların tanrıçası yapmıştı bunu!

Alçalan ateşlerin arasında hızla doğruldu, oturur konuma geldi. Neden peki? Delikanlıya yardımlarının karşılığı olarak mı, yoksa kendisini onun zihninden kovduğu için bir özür mü? Kalıcı bir şey miydi peki? Yoksa işkence etmek için gençliğin tadına şöyle bir baktıracak mıydı? Srinshee hala büyülerine ve anılarına sahipti –

"Demek diyara olan sadakatini insanın bildiği bir gençlik büyüsü uğruna sattın, seni yaşlı orospu! Ben de ona niye yardım ediyor diye merak ediyordum!"

Srinshee hiç düşünmeden elleriyle göğüslerini örttü ve konuşanın kim olduğunu görmek için başını çevirdi. Tanıyordu bu buz gibi sesi, ama buraya nasıl gelmişti?

"Cormanthor, vatan hainlerine nasıl davranacağını bilir!" diye öfkeyle konuştu ses ve aç bir yıldırım çatırdayarak odanın diğer ucundan uzandı.

Yıldırım kara ateşlere gömüldü ve hiçbir ses çıkarmadan emildi. Kara alevler, şaşkına dönen Yüce Saray Büyücüsü Ilimitar'ın elinden fırlayan yıldırımı, son kıvılcımına kadar çekmişti içine. Büyücü, artık gençliğini kazanmış olan sihirbaz kadına dikmişti gözlerini.

Gözlerinde hüzünlü bir sitemle onun bakışlarına yanıt verdi ve eski takma adını kullanarak, yumuşak bir sesle konuştu. "Söyle bana Limi, bir zamanlar öğrencim olan ve Cormanthor sevgisini benim dudaklarımdan öğrenen sen, nasıl oluyor da canıma kastederken tüm diyar adına konuştuğunu iddia edebiliyorsun?"

"Sözlerinle irademi etkilemeye yeltenme cadı!" diye payladı onu Ilimitar, gözdağı vermek için asasını kaldırıp. Kara alevler odanın zeminine değip soldu ve Srinshee çıplak ve silahsız olduğunu göstermek için ellerini iki yana açarak büyücünün karşısında durdu.

Adam asayı tereddüt etmeden nişanladı, acımasızca "Tanrılardan af dile hain!" dedi.

Yaralayıcı sözlerin sonuncusu Ilimitar'ın dudaklarından dökülürken zümrüt rengi bir ateş fırladı asadan ve Srinshee yana sıçramak için döndü, ama dengesini yitirdi –süratli hareketlere ayak uydurabilecek bir gövdeye sahip olmayalı o kadar çok vakit geçmişti ki– asanın saçtığı ölüm üzerinde kükrerken, kadın taşların üzerine seriliverdi.

Eski öğrencisi asayı alçalttıysa da, Srinshee ihtiyaç duyduğu kelimeleri tıslarcasına söylemişti bile. Alevler görünmeyen bir kalkana çarptı ve hiçbir etki göstermedi.

Srinshee'nin korunma örtüsü artık hazırdı ve kadın, Ilimitar'ın sahip olduğu tüm asaların bile bir araya gelip bu büyü kalkanını delebileceğine inanmıyordu. Onu ikna edemediği sürece, büyü üstüne büyü yaparak savaşmaları gerekecekti. Heyhat, hem de kendi yetiştirdiği Yüce Saray Büyücüsü'yle dövüşecekti. Saldıran Earynspieir olsa şaşmazdı, onunla hiç dost olmamışlardı çünkü. Ama Ilimitar'ın elini bu kadar çabuk tutacağını aklından bile geçirmemişti.

Oluevaera doğruldu ve öfkeden kudurmuş büyücünün karşısına dikildi, adamın omzuna bile gelmiyordu. "Neden beni aramaya buraya geldin Ilimitar?" diye sordu.

"Hainlere ait bu mezar, öğrencilerini sihir yapmaları için getirdiğin en gözde mekanlarından biriydi hep, unuttun mu?" dedi adam tükürürcesine.

Tanrılar aşkına, evet, Ilimitar'ı buraya, Dlardrageth Şatosu'na iki kez getirmişti. Bu anıyla birlikte yaşlar doluştu gözlerine ve Yüce Saray Büyücüsü asasını savurdu, çatıyı onun üzerine yıkacak bir büyü yaparken de "Yaptığın aptallığa yanıyorsun değil mi? Artık çok geç yaşlı cadı! Hıyanetin tamamen çıktı ortaya ve ölmelisin!" dedi.

Estelda Leydileri'nin sonuncusu, başını iki yana salla-

makla yetindi ve Dlardrageth'in bu salonları ayağa kaldırmak için kullanmış olduğu kadim tılsımları uyandıran büyüyü sakince ördü. Ilimitar'ın büyüsü bir an sonra tavana çarptığında ateşe dönüştü ve büyücünün üzerine geri yağdı.

Adam sendeleyerek geriledi; öksürüyor, titriyordu. Korunma örtüsü zayıf olsa gerek, diye düşündü Srinshee. Sonra "Benden kaçmaya çalışma, Oluevaera! Artık bu diyarda güvenli bir yer yok sana!" diye bağırdı.

"Kimin hükmüyle?" diye haykırdı Srinshee, yanaklarında yeni beliren gözyaşlarıyla. "Eltargrim'e de mi kıydın yoksa?"

"Onun aptallığı daha Cormanthor'a açık bir ihanet değil, hele şu insan –ve de yalancı dilinle sen– bir gidin, onun yaptıkları düzeltilebilir. Nereye kaçarsan kaç, seni yakalayacağım!" Bu bağırışın hemen ardından bir büyü mırıldandı adam.

"Hiçbir yere kaçmaya niyetim yok Ilimitar!" dedi Srinshee öfkeyle ona. "Bu diyar benim yuvam!"

Hava, kadının önünde alevlere boğuldu. Çiçek gibi açan her bir ateştopundan bir hüzme belirdi ve diğer ateştoplarına bağlandı. Oluevaera, ısısı az daha omzunu dağlayacak olan bir ateş topundan eğilerek sıyrıldı ve büyüyü çözüp kendi korunma örtüsünü güçlendirecek sözleri fısıldadı.

"Bu yüzden mi?" diye hırladı Yüce Saray Büyücüsü karşılık olarak. "Bu yüzden mi bir insana arka çıktın, onu sağ bırakıp akıl verdin ve o moruk bunak Taçlı'dan bir armathor kazanmasını sağladın? Sağ kalmasına izin verirsek o insan, planlar kuran, açgözlü bir kıllı yaratık ordusunun öncüsü olacak! Bunu anlamıyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Srinshee, adamın sıradaki büyü saldırısının çarpma ve kükreme sesleri arasında. "Cormanthor'u sevmek ve onu güçlendirmek uğruna ter

dökmek neden beni, onurlu bir insanı –üstelik de buraya ölmek üzere olan bir varise verdiği sözü tutmak ve eski bir soyun kiirasını ulaştırmak üzere gelen bir insanı– öldürmek ile seni yok etmediğim takdirde senin tarafından öldürülmek arasında bıraksın, anlayamıyorum. Sen ki içindeki büyü ustalığını bizzat uyandırdığım, geçtiğimiz altı asır boyunca gurur duyduğum bir büyücüsün!"

"Tek bildiğin usturuplu sözlerle akıl çelmek!" diye bağırdı büyücü ve öfkeyle bir sihir daha hazırlamaya girişti.

Srinshee kendini bir kez daha ağlarken buldu. "Niye?" diye hıçkırdı. "Neden bu tercihi yapmaya zorluyorsun beni?"

Büyü gücüyle oluşmuş mor yıldırımlar, hayatını emmek üzere çabalarken kadının üzerindeki korunma örtüsü sarsıldı. Hengamenin orta yerinde, döşeme taşları kulakları sağır eden boğuk bir koro halinde çatladığı sırada Srinshee'nin yeni hasmı haykırdı. "Aklın, sevgiyle gölgelenmiş ve Taçlı'nın hayalleriyle bozulmuş ihtiyar cadı! Diyarın emniyetinin her şeyden önce gelmesi gerektiğini görmüyor musun?"

Srinshee dişlerini sıkıp kendi yıldırımlarını salıverdi. Adamın büyü örtüsü saldırı altında bir an aydınlandı ve Srinshee onun sendelediğini gördü. "Anlamıyor musun?" diye bağırdı eski öğrencisine. "Şayet onu korur ve Eltargrim'in öngördüğü kişi olmasına izin verirsek, bu adam diyarımızın güvenliği demek!"

"Hadi canım!" Büyücü Ilimitar alay edercesine tükürdü. "Taçlı da senin gibi yoldan çıkmış! İkiniz de hem sarayımızın hem de Elf Halkı'nın size duyduğu güvenin adına leke sürüyorsunuz!" Adamın en son büyüsü Srinshee'nin korunma örtüsünü aşmak için bir yol arar ve bulamazken, oda etraflarında sallandı.

"Ilimitar," diye hüzünle konuştu Srinshee, "deli misin sen?"

Odayı ansızın sessizlik bürüdü. Adam yapmacıksız bir şaşkınlıkla ona baktığı sırada duman ayaklarının etrafında anaforlanıyordu.

Neredeyse normal bir konuşma sesiyle, "Hayır," diyebildi adam sonunda, "ama senin ve Taçlı'nın yıllardan beri ustalıkla oynadığınız oyunu daha önce görmemekle delilik ettiğimi düşünüyorum. Siz iki kurnaz moruk, Cormanthor'u insanların aramızda yaşayıp çoğalacağı, nihayetinde sayıca bize üstünlük sağlayacağı bir yere dönüştürmek için uğraşıyorsunuz; ta ki sonunda ne hizmet edilecek, ne de gurur duyulacak bir Cormanthor kalmayıncaya dek! Sana ne teklif ettiler? Başka hiçbir yerde bulamayacağın büyüleri mi? Yöneteceğin bir diyarı mı? Yoksa gençliğinin geri dönüşü müydü ödülün?"

"Limi," dedi tüm içtenliğiyle, "şu gördüğün beden benim işim değil, beni az önce burada bulduğunda ben de vaziyetten yeni haberdar olmuştum. Nereden geldi, bilemiyorum – Dlardrageth'in eski bir oyunudur belki, tek aklıma gelen bu– ve onu kesinlikle bana o genç insan vermedi; vaat etmedi de. Hatta haberi bile yok!"

Önemsemediğini belli edercesine elini salladı Ilimitar. "Laf – hepsi boş laf," dedi kasvetle. "En keskin silahın bu olmuştur hep. Ama bunlar bana sökmüyor artık cadı!" Şimdi tam karşısına dikilmişti; soluk soluğaydı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi Ilimitar, belindeki kesesinden küçük bir şey çıkarıp Srinshee de görebilsin diye kaldırarak.

"Çağların Mahzeni'nden bir şey," diye de ekledi dalga geçercesine. "Bilmezsen yazıklar olsun sana!"

Beti benzi sararan Srinshee, "Halgondas'ın Üstörtüsü," dedi alçak sesle.

"Korkuyorsun ondan, değil mi?" diye hırladı, gözlerini

ışıl ışıl eden muzaffer bir edayla. "Hem onu kullanmamı engelleyecek hiçbir şey de gelmez elinden! Onun ardından yaşlı cadı; benimsin sen!"

"Nasıl olacak bu?"

"Örtülerimiz birleşip tek olacak. Hem büyülerime karşı koyamaz hale geleceksin, hem de kaçışın bir son bulacak; kaçmaya yeltenirsen beni de gittiğin yere sürükleyeceksin!" Tiz ve çılgınca bir sesle kahkaha attı. Srinshee o anda farkına vardı ki adam delirmişti ve onu ya oracıkta öldürecek ya da kendisi ölecekti.

Adam üstörtüyü kırdı.

Büyük bir direnişle büyülü koruma örtülerinin kaynaşması başladı; kırık uçları birbirlerini arıyor, birbirlerine doğru çekiliyordu. Srinshee içini çekti, eski öğrencisine doğru yürümeye başladı. Sırası gelmişti o nefret ettiği büyüyü kullanmanın.

"Pes mi ediyorsun?" diye sordu Ilimitar, neredeyse sevinçle. "Yoksa savaşıp da sağ kalacağını düşünecek kadar aptal mısın? Ben bir Yüce Saray Büyücüsü'yüm cadı. Büyü yapmayı öğrettiğin o velet değil! Senin tüm sihrin hilelerden, eski ve kurnazca efsunlardan, çoluk çocuğun ödünü patlatan önemsiz büyülerden ibaret!

Srinshee derin bir nefes aldı, başını dimdik kaldırdı. "Öyle olsun, ey büyük ve ulu sihirbaz – eğer buysa gereken, öldür beni!"

Yüce Saray Büyücüsü Ilimitar ona kuşkuyla baktı, ellerini havaya kaldırdı ve kaba bir sesle, "Bu işi kısa keseceğim." dedi.

Üç dişli bir büyü mızrağı delip geçti Srinshee'yi. Kadın kıpırdamadıysa da, gözlerini yukarı çevirdi ve dudaklarını ısırdı. Büyü etkisini yitirmeye yüz tutarken, kadının bedeni

tir tir titremeye başladı.

Ilimitar onu seyretti. Eh, yaşlı cadı bunca asır boyunca üst üste sayısız koruma tılsımı yapmışsa, bu onun suçu değildi. Bu büyüler onu gerekenden daha uzun süre hayatta tutarken acıya tahammül etmesi gerekecekti.

Kadın başını yere eğdi ve nefes nefese solumaya başladı. Kapalı gözlerinden kan akıyor, ayaklarının altındaki parçalanmış taşlara damlıyordu. Ilimitar'ın burun delikleri tiksintiyle kabardı. Demek şehit olma vakti gelmişti ha? Vakit yitirmeyecekti hiç.

Sıradaki büyüsü, kadını küle çevirecek bir saf enerji saldırısıydı. Büyüsü sona erip de kadını tekrar görebilir hale geldiğinde farkına vardı ki etraftaki taşlar düzgün bir daire oluşturacak şekilde erimişti ve kadın bileklerine kadar döküntülerin arasında duruyordu. Cildi kömürleşmiş, tüm saçları yanmıştı – ama hala ayaktaydı ve titriyordu.

Kadın sihirbaz nasıl da habis bir anlaşmaya varmıştı insan büyücüleriyle? Ilimitar, Srinshee'nin bir zamanlar kullanmayı ona kesinkes yasak ettiği büyüyü, yani Aç Solucan'ı çağıran büyüyü yaptı.

Solucan, kadının kollarından birine dolanmış vaziyette maddeleşti, buna rağmen dosdoğru onun göbeğine saldırdı; kararıp çatlamış ete gömülüverdi. Ilimitar içini çekip bu işin kısa sürmesini diledi; insanın da ölmesini sağladıktan sonra hızla saraya dönmesi ve gece karanlığı çökmeden önce Taçlı'yı alenen suçlaması gerekiyordu. Fakat burada Srinshee'yle birlikte, ortak üstörtülerinin içine hapsolmuştu; ta ki içlerinden biri ölene kadar.

Yazık olmuştu aslında. Srinshee biraz ipin ucunu kaçırsa da, muzipliğe ya da yaz ortasında bal çalmak, yemiş yemek, baykuş yumurtası aramak gibi haylazlıklara müsamaha etmese de, iyi bir öğretmendi. İşin bu raddeye hiç varmaması

gerekirdi. Ama daha o zaman bile çok yaşlıydı ve gençliğine yeniden kavuşmak için elinden geleni esirgemeyeceği de ortadaydı. Ne var ki insanlarla gönül eğlendirmek affedilemezdi. Eğer istediği buysa, neden Cormanthor'u terk edip gitmemişti? Neden diyarı mahvediyordu? Neden–

Solucan işini büyük oranda bitirmişti artık. Önünde yiyebileceği bir beden varken asla uzuvlara ya da kafaya dokunmazdı. Bu beden artık içi oyulmuş, boş kemiklerle dolu, deri bir çuvaldan farksızdı. Nasıl oluyor da hala ayakta durabiliyordu peki?

Ilimitar kaşlarını çattı, ağaç kesen ormancılara ya da kaçan tavşanlara atılan cinsten, dört adet küçük güç yıldırımı fırlattı. Kadının harap olmuş bedeni hala ayaktaydı.

Ilimitar işe yarar savaş büyülerinin birçoğunu harcamıştı. Önemsemezcesine omuz silkti, yere düşmüş asasını aldı, asanın gücü kesilip tükenene kadar kadını zümrüt rengi bir alevle dağladı.

Yüce Saray Büyücüsü asaya bakarken yüzü asıldı. Buraya getirene kadar asada ne kadar az büyü kaldığının farkına varmamıştı hiç. Bu, bir felakete yol açabilirdi. Bununla birlikte...

Srinshee'nin metruk bedeni hala ayaktaydı. Kadın hala canlı olmalıydı – Ilimitar, hançerinin ucuyla bile olsa ona doğrudan dokunmaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Yaşlı büyücülerin bildikleri türlü numaralar vardı. En iyisi onu geride hiçbir şey kalmayacak şekilde parçalarına ayırmaktı.

Parmaklarını şıklatıp özel bir kelimeyi söyledi ve elinde ansızın bir asa belirdi. Uzun, siyah, üzerine bir sürü gümüş rün işlenmiş bir asa. Asayı yavaşça uyandırdı, silah elinde uğuldamaya başladı –ah, nasıl da enfes bir kudret hissiydi bu– ardından hareketsiz hasmının üzerine akkor kesilmiş

ölüm saçmaya başladı.

Göz açıp kapayana dek asa sustu. Yüzünü buruşturan Ilimitar onu geri göndermeye çalıştıysa da, asanın öldüğünü fark etti. Artık kara bir tahta parçasından hiçbir farkı yoktu. Hayretler içinde asayı yere fırlatıp bir çubuk çağırdı. Eğer bu da işe yaramazsa, hazırda bekleyen iki asası daha vardı. Kim bilir, belki de üstörtüydü onları etkisiz hale getiren. Akıl dışı bir öfkeyle çubuğun çürütme ve yaşam içme gücünü çağırdı.

Karşısındaki beden tekrar buruş buruş bir deri çuvala döndü, üzerinde kalan azıcık deri de griye kesilip çürüdü. Ama hala ayaktaydı ihtiyar kadın sihirbaz.

Öfkeden gözü dönen ve homurdanan Ilimitar asaların önce birini, sonra diğerini çağırdı. Silahlar çıtırdayan, duman saçan ölüme dönüştüğünde ağzında bir önsezinin ilk soğuk tadını hissetti, çünkü Srinshee ayaktaydı hala.

Kadının paramparça kafası, kırılmış boynundan yana eğreti bir şekilde sarkıyordu; ancak kömürleşmiş, kanlı gözler açıldı –alevleri titreşen bir çift göl gibi– ve altındaki ağız kırık çenesini gıcırdattıktan sonra, bet bir sesle konuştu. "İşini bitirdin mi Limi?"

Onun karşısında sinerken "Corellon beni sakınsın!" diye bağırdı büyücü gerçek bir korkuyla. Şimdi de üzerine mi yürüyecekti?

Evet! Tanrılar aşkına, evet!

Kırık beden öne doğru sendeleyip erimiş moloz çukurundan çıkarken, ayakları olmayan güdük bacaklarını döşeme taşlarına koyarken, adam haykırdı. Geriledi, "Gelme!" diye feryat etti.

"Bunu yapmak gelmiyor içimden Limi," dedi harap olmuş şey hüzünle; bir yandan da ağır aksak, hantalca

ilerliyordu ona doğru. "Ama maalesef seçimi sen yaptın Limi. Tıpkı bu savaşın başındaki gibi."

"Adımı ağzına almayasın sakın, seni karanlığın habis cadısı!" diye uludu Yüce Saray Büyücüsü ve tir tir titreyen parmaklarıyla, geriye kalan son büyülü nesneyi açığa çıkardı. Zarif mi zarif bir zincire geçirilmiş bir yüzüktü bu. Parmaklarından birine geçirip kadına doğrulttu. Yüzük parmağı çarçabuk uzayıp kancayı andırır bir pençeye dönüştü, üzerinde pullar belirmeye başladı. "Sen, bu diyarın can düşmanlarından birine hizmet ediyorsun," diye bağırdı, "bu yüzden yok edilmelisin ki Cormanthor ilelebet yaşasın!"

Yüzük ansızın parladı. Son bir siyah hüzme, ölümcül bir güç fışkırdı.

Ayaklarını sürüyen beden durdu; yeniden, şiddetle sarsılmaya başladı ve Ilimitar çılgınca bir rahatlamayla kahkahalar savurdu. Evet! Bitmişti nihayet! Düşüyordu yere.

Parçalanmış yaratık Ilimitar'ın omzuna çarptı ve düşerken dudaklarını onun tüm bedenine sürüyerek yere kaydı.

Üstörtü vücudundaki her açıklıktan içeri emilir ve sonra tekrar dışarı fışkırırken, Oluevaera Estelda sarmalayan büyü yüzünden kendini tutamayıp kusacak gibi oldu.

Derken her şey bitmiş, tıpkı sisin bir sabah güneşinin önünde kaybolduğu gibi yok olmuştu ve Srinshee tekrar sapasağlam dizlerinin üzerinde, az önce şu ana kadar ona yönelttiği tüm sihirlere ve büyülü saldırılara bir anda kendisi maruz kalmış olan Ilimitar'ın cesedinin önünde duruyordu.

Hala nefret ediyordu bu büyüden. En azından onu keşfeden elf büyücüsü kadar kötücüldü; neredeyse Halgondas ve üstörtüsü kadar. Bu da yetmezmiş gibi, büyüyü yapan, kendilerine yapılan tüm sihrin acısını hissetmek zorundaydı ve Ilimitar onu ortadan kaldırmak için öyle istekliydi ki Srinshee'nin tattığı acı çoğu büyücüyü delirtebilirdi. Ama

onu değil. Eski Srinshee'yi etkileyemezdi.

Önündeki kavrulmuş, dumanı tüten kemik yığınına bakarak yine ağlamaya başladı. Gözyaşları, bir zamanlar Ilimitar olan şeyin içinde göz kırparak sönen alevlere değdikçe hafif hafif tısladı.

* * * * *

"Corellon'un Kanı adına, şimdi de gökten ağaç yağıyor!" Galan Goadulphyn dişlerini gösterdi, geri sıçradı ve pelerinini alelacele kaldırıp yüzünü örttü. Devrilen alacaağaç kulakları sağır eden bir gürültüyle yere çarpıp sıçradı, dört bir yana toz ve kıymık savurdu.

"Kalıbımı basarım ki yukarıda bir büyü düellosu dönüyor," dedi Athtar başını yukarı kaldırıp dikkatlice bakarak. "Sence sıvışsak iyi olmaz mı? Daha sonra gelir senin paraları toplarız."

"Daha sonra mı?" diye homurdandı adımlarını sıklaştırırlarken. "Şu beş para etmez kahrolası büyücüleri birazcık olsun tanıyorsam şu dağı ortadan ikiye bölüp de zulamı ortalığa dökmeden ya da kayaların altına gömmeden rahat etmezler!"

Bir gümbürtü daha koptu ve Athtar Nlossae geriye baktığında koca bir kaya kütlesinin yardan aşağı uçtuğunu, düşerken uçurumun yüzündeki çıkıntılara çarpıp parçalandığını gördü. "Yine sen haklısın, Gal– senin zula gömüldü bile, gömülmediyse de eli kulağındadır!"

Tozlu kara deriler giymiş elfin peşinden olabildiğince hızlı ilerlerken, Galan küfür repertuarını elden geçirip bir bir sıralamaya başladı yüksek sesle.

* * * * *

Elfin büyü örtüsü ve insanın kalkanı birbirlerine çarpıp kıvılcımlar fışkırtırken, "Büyülerimden sonsuza dek kaça-

mazsın korkak!" dedi Delmuth Elminster'a ve eski, kudretli bir elf büyüsü daha zararsızca dumana dönüştü.

Çarpışan büyü kalkanlarının el verdiğince yakın, neredeyse göğüs göğüse duruyorlardı. Öfkeli elf büyü üzerine büyü fırlatıyor, ancak Elminster'ın yüzünden gülümseme eksilmiyordu.

Delmuth bir süre önce şunu keşfetmişti: Kendi büyü örtüsü ve rakibinin kalkanı temas ettiği sürece geri dönen kendi büyülerinin etkisi en aza iniyor, savunma tedbirleri her büyülü saldırıda çabucak eriyip gitmiyordu. Bu yüzden ilerledi ve Elminster geri çekilmeye zahmet etmedi.

Uçurumun kenarından başka gidecek yer kalmamıştı zaten ve Athalantarlı büyücü kaçmaktan bezmişti artık. Burada paylaşacaklardı kozlarını.

El, gözlerini elf lordundan ayırmıyordu. Bu işin bu kadar uzadığı yetmişti artık. Şayet Delmuth Echorn bir ölüm görmeyi aklına bu kadar koyduysa, görüp göreceği ancak kendi ölümü olacaktı. Kalkanının içinde emniyette olan Elminster dikkatlice, incelikli bir büyü hazırladı, ardından bir başka sihir daha hazırlayarak büyücü görüşünü harekete geçirdi ve beklemeye koyuldu. Elflere karşı insan sihirleriyle mücadele etmenin bir avantajı, karşı tarafın büyü için gereken hareketlerin büyük kısmını tanımaması ve bu sayede sonuçlara hazırlıksız yakalanmasıydı.

Bu seferki Mruster'in Aldatmâcası adını taşıyordu ve Jhalavan'ın İadeli Taahhütlü adlı büyüsünün daha ileri bir şekliydi. Büyüleri değiştirebilecek kadar süratli düşünebilen bir büyücünün, gönderilen büyüleri farklı büyüler halinde sahibine döndürebilmesini sağlıyordu. Eğer bu Delmuth kendisini kızdıran insanı toza döndürmeyi deneyecek kadar kafasızsa, bunu yaparken de Elminster'a yakın durursa, kendi büyülerinden yayılan gazabın geri sekmediğini ve ilk

saldırılarından geriye kaldığını fark etmezse...

Delmuth faka basacak kadar aptal olduğunu kanıtlamakta hiç gecikmedi. El'in daha önce hiç görmemiş olduğu, kurbanın kafasından aşağı koca bir kap dolusu asit boca eden bir büyü fırlatıverdi.

El'in yıpranmış kalkanından gelen tıslamalar ve dalgalanmalar gözalıcıydı. Delmuth, gönderdiği asit yağmurunun, korunma örtüsüne sessizce saldıran, yükselen bir büyü bozma sihrine dönüştüğünün farkına varamadı.

Hala öfkeden kuduran ve rakibini nihayet köşeye kıstırdığını düşünen Delmuth, ikinci bir büyüyle saldırdı. Elminster, korku dolu bir yüz ifadesi takınıp elfin dikkatini dağıttı ve onun enerji patlamalarının yine sessizce başka bir şeye dönüştüğünü fark etmesini engelledi. Yaptığı da işe yaradı.

Delmuth coşkuyla ellerini kaldırıp insan hasmını jiletli dokunaçlarla dövdü. El geriledi, sanki gücünü yitiren büyünün bir kısmı kalkanını aşıp da canını yakmış gibi yaptı. Ve Delmuth'un saptırılan büyüsü, onun kendi korunma örtüsünün son gücünü de alıp götürdü.

El'in büyücü görüşünde, elf şu anda sadece kırpışan, kararan büyü tutamlarıyla sarılıydı. Bir zamanlar geçit vermez bir engel olan kalkandan geriye yalnızca çökmeye yüz tutmuş bir kabuk kalmıştı. "Delmuth," diye bağırdı, "son bir kez soruyorum sana: Buna bir son verip, barış içinde ayrılamaz mıyız?"

"Elbette insan," diye yanıtladı elf, hayvani bir sırıtışla. "Öldüğün zaman kusursuz bir barış olacak zaten!"

Ve incecik parmakları, El'in tanımadığı bir büyü yaptı. Güç dalgalandı, dış hatları şekillenirken göründü; insan büyücülerin güç duvarı tabir ettiği aynı görünmez büyüyü andırıyordu.

Delmuth, El'in dikkatli dikkatli baktığını gördü ve şeytani bir zevkle başını kaldırdı; son ışıltılar görünmez bir kılıca dönüşüp önünde asılı durdu ve sivri ucunu Elminster'a yöneltti. "Bak da bana geri gönderemeyeceğin bir sihirle karşılaş," dedi elf lordu kıkırdayıp öne doğru eğilerek. "Biz buna 'hedef arayan ölümcül kılıç' deriz ve elf kanından olan hiç kimseye zarar vermez!" Parmaklarını şaklattı, kılıç ileri atılırken de kahkahalara boğuldu.

Aralarında sadece birkaç adım mesafe vardı, ama El, görünmeyen güç kılıcını hangi büyüye dönüştürmek istediğini biliyordu. Delmuth'ta biraz akıl olsa o kılıcı elinde tutar, gerçek bir silah gibi El'in kalkanına indirir ve böylece ona kısacık temas anında büyüyü çarpıtacak vakti tanımazdı.

Ama zaten Delmuth'ta birazcık akıl olsa, Elminster'i buralarda tuzağa düşürmeye hiç kalkışmazdı.

El, kılıcı başka bir şeye dönüştürüp geri yolladı. Büyü çarpınca, Delmuth'un kahkahası yarıda kaldı. Onu korumaya çalışırken kıvılcımlar halinde parçalanan büyü örtüsünün son soluğu, elfin ayaklarını yerden kesti.

Elminster'ın aldatmacalı büyüsü çarpıp durulduğunda, elf kaskatı kesildi. Elleri göğsünün önünde pençeler halinde kalmış, bacakları yay gibi gerilmişti ve çizmelerinin burunları yeri işaret ediyordu. El'in yaptığı felç büyüsü elfi etkisine almıştı ve Athalantar Prensi, rakibinin gözlerinin dehşetle fal taşı gibi büyüdüğünü, fırıl fırıl dönüp çaresizce kendisine baktığını görebiliyordu.

O kadar da çaresiz değildi belki de. Delmuth hala sırf irade gücüyle tetiklenen büyüler yapabilirdi; tıpkı Elminster'ın kalkan büyüleri gibi... ve El, elf lordunun gözlerindeki korkunun yerini önce öfkeye, ardından da kurnazlığa bıraktığını fark etti.

* * * * *

Delmuth nice zamandır böyle korkmamıştı. Korku, ağzında buz gibi bir demir parçasıydı sanki ve kalbi güm güm vuruyordu. Altı üstü bir insanoğluydu ona bunu yapan! Buracıkta ölebilirdi, diyarın arkasındaki ormanda, rüzgarın süpürdüğü bir kayanın üstünde! O–

Sakinleş... sakin ol, Echorn'un oğlu. Delmuth'un, hiçbir insanoğlunun hayal bile edemeyeceği, kılıçtan bile gizli ve korkunç bir büyüsü kalmıştı. Artık insanoğluyla korunma örtüleri karşı karşıya gelmişti; kendi büyü örtüsü artık iş görmediğine göre, insanınki hiç şüphesiz çoktan dağılmış olmalıydı. Bu Elminster'ın dövüşü bitirmek için yakarması da bu yüzden değil miydi zaten? İnsan şimdi onu çaresiz sanıyor ve içinde bulunduğu felç halini bozmaksızın onu bir taşla ya da hançerle öldürmeyi tasarlıyordu kuşkusuz. Evet, büyüsünü şimdi yaparsa, insanın durduracak hiçbir şansı kalmayacaktı.

"Kemik çağırma" büyüsü, yedi asır önce –yoksa sekiz miydi? Hocalarının sözleri Delmuth'un bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı– Napraeleon Echorn tarafından, dev geyikleri arabalar dolusu hazır ete çevirmek için tasarlanmıştı. Büyüyü yapana, belirtilen kemikleri hedefin vücudunu yarıp çıkartarak getirebiliyordu. Eğer büyüyü yapan, kafatasını isterse, kurbanın ölmekten başka yolu yoktu. Delmuth şu anda kan revan içinde bir insan kafatasını ne yapacağını bilemiyor olsa da, bir şeyler düşünecek kadar vakti olacaktı...

Gülümseyen gözlerle, sihrini yaptı. *Elminster, kafatasın lütfen...*

Hala kendi kendine böbürleniyor –hatta mırıldanıyordu– derken dünya karardı, o kısacık, ama inanılmaz acı başladı. Zihninde kırmızı kan kabarcıklanıp Faerûn sonsuza dek kaybolurken, bir çığlık bile atamadı.

* * * * *

Kan fıskiye gibi fışkırırken Elminster yüzünü buruşturdu. O kana bulanmış dehşetengiz şey hızla üzerine fırladığında, kalkanını, ona adını veren savaş aleti gibi kullandı; kemikten yapılmış nesneyi sektirip tepeden aşağı, boşluğa fırlattı.

Athalantar'ın son Prensi, havada duran başsız cesede son bir kez baktı, başını üzüntüyle iki yana sallayıp kendisini perili şatonun ortasındaki odaya ve Srinshee'ye götürecek kelimeleri söyledi. Kadının uyanmamış ve onun yokluğunun farkına varmamış olmasını diliyordu. Sebepsiz yere onu üzmek istemiyordu.

Burnu kemerli delikanlı en yakındaki uçuruma doğru adım attı ve gözden kayboldu. Yakınlardaki bir ağaca tünemiş akbabalar beslenmenin artık güvenli olduğuna kanaat getirdiler, kanatlarını hantalca çırparak havalandılar. Uzun ve yavaş dalışlarını çok iyi nişanlamaları gerekecekti; zira yemek her gün havada asılı durmuyordu.

* * * * *

"Gal," dedi Athtar sabırla, sıradaki ikinci çıplak kayaya tırmanırlarken. "Tamam, zulanın başına gelenlere üzüldün, biliyorum ama –tanrılar aşkına, ormanın yarısı biliyor zaten!– ama gerçekten de döneceğiz onları almaya ve bu yaptığın hiçbir işe –"

Hızlı, yuvarlak ve ıslak kan renginde bir şey gökten düşüp Athtar'ın suratını da beraberinde götürdü.

Siyah deri kıyafetli beden kolları seğirip kıvranarak düştü, Galan'ın yanından geçti. Athtar'ı öldüren şey onun göğsünden sekti; yuvarlanarak Galan'ın hemen yanıbaşında, düğüm olmuş köklerin arasında duruverdi.

Galan, ufalanan kenardan eli kurtulmadan önceki kısacık sürede kendini önce taze kana bulanmış bir elf kafatasının boş göz çukurlarına bakarken buldu, ardından da Athtar'ın

canını alan karanlığın içine düştü.

* * * * *

Elminster karanlık odaya bir adım attı ve baştan aşağı yanlış bir şey gördü. Srinshee gitmişti ve gencecik, çırılçıplak bir elf kızı, yere serilmiş külrengi bir iskeletin başında diz çökmüştü; kendinden geçmişçesine ağlıyordu. Yoksa Elminster'ın dostu yanmış mıydı?

Genç kız başını kaldırdı, yüzünden sicim gibi akıyordu yaşlar. "Ah, Elminster!" diye hıçkırdı ona uzanırken. El onun kollarına atıldı, sıkıca bağrına bastı. Tanrılar aşkına – Srinshee'ydi bu!

Onu göğsünde bebek gibi sallayıp saçını, omuzlarını okşarken "Leydi Oluevaera," dedi kibarca, "neler oldu burada?"

Genç kız başını iki yana salladı, güçlükle "Daha sonra," demeyi başardı.

El onu salladı, mırıldanarak teselli etmeye çalıştı ve nihayet ağlaması dinen kız ona, "Elminster? Bağışla beni, ancak ben tükendim ve hayatımda ilk defa Cormanthor'un ümitlerini boşa çıkarma tehlikesiyle yüz yüzeyim," dedi.

"Bir faydam dokunmaz mı?"

Oluevaera gençlik dolu yüzünü, onun gözlerine bakmak için kaldırdı. El farkına vardı ki kadının gözleri hala o bilge, hüzünlü ve yaşlı gözlerdi. "Evet," diye fısıldadı elf kızı. "Bir kez daha tehlikeye atılmalısın. Senden bunu isteyemem; zira tehlike çok büyük."

"Söyle bana," diye mırıldandı Elminster, "Mystra'nın beni buraya, önüme çıkan her tehlikeye atılayım diye gönderdiğini düşünmeye başlıyorum zaten."

Srinshee gülmeye çalıştı. Bir an dudakları titredi, sonra Elminster'a "Belki de haklısın. Sen yokken Mystra'yı gör-

düm," dedi. El'in sorularını engellemek için elini kaldırdı ve devam etti. "O yüzden daha sonra dinlemek üzere sağ kalmalısın. Bir beden değiş tokuşu büyüsü yapacak kadar gücüm kaldı."

Gözleri kısıldı El'in. "Beni bir başkasının yerine götürecek, o başkasını da buraya getirecek bir büyü."

Srinshee başıyla doğruladı. "Taçlı bu gece bir eğlenceye iştirak edecek ve onu öldürmeye çalışacak kadar öfkeli birisi mutlaka çıkacak."

"Yap büyünü," dedi El ona kararlı bir tavırla. "Birkaç büyü eksiğim var, ama hazırım."

"Bunu yapacak mısın?" diye sordu kadın; sonra başını iki yana sallayıp gözüne doluşan yeni yaşları hızlıca sildi. "Ah, El... bu ne büyük şeref..."

Kadın El'in kucağından fırlayıp odanın diğer ucuna koştu. Elminster odaya büyücülerin güç asalarına benzer şeylerin saçılmış olduğunu, hatta bir de büyülü sopa bulunduğunu ilk kez o an fark etti. Srinshee eğilip sopalardan birini aldı.

"Bunu da al yanına," dedi kadın. "Biraz gücü kaldı geriye. Elinde tuttuğun vakit, bir başkasının yaptığını gördüğün her büyüyü kopyalayabilir. Sıkıca tut, gücüyle zihnine fısıldayacaktır." Kadın aniden kollarını onun boynuna sardı, sonra öptü onu. "En güzel dileklerim seninle olacak – ve biliyorum ki, Mystra'nın takdisi de."

Elminster, asayı alıp başıyla onayladı.

Sonra bir kaşını kaldırdı şaşkınlıkla. Tam olarak neler olmuştu burada?

Srinshee büyüsünü yapıp da girdaplanan mavi sisler dünyayı kapladığında, El hala bunu merak ediyordu.

- ON -
AŞK ÇOĞU ZAMAN ŞAŞAR HEDEFİNDEN

Derin ve kıymetli bir şeydir bir elfin aşkı. Suiistimal edilir ya da geri çevrilirse ölümcül de olabilir. Aşk uğruna nice diyarlar yıkılmış, nicesi paramparça olmuştur; nice mağrur hanedanlar silinip gitmiştir. Bazıları der ki elf dediğin zaten aşkının gücünden ibarettir; ondan ötesi ettir, önemsiz şeylerdir. Elflerin insanlara, insanların da elflere aşık olabileceği muhakkaktır – ancak keder, yüreklerin böyle buluşmalarından asla uzak değildir.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

Sisler dağıldığında Elminster daha önce hiç görmediği bir bahçedeydi. Yer yer mantar kümeleriyle bezenmiş, kısacık biçilmiş bir yosun çayırının ortasından koskoca kara sütunlar gibi yükselen çok sayıda uzun ve dümdüz gölgetepe göğü deliyordu adeta. Ağaçların yaprakları güneşi adamakıllı örtse de, El uzakta güneşin huzmelerini görebiliyordu; açıklıklar olmalıydı bunlar.

Bu mekanı aydınlatan tek ışık, ağaçların arasında telaşsız ve amaçsızca gezinen, gezinirken de soluk mavi, yeşil, ya-

kut kırmızısı ya da altın rengi parlayan kürelerden geliyordu.

Ağaçların arasında gülüşüp çene çalan, süslü ipekler giymiş elfler ve her bir ışıklı kürenin altında asılı duran tepsilerde ince, uzun şişeler, tabak tabak leziz yiyecekler vardı. El bir bakışta istiridyeleri, mantarları, erik ve kayısı soslu orman kurtçuklarını tanıyabildi.

Hemen yanı başında, telaştan etekleri tutuşmuş görünen bir de elf duruyordu. Elminster'ın daha önce gördüğü bir elf; Naeryndam onu saraya götürdüğü vakit Taçlı'nın yanında duran Yüce Saray Büyücülerinden biri.

"Selamlar," dedi Elminster onun karşısında nezaketle eğilerek. "Lord Earynspieir, değil mi?"

Elf büyücüsü şimdi daha da şaşırmış ve telaşlanmıştı. Başıyla doğruladı, "Ben Earynspieir'im, insan efendi. İsmini anımsayamadığım için mazur gör beni, çünkü biraz endişeliyim: Taçlı nerede?"

Elminster ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum. Az önce, benim şu anda durduğum yerde miydi kendisi?"

Elf gözlerini kısarak başını aşağı yukarı salladı. "Öyleydi."

El de başıyla aynısını yaptı. "Öyleyse her şey olması gerektiği gibi. Onun yerine bu eğlenceye ben katılacağım."

Kaşları çatılıverdi Earynspieir'in. "Öyle mi? Peki buna kendin mi karar verdin genç efendi?"

"Hayır," diye kibarca cevapladı Elminster. "Diyarın emniyeti gerekçesiyle, buna benim yerime karar verildi. Ben de rıza gösterdim. Bu arada, adım Elminster'dir. Elminster Aumar, Athalantar Prensi... ve bildiğiniz gibi, Mystra'nın Seçilmişleri'ndenim."

Büyücü elfin dudakları gerildi. Bakışı Elminster'ın ke-

merine sıkıştırılmış büyülü sopaya ilişince dudakları daha da büzüldü, ancak bir şey demedi.

"Bakın Büyücü Lord, belki de bana karşı beslediğiniz duyguları bir an olsun bir kenara bırakabilirsiniz," diye mırıldandı Elminster, "o arada da bana nerede olduğumuzu ve bir elf eğlencesinde nelerin adetten sayıldığını söyleyebilirsiniz. Hiç kimseye saygısızlık etmek niyetinde değilim."

Earynspieir yan yan Elminster'ın gözlerine baktı, dudakları memnuniyetsizlikle büzüldü. Ardından, anlaşılan o ki kararını verdi.

"Pekala," dedi Elminster'ınki gibi yumuşak bir sesle. "Belki de türünüze karşı doğal tepkimin etkisinde gereğinden fazla kalmış olabilirim. Taçlı, hepimizin seni bizden – yani Âli Halk'tan– biri, uzak bir diyardan gelen ve insan suretine bürünmüş bir elf farz etmesinin daha kolay olacağını söyledi bana. Şimdi bunu deneyeceğim genç Elminster. Lütfen sabırlı ol, şu anda başka sebeplerden dolayı huzursuzum."

"Bana bunlardan bahsedebilir misiniz?" diye usulca sordu Elminster.

Elf ona ters ters baktı, sonra sertçe "Seninle dobra dobra konuşayım; duydum ki ırkınızın çok takdire şayan bulduğu bir alışkanlıkmış bu. Dahası, dedikodu yapacak boşboğaz Cormanthorluları tanıdığını hiç sanmıyorum; bu da şayet birilerini tanısaydın konuşamayacağım kadar serbest konuşmama imkan tanıyor şu anda," dedi.

Elminster başıyla onayladı. Büyücü elf, kulak misafirliği edecek kimse var mı diye etrafına bakındıktan sonra genç Prens'e döndü ve sözünü esirgemeden konuştu. "Taçlımızın senin hakkında verdiği karar pek itibar görmedi. Diyarda armathor unvanına sahip birçok kişi saraya gelip unvanlarını iade etti ve kılıcını Taçlı'nın önünde kırdı. Bu gece, burada

ve başka yerlerde onu görevinden azletmek, hatta canına kıymak ve seni sürek avında avlamak gibi nahoş şeyler açıkça konuşuluyor; tabii ki Taçlı aklını başına devşirmezse. Mevkiimi paylaştığım Yüce Saray Büyücüsü Ilimitar, diyarın köklü soylarını ziyarete çıktı ve henüz dönmedi. Başına ne geldiğini ya da ihanetteki payını, eğer varsa, bilmiyorum. Taçlı'nın en yakını ve sırdaşı olduğumu sanırdım, mamafih tek bir söz söylemeden, uyarıda bulumadan yanımdan kayboluyor ve sen ortaya çıkıp ketumca 'diyarın emniyetinden,' yani bugüne kadar bana emanet edildiğine inandığım bir şeyden bahsediyorsun. Taçlı'nın sana duyduğu güvene rağmen, benim gözümde bilinmeyen, ama muhtemelen büyük kudrete sahip, kendi ırkının tanrıçasıyla yakın münasebetleri bulunan bir insan büyücüsün ve emelin her ne olursa olsun, burada, kalbinde durduğun Cormanthor için büyük tehlike teşkil ediyorsun. Şimdi anlıyor musun sana karşı neden daha fazla nezaket sergileyemediğimi?"

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Elminster, "ve size karşı hiçbir husumet beslemiyorum Büyücü Lord. Bu şartlar altında başka nasıl davranabilirsiniz ki?"

"Kesinlikle," dedi Earynspieir tatmin olmuş bir sesle; adeta gülümsüyordu. "Görünen o ki ırkınız ve dolayısıyla da senin hakkında yanılmışım – insanların inceliklere, zarafete ve... şey... nasıl desem... başkalarının dertlerine ehemmiyet verebileceğini hiç bilmezdim. Bizim sizlere dair görüp duyduğumuz tek şey, ağaçları kesip duran baltalar ve en ufak sürtüşmede bile kınından çekiliveren sabırsız kılıçlar."

"Bazılarımızın politikanın en hızlı ve dolaysız yolunu tercih ettiği bir gerçektir," diye doğruladı Elminster gülerek. "Yine de size ve tüm Cormanthorlulara anımsatmalıyım ki her insanı bir tutmanın, kara elflere bakarak ay elflerine değer biçmekten veya bunun tersini yapmaktan farkı yoktur."

Yanındaki elf kaskatı kesildi, öfkeyle parladı gözleri. Yine de gözle görülür biçimde gevşedi ve küçük bir de kahkaha attı. "Altını çizdiğin nokta anlaşıldı insan efendi – lakin şunu hatırlatmalıyım ki Cormanthor halkı böyle pat diye söyleniveren sözlere alışık değildir ve benden daha az hoş karşılayabilir."

"Anlaşıldı," dedi El. "Özür dilerim. Birisi yaklaşıyor. Affedersiniz, iki kişi."

Earynspieir bu ani gelişmeyle irkilen El'e baktı, sonra genç insanın işaret ettiği elf çiftini görmek için döndü. Kolkola girmiş, ellerinde kadehleriyle şen şakrak yürüyorlardı, ancak yüzlerindeki şaşkın ifade, sırf dillerden düşmeyen bu insan armathorun beklenmedik ortaya çıkışı yüzünden oraya yöneldiklerini ortaya koyuyordu.

"Ah," dedi Earynspieir yavaşça, "alacakaranlığa, yani dansın ve şey... daha gayriciddi eğlencelerin başlamasına hala birkaç saat var. Birbirleriyle ya da Taçlı'yla açıkça konuşmayı arzu edenler, akşam için kendine yeni eş arayanlar, eğlenceye katılanların sayısının ve tüketilen şarap miktarının az olduğu bu saatleri seçerler genelde. İzninle, tanıştırma görevini ben üstleneyim."

Elf çifti Yüce Saray Büyücüsü'ne doğru yaklaşırken El, kibar prens havasına bürünüp başını hafifçe yana eğdi. Genç ve yakışıklı erkek elf Elminster'a öyle bir bakıyordu ki gören karşısında elbise giyip cümbüşe katılmış bir yaban domuzu var zannederdi. Ancak adamın koluna girmiş olan, nefes kesici güzellikteki, dantellere bürünmüş kız, elf büyücüsüne cazibeli bir şekilde gülüp "Hayırlı akşamlar, Saygıdeğer Lord. Şeyy, biz – yanınızda Taçlı'yı görmeyi umuyorduk. Acaba kendisi rahatsız mı?" diye sordu.

"Taçlı haşmetmeapları çok kısa bir süre önce diyarın mühim işlerini halletmek üzere çağrıldı. Onun yerine sizi en

yeni armathorumuzla tanıştırabilir miyim? Athalantar ülkesinden Prens Elminster."

Erkek elf ne Elminster'a diktiği gözlerini ayırdı, ne de bir şey söyledi. Hanımı ise huzursuzca tebessüm etti. "Beklenmedik –ve cüretimi mazur görün– alışılmadık bir zevk."

Kadın elini uzatmadı.

"Prens Elminster," dedi Yüce Saray Büyücüsü mırıldayarak, "Rewen Soyu'ndan Lord Quildar'la ve Shaeremae Soyu'ndan Leydi Aurae'yle tanışın. Tanışmanız ve ayrılmanız eş güzellikte olsun."

Elminster eğildi. "Müşerref oldum," dedi kiiradaki anılardan hatırladığı bir şekilde. İnsan konuşmayı sürdürdükçe, incelik dolu bu kadim elf sözleri karşısında üç elfin de gözleri hayretle büyüdü. "Arzum Cormanthor'un güzel halkını dost edinmektir, onları telaşlandırmak ya da bizar etmek değil. Benim gibi biri için bu güzel diyarın hem kendisi hem de halkı, ancak uzaktan saygı besleyebileceğimiz saygın hazineler kadar enfestir."

"Bu, sizin bir insan ordusunun eli kılıçlı casuslarının öncesi olmadığınız anlamına mı geliyor?" diye kükredi Lord Quildor, elini belindeki kılıcın zarif kakmalı gümüş kabzasına atıp.

"Evet, o kadarla da kalmıyor," diye yanıtladı Elminster tüm tatlılığıyla. "Ne geldiğim diyarın, ne de bildiğim ülkelerin insanları Cormanthor'u istila etmeyi, istenmediğimiz ve zarardan başka hiçbir şey veremeyeceğimiz yerlere zorla girip ticaret yapmayı amaçlıyor. Benim buradaki mevcudiyetim sinsice bir keşfin ya da istilanın kokusu sonradan çıkacak bir belirtisi değil, tümüyle şahsi bir meseledir. Hiçbir Cormanthorlu'nın benden çekinmesine ya da beni, siz Elf Halkı ve hünerleri karşısında huşu içinde kalmış yapayalnız bir insandan başka bir şey olarak görmesine gerek yok."

Qildor bey tekrar bir kaşını kaldırdı. "Düşüncesizce konuşmamı bağışlayın," dedi, "peki bir büyücünün bu sözlerinin doğruluğunu okumasına müsaade eder miydiniz?"

"Ederim ve edeceğim de," dedi El, gözlerini adamın bakışlarından kaçırmadan.

"Şayet durum buysa," dedi elf, "tanışmamızdan önce sizi sırf başkalarının boş sözlerine bakarak yanlış değerlendirmişim demektir. Yine de, Lord Elminster, bilmelisiniz ki Elf Halkı'nın çoğu gibi ben de insanlardan korkar, onlara karşı nefret beslerim. Sizlerden birini diyarımızın tam da kalbinde görmek, bizler için bir telaş ve tiksinti kaynağı. Sergileyeceğiniz hiçbir asaletin, söyleyebileceğiniz hiçbir latif sözün bunu değiştirebileceğini de sanmıyorum. Burada kendinize dikkat edin efendi. Başkaları bizim kadar kibar davranmayacaktır. Cormanthor'a hiç gelmemeniz, belki ikimiz için de daha iyi olurdu."

Sarı ipeklerin içinde ciddi görünen elf bir an sessiz kaldı, ardından yavaşça ekledi. "Keşke size daha tatlı sözler söyleyebilseydim insanoğlu. Ancak elimden gelmez. Çünkü içimde yok bu... ve ben, çoğu kimseden daha çok insan görmüşümdür."

Biraz da kederli bir tavırla selam verdi, sonra uzaklaştı. Soylu bir insan hanımınınki kadar uzun ve muhteşem saçları sırtına dökülüyordu ve aralarında yer yer mücevherler göz kırpıyordu. Konuşmayı bakışlarını yerden ayırmadan dinlemiş olan hanımı, başını gururla kaldırıp Elminster'le Yüce Saray Büyücüsü'ne ortak bir gülücük yolladı, ardından, "Lordumun söylediklerine katılıyorum. Kendinize dikkat edin beyler; ikiniz de," dedi.

Çift güvenli bir mesafeye çekilip kaçamak bakışlarını yanyana duran elfle insana tekrar çevirince, Elminster, Lord Earynspierir'in karşısına dikildi. "Cormanthor halkı sözlerin

sakınılmadan söylenmesine alışık değildir demiştiniz Lord?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Earynspieir yüzünü buruşturdu.

"Amacımın sizi yanıltmak olmadığına inanın Efendi Lord," diye yanıtladı. "Şurası muhakkak ki bir insan görmek Cormanthorlularda daha önce rastlamadığım bir açıksözlülük ruhu uyandırıyor."

"Güzel dediniz," diye katıldı ona El. "Ben de – kimdir bu gelenler?"

Ağaçların arasından iki elf hanımı onlara doğru süzülüyordu – hem de kelimenin tam manasıyla süzülüyorlardı, zira uzun çizmeli ayakları yerden santimetrelerce yüksekteydi. İkisi de elf ölçülerine göre uzun boyluydular; ince hatları ve çarpıcı güzellikteki bedenlerinin tek bir kıvrımını bile gizlemeyen uzun elbiseleri vardı. Eğlenceye katılanların arasından ilerlerlerken tüm başlar onlara döndü.

"Symrustar ve Amaranthae Auglamyr hanımefendiler, aynı zamanda kuzenler," diye mırıldandı Yüce Saray Büyücüsü ve El, Lord Earynspieir'in sesinde hiç de azımsanamayacak bir açlık duyduğunu sandı. Haksız da değildi adam.

Önden gelen kadın, El'in şehre varışından beri gördüğü onca dişi elfin arasında en etkileyici olanıydı. Neredeyse laciverte çalan saçları omuzlarından ve sırtından aşağı serbestçe dökülüyordu, sadece sağ kalçasının üzerinde gümüş bir kuşakla bağlanmıştı ve atların yere değmemesi için bağlanan kuyruklarını çağrıştırıyordu. Gözleri pırıl pırıl bir çelik mavisiydi; kadın yaklaştıkça yay gibi kara kaşların altından parlıyor, Elminster'a vaatler sunuyordu. Boynunda üzeri süssüz, siyah bir şerit vardı. Dudakları dolgun, hafifçe de somurtkandı. Büyücü elfin yanında duran insanı baştan aşağı süzerken dilini hiç sakınmadan gezdiriyordu dudaklarının üzerinde. Kan kırmızısı elbisesinin önü, düz karnına,

incecik beline ve göğüslerinin arasına yapıştırılmış mücevherlerden oluşan çokbaşlı ejderha desenini sergilemek üzere kesilmişti ve işveyle sergilediği kulak uçlarının biri altın tozlarıyla süslüydü. Can yakıcı bir güzelliğe sahipti ve bunun farkındaydı.

Kuzeniyse onunkinden çok daha az şeyi gözler önüne seren lacivert bir elbise giymişti, yine de elbisenin bir yanında kalçalarının üzerine kadar çıkan, kızın neredeyse kahverengi çıplak belinden aşağı dökülen altın zincirlerden ağı gösteren bir yırtmaç vardı. Bal rengi saçların, şaşırtıcı kahverengilikte gözlerin ve kuzgun saçlı kuzenininkinden çok daha tatlı bir gülümsemenin yanı sıra, Elminster'ın daha önce hiçbir elfte görmediği kadar esmer bir tene ve yuvarlak hatlara sahipti. Ama güneş, bir gece yıldızını nasıl parlaklığıyla geride bırakırsa, kuzeninin güzelliği de onu öyle gölgeliyordu.

"Şu öndeki Symrustar," diye mırıldandı Earynspieir. "Soyunun varisidir ve sizi uyarırım ki çok da tehlikelidir; onuru, onunla ne elde edebiliyorsa, odur."

"Sizin tercihiniz Leydi Amaranthae'dem yana, değil mi?" diye mırıldanarak yanıtladı Elminster.

Yüce Saray Büyücüsü, başını hızla çevirip hem saygı hem de sert bir uyarıyı barındıran gözlerini Elminster'a dikti. "Gözleriniz çoğu elf ihtiyarınınkilerden daha keskin genç Lord," diye tısladı hanımlar yaklaşırken.

Lord Earynspieir'i yanağından öpmek için öne eğilen ve saçını zarafetle geriye atan Leydi Symrustar, "Selam olsun," diye kedi gibi mırıldandı. "*Bilge ve yaşlı Lord*, misafirinizi sizden alıkoysak kırılmazsınız, değil mi? Ben –yani biz– insanoğlu hakkında bir şeyler öğrenmek için yanıp tutuşuyoruz ve bu eşine az rastlanır bir fırsat."

"Ben... hayır, elbette hayır, Leydim." Elf büyücüsü ge-

niş bir gülümseme takındı. "Hanımefendiler, size Athalantarlı Lord Elminster'i takdim edebilir miyim? Kendisi, ülkesinin bir prensi –ve duyduğunuzdan hiç şüphem yok ki– Cormanthor'un yeni armathoru."

Earynspieir, belirgin bir uyarının okunduğu gözlerini El'e çevirip devam etti. "Lord Elminster, sizi diyarımızın en güzel iki çiçeğiyle tanıştırmak büyük bir zevk: Leydi Symrustar, Auglamyr Soyu'nun varisi. Ve kuzeni, Leydi Amaranthae Auglamyr."

El yerlere kadar eğildi, Symrustar Hanım'ın parmak uçlarını öptü – kadının olumlu mırıltısına ve Amaranthae'nin elini tereddütle uzatışına bakılırsa, hiç de alışık olmadıkları bir hareketti bu.

"Hanımlar, bu şeref bana ait," dedi. "Fakat sırf benimle konuşmak için diyarların koruyucusunu terk etmek istemezsiniz eminim ki. Bende bilinmeyenin çekiciliği var, bu doğru; fakat itiraf etmeliyim ki içinizden yalnızca biri beni büyüledi ve Lordum Earynspieir'in nazik sözlerini ilk karşılaşmamızdan beri derinden takdir ettim; zat-ı alileri benden kat be kat daha iyi bir hatip."

Elminster böylesi bir açık sözlülükle konuşurken, Yüce Saray Büyücüsü'nün gözlerinden bir şey geçti; fakat Leydi Symrustar keyifle gülüp "Tabii ki ikimiz sohbet ederken Amaranthae de Cormanthor'un en kudretli büyücüsünün yakın ve nazik refakatinde olacaktır Lord Elminster," derken sesini çıkarmadı. "Kendisinin nitelikleri konusundaki tahmininiz son derece doğrudur ve yalnızca iki yüz söz konusuyken, yüz yüze ilişkilerde çok daha fazla yol kat edilebilir. Siz ve Amaranthae birbirinizle daha sonra vakit geçirebilirsiniz. Ne kadar da anlayışlısınız böyle! Gelin, gidelim hadi!"

Elminster, kadın parmaklarını kendininkilere dolarken,

yüzü hiçbir ifade içermeyen Yüce Saray Büyücüsü'ne ve kendisine hem derinden minnettarlık hem de kuzeni hakkında sessiz bir uyarıyla bakan Leydi Amaranthae'ye eğilerek kibar bir veda etmek üzere döndü; El ona her ikisi için de ikinci bir eğilme ve gülümseme ile teşekkür etti.

Leydi Symrustar, "Kuzenime vurulmuşa benziyorsunuz Lord Elminster," diye kulağına fısıldayınca, El hızla döndü ve bu elf kızına çok, ama çok dikkat etmesi gerektiğini aklının bir köşesine iyice yazdı.

Hem de çok dikkatli. El dönerken, kadın da ince bacağını onun etrafını saracak şekilde döndü ve göğüs göğüse geldiler. Elminster kendi göğsünün altında kadının simlerle süslenmiş göğüslerinin dimdik uçlarını ve dar pantolonuna hafifçe sürtünen ipekten farksız tenini hissetti. Bu bacakta siyah dantelli bir jartiyer ve dizinden yukarı tırmanan, siyah deriden, çivi topuklu bir çizme vardı.

"Kendimi böylesine önünüze attığı için üzgünüm Lordum," diyerek soludu kadın; özür dilemekten son derece uzak görünüyordu. "Korkarım insanların refakatine alışık değilim ve son derece... heyecanlandım."

"Karşı taraf alınmadığı sürece güzel Leydim," diyerek yavaşça cevapladı El, "özür dilemek gereksizdir." Eğlenceye çabucak bir gözattığında, kendilerine dönmüş bazı meraklı yüzler gördü, fakat hiç kimse onlara veya yakınlarına doğru gelmiyordu.

Bahçenin de aynı şekilde boş olup olmadığını görmek için ileriye baktı –öyle olduğundan adı gibi emindi neredeyse, bu hanım işini sağlama almıştı– ve "En azından iki ırkın erkeklerinin sizi ne kadar güzel bulduğunu bilmelisiniz" diye ekledi. "Fakat itiraf etmeliyim ki mükemmel zihinleri mükemmel vücutlardan daha cazip bulurum."

Leydi Symrustar onunla göz göze geldi. "Heyecandan

soluk soluğa kalmış numarasından vazgeçmemi mi dilersiniz Lord Elminster?" diye sordu alçak sesle. "Halkım erkeklerinin birçoğu eşlerinin gerçekten beyni olduğuna inanmaz bile."

Elminster bir kaşını kaldırdı. "Onlara aksini kanıtlamak için mi kıvrak zekanız eğlenceden eğlenceye koşuyor?"

Parıldayan gözleriyle güldü kadın. "Sen kazandın," diye kabullendi. "Sanırım bundan hoşlanacağım." Elminster'ı bahçede gezintiye çıkardı. Onu havada tutan büyü her ne idiyse ya tükenmiş ya da ortadan kalkmıştı, çünkü yürüyordu. Kalçalarını, Elminster'ın ağzını sulandıracak biçimde her bir adımında sallıyordu; El gözlerini onun gözlerinden ayırmamış ve gittikçe büyüyen, bilgiç bir ışık görmüştü. Kadın, insanoğlu üzerinde ne türden bir etkisinin olduğunun farkındaydı.

"İlk karşılaştığımızda doğruyu dile getirmiştim," dedi genç kadın, o harikulade saçlarını tekrar savurup yolundan çekerek. "İnsanlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Bana bu lütufta bulunur muydun? Sorularım bazen aptalca gelebilir kulağa."

"Rica ederim Leydim," diye mırıldandı El. Kadının saldırısının ne zaman ve ne şekilde gerçekleşeceğini merak ediyordu. Bahçenin gitgide daha vahşi ve boş kısımlarına yaklaştıklarında ve güneş ışığı solmaya yüz tuttuğundaysa Elminster onun sorgulayışındaki derinlik ve ilgisinin içten görünüşü karşısında şaşırmıştı.

Nihayet ilerdeki ağaçların arasında ayışığının soluk parıltısına geldiler. Elflerin Cormanthor'da, insanların Athalantar'da nasıl yaşadığından dem vuruyorlardı. Symrustar bu egzotik insanı, açıklığın merkezindeki dairevi havuzun etrafında kıvrılan bir taş banka getirmişti. Hoş ve ılık gece havasında beraberce otururlarken havuzun derin-

liklerinde yansıyan ışıklar yanıp sönüyor, parlak mehtap fildişinden parmaklarıyla Symrustar'ın pürüzsüz cildini okşuyordu.

Genç kadın gayet doğal ve yalın bir şekilde, sanki ayışığında bankta oturan her dişi elfin yaptığı bir şeymişçesine, Elminster'ın ellerini tuttu, kendi elbisesinin göğüs kısmındaki tel süslemelere götürdü. Titriyordu.

"Bana erkeklerden bahset," diye fısıldadı. Artık koca koca açılmış ve daha bir koyu görünüyordu gözleri. "Bana... onların nasıl seviştiklerini anlat."

Aklına bir hatıra gelince Elminster az daha gülümsüyordu. Ulu Orman'da, bir büyücünün kayıp mezarında bir kütüphane, burada da adı olmayan garip mi garip bir kitap vardı. Bu, isimsiz bir yarı elf kolcunun uzun zaman önce düşüncelerini ve yaptıklarını aktardığı, Myrjala'nın da Elminster'a elflerin büyüye bakışını göstermek üzere okuttuğu bir günlüktü. Elf kadınlarına zevk vermek konusunda, elflerin avuçlarında ve kulak uçlarında kibarca dil gezdirme yönteminden bahsediliyordu.

El bir elini kızın götürdüğü yerden aldı, parmaklarını onun göbeğinden aşağı kaydırdı, derken kızın bileğini kavradı.

"Açlıkla," diye yanıtladı ve kızın elinin ayasını yaladı.

Symrustar yutkundu; artık zangır zangır titriyordu. Elminster eski bir alışkanlıkla başını uzatıp bakan var mı diye çevrede göz gezdirdi.

Ayışığı, somurtkan ve öfkeli bir elfin yüzünden geri yansıdı. Ağaçların arasında bir erkek vardı. El, diğer elini de kaydırarak kurtardı. Bir diğer elf de şu taraftaydı. Bir tane daha. Sessizce daralan bir çemberin ortasında oturmuşlardı anlaşılan.

"Ne oldu, Lord Elminster?" diye sordu Leydi Symrustar; sesi neredeyse öfkeliydi. "Size itici mi geldim yoksa?"

"Leydim," diye yanıtladı El, "saldırıya uğramak üzereyiz." Elini belindeki sopaya götürdü, ancak elf ayağa kalktı, süratli ve akıcı bir hareketle dönüp ağaçlara bakıverdi.

"Şimdi sessizce üzerimize atılacaklar," dedi kadın serinkanlılıkla. "Bana tutunursan ikimizi de buradan götürürüm!"

Elminster bir kolunu onun beline doladı, çömeldi ve sihirli sopayı çekip hazırlandı. Kıvrak bedenler ağaçların ardından sıçrarken kız bir şeyler mırıldandı ve Elminster'ın arkasından, ona fark ettirmeden bir şey yaptı. Göz açıp kapayana dek sırra kadem basmışlardı.

Elf savaşçıları yuvarlanıp sıçradılar, hayal kırıklığı içinde hırlayarak, kılıçlarıyla artık bomboş olan havayı kestiler.

"Bu da nesi?" diye tısladı biri, az önce iki kişinin sarmaş dolaş olduğu bankın üzerine eğilip. Taşın üzerinde küçük bir obsidyen heykelcik vardı ve hafifçe sallanıyordu. Heykel Symrustar Auglamyr'in şeklindeydi, elleri iki yanındaydı ve iplerle sarılmıştı. İhtiyatlı bir parmak heykeli yokladı ve adeta birinin vücut ısısıyla, hala ılık olduğunu keşfetti.

"İnsan!" diye tısladı elflerden biri ve kılıcını, heykeli kırmak üzere kaldırdı. "Kızı avucunun içine almak için kara büyüye başvurmuş!"

"Bekle – sakın yok etme onu! Bu açık bir kanıt!"

"Kime göstereceğiz peki o kanıtı?" diye öfkeyle payladı onu bir diğer elf. "Taçlı'ya mı? Bu insan denilen engerek yılanını bağrımıza basan da o zaten, unuttunuz mu?"

"Doğru!" dedi ilk elf. İki kılıç birden parladı ve küçük obsidyen parçasını öyle ustalıklı kestiler ki kılıçların bir teki bile taş banka dokunmadı.

Bir patlama, bankı, havuzu ve kaldırım taşlarını param-

parça etti; elflerin kafaları ve vücut parçaları ağaçların arasına yağmur gibi yağdı.

* * * * *

Elminster yavaşça doğruldu. Etraflarındaki bahçe yerini ayışığının yıkadığı yuvarlak bir yatağa ve onu çepeçevre saran bir ağaç çemberine bırakmıştı. Uzaklarda, ağaç dalları arasında ışıklar oynaşıyordu oynaşmasına; ne var ki yakınlarda ne bir bina vardı ne de gözetleyen elfler.

"Burada yapayalnızız, Elminster," dedi Leydi Symrustar yumuşak bir sesle. "O kıskanç erkekler bizi buraya kadar izleyemezler ve tılsımlarım meraklı gözleri aile bahçesinin bu kısmından uzak tutar. Dahası, yatağıma ne getirdiğim tümüyle benim meselemdir."

Ona dönen kızın gözleri parladı. Her nasılsa elbisesi dizlerine kadar inmiş, kızın çırılçıplak vücudunu ayın ışığında bırakmıştı.

Elminster az daha tekrar gülecekti. Kıza değil; kız öylesine güzeldi ki Elminster kendini güçlükle zaptediyordu. Onun güldüğü, kendi garip kafasıydı. Zihni ona kızın harika omuzları var, deyip duruyordu heyecanla.

Ne güzel, dedi zihnine ve tüm düşünceleri bir yana bıraktı.

Kız, yerde bir ipek birikintisi halinde yatan elbisesinden kurtulup ona adım attı. Hareket ettikçe ayışığında mücevherleri parıldıyordu.

Elminster'ın önüne kadar süzülüp durdu. Elminster onu önce gözlerinden öptü, sonra çenesinden. Ancak kızın dudaklarına ulaşmaya çalıştığında iki parmak ona engel oldu. "Dudaklarımı sona bırak," dedi kız parmaklarının arkasından. "Elfler için en özeli orasıdır."

Elminster bir şey demeden onayladı ve başını kızın ku-

laklarına götürdü. Kızın kollarında titreyişine, inleyişine, ayaklarını yere vuruşuna bakılırsa, kitapta anlatılanlar doğru çıkmıştı.

Kızın kulaklarını kibarca, alay edercesine acelesizce yaladı. İnsanın aklını başından alan, baharatlı bir tadı vardı. El işe koyulup dilini kulaklarına sokmaya başladıkça kız inliyordu. Symrustar'ın tırnakları Elminster'ın sırtını tırmalıyor, gömleğin altından kan çıkmasına sebep oluyordu.

"Elminster," diye fısıldadı kız, sonra onun adını bir kez daha söyledi, sanki kutsal bir şey zikredercesine dilinin ucunda yuvarlıyordu. "Uzak bir diyarın Prensi," diye ekledi aceleyle yükselen bir sesle, "bana insanoğlunun aşkını göster."

Kızın açılmış saçları etraflarını sarmıştı, bukleler onun sözsüz emirleriyle harekete geçmiş, Elminster'ın elbisesini düzinelerce sabırsız ve küçük el gibi yırtmaya başlamışlardı. Elminster'ın yakası bağrı açıldığında, birbirlerinin etrafında dönerek yatağa doğru gidiyorlardı.

Ansızın Symrustar tekrar inledi, "Dayanamıyorum artık. Dudaklarımdan öp beni – Elminster, dudaklarımı öp!"

Önce dudakları buluştu, ardından dilleri. Ve El, beklediği saldırıyla yüzleşti.

Bir büyünün parlak kıvılcımları zihninde geziniyor gibiydi ve bunların ardında da kızın iradesi vardı. Symrustar onu, bedeniyle ve zihniyle elde etmeyi, kuklası yapmayı umuyordu. Bunu yaparken de onun hatıraları arasında gezinerek öğrenebildiği her şeyi öğrenecekti... özellikle de insanların büyülerini. El, kızın ortalığın altını üstüne getirip karıştırmasına izin verdi ve onun açık, çıplak düşüncelerinde istediği şeyleri okudu.

Tanrılar aşkına, nasıl da merhametsiz, kötücül bir varlık-

tı bu kadın. El, onun hazırladığı küçük obsidyen heykeli ve olanlardan nasıl sorumlu tutulacağını gördü. Kızın buklelerinin kıvrıla kıvrıla boynuna doğru yol aldığını ve El kıza karşı bir silah kullanmaya yeltenirse boğazına sarılacaklarını gördü. Kızın saraydaki elfleri tuzağa düşürme entrikalarını gördü, Taçlı'dan tut da Symrustar'ın can düşmanı ve makamının talibi olan Elandorr Waelvor'a ve Yüce Saray Büyücüsü Earynspieir'e kadar. Diğer saray büyücüsü zaten kızın oyuncağı olmuştu; ele geçirilmiş, yönlendirilmiş ve kızın bizzat karşısına dikilemeyeceği birine saldırmaya yollanmıştı: Srinshee'ye!

Elminster az daha kendini tutamayıp kıza saldıracaktı. Basit bir büyüyle onun boynunu bir dal gibi kırabileceğini biliyordu, saçlar olsun ya da olmasın. Ama bunu yapmak yerine öfkesinin parlak fişeğine binip kızın zihnini demirden bir mengeneye aldı, kız şok ve dehşet içinde sessizce haykırana değin sıkıştırdı onu. Kızın, onun hatıralarına bakmasını vahşi bir aceleyle engelleyip onu kör ve afallamış vaziyette bıraktı ve buklelerin ustaca elinden almaya çalıştığı asanın gücüne erişti; daha önce üzerinde Srinshee'nin kullandığı beden değiştirme büyüsünü kopyaladı.

Sonra kızın zihnine yüklendi, kızdan geriye kalan tüm denetimi ve kararlılığı yıkıp geçti; onun çevirdiği dolapları, anılarını ve düşüncelerini, dokunan herkesin önüne serilecek hale getirdi. El kızı tekrar şehvetin doruğuna, ihtiyaçla yanıp tutuştuğu noktaya taşıdı. Sonra büyüyü uygulayıp Elandorr Waelvor'un elinde kadehle durduğu, eğlencenin orta yerine götürdü kendini. Elfi o odaya yere geri götürdüğü gibi Symrustar'ın kollarına attı; kız dudaklarını ve Elandorr'u da içeren entrikalarla dolu zihnini, planlarını adama açtı.

Elminster son anda çırılçıplak ve yatağından iki adım mesafede duran kızın telaşlı gözlerinin Elandorr'a şaşkınlıkla baktığını gördü; kız karşısındakinin kim olduğunu anla-

mış, adamın onun zihninde nelere şahit olduğunu fark etmişti. İki elf de dehşetle kaskatı kesilir ve inlerken ağızları ve zihinleri birleşti, birbirlerine açıldı. Elminster o anda teması kesti.

Elandorr'un durduğu yerde, yumuşak bir ışıkla aydınlanan bir yerde, paniğe düşmüş elflerin ortasında dikilmiş duruyordu. Kol ve bacaklarına bağladıkları ziller dışında çıplak olan diğer elflerse başlarının üstünde küçük kahkahalar savurarak uçuşuyorlardı. Üzeri süslü elbiseler giymiş ve diyarın kötüye gidişi hakkında atıp tutan bir grup bıkkın ve bezgin elfin arasında duran tepsilerden yukarıya hevesli arılar gibi uçuyordu şarap kadehleri. Ta ki Elminster aniden aralarında belirene kadar.

"Mythanthar'ın hepimizi koruyacak mythallara dair delice fikirlerini anımsıyor musunuz? Alın işte, şimdi–"

"Benim gençliğimde biz böyle düşüncesizce–"

"İyi de, kadın ne umuyormuş ki zaten? Diyarın her genç armathoru–"

Sanki orada bulunan herkesin gırtlağı bir kılıcın aynı darbesiyle kesilmişçesine bir sessizlik çöktü ve tüm gözler ortalarında beliriveren uzun boylu figüre döndü.

El de onlara baktı. Üstü başı darmadağın, elinde asa taşıyan bir erkek insan görüyordu elfler. Nefes nefese soluyordu ve Symrustar'ın ısırdığı yerde, dudağından kan akıyordu.

Onu tanıyan, öfke ve şaşkınlık dolu elfler gözlerini dikmiş bakıyorlardı. "Ne yaptın Elandorr'a?"

"Elandorr'u öldürmüş!"

"Onu paramparça etmiş, geride hiçbir şey kalmamış – tıpkı Arandron'a, Inchel'e ve havuzdaki diğerlerine de yaptığı gibi!"

"Hepiniz tetikte olun! Cani insan aramızda!"

"Öldürün onu! Öldürün, başkalarının da canını almadan!"

"Waelvor Soyu'nun şerefi adına!"

"Gebertin şu insan köpeğini!"

Herkes belindeki kılıçlar ışıltıyla çekildi ya da büyü ışıkları altında uzaktaki kınlardan, odalardan çağrıldı. El fırıldak gibi döndü ve gür bir sesle avazı çıktığınca bağırdı. "Elandorr yaşıyor. Onu, havuz başında herkesi öldüren kadın katille yüzleşmeye gönderdim!"

Kılıcı elinde parlayan bir elf, "Şu insanın dediğine de bakın hele!" dedi. "Böyle bir iddiaya kanmamızı beklediğine göre, biz Elf Halkı'nı budala yerine koyuyor herhalde!"

"Ben masumum," diye kükredi ve asayı harekete geçirdi Elminster. Parlak alevlerden bir çember etrafını sardı, kılıçları bir yana, tutanları diğer yana savurdu.

"Elindeki bir saray asası! Hırsız!"

"Onu almak için büyücülerden birinin canına kıydı herhalde! Gebertin şu insanı!"

El çaresizlik içinde omuz silkti, yapabileceği tek büyüyü yaptı ve fırlatılmış yarım düzine kılıcın durduğu yere saplanmasına ramak kala gözden kayboldu.

Ani sessizlikte, daha hüsran dolu homurtular başlamadan, yaşlı bir elfin "Benim zamanımda, gençler, biz kılıcımızı çekmeden önce yargılama yapardık! Basit bir zihinteması gerçekleri açığa çıkarabilir! Eğer adam suçluysa, kılıçlar o zaman çekilir!" dediği olanca berraklığıyla duyuldu.

"Kes sesini baba," diye azarladı bir başka ses. "Eskilerde neyin nasıl yapıldığını, nasıl yapılması gerektiğini çok duyduk biz. Anlamıyor musun bu insanın suçlu olduğunu?"

"Ivran Selorn," dedi bir diğer ihtiyarın sesi, öfkeyle, "atalarınla böyle konuşacağın günü de görecekmişim demek! Utanmıyor musun bu yaptığından?"

Neredeyse vahşice "Hayır," dedi Ivran ve kılıcını havaya kaldırdı. Büyülü bir ışıkla parıldayan kılıcın ucu bir kumaş parçasına saplıydı. "İnsan elimizde artık," dedi ve herkesin görebilmesi için kılıcı iyice kaldırdı. "Bu elimizde oldukça, büyüm onu takip edebilir. Şafak sökmeden onu avlarız."

- ON BİR -
İNSAN AVI

Hiçbir hayvanı avlamak, avlandığının farkında olan bir insanı avlamaktan daha tehlikeli değildir. Biri dışında: avlandığının farkında olan büyücü bir insan.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

Kendini mutlak bir karanlıkta dururken buldu, fakat her nasılsa bu *düzgün kokan* bir karanlıktı. Rutubetliydi ve açık bir alandaydı. El, zihniyle birşey yaptı ve elindeki asasından, gözü rahatsız etmeyen yeşil bir parlaklık çiçeklendi.

Dlardrageth Şatosu'nun kalbindeki oda boştu. Onun ve Srinshee'nin orada bulunduğunu gösterecek tek şey, yerdeki çatlamış ve erimiş molozlardı. Bir fırsatını yakalarsa Leydi Oluevaera'ya bundan bahsedecekti. Kadın, Taçlı'yı başka bir yere götürmüştü.

Karanlığın içinde, başının üzerinde bir şey parıldadı ve inleyerek yavaşça odanın diğer ucuna doğru dalış yaptı. El gülümsedi. Merhaba hayaletler.

Asanın ışığını büyüyü işaretleyen mor-beyaz parıltıya dönüştürdü. İşte! Oraya bırakmıştı Srinshee!

El'in büyü kitabı, üç kat büyülü küreyle sarmalanmış ve görünmez bir halde, bir duvara doğru, onun erişebileceği

kadar alçakta asılı duruyordu. El gülümsedi, en dıştaki küreye dokunurken yüksek sesle "Oluevaera" dedi ve küre sessizce eridi. İkinci küre avucuna inince Srinshee'nin asıl adını tekrar telaffuz etti, sonra üçüncü kez yaptı bunu. Son küre de çözülüp kaybolunca kitap eline düştü.

El asanın ışığını yine yeşile dönüştürdü, kolu yettiğince uzanıp asayı duvardaki iki taşın arasına sıkıştırdı ve aydınlığının altına oturup büyülerini çalışmaya koyuldu. Eğer Cormanthor'un kana susamış her genci peşine düşecekse, tekmil büyülerinin emrine amade olması daha iyiydi.

* * * * *

"Havadisler gitgide kötüleşiyor Saygıdeğer Lord." Uldreiyn Starym ciddi bir sesle konuşmuştu.

Lord Eltargrim başını kaldırdı. "Daha kötüsü nasıl olabilir?" diye sordu sessizce. Önümde altmış üç kılıç kırıldı bugün." Dudakları, çarpık bir gülümsemenin belirtileriyle gerildi. "O da şu ana kadar haberdar olduğum."

Starym Soyu'nun iri yarı kıdemli başbüyücüsü, seyrelmiş ak saçlarının arasında bezgince gezdirdi elini ve yanıt verdi. "Aziz Yer'den gelen bilgiler doğruysa, insan armathor orada ölümcül büyüler kullanmış, Narn Havuzu'nu mahveden ve orada toplanmış bulunan en az bir düzine genç lordun ve savaşçının hayatına malolan bir infilaka sebep olmuş. Dahası, Leydi Symrustar ve Lord Elandorr kayıpmış ve Waelvor Soyu'nun varisi, daha sohbetinin ortasında büyülerle kaçırılmış, yerinde insanoğlu belirivermiş. Bir saray asası taşıyor ve masumiyetinde ısrar ediyormuş. Eğlenceye iştirak edenlerden birkaçı kılıç zoruna başvurunca kendini uzaklara nakletmiş. An itibariyle bulunduğu yeri bilen yok, ancak savaşçıların bazıları büyüyle izini sürüyorlar."

Masanın etrafındaki gölgelerden açık renk saçlı bir baş

hızla yükseldi, gözleri ateş saçıyordu. "Kuzenim Lord Elminster'le birlikteydi. Bizden ayrılıp beraberce gezintiye çıkmışlardı."

"Sakin ol," dedi Yüce Saray Büyücüsü Amaranthae'nin yanı başından. Elini, teskin etmek için kızın koluna koydu. "Pekala bu badireler başlamadan evvel de ayrılmış olabilirler."

"Symma'yı tanırım ben," dedi kız ona dönüp. "Onun planı, şey..." Yüzü al al olan kız dudağını ısırdı, bakışlarını kaçırdı.

"İnsan efendiyi Auglamyr bahçelerinin hususi bir alanındaki yatağına atmak mıydı?" diye sakince sordu Srinshee. Amaranthae gerilince, minyon sihirbaz kibarca ekledi, "Sakın utanmış numarası yapma, kızım. Cormanthor'un yarısı Symrustar'ın kariyerinden haberdar."

"Symrustar'ın büyüsünün gücü hakkında da bir şeyler biliyoruz," dedi Naeryndam Alastrarra düşünceli bir şekilde. "Aslında, bizim bilmemizi istediğinden veya bildiğimizden şüphelendiğinden çok daha fazlasını. Symrustar'ın çardağındaysalar ve onun orada elinin altında bulundurabileceği büyüler göz önüne alınırsa, insan lordun ona zarar verecek büyüsü olduğundan şüphe ederim. Eğer bu genç ve ateşli beyinlerin başlattığı sürek avı onlara ulaşırsa, avcılar av olabilirler."

Amaranthae kanı dudaklarından çekilmiş şekilde, başını yaşlı büyücüye döndürdü. "Siz yaşlılar her şeyi bilir misiniz?"

"Bizleri eğlendirecek kadarını," dedi Srinshee ifadesizce ve Uldreiyn Starym de başıyla doğruladı.

"Genç ve zinde olanların sıkça düştükleri bir hatadır bu," diye konuştu Uldreiyn masaya doğru. "Yaşlıların görmeyi, düşünmeyi veya bazı şeyleri hatırlamayı unuttuklarını düşü-

nürler. Çünkü bizim gerçekten de unuttuğumuz bir şey var; o da gençleri bize saygı duymaları için adamakıllı ve sıkça korkutmak."

Leydi Amaranthae yüksek sesle inledi; endişeli ve perişandı. "Symma ölmüş olabilir," diye fısıldadı. Yüce Saray Büyücüsü, onu kolları arasına alıp "Şimdi bizzat görmek için bahçeye gideceğiz," dedi onu avutmadan bir an önce.

Amaranthae karşı çıktı, "Eğer zarar görmemişse, bizim davetsiz ziyaretimiz onu küplere bindirecektir".

Taçlı başını kaldırdı. "Ona emniyetinin kontrol edilmesini size Taçlı'nın buyurduğunu söyleyin ve bırakın öfkesi bana gelsin." Biraz da hüzünle gülümsedi ve ekledi, "Feryatlar koparan şikayetçilerin kalabalığında kaybolacaktır burada..."

Lord Earynspieir ayağa kalkıp kederli Leydi Auglamyr'i geçirirken, yaşlı hükümdara gözleriyle sessizce teşekkür etti.

Lord Starym ağırbaşlılıkla konuştu. "İnsanoğlunun aramızda işlediği cinayetler –ya da çoğu Cormanthorlu'nun ona atfettiği ve şu anda bizi aynı sorunla yüzleştiren suçlar– şehri diğer ırklara açma planınızı tehlikeye atıyor Saygıdeğer Lord. Kız kardeşim Ildilyntra'nın bu Açılış'a karşı ne kadar derinden karşı çıktığını herkesten çok siz biliyorsunuz Lordum. Biz, Starym Soyu buna hala muhalefet ediyoruz. Tüm tanrılarımız adına size yalvarıyorum; bizi buna zorlamayın."

"Lord Uldreiyn, önerilerine saygım sonsuz," dedi Taçlı yumuşak bir sesle, "her zaman olduğu gibi. Soyunun kıdemli başbüyücüsü ve tekmil Faerûn'un en kudretli sihirbazlarından birisin. Yine de bu, seni büyüleri her geçen gün güçlenen açgözlü insanların kaynaşan gücüne karşı duracak kadar kudretli kılar mı? Ben hala insanoğluyla kendi şartla-

rımızla başa çıkmamız gerektiğini, yoksa bir asır içinde kapımıza yüklenen insanlar tarafından katledileceğimizi düşünüyorum ve senin de bu konuda düşünüp taşınmanı istiyorum; ola ki başka bir sonuca varırsın."

"Bunu düşüneceğim," dedi Starym başbüyücüsü başını eğerek, "bir kez daha. Daha önce de düşünüp sizinle aynı sonuca varmamış olsam da. Bir Taçlı yanılıyor olamaz mı?"

"Tabii ki yanılıyor olabilirim," dedi Eltargrim bir iç çekişle. "Bundan önceleri de birçok kez yanıldım. Yine de ormanımız dışındaki dünya hakkında –elbette bu genç insan hariç– diğer tüm Cormanthorlulardan daha çok şey biliyorum. Bizim gençlerimizin masal deyip geçeceği, ancak en yaşını başını almış Cormanthorlu'yu bile telaşa verecek güçler gördüm. Şu geçtiğimiz birkaç ay zarfında 'İnsanlar bunu asla yapamaz ki!' dendiğini o kadar çok işittim ki. İnsanları ne sanıyorlar? Taş parçası falan mı? Zaman zaman insanlar büyücü panayırı dedikleri bir şey tertip ederler–"

"Büyü mü satıyorlar? Pazar gibi bir yer mi yani?" Starym'in dudakları horgörüyle, kuşkuyla kıvrılmıştı.

"Daha ziyade, çok sayıda büyücünün katıldığı bir soy toplantısını andırıyor: insanlar, gnomlar, elf kırmaları ve bizim diyarımızın dışından gelen elfler," diye açıklama getirdi Taçlı. "Bununla birlikte, bazı parşömenlerin ve nadir büyü bileşenlerinin el değiştirdiğine de inanıyorum. Sadede gelelim: Uzak diyarları gezen bir savaşçı olarak ziyaret ettiğim son büyücü panayırında, düelloya tutuşan bir çift büyücü insan gördüm. Birbirlerine fırlattıkları büyüler bizim Yüce büyülerimizin yanında çok aşağı kalıyordu; orası doğru. Ancak şurası da var ki Cormanthor'un nice sihirbazını huşuda bırakır ve utandırırdı da! Bu yüzden, insanları hafife almak daima bir hatadır."

"Hiç şüphem yok ki tüm Alastrarra Soyu bu konuda size

destek verecektir," diye söze karıştı Naeryndam. "Elminster denen insan, kiirayı varisimizin şu ana kadar yapabildiğinden daha ustaca taşıdı. Ornthalas'ı kötülemek değil niyetim, eminim ki kendisinden önce Iymbryl'in yaptığı gibi, o da büyüdükçe taşa söz geçirmeyi öğrenecek... demek istediğim, insanoğlu bunu hemen yapabilecek beceridydi."

"Şayet tüm bu ölüm haberleri doğruysa, gereğinden fazla becerikli," diye mırıldandı Uldreiyn. "Pekala, anlaşmazlığımıza devam –"

Masanın üstü ansızın kıvılcımlı bir ışıkla aydınlandı ve buna bir borunun uzaktan gelen davetkar notaları eşlik etti. Lord Starym eğilip masaya baktı.

"Habercim yaklaşıyor," diye açıkladı Taçlı. "Koruyucu büyüler harekete geçirilmişken yaklaştığında kadın böyle bir uyarı veriyor."

Starym başbüyücüsünün kaşları çatıldı. "Kadın mı?" diye sordu. "Ama–"

Odanın kapısı kendiliğinden açıldı, içeriye bir girdap gibi dönen soluk yeşil-beyaz alevlerden bir bulut girdi. Bulut yükseldi, Lord Uldreiyn'in bakışları altında inceldi, hızla küçüldü, titreşerek söndü ve alacalı gri pelerin kuşanmış, miğferli bir elf hanımı çıktı ortasından. "Selam olsun yüce Taçlı," dedi kadın.

"Havadisler nedir Haberci Hanım?"

"Echorn Soyu'nun varisi, Druindar Kayası'nın zirvesinde ölü bulundu. Büyü savaşında öldürüldüğü sanılıyor," dedi haberci ağırbaşlı bir sesle. "Echorn Soyu, intikam almalarına izin vermeniz için yalvarıyor."

Taçlı'nın dudakları gerildi. "Kimden?"

"İnsan armathor Athalantarlı Elminster'den; Delmuth Echorn'un katili."

Taçlı masaya indiriverdi elini. "O tek başına bir insan, büyülü bir kasırga falan değil ki! Nasıl hem Aziz Yer'de hem de şehir dışında can alıyor olabilir?"

"Belki de," diye konuştu Lord Uldreiyn masaya doğru, "bir insan olduğu için bunu hemen yapabilecek beceriye sahiptir."

Naeryndam Alastrarra, Uldreiyn'e tiksintiyle bakarken Srinshee konuştu ve hepsini şaşırttı. "Delmuth'un ölümü kendi büyülerinden oldu. Ben kavgayı uzaktan tetkik büyüsüyle izledim; Elminster'i kandırarak çalışmalarından uzaklaştırdı ve onu öldürmeye kalkıştı. İnsan da Delmuth'un saldırılarını ona geri döndüren bir büyüyle karşılık verdi. Bunu bilen Echorn, büyüden korunma örtüsüne güvenme gafletinde bulundu ve saldırısını sürdürdü. Elminster ona barış yapmaları için yalvardıysa da, bu isteği geri çevrildi. Öcü alınacak bir cürüm yok: Delmuth, kendi entrikası içinde, kendi fırlattığı bir büyüyle öldü."

"Yani bir insan, diyarın en eski soylarından birinin varisini yardım almadan yenilgiye mi uğrattı?" Uldreiyn Starym düpedüz şoke olmuştu. İnanamayarak Srinshee'ye baktı, fakat kadın sadece omuzlarını silkince, başını iki salladı ve sonunda konuştu. "İşte size insanların girişini durdurmak için bir sebep daha."

Haberci, "Echorn Soyu'na ne cevap götürmeliyim?" diye sordu.

"Delmuth'un kendi ölümünden mesul olduğunu," diye yanıtladı Taçlı. "Ve bunun, diyarın kıdemli bir başbüyücüsü tarafından tasdik edildiğini. Ancak bundan ötesini bizzat kendim soruşturacağım."

Haberci Hanım tek dizinin üstüne çöktü, fırıldayan ateşlerini bir kez daha üstüne çağırdı ve gitti.

Lord Uldreiyn "Bu Elminster'ın beyni, yakaladığınızda

yapacağınız tüm gerçek tetkik büyülerinden dolayı balmumu gibi eriyecek herhalde," tespitinde bulundu.

Naeryndam cevapladı: "Eğer delikanlılar ondan geriye bir şeyler yapılabilecek kadarını bırakırlarsa."

Starym gülümsedi ve omzunu silkti. "Ne zaman bir Haberci Hanım aldınız işe?" diye sordu Taçlı'ya, "Cormanthor'un habercisinin Mlartlar olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi de," dedi Taçlı esefle, "ta ki Taçlısından daha iyi bir kılıç ustası olduğu fikrine kapılana dek. Benim Açılış tasarıma karşı olan bir tek sizin soyunuz değil, Lord Starym."

Ulderyn sessizce "Öyleyse kadını nereden buldunuz?" diye sordu. "Beni mazur görün, ama bu mevki daima diyarın önde gelen ailelerine mensup kişilerce işgal edilmiştir."

"Cormanthor'un habercisi," diye konuştu Srinshee, Uldereiyn'in masanın üzerindeki en gözde yerine doğru, "Taçlı'ya had safhada sadık olmalıdır – anlaşılan o ki, kendilerini diyarın büyüğü sayan üç soyda günümüzde rastlanması neredeyse imkansız bir özellik bu."

Rengi atan Lord Starym yumuşak bir sesle "Bu lafınız bana dokundu," dedi.

Srinshee kararlılıkla "Âli Halk'tan üç kişiye teklif götürüldü," dedi. "İkisi geri çevirdi, hatta biri çok kaba bir tavırla. Üçüncü kişi Lordum, sizin soyunuzdan Glarald idi. Kabul etti ve sınandı. Zihninde ne bulduğumuz onunla bizim aramızdadır, fakat öğrendiğimizi anladığı anda bana ve Lord Earynspieir'e büyülerle saldırmaya kalktı."

"Glarald mı?" Uldreiyn Starym'in sesi inanmazlıkla dolu ve tatsızdı.

"Evet Uldreiyn: O güler yüzlü Glarald. Başta bizi nasıl

yenmeyi ve aldatmayı düşündü biliyor musun? Felaern Starym'in kabrindeki yasak tılsımlardan birini aldı ve onu, yalnızca değneklere ve asalara değil, zihinlere de uzaktan hükmedebilecek şekilde değiştirdi. Tıpkı sizin kendi fırtına asanız gibi; korkarım ki kavgamız sırasında o da yok edildi. Peki, kimlerin zihnine hükmetti dersiniz? İki tekboynuzun ve Dree Soyu'ndan genç bir kadın sihirbazın zihnine."

Lord Starym'in yüzü şimdi kül gibiydi. "Ben –ben inanamıyorum olanlara... sevgilisi Alais'e mi?"

"Kadına karşı hislerinin o kadar derin olduğundan şüpheliyim," dedi Srinshee duygusuzca, "fakat onunla bir kan büyüsü –tabii bu da yasaklanmış büyülerden bir diğeri– yapacak kadar uzun süre oynaşmış ve böylelikle onu kendi isteği doğrultusunda büyü yapmasını sağlayacak şekilde boyunduruğuna almış. Aubaudameira Dree veya onu çağırdığınız adıyla 'Alais', soruşturmamız sırasında Lord Earynspieir'e saldırdı."

Starymlerin başı, şaşkınlıkla, inanamayarak başını iki yana salladı. Taçlı ve Naeryndam, sihirbaz kadının sözlerini başlarıyla sessizce onayladılar.

"Alais'in büyüleri güçlüydü," diye devam etti Srinshee. "Yüce Saray Büyücümüz hayatını benim büyüme borçlu, tıpkı Glarald gibi. Çünkü onun boyunduruğundan kurtulduktan sonra Alais de Glarald'a karşı pek kibar değildi. Onun boyunduruğunu tekboynuzlar kırdı; büyülerim onu sarsınca, hayvanların huzursuz doğasına daha fazla hükmedemedi ve tüm bağı koptu. Böylelikle de Taçlı yeni bir Haberci Hanım kazanmış oldu."

"O Alais miydi?" diye soludu Lord Uldreiyn, başını iki yana sallayıp Haberci'nin ayrıldığı kapıya bakarak. "Fakat o çok daha –şeyy..."

Srinshee "Haberci Hanımımıza göre daha mı yuvarlak

hatlıydı?" diye onun sorusunu tamamladı hemen. "Gerçekten de öyleydi. Onu gördüğünüzde zaten esaret altındaydı ve vücudunu Glarald'ın zevklerini tatmin etmek için değiştirmeye zorlanmıştı."

Starym Lordu gözlerini kapattı ve bu kem haberleri iradesiyle uzaklaştırmak istermişçesine, başını tekrar iki yana salladı. "Glarald hala yaşıyor mu?" diye sordu yavaşça.

"Yaşıyor," dedi Taçlı ciddiyetini bozmadan. "Mamafih zihninden ağır bir yara almış vaziyette. Tekboynuzlar hoşgörülü davranmadılar. Onlar üzerindeki denetimi zayıflarken Glarald asalarından birini çekip tekboynuzlar üzerinde kullanmaya çalıştı, hayvanlar da büyünün etkilerini ona geri yansıttılar. Şu anda saklanıyor, diyarın güney sınırındaki Thurdan'ın Ağacı'nda, kendi utancıyla boğuşuyor."

"Fakat bundan bana bahsetmediniz!" diye hiddetlendi Lord Uldreiyn. "Nasıl–"

Srinshee "Orada dur!" diye parladı, en az onun kadar şiddetle. Adam şaşkınlıktan ağzı açık bakakaldı.

Kontrollü bir sesle, "Diyarın büyük soylarının ağızları köpürerek kendi haklarından bahsedip durması şurama kadar geldi," dedi Srinshee. "Ne zaman Saray ya da Taçlı onlardan bir şey isteyecek olsa sözü bireylerinin davranışlarının ve zihinlerinin mahremiyetine getirip duruyorlar... sonra da bu hakları işlerine geldiği zaman çiğnememizi bekliyorlar. Söyleyin Lordum, demek sizin, savaşçılarınızın, bineklerinizin veya kedilerinizin ne yaptığına ilişmeyeceğiz, ama soyunuzdan bir başkasının yaptıklarını size açıklayacağız, öyle mi? Glarald senin ne varisin ne de oğlun ve eğer kendisi sırlarını seninle paylaşmamayı tercih ediyorsa, – senin, Echorn ve Waelvor temsilcilerinin de bize olanca şiddetiyle anımsattığı gibi– bu bizim meselemiz değil."

Uldreiyn oturduğu yerde donakalmış, ona bakıyordu..

"Sen," diye devam etti Srinshee, "Bu akşam buluştuğumuzdan beri kırışıklarımın neden kaybolduğunu bana sormak için yanıp tutuşuyorsun ve sohbetimize nezaketini yitirmeden bir soru karıştırmak için düşünüp taşınıyorsun ki bunu bana doğrudan sorman gerekmesin. Bunun seni ilgilendirmediğini biliyorsun. Bu kurala saygı gösteriyor ve bizim de aynı saygıyı göstermemizi bekliyorsun. Ne zaman ki gözlemlerimiz seni rahatsız ediyor, o zaman bu kuralı çiğnememiz için ısrar ediyorsun. Sonra da kalkmış, neden Saray'ın tüm önemli soylarını, özellikle de üç büyük soyu külliyen düşman saydığına şaşıyorsun."

Starym Lordu gözlerini kırpıştırdı, göğüs geçirdi ve arkasına yaslandı. "Ben... ben söylediklerini inkar edemem ve bir cevap da veremem," dedi üzüntüyle. "Bunda biz suçluyuz."

"Glarald'ın entrikalarına, bilhassa büyüyü hırsla, yaratıcı ve tümüyle yasaklanmış bir şekilde kullanışına gelince," diye öfkeyle devam etti Srinshee, "siz ve akrabalarınız toplaşıp bizim Açılış rüyamızı yererken, halkımızın asil doğasına ve saflığına dair yanlış fikirlerinizi sürdürürken, gençlerimizin uğraşıp durduğu şeyler işte bunlar Lord Uldreiyn."

"İçten yıkılmayı mı tercih edersiniz yüce Lord, yoksa dışarıdan yağmalanmayı mı?" diye sordu Naeryndam Alastrarra tatlılıkla, Uldreiyn'i az önce dikkatle dinlemiş olan masa üstüne parmağıyla bir daire çizerek.

Starymlerin Lordu onu ters ters süzdü, sonra içini çekti ve konuştu. "Siz üçünüzü dinlediğimde diyarı tehdit eden başlıca tehlikenin ve kötülüğün büyük soylar olduğuna neredeyse ikna oldum. Neredeyse. Ama şu gerçek değişmiyor Saygıdeğer Lord, bir insanı aramıza, diyarın tam da kalbine kabul ettiniz ve onun gelişiyle birlikte, ork ordusunun sınırlarımızı yoklama aptallığından bu yana eşi benzeri görülmemiş bir şiddet dalgasına, üst üste ölümlere şahit olduk.

Daha fazla ölüm olmadan evvel bu konuda ne yapacaksınız?"

"Daha fazla ölümü engellemek için yapabileceğim neredeyse hiçbir şey yok," dedi Taçlı kederle. "Elandorr kaybolduğu sırada eğlencede olan düşüncesizler, biz burada konuşurken bile insanı avlamaya çalışıyorlar. Eğer onu bulurlarsa, birileri de ölümü bulmuş demektir."

"Korkarım, o ölüm de üzerinize kalacaktır," dedi Uldreiyn Starym, "tıpkı diğerleri gibi."

Eltargrim başıyla onayladı. "İşte Lordum," dedi bezgince, "Cormanthor'un Taçlı'sı olmak bu demektir. Bazen diyarın büyük soylarının bunu unuttuğu fikrine kapılıyorum."

* * * * *

Elflerin biri öylesine ani durdu ki, uçuşan saçları öne savrulup uzandı; tıpkı bir çift fildişi gibi. "Burası Dlardragethlerin Hayaletli Şatosu"

"Ne olmuş yani?" diye sakince sordu Ivran Selorn. "Hayaletlerden mi korkacağız?"

Yine de durmuşlardı ve delikanlıların bazıları Ivran'a huzursuzca bakıyorlardı.

"Babam bana buranın korkunç bir lanet taşıdığını söylemişti," dedi Tlannatar Gazapağacı gönülsüzce. "Her girene kötü şans getirirmiş, oraya girenin büyüsü tutmazmış–"

"İçeriyi mesken tutan hayaletler," dedi başka bir elf "onlara karşı hangi kılıcı veya büyüyü kullanırsan kullan seni pençeleyebiliyorlarmış."

"Kuyruklu yalan bunlar!" deyip kahkahayla güldü Ivran. "Ylyndar Yıldızsaçan değil miydi buraya altı yazdır sevgilileriyle sevişmeye gelen? Eğer hayaletler sorun olsa yapar mıydı bunu?"

"Doğru, fakat Ylyndar tüm Cormanthor'un en çılgın büyücülerinden biri! Yaşlı Mythanthar'ın mythallarına bile inanıyor! Hem onun sevgililerinden birisi değil miydi kendi elini yemeye çalışan?"

Ivran kaba bir ses çıkardı. "Aman, sanki bu söylediğinin şu şatoyla çok alakası var da!" Tekrar güldü, kılıcını havaya atıp tuttu, sonra ekledi. "Eh, isterseniz siz ödlekler kendinizi eğlendirin. Ama ben gidip bir insan keseceğim, onu Yüce Kaçık Taçlı'ya ve Waelvor Soyu'na sunacağım, sonra da Selornların ödül salonuna asacağım!"

Kılıcını başının etrafında çevirip bağırarak koşmaya başladı. Bir an kararsızca tereddüt ettikten sonra Tlannator onu izledi ve diğer iki elf de onun ardından gittiler. İki elf daha bakıştı, omuz silkti ve daha temkinli şekilde izledi onları. Geriye üç kişi kalmıştı. Onlar da birbirlerine baktılar ve takip ettiler.

* * * * *

Elminster hemen kaldırdı kafasını. Taşa sürtünen metal bir kılıcın kendine has bir sesi vardı. Avlanan bir insanı ayağa kaldırıp büyü kitabını kapamasını ve kulak kesilmesini sağlayacak kadar farklı bir ses. Sonra gülümsedi. Diğerine lanet yağdıran bir elfin de kendine has bir sesi vardı.

Srinshee'nin bu mekanın şekli hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Şato... hiçbir şeydi, bu odanın 'kalbi' oluşundan başka bir şey yoktu. Hımm. Demek ki kendisini avlayan elfler üç nefeslik mesafede olabilecekleri gibi, bir saatlik zorlu tırmanış ve araştırma mesafesinde de olabilirlerdi. Ama onu aradıkları kesindi; öyle olmasa neden biri diğerine sessiz olmasını tembih etsin ki?

El, kolunun altında büyü kitabı, kara kara düşünüp durdu. Asanın gücünü çağırarak yer değiştirebilirdi –sadece bir kez– ancak kendi nakil büyüsünü yeniden kazanmaya fırsatı

olmamıştı. Cormanthor'da gitmek için aklına gelen tek yer Çağların Mahzeni'ydi, orasının da hırsızların nakil büyüsüyle girip çıkmasını engelleyecek kim bilir ne tür engelleri vardı. En iyisi saklanmaktı. Eline ne kadar çok kan bulaşırsa dostlarının onun yanında durmaları ve dostu kalmaları da, Mystra'nın onun için planladığı iş her ne ise onu gerçekleştirmesi de güçleşecekti. Atik ve uyanık elflerden saklanmak kolay iş değildi. Mystra ona yalnız bir tane ölüm büyüsü vermişti, bir düzine değil. Elminster'ın kışkırtılmış ve tetikte bir grup insan avcısının ortasına atılıp birine dokunması ve öldürmesi gerekecekti.

Hayaletimsi bir figür ansızın yanından geçiverdi ve peşinden çılgın bir kahkahanın sesi olması muhtemel hafif bir yankı bıraktı. Akabinde Athalantar'ın son Prensi sırıtıverdi. Tabii ya! Hayalet şekline bürünmek!

Hayaletin bu kez nerede kaybolduğunu görmek için iki hızlı adım attı ve sonrasında ödülünü aldı: Duvarlardan birinin yüksekçe bir yerinde bir çatlak vardı. Kendisi için çok küçüktü ama bir büyü kitabı için çok da küçük sayılmazdı.

Eğer büyüyü Myrjala'nın kendisine göstermiş olduğu gibi yapabilirse, somut biçimle tayfsal biçim arasında kısa süreliğine gidip gelebilir, her seferinde tamı tamına dokuz nefes süresince olmak şartıyla ette kemiğe bürünebilirdi. Sürenin dolmasıyla veya dördüncü kez katı bir vücuda bürünüşüyle büyü sonlanacaktı.

El, uçan bir gölgeye dönüştü ve tavana yükseldi. Yarığa yaklaştığı sırada yakınlardan sanki üzerine bastığı kayadan kayan bir çizmenin sesini duydu. Belli ki boşa harcayacak vakti yoktu.

Karanlık, fakat soluk yüzlü bir şey loşluğun içinden hızla ona yöneldi, kızgın gözüküyordu. El korkudan tökezleyip

düşeyazdı, ama sonra bir kenara çömeldi. Hayalet etkileyici bir takla attı, sonra bir köşeyi dönüp diğer odalara doğru gözden kayboldu. Şurası barizdi ki Dlardrageth hayaletleri, davetsiz tayfsı misafirleri etten ve kandan oluşan ölümlüleri sevdiklerinden de az seviyorlardı.

Çatlağa erişen El içeriye süzüldü. Çatlak küçük, ezilmiş bir odaya –tavanı daha önceden çökmüş olan bir büyük bir odanın kalıntılarına– açılıyordu. Molozların altında kemikler vardı, elf kemikleriydi bunlar ve El, eğer burada uzun bir süre kalırsa hayaletlerin onu rahat bırakmayacağından emindi. Yine de fazla bir seçeneği yoktu. Etrafına bakınırken, hava soluk morumsu bir parıltıyla doldu adeta. Bu da neydi? Evet, bir büyüydü şüphesiz, fakat ne büyüsü?

Her ne idiyse, El kendinde bir farklılık hissetmiyordu ve halen uçan ağırlıksız bir gölgeydi. Küçük odanın diğer tarafına doğru uçtu.

Uzaktaki duvarın ötesinde, bir zamanlar kirişlerin monte edildiği deliklerden geçen bir hayalet diğer bir büyük odaya ulaşabilirdi – bu odanın açık tavanı göğe bakıyordu ve odanın içinde kılıcıyla molozların üzerine tırmanan ihtiyatlı bir elf vardı. Hafızası El'i yanıltmıyorsa Ivran Selorn'du elfin adı; kana susamış bir gençti.

Çökmüş odanın bir ucunda çentikli bir delik vardı ve şayet aşağıdaki parçalanmış taşların üzerinde ölmek istiyorsa o deliğe fırlatabilirdi kendini. El, delikten baktığı vakit Ivran'ın bulunduğu açık odayı kendisinin büyülerini ezberlediği odaya bağlayan yolu görebiliyordu. Delik, artık yıkılmış bir kulenin temelinde bulunan yuvarlak odaya dökülmüş bir moloz yığınına açılıyordu. Ivran'ın odasından girişteki hole bir geçit uzanıyor, oradan da kule odasından geçiyordu. Oradan da döküntülerin tıkadığı bir geçitle El'in büyü kitabının hala durduğu odaya bağlanmaktaydı. Yol pek uzun değildi, yiğit ve hevesli Ivran da hızla hareket ediyordu.

Bu, Athalantarlı gence pek az zaman bırakmıştı. El kemiklerin olduğu odada dizleri üzerine çöktü, tekrar maddeleşti ve asıldığı gibi indiriverdi pantolonunu.

Hırsızlık günlerinden ona kalan yadigarı daima elbiselerinin altında saklıyordu: beline defalarca dolanmış uzun, balmumu kaplı, ince bir siyah sicim. El ipi çözüp büyük kısmını yarıktan dışarı sarkıttı, diğer ucunuysa kemiklerin bulunduğu küçük odadaki parçalanmış bir tavan kirişinin ucuna bağladı. Bir eliyle pantolonunu tekrar yukarı çekip yine tayfa dönüştü, büyü kitabının yanına gitti.

Maddeleşip ipin boştaki ucunu kitabın etrafına sıkıca doladığı sırada, geçitlerden gelen sesler ona Ivran'ın ve diğerlerinin kule odasına girmekte olduklarını belli etti. Doğru yöne birkaç adım atsalar, onu orada, pantolonu bileklerinde, elindeki ipi bir kitaba deli gibi dolamaya çalışırken görebilirlerdi.

Tekrar tayf haline geldi ve sıçrarcasına havaya yükseldi ve uçabildiği en yüksek hızla tekrar yarığa girdi.

Kemiklerin durduğu odaya geri dönünce El bir kez daha maddeleşti ve ipe asıldı, o aceleyle nefesi kesildi. Büyü bozulmadan önce fazla vakti yoktu, bu yüzden büyü kitabı yarığa güvenli şekilde oturduğu ve çekildiği sırada, duvardan kalkan toz gammaz bir bulut halinde süzülürken, pantolonunun önünü kapattı; tekrar hayaletimsi bir gölgeye dönüştü, kitabı ve sicim karmaşasını sonra uğraşmak üzere bir kenara bıraktı.

Gri boşluktan oluşmuş bir şey halinde yarıktan dışarı bir bakış fırlattı. Ivran, onun büyülerini çalışmış olduğu odaya daha şimdi giriyordu. Elf havada süzülen tozun farkına varmıştı. El gölgemsi kafasını elfler yukarı bakar da görür diye aceleyle geri çekti ve şimdi ne yapacağını merak ederek karanlıkta uçtu. Belki de bunun kararını kendisi değil,

yapacakları şeyin neticesinde elfler verecekti.

Bir an sonra El yıkılmış odada fırıldak gibi dönüyordu, titriyordu ve buz kesmişti adeta. İçinden geçerek buna yol açan hayalet ise –gerçek hayalet– inleyerek elflerle dolu odaya dalıyordu.

Aşağıdan bağırışlar yükseldi ve bir büyünün parıltısı gözüktü. El acı acı güldü, şatonun etrafında süzülmek ve nasıl bir durumla karşı karşıya olduğunu öğrenmek için kiriş deliklerinden diğer odaya geçti.

Öğrendikleri hiç de iç açıcı değildi. Şato akıllara durgunluk verici bir harabeydi, ama altı üstü harabeydi işte. Tıkanmamış tek kuyu, daha önce gördüğü kule odasındaydı. En az dokuz elf kılıçlarını kuşanmış ve sayısı bilinmeyen büyülerle donanmış halde, bir zamanlar Dlardragethlerin gözalıcı şatosu olan bu harabede onu arıyorlardı. Elflerin peşinde en aşağı üç hayalet vardı, onları gölgeden yarasalar gibi takip ediyor, dalıp pike yapıyor, ancak somut bir zarar veremiyorlardı.

Bununla beraber, esas sorun, harabelerden pek de uzakta olmayan bir tepenin üstünde beraberce oturan dört elf büyücüsü ve tüm bölgenin üzerine kapladıkları büyük ışıltıydı. Küçük odaya girdiği sırada gördüğü pusun sebebi buydu ve şimdi şato tamamen onunla sarılmıştı.

El içeri süzüldü, küçük odayı buldu ve tekrar katılaştı. Kürek kemikleri sert molozlara yaslandı ve mümkün olduğunca kısık sesle iç geçirdi; hayalet biçimini bundan böyle kullanamayacaktı.

Belinden asasını çekerek havaya doğrulttu ve dikkatle onun gücünü uyandırdı. Parmaklarındaki karıncalanma, elflerin herhangi bir asanın kullanımını fark edecek bir büyü kullandıklarını gösterdi –anında aşağısından bir yerden bir bağırtı yükseldi– fakat asa yapması gerekeni yapmıştı. Ka-

leyi saran morumsu alanın bir eşini depolayarak El'in parıltının ne olduğunu anlamasını sağladı: Bir nakil veya herhangi bir yerdeğiştirme büyüsünü, yapanın vücudunun içini yakıp kavuracak bir ateşe dönüştürecek şekilde değiştirecek bir alandı bu.

Yayan sıvışıp kaçmadığı, bir başka hayalet biçimi büyüsü ezberlemediği – ya da dövüşerek ayaklarının üzerinde çıkmadığı ve tüm o hevesli elf savaşçılarını yarıp dört büyücünün bekleyen büyülerine dosdoğru koşmadığı sürece, bu şatoda kısılı kalmıştı. Hepsi de bir türlü yakalayamadıkları insanın görünmesini bekliyorlardı ve onu yok etmek için yanıp tutuşuyorlardı.

El ne yapacağını düşündü. Asa kullanım dışıydı ve tekrar kemerindeydi. Kendisi de neredeyse karanlıkta, döküntülerin ve dökülen elf kemiklerinin arasında, büyü kitabına bağlı bir iple ve çökmüş bir tavanın burnundan birkaç santim ötesinde duran kalıntılarıyla, sırt üstü yatıyordu. Araştıran elfler hemen aşağıya, onun çalıştığı odaya geri dönmüşlerdi ve onun nereye saklanmış olabileceği konusunda akıl yürütüyor, kılıçlarıyla taşların arasını yokluyorlardı. Asayı kullanması, elflere onun çok yakında olduğunu belli etmişti; çok geçmeden kazmayı akıl ederlerdi... ya da tırmanmayı.

"Mystra," diye soludu Elminster, gözleri kapalı, "benden yardımını esirgeme ne olur. Çok kalabalıklar, çok fazla büyü var; eğer şimdi kavgaya girersem çok kişi ölecek. Ne yapmalıyım? Bana yol göster, Sırların Yüce Hanımı, ki sana hizmet yolunda yanlış adım atmayayım."

Bu hayal gücünün bir eseri miydi, yoksa molozların üstünde bir iki santim yükselmiş ve havada mı duruyordu? Duası zihninde muazzam, kapkara uzaklıklara yayılıyor gibiydi – ve bu boşluğun içinde siyah bir şey döne döne ona yaklaşıyordu. Pürüzsüz, parlak, küçük ve yuvarlanarak gelen bir şey... kiira! Alastrrara Soyu'nun bilgi mücevheri!

Ama taş şu anda Ornthalas Alastrarra'nın zihninde sımsıkı durmuyor muydu? Şimdiyse inanılmaz bir boyuta erişiyor, onu kaplıyordu. Elminster artık mücevherin kara özünün etrafında helezonlar çiziyor, onun kavislerinin iç kısmında hızla yol alıyordu. Bu, içinde kendi hatıra denizini barındıran kiiraya dair anıları olmalıydı.

Ah, sevgili Mystra, koru beni! Bu düşünce, onun kabaran bir kaos dalgası görmesine sebep oldu – hayaletimsi ve mükemmelikten uzak, mücevherden anımsadığı ve artık elinden alınmış olan zihin yankıları hep birden üzerine çullanıyorlardı. Elminster dönüp kaçmaya çalıştı, ama ne kadar çabalarsa çabalasın, koştuğu her yer sökün eden anılara doğruydu. Dalgalar neredeyse üzerindeydi – üzerinden aşıyorlardı!

"Bu anlaşılmaz sözler – bu insan dili! O buralarda bir yerde olmalı!" Kelimeler elfçeydi, derin, patlayan yankıları her yandan geliyormuş gibiydi.

Bu sağır edici sözcükleri takip eden, feryatlarla dolu kör kaosta Elminster Aumar burnundan, ağzından, gözlerinden ve kulaklarından kanlar fışkırarak aşağı düştü, o karanlık unutulmuşluğa doğru sürüklendi...

- ON İKİ -
KÖŞEYE SIKIŞAN GEYİK

Bir avın en tehlikeli anı, köşeye sıkışan geyiğin arkasına döndüğü ve hayatını alabildiğine çok avcının hayatı pahasına sattığı andır. Elf büyülerinin bunları görkemli çaresizlik anlarına dönüştürmesi adettendir. Ancak merak ediyorum, şayet geyiğin de güçlü büyüleri varsa, bu anlar nasıl olurdu acaba?

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

"Bana doğru geliyor! Vurun onu!"

Ses bir elfe aitti ve korku içindeydi; Elminster'i içinde terden sırılsıklam sürüklendiği karanlıktan çıkardı ve kendini elf kemikleriyle dolu küçük odada yatar halde bulmasını sağladı.

Sağ yanından bir alev kükremesi geldi ve alevden hançer gibi fırlayan bir yalaz, burnunun üzerindeki yıkılmış tavanı bir anlığına yaladı. El, görmeye çabalayarak birer çizgi halini alıncaya dek gözlerini kıstı, yüzünün bir yanının su topladığını hissetti.

Görme yetisine tekrar güvenebildiği an o yöne baktı. Ateş kaybolmuştu. Yarığın ötesinde yumuşak bir aydınlık saçan üç küre dolaşıyor, onun büyü çalıştığı odanın yüksekliklerinde geziniyordu. Kürelerin ışığında, El haykıran elfi görebiliyordu. Elf bir elinde kılıcı, Elminster'ın saklandığı yarığın yakınında havada duruyordu. Serbestçe uçmuyordu, yerden yükselmişti. Onun boş yere sallayıp sapladığı kılıcın uzanma mesafesinin hemen dışında, etrafında Dlardrageth hayaletlerinden biri dönüp duruyordu. Aşağıdan fırlatılan ateş büyüsü hayaleti yok etmeyi başaramamıştı.

Eğer sıradan ya da kolayca yapılan büyüler Dlardrageth Soyu'nun hayaletimsi kalıntılarına zarar verebilseydi, uzun zaman önce tümü yok edilmiş ve bu kalede bir başka hırslı ve toy soy ikamet ediyor olurdu zaten. Bugün burada bulunan genç elflerin bir Dlardrageth hayaletini yok edecek güce sahip olması ihtimali küçüktü.

Diğer yandan, birden bire önlerine çıkıp oradan oraya uçuşan bir hayalet yaşayan elfleri ürkütmekten öte bir şey de yapamazdı – ve bu elflerin birisi, aralarındaki açıklık bir elfin girmesine izin vermeyecek kadar dar olsa da, oradan Elminster'a kolayca ölümcül bir büyü savurabilecek kadar yakındı.

El, temkinli bir şekilde uzandı ve sessizce büyü kitabını aldı. Yarıktan uzaklaşıp odanın diğer ucuna sürünürken, kitaba dolanmış olan karmakarışık ipleri de çekip sürüklemesi gerekecekti.

Kendisini parçalarına ayrılmış, sonra da o parçalar ıstırap verecek şekilde teker teker birleştirilmiş gibi hissediyordu, ama Mystra imdadına koşmuştu. Onu Alastrarraların binlerce yarım hatırasının keşmekeşinden kurtarmış, büyücü zihninin olanca berraklığıyla anımsadığı bir şeyle karşı karşıya bırakmıştı: bilgi mücevherinin sakladığı büyülerle.

Bu büyüler arasında bedelinin çok yüksek oluşundan dolayı Elminster'ın yapmaya cesaret edemediği bir tanesi vardı. Bunu yapmak en güçlü büyülerinden üçünü hafızasından silip alacak ve asadan da bir şeyler çekecekti... fakat şimdi yapması gerekiyordu.

İçini çekip yapılması gerekeni yaptı, kıvılcımlar zihnini basıp sel gibi akarken, büyülerini alıp götürürken çıt çıkarmadan titredi. Neyse ki güç çekmek için asayı tekrar uyandırmak zorunda değildi. Yeni büyü onun içinde hazır durumda pırıl pırıl parladığında, El büyü kitabını, tavanı çökmüş odanın uzak bir köşesinde bulabildiği en derin çatlağa sıkıştırdı. Kitaptan çözdüğü ipin diğer ucunun hala tavan kirişinin parçalanmış ucuna sıkı sıkıya bağlı olup olmadığını kontrol etti, sonra ipi taş yığınlarının üzerinden kule odasına kangallar halinde fırlattı; ardından mümkün olabilecek en sessiz şekilde ipten aşağı kaydı.

Kaçınılmaz olarak taşlar yuvarlanıp sıçradı, fakat havada süzülmekte olan elf hayaletle olan mücadelesinde o kadar ses çıkartıyordu ki küçük tıkırtıları kimsenin ruhu duymadı. El zemine ulaştı, ipi sağlam bir topak haline getirinceye değin yuvarladı, ağırlık yapması için üst üste bağladı ve görünmeyeceğini umarak yukarıya, düşmüş taşların atabildiği kadar yukarısına fırlattı.

İnceledikten sonra, araştıran kişi uçmadıkça ve çok da parlak ışık olmadığı sürece ipin fark edilmeyeceğine kanaat getirdi. Derin bir nefes alarak ilk büyüsünü yapmaya başladı: Delmuth'a karşı kullandığı cinsten basit bir kalkan. Artık Ivran'ın neşeli kan avcılarıyla yüzleşme zamanıydı.

Büyüyü hazırlayışı elbette elfleri büyünün kullanıldığına dair uyardı ve araştırmakta oldukları odadan ansızın coşkulu bir kükreme geldi. Az sonra daracık geçitten geleceklerdi; onları karşılama vakti gelip çatmıştı.

Elminster kendini geçidin ağzından bir tek şeyden emin olmasına yetecek bir süre kadar uzun süre gösterdi: Havada süzülen elf tavandan yol bulmaya çalışmadan olabildiğince hızla alçalıyordu. Bu iyiydi işte. El, en öndeki elfe neşeyle el salladı ve bekledi.

"Bana el salladı!" dedi elf telaşla, ardından durdu.

Arkasındaki –Tlannatar Gazapağacı oluyordu bu– onu kılıcının yanıyla dürtüp tıslad: "İlerle!"

Elf tereddüt etti. El ona ağzındaki tüm dişlerini birden göstererek sırıttı ve neredeyse şehvetli bir davet işareti yaptı.

Elf durdu, geri geri kaçmaya başladı. "O–"

"Umurumda değil!" diye bağırdı Ivran arkasındaki odadan. "Cüce bokundan kanatları bile çıksa umurumda değil! Yürü!"

"Yürü!" diye ekledi Tlannatar, kılıcıyla diğerinin sırtını ikinci kez dürterek. Bu sefer kılıcın yanını kullanmamıştı.

Ödlek elf çığlık attı, tökezleyerek öne seğirtti. El geçide son bir bakış fırlattı –aşağıya bir yıldırım fırlatmamak için kendini zor tutuyordu, ama hiç şüphesiz içlerinden birinin böyle şeyleri geri yansıtacak bir korunma örtüsü vardı– sonra geriledi. Kule odasından diğer geçide yürüdü, geçidin ağzını tuttu. Bu asil Cormanthorluların neredeyse hiçbiri ok ve yay kullanmıyordu anlaşılan; böyle silahları sıradan savaşçılara bırakmışlardı Mystra'ya şükür. Ya da Corellon'a şükür. Ya da av tanrısı Solonor Thelandira'ya. Her kimeyse işte.

Yine de bu işi kusursuz bir zamanlamayla yapmak zorundaydı, bu yüzden pür dikkat kesilmişti; tek bir şans vardı önünde. Tlannatar'ın ve öndeki korkak elfin kule odasına girişini ve onu görmelerini acı acı tebessüm ederek bekledi,

sonra döndü, odaları birbirine bağlayan geçide doğru atıldı. Avcıların şatoya girerken kullandıkları yıkık dökük odaya doğru aceleyle koştu.

Koşarken de keyifli bir yorumda bulunmaktan kendini alamadı, "Şayet bu bir işe yaramazsa Mystra, Cormanthor'a Seçilmiş'in olarak bir başkasını yollaman gerekecek. Her kimse, ona azıcık iyi davranmak istiyorsan bu sefer bir elf seç, olmaz mı?"

Mystra duyduğuna dair bir işaret vermedi, ama El harap odaya çoktan varmış, odanın göbeğindeki taş yığınına yönelmişti bile. Tez ayaklı elfler de pek uzağında değillerdi.

El istediği noktaya geldi, onları karşılamak için yüzünü dönerken sinirli bir ifade takındı ve sanki hangi büyüyü savuracağından emin değilmişçesine ellerini kaldırdı. Kan avcıları kılıçlarını savurarak odaya koşturdular ve inleyerek durdular.

Dar geçitten ilk geçen elf rahatsız bir şekilde söylendi, "Bu işin içinde bir iş var – daha önce hiç de böyle korkmuş gibi değildi. Bu bir tuza–"

"Sessizlik!" diye tısladı Ivran Selorn, konuşanı yana iterek. Korkak elf kayaların üzerinden kayıp düşeyazdı, fakat oralı bile olmadı Ivran. Bu onun zafer anıydı. Elminster'a acelesizce, zarafetle, ağır ağır ilerledi; neredeyse parmak uçlarında dans ediyordu. "Ee, seni insan sıçanı," diye dudağını büktü, "ne o, köşeye mi sıkıştın yoksa?"

Elminster bir gülümseme ile onayladı, "Asıl siz sıkıştınız." Korkak elften bir dehşet çığlığı yükseldi, fakat Ivran tıslayarak ona, "Yerinde dur!" dedi ve dudaklarında neşesiz bir gülümseme ile Elminster'a döndü.

"Siz kıllı barbarlar kendinizi kurnaz sanıyorsunuz," dedi gözleri parıldayarak, "ve öylesiniz de – haddinden fazla hem de. Ne yazık ki yarım akıllı bir kurnazlık küstahlığı doğurur.

Bir bedel ödemeksizin Cormanthor'un en az on hanedanının varisini katletmekle buna bolca örnek sergiledin zaten – dörtnala aramıza geldiğin sırada bilgi mücevherini taşıdığın Alastrarra'yı da sayarsak on bir ediyor, mücevheri almak için Iymbryl'i katletmediğin ne malum? Armathor unvanını koca ömrü boyunca hevesle taşıyıp da senin daha şimdiden öldürdüğün kadar düşmana kıymayan niceleri vardır."

Yapmacıklığı belli olan, apaçık bir şaşkınlıkla önce etrafına, arkadaşlarına, sonra gene Elminster'a baktı Ivran Selorn. "Gördün mü? Daha bir sürü var burada. Ceset sayını yükseltmek için harikulade bir fırsat! Ne oldu, niye saldırmıyorsun? Korktun mu yoksa?"

Elminster yarım bir gülümsemeyle büktü dudaklarını. "Mystra şiddeti asla tasvip etmemiştir."

"Ya, demek öyle?" dedi Ivran; sesi tiz ve kuşkuluydu. "O zaman havuzdaki patlamaya ne demeli? Bir doğa olayıydı belki de?"

Bir kurdun yüzünü andıran, ipince bir gülümseme ile diğer elflere Elminster'ın etrafını sarmalarını işaret etti, onlar da araya güvenli bir mesafe koyarak dediğini yaptılar – sessizce ve yüzlerinde hain bir gülümsemeyle. Ve kan avcılarının lideri avına dönerek konuştu: "İzin ver de katlettiğin varislerin isimlerini sayayım sana. Ey armathorların en yücesi, havuzdaki kanlı hasatta hangi soyların kanına girdin bil: Waelvor, Yeschant, Amarthen, Ibryiil, Gwaelon, Tassarion, Ortaure, Bellas. Ve büyücülerimizden işittiğime göre Echorn ve Auglamyr de!"

Ivran ilerlerken uzun ve ince kılıcını bir kez daha havaya fırlattı ve akıcı, oynak bir el çabukluğu ile havada yakaladı, El onun yakında kılıcı fırlatacağını biliyordu. "Bu varislerin yalnızca biri bile –yol boyunca yok ettiğin on kadar hizmetçiyi ve hanedan kılıcını saymıyorum bile– seni fazlasıyla

satın alırdı insan; yalnızca biri bile! Şimdi, zor bir sorun ile yüz yüzeyiz, seni on kere nasıl öldürmeliyiz? Yoksa on bir mi demeliydim?"

Ivran daha da yaklaştı. "Öldürdüğün yiğitlerin ikisi benim can dostumdu. Ve vaatleriyle üç mevsimdir hepimizi ısıtan Leydi Symrustar'ın kaybına burada hepimiz üzüldük. Bunları bizden sen aldın solucan insan. Kendi adına söylemek istediğin nafile bir sözün yok mu? Seni parçalarken bizleri eğlendirecek bir şeyler?!"

Ivran bu son sözleri haykırarak hücum etti, kılıcını gümüşi bir bulanıklık halinde savurarak saldırdı. Hedefi, şimdi her yönden atılmakta olan elflerden önce insan büyücünün elini uçurmak ve onun yapmakta olduğu büyüyü bozmaktı.

Elminster acımasızca gülümseyerek büyüyü yaptı ve beyaz kıvılcımlardan oluşmuş büyüyen, kabaran bir sütun halini aldı. Fırlayan elfler onun içinden geçerek birbirleriyle çarpıştılar, kılıçlarını birbirlerine sapına kadar sapladılar. Elfler acıyla eğildiler, çığlık attılar veya derine saplanan kabzaların arkasında öksürdüler ve taşlara kanlarını döktüler.

Dönmekte olan kıvılcım sütunu El'in girmiş olduğu geçide doğru sürüklenmeye başladı. Vücudunda kendine ait olmayan iki kılıç saplı olan Ivran, nefes nefese haykırdı: "İnsanı öldürün! Kılıçucu büyüsünü kullanın!"

Elfin son sözleri ağzından köpüren kanlarla boğuldu ve alnındaki bir yarıktan kanlar akan başka bir elf –korkak olan– elleri sağaltıcı büyüyle parıldadığı halde, sendeleyen Ivran'a koştu.

Tlannatar Gazapağacı, liderinin isteğine uydu ve bağırdı. "Büyü bende! Kılıçlarınızı havaya fırlatın."

Elflerden hala eli silah tutacak vaziyette olanlar itaat ederek kılıçlarını ve hançerlerini başlarının üzerine, havaya

savurdular. Parlak mavi-beyaz renkte güç yıldızları oluşturan ve Tlannatar'ın ellerinin etrafında parıldayan büyü, fırlatılan kılıçları topladı; sivri uçları önde olmak üzere odanın diğer ucuna doğru ölümcül bir akım halinde gönderdi.

Fırıldayan beyaz kıvılcım ve ışık sütunu geçidin girişinde durakladı ve fırlatılmış silahlar aniden yön değiştirerek etrafında dönüverdiler; daha da hızlanarak gerisin geri odaya, ölümcül bir ok sağanağı gibi rastgele saçıldılar. Kılıçlardan biri kulağından girerken Tlannatar çığlık attı ve ağzı açık bir halde yere devrildi; ağzı ilelebet açık kalacaktı artık. Kendisini sağaltmakta olan elfin kucağında yatan Ivran'ın gırtlağına da bir kılıç saplandı ve Selornların varisi son bir ölüm fıskiyesine dönüşerek tavana kadar kan kustu. Odanın öbür ucundaki bir başka elf de kendisini şişleyen bir kılıçla yere düştü. Arkasına saklanmaya çalıştığı taş yığınına doğru sendeleyerek iki adım attı, taşın dibine yıkıldı ve bir daha da hareket etmedi.

Bir zamanlar insan armathor olan sütun dönerek geçitte ilerleyip de odaya sessizlik çökünce, tabansız elf etrafına bakındı. Aralarında yalnızca kendisi ayakta kalmıştı, fakat birisi bir duvarın dibinde inliyor ve zayıfça hareket ediyordu.

Kalan tek sağaltma büyüsünün yeterli olmasını umarak, üzüntüden şaşkın bir halde o yöne doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Vardığında beden hareketsiz ve sessizdi. Onu sarstı ve adını fısıldadı, fakat canı uçup gitmişti elfin.

"Bir insanın canını almak için kaçımız gerekli Corellon Baba?" diye sordu boş odaya titrek bir sesle. "Kaçımız?"

* * * * *

Saf güç Elminster'ın içinden taşıyordu –Mystra'nın kucaklayışından başka hiçbir yerde tatmadığı bir güç– ve El, her geçen saniye kendini daha kudretli, daha sıcak ve daha

yüce hissediyordu. Döndükçe büyücülerin oluşturduğu morumsu parlamayı da içine çekiyor, onun enerjisini de özümsüyordu... vahşice, dizginlenemez ve harikuladeydi!

Kendini tutamadan kahkahalar savuran El, devrilmiş kulenin parçalanmış tabanından yükseldikçe büyüyüp parlaklaştığını hissetti.

Telaşa düşmüş ve korku içinde bağıran dört büyücünün farkındaydı. Güç sarhoşluğuyla, öldürme ve yok etme açlığı içinde o yöne doğru döndü.

Büyücüler birlik içinde bir şeyler yapıyorlardı. El onlara doğru yöneldi, onlar kaçamadan veya yapmaya çalıştıkları her ne ise onu yapamadan ulaşmaya çalışıyordu; fakat bu şekilde dönerek hızlı yol alamıyordu. Onları süpürmek için eğilmeyi denedi, fakat dönüş hareketi onu tekrar doğrulttuğu için bu şekilde kalamadı. Şimdi onlara doğru yaklaşıyordu ve–

Artık çok geçti. Dört elf ateş saçan ellerini aşağı indirdiler ve beklentiyle onu seyre koyuldular. Kaçmıyorlardı, hatta kendilerini tehlikede hissetmiyor gibiydiler.

Bir an sonra Faerûn patladı ve El kuvvetli bir rüzgarın savurduğu kuru otlar misali parçalarına ayrılıp her yöne savrulduğunu hissetti. "Mystra!" diye haykırdı ya da bunu denedi, fakat kükremeden ve ışıktan başka hiçbir şey yoktu ve düşüyordu ... parçaları bir sürü ağacın tepesine yağıyordu...

* * * * *

"Ya sonra ne oldu?" Yüce Saray Büyücüsü Earynspieir'in sesi öfkeden ve sinirden çatlamıştı. "Ah Corellon, söyle bana, diyarın delikanlılarının böylesi kana susamış aptallar olması şart mıydı?"

Karşısında titreyen elf büyücüsü ağlamaya başladı ve ya-

şamının bağışlanması için yalvararak dizlerinin üzerine çöktü.

"Öff, kalk şurdan," dedi Lord Earynspieir tiksintiyle. "Bitti artık. İnsanın öldüğünden emin misin?"

"Onu parçası bile kalmayacak şekilde patlattık, L-lord," dedi büyücülerden birisi. "O zamandan beri büyü kullanımı ve görünmez yaratıklar var mı diye tetkik ediyorum, ancak hiçbirine dair kanıt yok."

Earynspieir neredeyse dalgınca onayladı başıyla. "Oraya giren tüm o güruhtan kim sağ kaldı?"

"Rotheloe Tymeladhelu Lordum. O– onun hiç yarası yok, fakat ağlaması henüz kesilmedi. Aklı başında olmayabilir."

"Demek sekiz ölü ve acı çeken bir dokuzuncu," dedi Yüce Saray Büyücüsü soğuk bir sesle "siz dördünüz ise sapasağlam ve muzaffer." Şatonun harabelerine baktı. "Üstelik düşmanın öldüğünden emin olmak için bir ceset bile yok. Gerçekten de büyük bir zafermiş."

"Ama öyleydi!" diye bağırdı dördüncü büyücü ani bir öfke patlamasıyla. "Biz burada omuz omuza Variskatili'ne büyü savururken siz neredeydiniz? O, şatodan bir tanrı gibi, fokurdayarak geldi; ateş ve kıvılcımdan oluşmuş 30 metrelik bir sütun halindeydi, her yöne büyüler tükürüyordu! Başkası olsa kaçardı, yemin ederim –fakat biz dördümüz burada kaldık, soğukkanlılığımızı koruduk ve onun hakkından geldik! Ve..." Sonunda etrafındaki sessiz ve çok ciddi bakan yüzlere döndü: saray büyücüleri, kadın sihirbazlar ve muhafızlar – ki bu sonuncular eski savaşların kahramanlarıydılar ve yaşlanmış yüzleri ifadesizdi. Sonra da pek de inandırıcı olmayan bir şekilde bitirdi sözünü, "Ve yaptığımızdan gurur duyuyorum."

"O kadarını ben de anladım," dedi Earynspieir duygu-

suzca. "Sylmae? Holone? Bu dördünü gerçek tetkikinden geçirin. Tymeladhelu'yu da... zihni ne kadar harap olmuş bir görelim. Bizim hakikati bilmeye ihtiyacımız var, böbürlenirken ne kadar atıp tuttuklarını değil." Kadın sihirbazlar başlarıyla onaylarken arkasını döndü.

Bunun üzerine büyücülerden birisi ellerini kaldırdı. Kırmızı alev halkaları ellerinin etrafını çevirdi. Uyaran bir sesle, "Uzak durun kaltaklar," dedi adam kendisine yaklaşan kadın sihirbazlara.

Sylmae'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şu ateş çemberleri kıçındayken bu kadar hoş görünmeyeceksin, it enciği. Aklını başına devşir, yoksa Holone ve ben üç adım sonra bundan sıkılmaya başlayacağız."

"Beni gerçek tetkikine tabi tutmaya cüret mi ediyorsunuz? Bir soy varisini?"

Sylmae gamsızca omuz silkti. "Elbette. Bu işte Taçlı'nın yetkisi ile hareket ediyoruz."

"Hangi yetki?" diye dudak büktü büyücü bir adım gerilerken; alev halkaları halen ellerinin etrafında parıldıyordu. "Diyarda Taçlı'nın aklını kaçırdığını bilmeyen mi var sanki!"

Yüce Saray Büyücüsü yavaşça arkasını döndü, kara cüppesinin içinde, ince ama tehditkar bir endamı vardı. Ciddi bir sesle, "O çok meraklısı olduğun alev çemberlerinden birkaçını kaidene yedikten ve adamakıllı gerçek tetkikinden geçirildikten sonra Selgauth Cathdeiryn, korumalar eşliğinde Taçlı'nın huzuruna çıkarılacaksın. Orada Saygıdeğer Lord'u bizzat iyice incelemekte özgürsün. Eğer şu anda olduğundan bir parça daha sağgörülü isen, bunu nazikçe yapacak kadar aklın vardır."

* * * * *

Galan Goadulphyn havuzun yüzeyine son bir kez bakıp içini çekti. Daha az gururlu olmuş olsaydı gözyaşı dökebilirdi, fakat Cormanthor'un bir savaşçısıydı o; yüce, kibirli soyların varis demekten gurur duyduğu o aşırı süslü, ciğeri beş para etmez oynaklardan değildi. Bir kaya ya da yaşlı bir ağaç kökü gibiydi. Sızlanmak bilmeden tahammül edecek ve yükselecekti tekrar. Bir gün...

Havuzda görünen manzara iç açıcı değildi. Galan'ın yüzü epey önce kurumuş kandan bir maskeydi, çenesinin düzgün hatları, yırtılıp sarkmış bir deri parçasının tekrar yapıştığı yerde bir insanınki kadar köşeli gözüküyordu. Bir kulağının ucu eksikti, saçları ölü bir örümceğin bacakları gibi matlaşmıştı. Saçlarının pek çoğu, taşların başında oymuş olduğu taze yara izlerini kapatan koyu kabuklara yapışmıştı.

Galan dönüp tekrar havuza baktı. O yöne doğru –kaskatı bir tavırla– resmi bir selam verirken dudakları sevimli olmayan bir gülümseme ile kıvrıldı. Sonra arkasını döndü ve bir taşı havuzun sakin kalbine tekmeleyip pürüzsüz yüzeyi çamurlu dalgalara boğdu.

Keyfi yerine geldi, kınlarında hazır şekilde sallandıklarından emin olmak için kılıcının ve hançerinin kabzalarını kontrol etti ve bir kez daha ormana doğru yola koyuldu. Midesinden gelen sesler ona paranın karın doyurmadığını kim bilir kaçıncı kez anımsattı.

Assamboryl yolkavşağı düzgün yürüyüşle iki günlük mesafedeydi ve Altı Diken de bunun üstüne bir gün çekerdi. Athtar'ın sonu gelmez maskaralıkları olmayınca saatler geçmek bilmiyordu. Hoş, yeni tanıştığı sessizliğin tadını da çıkarmıyor değildi – gerçi vücudunun bir tarafı kaskatıydı; sağ uyluğu öyle dağlayıcı bir acıyla yanıyordu ki yosunların ve ölü yaprakların arasında sakar bir insan gibi topallayarak yürüyordu.

Şükürler olsun, yarasasinekler yüzünden burada yaşayan sayısı azdı. Şimdi bile bu hayvanlardan birisi ağaçların arasında uçuşuyor, mesafeyi koruyarak onu takip ediyordu.

Yaratık susamış değildi anlaşılan, ama eğer onun akrabalarına doğru yürüyorsa bizim yiğit Galan'dan geriye, daha akşam bastırmadan içi boş bir deri kabuktan başka bir şey kalmaması işten bile değildi.

Ne de hoş bir düşünceydi ama.

Solundan, eğreltiotlarıyla kaplı bir tümsekten bir mantar teknesi yükseldi. Elfin burnu hareketlendi. Tekne ağzına kadar taze beyaztakke mantarı doluydu; benekli kahverengi köklerinden akan beyaz özsuyu, mantarların daha yeni toplandığını gösteriyordu. Midesi tekrar gürledi Galan'ın – ve adam bir an bile düşünmeden birkaç mantar kapıp ağzına tıktı.

"Dur bakalım!"

O bitkinlik ve açlıkla mantar teknelerinin birisi tarafından çekilmesi gerektiğini unutmuştu – ya da itilmesi gerektiğini. Çünkü teknenin diğer ucundaki öfkeli görünen elfin yaptığı da tam buydu; ekinlerini sıralayıp yıkamak için toprak üstüne çıkarıyordu. Çiftçi elf bir hançer çekti, fırlatmak için gerildi.

Galan'ın şimşek gibi fırlattığı kendi hançeri, adamın silahını parmaklarının arasından kapıp götürdü. Galan hemen ardından teknenin altına eğildi, kılıcının ucunu önde tutarak diğer tarafa atıldı. Haykıran çiftçi gerileyip sırtını bir ağaca yasladı. Galan ağır ağır, sessizce gözdağı vererek doğruldu ve kılıcının ucunu onun gırtlağına dayadı.

Yüreği ağzına gelen elfin çenesi düştü; adam yaltaklanmaya, ağzına gelen her şeyi söylemeye başladı. Adından soyuna, sahibi olduğu mantar mağarasından yetiştirdiği güzel mantarlara, son zamanlarda havanın güzel oluşuna kadar.

Galan ona nahoş bir şekilde gülümseyip bir elini kaldırdı. Elf bu hareketi yanlış yorumladı.

"Ah, elbette insan efendi! Lütfen ihtiyaçlarınızı kavramakta gecikmemi bağışlayınız! Zavallı bir çiftçiyim, fazla yok o yüzden, ama sizin olsun – hepsi sizin olsun!" Çiftçi çılgına dönmüş parmaklarıyla kuşağını çözdü, kesesini çıkardı ve titreyen parmaklar ile Galan'a sundu; bu sırada torba gibi pantolonu dizlerine düştü.

Kuşak, içindeki paralar yüzünden ağır mı ağırdı. Şüphesiz bozuk paralardı bunlar, yine de bu diyarın geçerli akçeleriydiler: thalverler, bedoarlar ve thammarchlar. Galan şaşkınlıkla donmuş, kuşağı tartarken çiftçi onun yüzündeki ifadeyi yine yanlış yorumladı ve hızla geveledi. "Tabii ki daha fazlası var! Bizzat Corellon'un Taçlı'mıza günahkarları ve soysuzları cezalandırması için gönderdiği yüce insan armathorla oyun oynamayı, onu kandırmayı aklımın ucundan bile geçirir miyim hiç? Buyrun!"

Çiftçinin parmakları bu sefer boynunun etrafındaki kayıştan bir kese çıkardı... mücevher dolu, kabarık bir kese. Galan gözleri şüphe ile açılmış bir şekilde aldı keseyi ve çiftçi gözyaşlarına boğulup ağladı, "Ah yüce armathor, ne olur kıymayın bana! Size mantarlarımdan ve öğle nevalemden başka verecek hiçbir şeyim kalmadı!"

Galan yemek lafı geçer geçmez tasvip edercesine hırladı –eh, zaten yüce bir insan armathor başka nasıl konuşurdu ki?– ve elini ısrar eden, çağıran bir hareketle uzattı. Çiftçi bön bön bakınca, bu sefer kılıcıyla yaptı aynı hareketi.

Şaşkına dönmüş çiftçi panik içinde çığlık attı. "Mamantarlar mı?" Galan kaşlarını çatıp, başını iki yana salladı ve tekrar işaret etti.

Çiftçi ürkerek, "Şey...yoksa yemeği mi?" dedi. Galan yavaşça başını sallayıp evetledi ve duygudaş bir tavırla,

konuğuna pis pis gülümsedi.

Çiftçi salın bir köşesine atılınca mantarlar havada uçuştu. Adam salya sümük ağlayarak sövdü, özürlerini geveledi, salın bir başka köşesine fırladı ve burada da mantarların altını üstüne getirdi.

Galan adamın uzattığı, kumaşa sarmalanmış çıkını aldı, elinde tarttı ve mücevher kesesini yavaşça çiftçiye geri uzattı. Mücevherler hileliydi; Cormanthor'daki değerli taşların birçoğu takip edilmelerini sağlayan büyüler, hatta güvenli bir mesafeden emredildiğinde patlayıp zarar veren tılsımlar taşırdı. Hayır, madeni paralar çok daha güvenliydi.

Çiftçi gözyaşlarına boğuldu ve yüksek sesle Corellon'a teşekkür etmek için dizlerinin üzerine çöktü; öyle yağcılık yapıyordu ki Galan'ın içinden onu oracıkta parçalamak geçti.

Bunun yerine kılıcının ucuyla çiftçiye oyalanmaksızın mantar mağarasına geri dönmesini işaret etti. Gözyaşları içindeki çiftçi bunu görmezden gelince Galan kükredi.

Akabinde gelen ani ve mutlak sessizlik içinde Galan hareketini tekrarladı, kılıcını gösterişli bir şekilde bir uçtan diğer uca savurdu ve indirdiği sırada silah ıslak bir sesle, hızla bir şeye çarptı. Galan yarasasineğin bir parçasının kılıcının yanından kaydığını görünce irkilerek küfrü bastı ve hayvanın geri kalan kısmının yakın bir yerlerde güm diye yere düştüğünü işitti. Bunun üzerine çiftçi kulakları sağır edercesine, öyle ateşli övgüler düzmeye koyuldu ki Goadulphyn soyunun yegane üyesi –soyunun başı, varisi, kahramanı, ihtiyarı, vesairesi– bunu daha fazla çekemeyeceğine kanaat getirip (çiftçi Athtar'dan bile beterdi) tekrar kuzeyin yolunu tuttu. Bu enayi mantar çiftçilerinin mesken tuttuğu yer neresiyse, orayı iyice geride bıraktığında nevale bohçasını açacak ve karnını doyuracaktı.

Galan epey bir süre başını iki yana sallayıp ayağını sürüyerek ilerledi, nihayet Corellon'un bilincini içine alabilecek kadar büyük ve yaşlı bir ağaç buldu. Dosdoğru yanına gitti, hayretler içinde mırıldandı. "Kutsal Anne ve Baba, iyi bir mizah anlayışınız var, değil mi?"

Ağaç yanıt vermedi – ama Corellon'un mizah duygusuna sahip olduğunu bilmesi kuvvetle muhtemeldi zaten. Bu yüzden Galan ağacın dibine çöktü, çiftçinin öğle yemeğini afiyetle midesine indirdi. Corellon'un buna itirazı olmadı.

* * * * *

"Varisler ilkyaz mevsimindeki lajauva kuşları gibi katlediliyor! Armathorlar itiraz için kılıçlarını kırıp atıyorlar! Cormanthor nereye gidiyor böyle?" Lord Ihimbraskar Akşamkara yine avazı çıktığınca bağırıyordu; yüzü kırmızı, gözleri kıpkırmızıydı. Onun beklenmedik bir şekilde, kükreyerek çıkagelişi karşısında korkudan yerine mıhlanıp kalan bir hizmetçi, kendini Lord Akşamkara'nın önünde buldu.

Aynı şekilde, Lord Akşamkara da onu önünde buldu, üstelik kanatlı atlar için kullandığı üvendire hala elf lordunun elindeydi. Üvendirenin deri kamçısı iki üç kez şakladı, ardından adamın elinin tersiyle indirdiği koca bir sille hizmetçi kızın ağlaya ağlaya koridora kaçmasına sebep oldu. Kızın elindeki hamur işleri bir yana saçılmış kalmıştı.

Duilya titredi. "Ah, tanrılar aşkına," diye inledi, "bunu gerçekten yapmam gerekiyor mu?"

Evet, Duilya – yoksa o üvendire ile döveceği bir sonraki kişi sen olacaksın.

Duilya içini çekti.

Tasalanma, biz buradayız. Sen yalnızca anlaştığımız gibi hareket et.

"Hepsi şu Taçlı'nın yüzünden!" diye konuştu köpüren Lord Akşamkara. "Eltargrim bu aptalca hayallere Faerûn'da serüven peşinde koşarken, her gece insan karıları becerip onların safsatalarını dinlerken kapılmış olmalı..."

Lord Akşamkara'nın alışıldık sabah nutku, gözlerinin faltaşı gibi açık kaldığı bir sessizlikle kesiliverdi. İşte, en sevdiği koltuğu oradaydı, koltuğun yanındaki sehpada – kendisini bir kadeh rubithrymmin ve geçen geceki cümbüşün manzaralarını saklayan bir görme mücevherinin beklemesi gereken o sehpada– ise en kaliteli üçmantar şerisiyle dolu koca bir şişe duruyordu.

Karısı, onun kendi koltuğunda oturuyordu. Kadının üzerinde öyle bir elbise vardı ki Duilya kırk yaz daha genç, şimdi olduğunun yarısı kadar ince ve sanki bir parça daha az tanıdık olsa, Lord Akşamkara'nın kalbi küt küt atacaktı. Kadın onun farkına varmamış gibiydi.

Lord yavaşça iki yana salınıp derin derin solurken, kadın eğilip yerden boş bir kadeh aldı, bakıp omuz silkti ve bir kenara bırakıverdi.

Ardından şeri şişesinin tıpasını sakince açtı, şişeyi sabah ışığına kaldırıp memnuniyetle bir şeyler mırıldandı –ve derken koca şişeyi lıkır lıkır içiverdi. Gözleri kapalıydı, boynu ritmik hareketlerle oynuyordu.

Lord Akşamkara karısının ne kadar güzel bir boynu olduğunu fark edince, sessizce kaynamakta olan öfkesi de başka yönlere kaydı. Daha önce niye fark etmemişti ki bunu?

Kadın, muhteviyatını boğazından aşağı boşalttığı –evet boşalttığı– o şeyin tamamını içmişti! Şişeyi yere bıraktı, huzurlu bir yüz ifadesi ve yüksek bir sesle, "Öyle güzelmiş ki sanırım biraz daha alacağım," dedi.

Lord Akşamkara aklını başına toplayıp tekrar nefes ala-

bildiğinde, kadın zile uzanıyordu. Zili ve kadını sıkıca yakalarken, artık doruğa varan öfkesini de salıverdi. "Duilya! Örümceğe tapan drowların tüm çukurları adına, ne yaptığın sanıyorsun sen?" diye böğürdü.

Kadın zili çalarken, genelde yüksek sesiyle bilinen o ablak suratını adamınkine çevirdi, neredeyse ürkekçe bir tavırla, "Günaydın Lordum," dedi.

"Eee?" diye bağırdı adam uzun adımlarla ilerleyerek. "Bu da ne demek oluyor böyle?" Üvendiresiyle şişeyi gösterdi, ters ters süzdü hanımını.

Kadın hafifçe kaşlarını çatmıştı, bir şeye kulak kesilmişti sanki.

Lord Akşamkara onu omzundan yakaladı ve sarstı. "Duilya!" diye yüzüne kükredi, "bana cevap ver, yoksa–"

Öfkeden pancar gibi kızaran elf, titreyen eliyle üvendireyi kaldırdı, vurmaya hazırlandı. Arkasından odaya endişeli hizmetkarlar doluşuverdi.

Duilya, ona gülümsedi ve elbisesinin önünü yırtarak açtı. Adamın adı, kadının çıplak göğüslerine mücevherlerle yazılmıştı. Lord Akşamkara ağzı hayretten bir karış açık bakarken, "Ihimbraskar" adı kalkıp iniyordu. Şok edici sessizlikte berrak bir sesle konuştu kadın, "Bunu yatak odamızda yapmayı yeğlemez misin Lordum? Orada elindeki o üvendireyi rahatça savurmaya yer de var hem."

Küçük bir gülümseyişle ekledi. "Yine de itiraf etmeliyim ki benim elbiselerimi giymeni ve üvendirenin de bende olmasını tercih ederim."

Yüzü mora dönmekte olan Lord Akşamkara şimdi bembeyaz kesilmişti. Uşaklardan birisi kendini tutamayıp güldü, ancak lordları fırıldak gibi dönüverip öfkeli gözlerle onları payladığında, karşısında bir dizi ifadesiz surat ve "Zili siz

mi çaldınız yüce Leydi?" diyen bet sesli bir koro buldu.

"Sizleri ben çağırdım," diye olanca şirinliğiyle güldü Duilya, "çabucak geldiğiniz için de teşekkürlerimi sunarım. Naertho, yatağımın başucuna derhal bir şişe daha üçmantar şerisi konmasını istiyorum. Kadehe lüzum yok. Geri kalanınız burada bekleyin; ola ki Lordumun bir şeye ihtiyacı olur."

"İhtiyaç mı?" Lord Akşamkara öfkeyle hırladı, tekrar döndü. "Evet, hem de hemen – ihtiyacım var kaltak. Senin... şu...." Kollarını deli gibi savurdu, söyleyecek söz bulamıyordu. Bu arada hizmetkarlar adamın 'kaltak' hakaretiyle şaşalamışlardı. Sonra Lord cümlesini neredeyse umutsuzca tamamladı, "davranışlarının açıklamasına!"

Bir an korkuya kapılmış gözüken Duilya, "Elbette," dedi. Hizmetkarlara doğru baktı, derin bir nefes aldı, dimdik doğruldu –gerçi sessiz talimatları dinliyormuş gibiydi biraz– ve net bir sesle konuştu. "Her gecen eğlencede geçiyor, ev halkını ihmal ediyorsun. Ne beni bir kez olsun yanına aldın, ne de –orada yaptıklarına benim şahit olmamı istemiyorsan eğer– hizmetkarlardan birini. Bak, şuradaki Jhallas ve Rubrae benden çok daha genç ve güzel; neden onları da yanına alıp seninle aynı eğlenceyi tatmalarına izin vermiyorsun?"

Şimdi hizmetkarlar da Lord Akşamkara'nınkinden aşağı kalmayan bir hayretle bakıyorlardı kadına. Duilya sırtını koltuğa verdi, kocasının adeti olduğu üzere bacak bacak üstüne attı, sonra kendini işaret etti. "Sabahları senden gördüğüm tek şey bu, Lordum. Bu ve bir sürü bağırış çağırış. Ben de bu sebeple şu sizin eğlencenizin tadına bir bakayım, nesi varmış bir göreyim dedim."

Yüzünü buruşturdu. "Tuvalete gitmek için güçlü bir his uyandırması dışında, üçmantar şerisinde sizi tek bir şişeyi

tüm gece içmeye sevk edecek harika bir tat alamadım. Belki bir şişe daha içersem fikrim değişebilir. O yüzden ikinci şişeyi yatak odama istettim; biz de şimdi oraya gidiyoruz Lordum."

Lord Akşamkara yine morarmıştı, titriyordu. Ama "Gidiyor muyuz? Neden?" diye sorarken yumuşaktı sesi.

"Her gece kafayı bulmak, sabahları budala gibi oradan oraya yığılmanın, soyun şerefini küçük düşürmenin, beni gece gündüz demeden ihmal etmenin bahanesi olamaz. Biz ortağız Lordum. Bana ortak gibi davranmanın vakti geldi de geçiyor bile."

Ihimbraskar Akşamkara, ormanda göle gelen bir geyik su içmeden önce nasıl nefes alırsa, öyle kaldırdı başını. Başını öne eğdiğinde serinkanlı görünüyordu neredeyse. "Bu konuda benden ne beklediğini biraz daha açabilir misin Leydim?" diye sordu ipek gibi yumuşacık bir sesle.

"Otur ve konuş," diye parladı kadın. "Şimdi, Taçlı'dan, tüm o ölümlerden ve insan uğruna koparılan o kızılca kıyametten bahset."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki" diye sordu beyi, oturmadan. Üvendireyle yavaşça avucuna vurdu.

Duilya, boş bir koltuğu işaret etti. Lord Akşamkara önce koltuğa, sonra yavaşça tekrar ona baktı. Kadın kolunu kıpırdatmadan koltuğu işaret etmeyi sürdürdü.

Adam ağır ağır koltuğa doğru gitti, bir ayağını üzerine koydu ve üzerine yaslanarak durdu. "Konuş," dedi alçak sesle. Kadına bakarken, gözlerinde daha önce orada olmayan bir şey vardı.

"Senin –ve senin gibi diğer lordların– Cormanthor'un belkemiği olduğunuzu biliyorum Lordum," dedi Duilya onun gözlerinin içine bakarken. Bir an ağlayacakmış gibi

olunca kadının dudakları titredi, ancak Leydi derin bir nefes alıp dikkatle söze devam etti. "Hepimizin yüceliği ve ihtişamı omuzlarınızda duruyor ve taşınıyor. Bir an için olsun, yaptığınız işe ve kazandığınız şerefe saygısızlık ettiğimi düşünme."

Uşaklardan birisi kımıldadı, fakat odayı sessizlik bürümüştü.

Leydi Akşamkara devam etti. "Ihimbraskar, bu şerefi yitirmek istemiyorum. Seni yitirmek istemiyorum. Tek bir insan için lordlar ve soylar kılıçlarını çekiyor, büyüler savuruyor ve Taçlılarına açıkça meydan okuyorlar. Birisi bir gün kılıcını benim Lorduma saplayacak diye korkuyorum."

Lord ve Leydi bir an sessiz kaldılar, gözleri kenetlenmişti. Sonra sessiz odada sesi çınlayan Duilya devam etti.

"Hiçbir şey buna değmez. Hiçbir insan kan davalarına, dökülen kanlara ve Cormanthor'un parçalanmasına değmez. Burada gün be gün oturuyorum, diğer leydilerle konuşuyor ve diyardaki yaşamı açık şekilde görüyorum. Bana ne gördüğümü ve duyduğumu sormuyorsun ya da benimle hiçbir şey konuşmuyorsun. Beni harcıyorsun Lord. Dostlarına benim en son aldığım mücevherlere, elbiselere ne kadar para saçtığımla caka satarken bana bir eşya gibi davranıyorsun – ya da şaklabanlıklarına gülünecek bir soytarı gibi!"

Duilya doğruldu, elbisesini çıkarttı ve ona uzattı, "Ben bu gördüğünden daha fazlasıyım Ihimbraskar. Anladın mı?"

Adamın gözleri parıldadı; kadın çabucak ona yaklaştı, elbisesi elinde, arzulu bir şekilde "Ben senin dostunum Lord," dedi. "Ben eve geldiğinde güvenmen, edepsiz şakalarını paylaşman, tartışman gereken kişiyim. Bir elf kadını ile fikirlerin –öpücüklerin veya çimdiklerin değil, yüksek sesle söylenen fikirlerin– nasıl paylaşılacağını unuttun mu? Şimdi benimle gel de, bunu nasıl yapacağını öğreteyim sana. Kur-

tarmamız gereken bir diyar var."

Arkasını döndü, kararlı ve uzun adımlarla odadan uzaklaştı. Lord Akşamkara onun gidişini, salınan çıplak kalçalarını ve vücudunun geri kalanını izledi, gürültüyle boğazını temizledi ve uşaklarına "Eh... hanımımı duydunuz. Biz zili çalana kadar lütfen bizi rahatsız etmeyin, onunla konuşacak çok şeyimiz var," dedi.

Lord Ihimbraskar Leydi Duilya'nın çıktığı kapıya döndü, hızla iki adım attı, sonra arkasını dönüverip hizmetçilere baktı, üvendiresini masaya fırlattı ve konuştu. "Bir şey daha var, şey... Özür dilerim."

Döndü ve odayı koşa koşa terketti. Uşaklar, onun duyma mesafesinden çıktığına emin oluncaya kadar çıtlarını bile çıkarmadılar.

Naertho odaya dönünce uşakların neşeli ve heyecanlı konuşmaları yine kesiliverdi. Uşağın elinde ikinci üçmantar şerisi vardı. Kaba bir sesle, "Lord ve Leydi şişenin bizim için olduğunu söylediler!" dedi.

Bunun yarattığı şaşkınca tezahürat sona erince adam pencereden dışarı, ağaçlara baktı, parıl parıl yanan gözlerle ekledi: "Sana şükürler olsun Corellon. Eğer bu onların sayesinde oluyorsa, her ay bir insan yolla bize!"

* * * * *

Özel bir bahçedeki bir havuzda, dört kadın birbirlerinin kollarına yığıldılar ve mutluluk gözyaşları döktüler. Üçmantar şerisiyle dolu kadehleri, dokunulmamış ve unutulmuş bir vaziyette etraflarında uçuyordu.

- ON ÜÇ -
CORMANTHOR'DA SÜZÜLÜRKEN

Elminster bir süreliğine bir hayalete dönüştü ve kimse duyup görmeden Cormanthor'un kalbinde dolaştı. Elfler onun farkına varmadılar ve o da böylece birçok şey öğrendi... hoş, öğrendiklerinden faydalanabileceği, hayat namına pek bir şeyi kalmamıştı gerçi.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

Faerûn'un uçuşarak geri gelmesi bayağı uzun sürdü. İlkin Elminster kendisinin düşüncelerden –farkındalıktan– oluşan, sürüklenen bir bulut olduğunun belli belirsiz bilincindeydi. Ara sıra gümleyen çarpılmış seslerin, anlık gürültü patlamalarından başka hiçbir şey olmayan seslerin gürleyip yankılandığı, koyu renkli, sonsuz bir boşluktaydı.

Kim ya da ne olduğuna dair pek bir şey bilmeden sonsuzluk kadar uzun süren bir sürüklenmeden sonra, Elminster ışıkların belirdiğini gördü. O şaşırmaksızın aralarında dolaşırken ansızın ortaya çıkıp bıçak gibi saplanan anlık parlaklıklardı bunlar.

Sonra sesler ve ışıklar sıklaştı, kendisinin Athalantar Prensi ve Mystra'nın Seçilmişi olduğuna dair bir bilincin kıvılcımıyla, çöreklendiği yerden kalkan huzursuz yılanlar

gibi kıpırdanmaya başladı anılar. El, kalkıp inen kılıçları gördü; girdaplanan bir görüntü karmaşasını, başkalarına ait hatıraları taşıyan ve onu bir sarayın gece bahçesinde dişi bir hayalin huzuruna taşıyan mücevheri... Saray ak cüppeler giymiş kocamış ve nazik bir elfin sarayıydı, tekboynuzlara ve kanatlı atlara binen habercilerin hükümdarı, şeylerin hükümdarı...

Taçlı. Bu unvan belleğinde akkor gibi parladı. Onun gençlik yıllarında Büyücülordların gözde marşı olan, tüm Hastarl'da duyulan ve şehrin kulelerinden geri yankılanan, büyücülerin önemli bir karara varmak üzere toplandığını belli eden son muzaffer fanfarından korkunç bir akor gibi.

Nihayetinde bu büyücüleri ortadan kaldırmıştı, taht üzerindeki hakkını almak ve daha sonra feragat etmek üzere. Bir prensti o, Ergeyik Kralı'nın torunuydu. Athalantar'ın asil kanından, Aumar ailesindendi ve çok sayıda prensin sonuncusuydu. Heldon ağaçlarının arasında koşturan bir çocuktu, Hastarl'da bir kanunsuz ve hırsızdı, Mystra'nın rahibiydi... rahibesi miydi yoksa? Bir zamanlar kadın da olmamış mıydı? Mystra, Gizemlerin Hanımı, Büyü'nün Anası, onun uhrevi yöneticisi ve rehberi Mystra'ya dönüşen öğretmeni Myrjala, Seçilmiş'i yapmıştı onu... Elminster'i yapmıştı!

Taçlı'nın Cormanthor'un insan armathoru ilan ettiği Elminster'di o! Kendisine hala ifşa edilmemiş mühim bir şeyi yapmak üzere Mystra tarafından yollanmıştı buraya. Ancak bu diyarın hırslı, merhametsiz ve küstahça bir kudrete sahip genç elfleri ona rahat yüzü göstermemişlerdi. Eski usullere illet oluyor, Taçlı'nın ve sarayının yeni hükümlerini hoşnutsuzlukla karşılıyordu bu gençler... *ardavanshee*, diyordu ihtiyarlar onlara; yani "huzursuz gençler." Ölümü de bu ardavansheenin elinden olmuş olabilirdi... çünkü Elminster Aumar ölü değil de neydi?

Burada, karanlık kaosta yüzüyordu...

Artık bir nehir gibi akan düşüncelerine gömüldü. Ardavansheeler atalarının iradesini hiçe saymış, ancak ait oldukları soyun kibriyle karşısına dikilmişlerdi Elminster'ın. Yüce Saray Büyücüleri'nin kudretinden, Taçlı'dan ve onun yaşlı danışmanı Srinshee'den korkuyorlardı; ne var ki onlar aleyhinde konuşmaktan çekinmiyorlardı.

Anlaşılan bu isim de aklında bir diğer anahtar rolü oynamış, yanında canlılık, taze anılar ve onun Elminster oluşuna dair daha kuvvetli bir his getirmişti. Leydi Oluevaera Estelda ona o harabeye dönmüş kırış kırış ve asil yüzünü çevirip gülümsüyordu; derken çok alakasız bir şekilde, küçük bir elf kızının yüzüyle bakıyordu. Ancak o yaşlı ve bilge gözler değişmiyordu. Srinshee ağaçlardan daha yaşlıydı ve kökleri daha derindeydi, tıka basa dolu Çağların Mahzeni'ni göçüp gitmişlere beslediği hürmetle arşınlıyor, mağrur Cormanthor elflerinin tüm bilgeliğini ve uzun soyağacını zihninde tutuyordu. Kafasındaki bu mahzen, burnu kemerli ve sabırsız bir genç insanla birlikte yürüdüğü mahzenden çok daha büyüktü...

Nefret edilen davetsiz konuk insan, işlediği cinayetler yüzünden diyarın her yanında ardavanshee tarafından aranıyordu. Arayışın başını çekenler de Echorn, Starym ve Waelvor soylarıydı... Waelvorların varisi ise Elandorr'du... Leydi Symrustar'ın talibi ve rakibi.

Syrumstar! O muhteşem yüz, o açlıkla çekiştiren mavi lüleler, göbeğindeki ve göğsündeki o ejder, vaat dolu mavi alevden farksız gözler ve bekleyen, bilindik bir gülümsemeyle aralanmış dudaklar... o acımasız, zihni herhangi bir büyücülordunki kadar kara ve pis bir çukur olan, elfleri ve insanları yalnızca henüz gerçekleşmemiş amacına ulaşmak için sırtlarına pençelerini geçirerek tırmanılabilecek akılsız hayvanlar olarak gören o haris sihirbaz.

Onu oyuncağı ve büyü kaynağı yapmak için neredeyse zihnini yırtarak açmıştı o kadın. Karşılığında El de ona ihanet etmiş, onu can düşmanı Elandorr'un kucağına bırakmıştı ve ikisinin de başına neler geldiğini bilmiyordu.

Evet. Kim olduğunun farkındaydı artık. Delmuth Echorn'un oyununa gelmiş, sonra da Dlardrageth Şatosu'nda başlarını Ivran Selorn'un çektiği ardavanshee tarafından avlanmış Elminster'di o. Hani şu kendine aşırı güvenen, ihtiyatsız Seçilmiş. Güç sarhoşluğu içinde dosdoğru ardavanshan büyücülerinin bekleyen büyülerine uçan ve paramparça olan Elminster.

Yine tek parça halinde miydi? Yoksa ölümlü yaşamı sona ermiş bir hayalet miydi? Belki de Mystra onu amaçlarını yerine getirmesi için canlı tutmuştu – eğer buna yaşamak denebilirse...

Elminster ansızın farkına vardı ki boşlukta hareket edebiliyor, hareket etmeyi aklına getirdikçe canının istediği yöne seğirtebiliyordu. Ancak hareket edecek hiçbir yer yokken, kapkara bir boşlukla sarılmışken, hiçbir yere ve her yere gelişigüzel ışıklar ve gürültüler serpiştirilmişken pek de bir şey ifade etmiyordu bu.

Etrafındaki dünya bir zamanlar bir dizi belirli "yer"den oluşuyordu, birbirinden farklı ve çoğu zaman bir isme sahip olan mekanlardan. Cormanthor'un gür ormanlarından tut da Athalantar'ın kanun kaçaklarına ev sahipliği eden çorak topraklara kadar.

Belki de ölüm deyip durdukları bundan ibaretti. Tek eksiği Faerûn ve içinde Faerûn'u arşınlayabileceği bir bedendi. Daha düşünmeden boşluğun içinde olanca hızıyla uçmaya koyuldu; olur ya, sonsuzluğun içinde bir son, bir sınır, Faerûn'un ışığının tüm o bildik görkemiyle parladığı bir yarık bulabilirdi belki.

Bu hızlı, ancak sonuçsuz hareket sürerken Mystra'ya bir duayla, zihnindeki sessiz bir çığlıkla yakardı: *Neredesin Mystra? Bana yardım et. Yol göster bana, yalvarıyorum.*

Zihnindeki sözcükler sonsuz uzaklığa yayılırken karanlık ve sessiz bir an yaşandı zihninde. Derken parlak, neredeyse kör edici bir ışık patlaması oldu; içinde beyaz ve tiz bir boru sesi yankılandı, o pirinç gürültüsüyle tepe taklak yuvarlandı El. Ses dindiğinde, geldiği yöne doğru hızla ilerliyordu; bunu nasıl bildiğini bilemese de, tastamam eski rotasında yol alıyordu.

Nihayet Elminster'ın boşluğuna bir ufuk düştü, üzerinde tıpkı bir yüzüğün taşı gibi parlak bir düğüm bulunan, sisli mavi bir çizgi... Ve Athalantarlı Elminster uzaktaki o parlak noktaya yöneldi.

Çok uzakta gibiydi, ama nihayetinde El baş döndürücü bir hıza erişerek ona atıldı, karanlığı geride bırakırken üzerinden adeta bir şeyler döküldü ve aydınlığa çıktı. Alçalan güneşin ışıkları, Cormanthor'un sıra sıra ağaçlarının üzerinde, uzakta Dlardrageth Şatosu'nun karanlık yıkıntıları ve onu aksi yöne çeken bir şey. Diğer yöne mi gitmeliyim diye şüpheye düştüyse de, bu hissi takip etti ve gölgetepelerin, alacaağaçların, gül dikenlerinin ve böcekli palmiyelerin arasından, sanki ejderhalardan kaçıyormuşçasına hızlı ve kesintisizce, alçaktan uçtu.

El uçarken ara sıra patikalar, ağaçtan ağaca sıçrayan ve ormanın devlerini elflerin canlı evlerine dönüştüren incecik tahta köprüler görüyordu. Cormanthor'u birkaç nefes süresinde kat etmişti. Şimdiyse alçalıyor ve yavaşlıyordu, görünmeyen, dev bir avuçtan bırakılmışçasına.

Sana müteşekkirim Mystra, diye düşündü kime teşekkür etmesi gerektiğinden kesinlikle emin olarak. Sarayın bahçelerinden çıkıp Cormanthor'un asıl içine, çok kuleli keşmekeşine daldı.

Şimdi, kibar bir esintiye kapılmış sürüklenen bir yaprak

misali büyük oranda azalıyordu hızı. Ama işin aslı, ne rüzgarın ıslığını işitebiliyor, ne de devinen havanın nemini ya da serinliğini hissedebiliyordu. Dalışı son bulurken kuleler ve yumuşak ışıklı uçanküreler yanından yükselip geçti ve Elminster özgürce dolaşmaya başladı.

Kendisini yanına çekecek kadar merakını cezbeden şeyler arasında bir oraya bir buraya uçup durdu. Uçarken elflerin arasından geçti, ama onu görmediler ve tepeleme mantar dolu birkaç teknenin yoluna kazayla çıktığı zaman keşfetti ki Elf Halkı hiçbir his yaratmadan onun içinden geçebiliyor ve onu hissetmiyordu. Adamakıllı bir hayalet olup çıkmıştı anlaşılan; gözle görülmez, sessiz, farkına varılmayan, sürüklenen bir varlıktı.

Oradan oraya süzülüp Cormanthorluların işlek yaşantısına seyirci olurken, kulağına bir şeyler çalınmaya başladı. İlkin düzensiz, yüksek sesli gürültülerle bölünen belli belirsiz, anlaşılmaz bir uğultu vardı; ancak bu gittikçe artarak iç içe geçmiş konuşmalardan oluşmuş sağır edici bir curcunaya dönüştü. Sanki binlerce elften geliyordu bu konuşmalar ve gürültüler, adeta koca Cormanthor'u mesafeymiş, duvarmış, derinlerdeki mahzenlermiş demeden işitebiliyor, artık sahip olmadığı kulaklarıyla hepsini birden duyabiliyordu.

Sık aralıklarla dikilmiş üç alacaağacın arasında bitmiş küçük bir çalı kümesinde bir süre vakit öldürdü, ya gürültü dinsin ya da akli melekeleri iyice yitsin diye bekledi. Gürültüler azalmaya yüz tutu ve azar azar, sıradan kulakların duyabileceği bir hal aldı. Esintinin ürperttiği yaprakların ardı gelmez iç çekişi ara sıra tüm sesleri boğuyordu. Rahatladı, artık tekrar düşünebiliyordu; ta ki düşünmek de meraka ve Cormanthor'da olup bitenleri bilme arzusuna yenik düşene kadar.

Tetikteki elfler bile onu göremiyor, duyamıyor ve koku-

sunu alamıyorlardı demek. Bu, onların entrikalarına burnunu sokmak için tam biçilmiş kaftandı. Ancak tehlikeli bir yerlere burnunu sokmadan önce en iyisi işi sağlama bağlamak, ne kadar fark edilemez olduğunu sınamak olacaktı.

El, köprülerden, sokaklardan geçen elflere avazı çıktığınca bağırarak saldırmaya başladı. Hatta işi, onları tırmalayarak içlerinden geçmeye, küfürler yağdırmaya kadar vardırdı. Kendi sesini gayet açık bir şekilde duyabiliyor, hatta savurup vurabileceği hayalet uzuvlar bile şekillendirebiliyordu. Hiç değilse kendisi hissedebiliyordu bu uzuvları, çünkü birbirlerine çarpıp sürttükçe canı yanıyordu.

Mamafih hedef aldığı elfler onu fark etmemişlerdi. Çevrelerinde bir insanoğlu olduğunu bildikleri vakit hiç sergilemedikleri bir neşeyle gülüp sohbet ediyorlardı. El kendisini son derece soğuk görünümlü, yüksek mevkiden bir elf hanımına doğru fırlattıktan sonra bu halinden pek uzun süre istifade edemeyebileceği kafasına dank etti; bunun üzerine kendini havada topladı. Hem uyanışından bu yana güçlerinden hiçbiri uzun süre değişime uğramadan kalmamıştı zaten. En iyisi casusluğa geri dönmekti.

Ama önce emin olması gerekiyordu bir şeyden.

Bu sokakları hayal meyal anımsıyordu: Şehire ilk gelişinde, bunun sıradan bir gezintinden öte bir şey olmadığı izlenimi uyandırmaya çalışarak Alastrarra Malikanesi'ni ararken şu cadde boyunca yürümüştü sanki. İşte şu yönde, duvarlarla çevrili bahçelerin kalbinde, fark edilecek denli ihtişamlı bir malikane yer alıyor olmalıydı.

Belleği, Elminster'ın yüzünü kara çıkartmamıştı. Bahçe kapılarından görünmeden geçip ilerideki dev malikaneyi aramak onun için bir anlık bir şeydi. Küçük şeylerin, özellikle de ahşap olanların içinden bir çırpıda geçebildiğini keşfetmişti, ancak taş ya da madenler canını acıtıyor ya da

onu geri itiyorlardı. Sağlam duvarların içinden hızla geçmek şöyle dursun, yavaşça bile onların içinden süzülemiyordu. Bununla birlikte, bir pencere işini layığıyla gördü ve Elminster şaşaalı bir şekilde dekore edilmiş evin duvar halılarıyla bezeli ihtişamına adımını attı. Zemin baştan aşağı postlarla kaplıydı ve akıcı şekillerde yontulmuş, cilalanmış ahşaptan divanlar ve iskemleler vardı dört bir yanda. Görünen o ki zengin elf aileleri renkli üfleme camları; istirahat için kıvrımlı boşlukları, kolçakları ve rafları olan iskemleleri seviyorlardı. El bunların arasından belli bir şeyi arayan, maksatlı bir duman tutamı halinde geçti.

Aradığı şeyi, çırılçıplak bir elf çiftinin yataklarının hemen yukarısında sarmaş dolaş bir vaziyette, olanca ciddiyetiyle –hatta ateşli bir şekilde– diyarın meselelerini tartışmakta olduğu, her yanı süslü bir yatak odasında buldu. Lord ve Leydi Akşamkara'nın ateşli dillerinin öne sürdüğü ve savuşturduğu fikirler El'e o kadar büyüleyici geldi ki orada uzun süre oyalandı; ta ki çiftin arasında üçmantar şerisinin daha az tüketilmesi konusunda tümüyle kişisel bir çatışma çıkana kadar. El zemine doğru alçaldı; Duilya Akşamkara'nın mücevher çardağını sarmalayan, nabız gibi attığı gözle görülebilen tılsımlara yöneldi.

Cormanthor'da, seçkin elf hanımlarının üzeri tenteli bir tahtırevanı andıran, bezelye şekilli, içine girilebilir, portatif dolaplar bulundurması adettendi. Bu dolaplara mücevherlerini ya asıyor ya da ahşap duvarların pürüzsüz yüzeylerine uyacak şekilde bir bir oyulmuş küçük çekmecelerde saklıyorlardı. Mücevher çardakları küçük aynalarla, üzerine parmağınızın ucuyla tıkladığınızda ışıyıveren, camdan yapılmış küçücük cam ışık küreleriyle, ufak oturma yerleriyle donatılmışlardı. Aynı zamanda içlerinde barındırdıkları mücevherlerin güzelliğine kapılıp da parmaklarına hakim olamayanları uzak tutacak kudretli tılsımlara sahiptiler. Bu

tılsımların, sahipleri olan hanımefendiden başka hiç kimseyi yanına sokmayacak şekilde ayarlanabildikleri söyleniyordu. "Tül" tabir edilen söz konusu tılsımlar öylesine güçlüydü ki çardakları sımsıkı bir büyü küresiyle sarıyor ve üzerlerinde gezinirken gözle rahatça görülebilecek koyu mavi bir ışık saçıyorlardı.

El, Srinshee'nin dediklerini belli belirsiz anımsadı. Kadının dediğine bakılırsa, saldırganları odanın karşı duvarına savuracak, en yaman savaşçının hücumuna –hatta saldırganın mızrağına veya omuz omuza veren ikinci veya üçüncü savaşçıya bile– göğüs gerecek kadar güçlüydüler. Peki ya başıboş süzülen bir insan hayaletine de aynı tepkiyi gösterirler miydi? Onu da reddederler miydi?

Pür dikkat yakına sokuldu, sonsuz bir sabırla hareket etmeye özen göstererek bedeninin ufacık bir ipliğini, nabız gibi atan mavi parıltıya uzattı.

Mavilik dalgalandı, ama değişmedi; El de hiçbir şey duyumsamadı. Daha ileri uzandı, dumanı andıran parmağıyla, Duilya Akşamkara'nın çardağının tavanındaki ipince zincirlerinden sarkan üç mücevhere değmeye çalıştı.

Hiçbir şey hissetmedi, tılsıma da bir şey olmamış gibiydi. Gönülsüzce kendini tılsım boyunca yaydı, maviliğe sürtündü. Ne bir acı ya da bölünme hissi, ne de tılsımda bir değişiklik vardı. Kendini odanın diğer ucuna çekti, birbirlerine ağır ağır büyüyen bir açlıkla tatlı sözler fısıldayan Lord ve Leydi Akşamkara'nın etrafında bir an döndü, sonra hız alarak dosdoğru büyülü bariyere hücum etti.

Neredeyse –geçmişti!– tek bir şeyi bile oynatmadan çardağın tam içinden geçmiş, diğer tarafından çıkmış, büyülü engeli tekrar delmiş ve bir duvara birkaç santim kala sessizce, görünmeden dönüvermişti.

Arkasında, büyülü tül değişmeden parıldamayı sürdürü-

yordu. El geri döndü, biraz da memnuniyetle baktı ona. Daha ileride, şehvetli elf çiftinin havada gevşekçe dans ettiklerini gördü, gülümsedi –ya da gülümsemeye çalıştı– sonra oval bir pencereden süzülerek yosunlu bahçelere, bilgi aramaya çıktı.

Taçlı'yı bulmayı, kana susamış ardavansheelerin –daha da kötüsü, pervasız gençlerin kibirli soylarındaki yaşlı büyücülerin– gözlerinin, diyarın başına ve yüreğine saldıracak kadar kararmamış olmasını umuyordu.

Sonra, Cormanthor'un En Yüce Saygıdeğer Lordu sağ ve salim ise, Srinshee'yi bulmak ve diyarın pek sevilmeyen insan armathoruna bedenini geri almak vardı sırada; tabii bu durum o zamana kadar düzelmezse.

Saraya doğru döndü, ağaç tepelerinin ve sivri kulelerin hizasına gelene değin yükseldi. Aralarından hızla geçti ve bir yandan da Cormanthor'un gözlerinin önüne serilen güzelliğini seyretti.

Küçük yeşil kuyuları andıran dairevi bahçeler ve bu küçük yosunlu çimenlikleri çevreleyerek koruyan hilal biçiminde dikilmiş ağaçlar vardı. Dalları özenle şekillendirilmiş devasa ağaçlar, taş kulelerin etrafında canlı yaprak sarmalları oluşturuyordu ve ağaçların kabuklarındaki küçük pencerelerden, içeride dans eden, güreşen elf çocukları seçiliyordu. Rüzgarda örümcek ağından iplikler gibi serbestçe salınan, yarı saydam ipekten bayraklar vardı ve bu bayrakları açık bir elin parmaklarına benzer dallarında taşıyan ağaçların en yukarısında, sanki açık avucun ortasında bir yumurta gibi duran kubbeli odalar bulunuyordu. Kimi evler kendi etraflarında dönüyor, güneş ışığını balkonlarında ve pencerelerinde donmuş yağmur damlacıkları gibi asılı duran cam süslerden yansıtıyorlardı.

El, yenilenen bir hayretle baktı hepsine. Tüm o kavga

dövüş yüzünden, elf sanatının ne kadar büyüleyici olabildiğini unutmuştu. Eğer eski elf soylarının dedikleri olursa, elbette hiçbir insan bunları göremeyecek, Elminster Aumar gibi birkaç davetsiz misafir de bu harikalardan bahsedebilecek kadar uzun yaşamayacaktı.

Bir süre sonra, iç içe geçmiş ağaç evlerin, çok pencereli kuleli evlerin arasından çıktı, birkaç tılsım taşıyan bir duvarın üzerinden aştı. İleride, çok sayıda havuzla ve heykelle süslü bir bahçe vardı. El ileri süzüldükçe farkına vardı ki bahçe çok büyüktü.

Bununla beraber, Taçlı'nın saray bahçesine de benzemiyordu burası. Neresiydi acaba...?

Yo, saray değildi bu yer. Yine de koskoca bir binaydı, yer yer pencerelerin deldiği, ipince kulelerin diken gibi uzandığı yeşil bir tepecikti. Sarmaşıklarla süslü yamaçları, birbirine kemerli küçük köprülerle bağlanmış koca yosun kümelerini andıran adaların arasından dingince süzülen bir ırmağın tembel kıvrımlarına karışıyordu.

El'in şimdiye dek gördüğü en güzel malikaneydi burası. Üst kattaki pencerelerin en yakınına doğru süzüldü. Bu tür açıklıkların birçoğu gibi bu da camdan yoksundu ve hiçbir katı maddeye geçit vermeyen, ancak esintilere engel olmayan, görünmez bir büyü alanıyla doldurulmuştu. İçeride şık giyimli iki elf görünmeyen alana doğru eğilmişti; ellerinde içki kadehleri vardı.

"Lordum Maendellyn," diyordu birisi ince ve kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "benim soyumdan birinin daha toy soydan gelenlerle ve daha ehemmiyetsiz kimselerle ortak bir dava edinivermesinin ne kadar olağandışı olduğunu tahayyül bile edemezsiniz; bu darbe hakikaten de hepimize yönelik."

"Öyleyse, Starym Soyu'nun açık desteğini arkamıza al-

dık diyebilir miyiz, Llombaerth?"

"Elbette Starymler bir kenardan gülümseyerek izlerken," dedi duygusuz bir ses, "şayet başarırlarsa bu cüretkar soyları alkışlamaya, başaramayanların da rezil ihanetini yermeye hazır vaziyetteler. Evet, bir soy böylece uzun ömürlü olabilir ve çok karlı çıkabilir. Aynı zamanda, mevzubahis soydan gelenler başkalarına taktik, etik ve diyarın iyiliği konularında nutuk çekmeye kalkıştıkları zaman ne diyeceklerini bilemeden kalırlar."

"Lord Yeschant," dedi tiz ses, buz gibi bir tonla, "gözlemlerinizi aktarırken kullandığınız dili rahatsız edici buluyorum."

"Bununla birlikte, Starymlerin Sözcü Lord'u, bizlerle ortak bir dava edinebiliyorsun. Çünkü kaybedecekleriniz hepimizinkinden fazla."

"Nasıl oluyormuş bu?"

"En gururlu mevki şu anda Starym Soyu'nun. Şayet Taçlı'nın Cormanthor'a zorla kabul ettirmeye çalıştığı bu delice tasarının gerçekleşmesine göz yumulursa, Starym Soyu'nun kaybı sözgelimi Yridnae Soyu'nunkinden büyük olacaktır."

"Yridnae diye bir soy mu varmış?" diye sordu geriden biri, ancak daha yakına süzülen El bir yanıt duyamadı.

"Lordlarım," diyordu şimdi de Lord Maendellyn telaşla, "fikir ayrılıklarını bir kenara bırakıp, önümüzde duran geyiğin peşine düşelim: Yani, mevcut Taçlı'mızın hükümranlığına ve o budalaca Açılış'a hepimizin iyiliği için dur deme mecburiyetine."

"Peşinde olduğumuz her ne ise," dedi gür bir ses çaresizlikle, "evladımı bana geri getirmeyecek. Bunu o insan yaptı; onu diyarımıza getiren de Taçlı'ydı. Öyleyse, insan zaten öldüğüne göre, Aerendyl'imin kanının yerde kalma-

ması için Taçlı da ölmeli."

Daha önce konuşmamış bir başka ses "Ben de bir oğlumu kaybettim Lord Tassarion," dedi. "Ancak Leayonadas'ımın öcünün Cormanthor'un hükümdarının kanıyla alınması gerekmiyor. Eltargrim ölecekse, kanlı bir akşam değil de, üzerinde oturulup düşünülmüş, Cormanthor'un geleceği için verilmiş bir karar olsun sebebi."

"Starym Soyu, kaybın ıstırabını, kan bedelinin ağırlığını nicelerinden iyi bilir," dedi soyunun Sözcü Lord'u olan Llombaerth Starym'in ince sesi. "Başkalarının kayıplarından dolayı duydukları acıyı küçümsemek gibi bir niyetimiz yok; o derin ve inkar edilemez adalet çağrısını biz de işitiyoruz. Bununla birlikte, Taçlı'nın hükümranlığının devamının bir devlet meselesi olduğu görüşündeyiz. Bu kifayetsiz yönetici, sarsıcı fikirlerinin ve Cormanthor'u layığıyla yönetmekteki başarısızlığının hesabını vermeli; diyarın kaç cesur evladı onun hatalarından dolayı ölmüş olursa olsun."

Peltek bir ses söze karıştı, "Artık bir karara varmamızı ve Taçlı'nın ölümü için uğraşmamızı önerebilir miyim? Bunu müşterek amacımız bellersek, intikamı işin bir parçası olarak görenlerimiz –yani ben, Lord Yeschant, Lord Tassarion ve Lord Ortaure– asıl cinayette kimin payının olacağına dair kendi aramızda karara varabilir, böylece şerefimizi koruyabiliriz. Bu, aynı zamanda Starym Soyu'nun ve diğer soyların da ellerine kan bulaştırmamalarını ve hedefimize giden yolda Cormanthor'u sadakatle korumak haricinde tertemiz kalmalarını sağlayacaktır."

"Güzel dediniz, Lordum Bellas," diye onayladı Lord Maendellyn. "Öyleyse Taçlı'nın ölmesi gerektiği konusunda anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi kaba seslerden bir koro.

"Peki ya Eltargrim'in ardından Taçlı'nın tahtına kimin, ne zaman ve nasıl geçeceği konusunda?"

Kısacık bir sessizlik oldu; peşinden her kafadan ayrı bir ses yükseldi. El onları görebiliyordu artık: Beş hanedan reisi ve Starym tayfası, üzerinde kadehlerle şişelerin bulunduğu, içinde zehir işlemeyen büyü alanının ağır ağır dönen ışıklarının göz kırptığı cilalı bir masaya kurulmuşlardı.

Ne olduğu anlaşılmayan kısa bir süre konuşmanın ardından, "Rica ederim sessiz olun!" diye sertçe konuştu Lord Yeschant. "Bu mevzular üzerinde mutabakata varmadığımız apaçık ortada. Ben, bir sonraki Taçlımızın kim olacağı hususunun tartışmaya çok açık olduğunu ve en son ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Amma velakin şunu da üzerine basa basa belirtmeliyim ki, eğer saldırmadan evvel yeni bir Taçlı seçmez ve eskisini görevinden almakta sergilediğimiz kararlılığı tekrar ortaya koyamazsak, Cormanthor'a ciddi bir fenalık etmiş olacağız. Kaostaki bir diyarın hiçbirimize faydası olmaz." Sonra durakladı, sessizce "Lordum Maendellyn?" dedi.

"Teşekkürlerimle Lord Yeschant. Ne kadar çabuk, ne kadar ustalıklı bir dille söylediniz. Bundan çıkardığım şu ki Taçlı'yı tahtından 'nasıl' alacağımız, aramızda karar verebileceklerimizin en basiti, değil mi?"

"Onu şahsen alaşağı etmemize imkan veren bir yol olmalı," dedi Lord Tassarion çabucak.

"Mamafih," diye söze girdi Starym'lerin Sözcü Lord'u, "en iyisi, resmi bir buluşma ya da randevu olmaması ki şüphelenen Taçlı hatırı sayılır bir müdafaa gücüyle karşımıza çıkmasın, kayıplarımızı ve bize yönelik tehditi artırmasın; başarımızı geciktirip de diyarı tam da hepimizi endişelendiren o belirsizliğin, savaşın pençesine atmasın."

"Öyleyse ne yapmalı da onu bizimle buluşması için

kandırmalı?"

"Kılık değiştirsek mi? Ona danışmanları gibi yaklaşırız; mesela şu yanından eksik etmediği altı sihirbaz kadının şeklinde?"

Lord Yeschant'la Lord Tassarion aynı anda kaşlarını çattılar. "Yapacağımız işte böyle fazladan zahmetlere girme fikrinden hazzetmiyorum," dedi Yeschant. "Aralarından biri bizi görecek olsa kuşkusuz saldıracaktır ve Eltargrim'i yalnız yakaladığımızda karşılaşacağımızdan çok daha büyük bir büyü harbine tutuşmaya mecbur kalırız."

"Hah! Taçlı olarak zaten bir sürü şeyin desteğini büyüyle ya da büyüsüz yanına alabilir," dedi Starym temsilcisi küçümsercesine.

"Orası öyle, ancak yardıma çağırdıkları gelir de onu cansız bulursa," dedi Lord Tassarion kaygıyla

"Henüz bir Taçlı'yı öldürmeye hazır değiliz bence," diye peltek peltek söylendi Lord Bellad. "Üç tercih arasında bölünmüş durumdayız anlaşılan: Taçlı'nın hükmüne uluorta meydan okumak; onu herkesin ortasında öldürmek ya da sevgili liderimizin başına 'talihsiz bir kaza' geldiği vakit yakınlarda olmak."

"Lordlar," dedi ev sahibi katı bir sesle. "Bu konular üzerinde herhangi bir anlaşmaya varmamızın vakit alacağı kesin. Bu akşam için verilmiş başka sözlerim var ve altımız burada ne kadar uzun süre otururbut, diyarda birilerinin bir şeyler duyması ya da bir şeylerden şüphelenmesi ihtimalini de o kadar artırırız." Lord Maendellyn gözlerini odada gezdirdi, sonra ekledi: "Şimdi ayrılır ve Lord Yeschant'ın ustalıkla belirttiği bu üç mevzu üzerine kafa yorarsak, üç sabah sonra haber saldığımda, ittifak için gereken silahlarla donanmış olarak buluşacağımızdan eminim."

Masadaki herkes "Kabul," derken, aralarından birisi

" 'Silahlarla donanmış' uygun bir tabir," diye mırıldandı. Çabucak kalkıp, ayrılmak üzere kapılara yürüdüler.

Elminster bir an bu entrikacıların birini veya birkaçını takip etmeyi geçirdi aklından; ancak hepsinin de malikaneleri ve şatoları şehirde kolayca bulunacak yerlerdeydi ve ilgilenmesi gereken kendi ihtiyaçları vardı. Cormanthor'un hala katledilecek bir Taçlı'ya sahip olup olmadığını, bir başkasının elini bu yüce lordlardan çabuk tutup tutmadığını bizzat görmek zorundaydı.

Pencereden dışarı, aşağı doğru uçtu, Maendellyn Şatosu'nun etrafında vakit yitirmeden döndü, ilk hedefine doğru giderken şatonun diğer kulelerini geride bıraktı. O ilerlerken güzel bahçeler göz alabildiğine yayıldı aşağısında. Bahçeler güzel ve iyi korunmuştu; yerini bildiği kuleleri ararken en aşağı üç engelin içinden geçip gitmesi gerekmişti.

Gür ağaçların perdelediği yüksek bir duvarla sonlandı bahçe. Duvarın öte yanında bir bahçe ve caddeye bakan sıra sıra evler vardı. Evlerin arka bahçeleri zengin bitkilerle yükseliyor, alacaağaçların altında bir başka sokakla birleşiyordu. Ta uzak köşesinde saray bahçesinin duvarları göze çarpıyordu.

Buradaki muhafız nornlar onu görebilirlerdi belki, ama El ne yapıp edip saraya girmek zorundaydı. Bu yüzden de Cormanthor'un Yüce Evi'ni çevreleyen tılsımların şu ana kadar karşılaştıklarından çok daha kudretli olabileceğinden korka korka, ihtiyatla süzüldü ileri.

Tılsımlar güçlüydüler belki de, ancak onun farkına varmadılar. Hayaletimsi muhafızlardan da ortaya çıkan olmadı. Elminster üst kattaki pencerelerin birinden saraya süzüldü, içinde tuhaf bir rahatsızlık hissiyle koridorlarda aşağı yukarı salındı. Saray harikulade bir yerdi, ama üst katı neredeyse bomboştu; sadece yumuşacık tabanlı çizmeler giymiş bir

avuç uşak geziniyor, acelesizce küçük büyüler yaparak toz alıyorlardı.

Taçlı'dan hiçbir iz göremediyse de, sarayın kuzeye bakan, merkezden uzak bir kulesinde, az önce Maendellyn Şatosu'nda şahit olduğuna tuhaf bir şekilde benzeyen bir toplantıya rastladı: cilalı bir masada oturan altı asil lord. Ama bu toplantıda asık yüzlü yedinci bir elf de vardı: Yüce Saray Büyücüsü Earynspieir. Elminster orada bulunan diğerlerini tanımıyordu.

Lord Earynspieir ayaktaydı, odayı arşınlıyordu. Elminster içeri süzüldü, kimse fark etmeksizin masadaki yerini aldı.

Masanın karşı ucundaki ihtiyar ve tombul mu tombul bir elf "Şu anda bile her yerde entrikalar tasarlandığını biliyoruz," dedi. "İster eğlence amaçlı olsun, ister resmi; şu andan itibaren her toplantıya potansiyel bir savaş gözüyle bakılmalı."

"Daha doğrusu, bir dizi hazır pusu gözüyle," diye yorumda bulundu bir diğeri.

Yüce Saray Büyücüsü döndü. "Lord Droth," dedi iriyarı elfe doğru başını eğerek, "ve Lord Arpyayı, lütfen bundan haberdar olduğumuzdan ve gerekli tedbirleri aldığımızdan şüphe etmeyin. Taçlı'yı eli kolu silah dolu armathorlardan oluşan bir duvarın ardında saklayamayız ve –"

"Ne tedbiriymiş bunlar?" diye sordu bir diğer lord dobra dobra. Yüzündeki yara izlerinden, hazır duran kılıcına kadar her şey, bu elfin bir komutan olduğunu belli ediyordu. Soruyu sormak için öne kaykılırken, gür sesi bir buyruğun otoriterliğine sahipti.

"Gizli tedbirler, Lord Paeral," dedi Earynspieir manalı bir tavırla.

Paeral Soyu'nun liderinin yanında oturan bir lord –bu bir altın elfti ve ırklardan bağımsız olarak, El'in şu ana kadar gördüğü en yakışıklı erkekti– insanı irkilten gümüş rengi gözlerini kaldırdı, sessizce konuştu. "Şayet bize güvenemezseniz Yüce Büyücü, Cormanthor mahvolmuş demektir. Nazlanıp sır saklamanın vakti değildir. Şayet sadık olanlar bile diyarda nelerin, nerede olduğunu bilmiyorsa, Taçlı düşmüş düşmemiş fark etmez."

Earynspieir bir an adeta acıyla yüzünü buruşturdu, sonra çarpık bir gülümseme belirdi yüzünde. "Her zamanki gibi güzel söylediniz Lord Tekboynuz. Ne var ki Lord Adorellan'ın da evvelden işaret ettiği gibi, telaffuz ettiğimiz her bir beyhude kelime Taçlı'nın zırhına atılan bir çentiktir. Yüce Lordumuz şu anda, tavsiyem üzerine gizleniyor ve–"

"Kim tarafından korunuyor?" Lord Droth ve Lord Paeral neredeyse mükemmel bir ahenkle.

"Saray büyücüleri tarafından," diye yanıtladı Earynspieir. Sesi, daha fazla söylememeyi yeğlediğini ortaya koymaktaydı.

" 'Öpüşen Altı Kızkardeş' mi?" diye sordu altıncı lord, bir kaşını kaldırarak. "Aralarından bazılarının Eltargrim'i ölü gördüğünde kalbi bile sızlamayacak soylardan geldiğini düşünürsek, gerçekten de kararlı bir saldırıya karşı koyabilirler mi?"

"Lord Siirist," dedi Yüce Saray Büyücüsü kızgınlıkla, "diyara bunca emeği geçen hanımefendileri tarifinizden hiç hoşlanmadım. Hele onların sadakatine dair yersiz endişelerinizden daha bile rahatsızım. Bununla birlikte, sizin kaygılarınızı paylaşan başkaları da oldu ve bu altı bayan, şu anda tüm büyüleri hazır bir vaziyette Taçlı'nın yanında bulunan uzman tarafından gerçek tetkikine tabi tutuldu."

"Peki ya o kimmiş?" diye atıldı Lord Tekboynuz vakit yitirmeden.

"Srinshee," dedi Earynspieir; sesinde öfke hissediliyordu artık. "Şayet ondan da şüphe duyarsak lordlar, koca Cormanthor'da güveneceğimiz kim kalır?"

Konuşma başını alıp gittikçe, Elminster, Lord Earynspieir'in yaptığı hazırlıklara dair olabildiğince az şey söyleyeceğine kanaat getirdi. Adam bu lordları bazı mekanlarda askerler ve büyücüler konuşlandırması, söz konusu kişilerin de kendilerine bazı gizli parolalar söyleyecek olanların buyruklarına uymasını sağlamak için dil döküyordu. Hangi soyların ya da kişilerin hain olduğunu söylemiyordu ve Taçlı'yla Srinshee'nin bulunduğu yere dair tek kelime sarf etmeyeceği gün gibi ortadaydı.

Kendini nakledemediği sürece El, Çağların Mahzeni'ni arayamazdı bile. Orası yerin çok altındaydı ve Elminster konumunu bilmiyordu.

Ani bir öfkeye kapılan El odadan dışarı hızla uçtu, hasmını arayan bir ok misali sarayın içinde dolaştı; kuzeye, şehrin dışına yöneldi. Tekrar ağaçların sükunetine, süzülmeye ve düşünmeye ihtiyacı vardı. Kim bilir, sırf yararlı olacak bilgileri bin bir zahmetle toplamak için belki sonunda şehirdeki tüm elflerin işine burnunu sokup yaptıklarını izleyecekti. Söz gelimi, çoğu elfin harcayacak parayı nereden kazandığını hala bilmi–

İlerisindeki ağaçların altında bir şey kımıldadı. Rahatsızlık verici derecede tanıdık görünen bir şey.

El bir yana eğilip daha iyi görebilmek için daire çizerken hızla yavaşladı. Artık ormanın hemen dışında, düzenli devriye gezilerinin yapıldığı yerin ötesindeydi.. Kıvrılan koyakların ve arapsaçına dönmüş dikenli dalların bulunduğu küçük bir yörenin ucundaydı.

Bakmakta olduğu şey, ellerinin ve dizlerinin (daha doğrusu tek bir elinin, zira diğer eli donuk bir pençe gibi arkaya

kıvrılmıştı ve mırıldanan yaratık yere bileğiyle basmaktaydı) üzerinde amaçsızca, güçlükle süründükçe çalılar her yanını yara bere içinde bırakmıştı. Sivri kıymıklar, kayalar ve dikenler bu bileği de vücudun başka yerlerini yırttıkları gibi parçalamışlardı uzun süre önce ve sürünen şey arkasında kandan bir iz bırakmaktaydı. Böylesi aciz yaratıkların işini bitiren bir şeylerin kokuyu alması veya ona rastlaması kaçınılmazdı.

El, çenesi yere değinceye kadar toz toprağın üzerinde alçaldı ve kir pas içinde sarkan donuklaşmış bir mavi lüle ormanının ardından ardavansheenin ıstırap içinde yüzen mavi gözleriyle göz göze geldi. Bu, Leydi Symrustar Auglamyr'di.

- ON DÖRT -
SARAYDA ÖFKE

Elfler bugün bile, zarafetiyle nefes kesen bir güzelliği ya da lüksü tarif edecek olsalar "Taçlı'nın Sarayı kadar ihtişamlı" deyimini kullanırlar ve artık elimizden alınmış olan o görkemin hatırası ilelebet yaşayacaktır. Taçlı'nın Sarayı, ihtişamıyla nam salmıştı. En kudretli soyların evlatlarının bile sarayın boydan boya kaplayan o ışıl ışıl zırh karşısında huşu ve hayranlık içinde kalakaldığı; laflarını ve davranışlarını en incesinden bir zarafetle donattıkları ve üzerlerinde asılı duran Cormanthor Tahtı'ndan o çağın en ağırbaşlı ve asil hükümlerinin verildiği bilinirdi.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

Bir arpın birçok teline aynı anda vurulmuşçasına tiz ve ahenkli bir ses duyuldu ve ardından Haberci Hanım'ın büyüyle güçlendirilmiş kibar sesi, muazzam Saray Divanı'nın camsı pürüzsüzlükteki zeminine bir dalga misali yayıldı: "Lord Haladavar; Lord Urddusk; Lord Malgath."

Saray erkanını bir telaştır aldı; hızla başlayan konuşmalar, üç yaşlı elf lordu baştan aşağı onur cüppelerine sarınmış bir halde havada yürüyerek içeri süzülürken sona erdi. Lordların hizmetkarları saray kapısındaki armathorlara ka-

tılmak üzere geride kaldılar ve üç soyun başı, Havuz'a kadar giden uzun salonu havada asılı duran o gergin sessizlikte kat ettiler.

Lordların ardından, olan biteni en iyi görebilecekleri yerleri kapmak için hareketlenen saraylıların hışırtısı yükseldi odanın iki tarafından. O hengamede kısa boylu, ipince, neredeyse çocuksu bir şekil, çıkışları gizleyen duvar halılarının birinin arkasına süzüldü ve sıvıştı.

Işıklar saçan dairevi Hatıralar Havuzu'nun üzerinde Taçlı'nın Tahtı asılıydı ve bu yüksek arkalıklı muhteşem tahtta yaşlı Lord Eltargrim göz alıcı beyaz cüppeleri içinde, keyifle oturuyordu.

Lord Haladavar ellerini iki yana açtı. "Şu Açılış planınız hakkında konuşmak istiyoruz, zira bu meseleye dair tereddütlerimiz var."

"Sözünüzü sakınmadınız, aynı şekilde devam edin," dedi Eltargrim sakince.

Lordların üçü birden, cüppelerinin kuşaklarını açıverdiler. Ortaya çıkan üç fırtınakılıcının kabzalarında gezinen şimşekler çatırdadı. Saray nedimleri dehşetle nefeslerini tuttular; hem görgü kurallarının böyle çiğnenişi, hem de tepeden tırnağa tılsımlarla dolu bu odada kınından çekilen fırtınakılıçlarının yaratabileceği tehlike yüzünden.

Armathorlar yüzlerinde acımasız ifadelerle kapıların yanındaki yerlerinden öne doğru çıktılarsa da, Taçlı onlara yerlerine dönmelerini işaret etti ve elini ayası öne bakacak şekilde kaldırıp sessizlik talep etti. Sessizlik sağlanınca ise altındaki havuzda telaşla göz kırpan, yanıp sönen ışıkları işaret etti, ardından olanca sakinliğiyle konuştu: "Silahlarınızı kuşanmış olduğunuzun farkındaydık ve kararlılığınızın altını çizmeye yönelik bu hareketinizin yanlış bir karar olduğu görüşüne varmıştık."

"Tamamen öyle Saygıdeğer Yüce Lord," diye yanıtladı Haladavar ve ses tonunun zaten belli ettiği şeyi söyledi. "Bu şekilde bakmanız beni rahatlattı."

"Keşke ben de aynı gözle bakabilseydim," diye mırıldandı Srinshee ve hepsinden yüksekte duran işlemeli tavandaki balkonuna yerleşip, İmha Asası'nı aşağıya, üç soyluya doğrulttu. "Hareketinizi yaptığınıza göre, terbiyenizi takının artık lordlar." diye konuştu alçak sesle. Sanki karşısındakiler tekrar çocuk, kendisi de onların öğretmeni olmuştu. "Cormanthor bunun için size müteşekkir kalacak."

Srinshee başını kaldırdı ve bin bir musibetini salmak için sadece onun temasını bekleyen, aşağıya nişanlanmış sıra sıra asalara baktı. "Corellon aşkına, ne olur gerek kalmasın bunların hiçbirine," diye fısıldadı ve dikkatini aşağıda gelişen olaylara verdi.

Yukarıdaki tehlikeden bihaber olan üç lord, Havuz'un karşısında sıraya geçti ve Urddusk Soyu'nun başı, söz aldı.

"Saygıdeğer Yüce Lord," dedi kısaca. "Tatlı ve yumuşak bir dil bahşedilmemiştir bana; öz ve kabadır sözlerim. Dilerim sözlerimden alınmazsınız, çünkü bunları bilmeniz gerekiyor: Şayet bizi dinlemezseniz ya da endişelerimizi tartışmaksızın elinizin tersiyle bir kenara atacak olursanız, getirdiğimiz bu kılıçları size karşı kullanmaya kalkışacağız. Bunu söylerken içimde derin bir hüzün var; dileğim odur ki buna gerek olmasın. Bununla beraber, Kutlu Kişi, bizi dinleyeceksiniz. Eğer şimdi sessiz kalırsak, Cormanthor'un yüzünü kara çıkartmış oluruz."

"Dinleyeceğim sizleri," diye konuştu Taçlı uysalca. "Bu yüzden buradayım. Konuşun."

Lord Urddusk üçüncü lorda döndü; Malgath, tatlı dilli – hatta kimilerine göre "kurnaz"– bir konuşmacı olarak nam salmıştı. Tüm saray efradının gözlerinin üzerinde olduğunun

farkında, kibirle kasıldı.

"Yüce efendim," dedi bir kedi gibi mırıldanarak, "korkumuz o ki gnomların, buçuklukların, yarı akrabalarımızın ve daha da kötülerinin Cormanthor'da ipini koparmış gibi gezinmelerine, baltalarıyla ağaçlarımızı katletmelerine ve üreyip sayıca bize üstünlük sağlamalarına izin verirsek, diyarımız mahvolup gidecek. Diğer taraftan duydum ki biz lordları ormanın vekilharçları ilan edecekmişsiniz ve hangi ağacın durup hangisinin gideceğine biz karar verecekmişiz. Ama bir de şöyle düşünün Lord Eltargrim: Bir ağaç kesilip ölüsü yere devrildiğinde bu iş bitmiştir ve ardından ne ağlayıp sızlanmak onu geri getirir, ne de yanlış seçimden dolayı af dilemek. Doğru, yerinde kullanılan büyüler tekrar can verebilir ağaca, ancak son on iki kıştır en gözde büyücülerimizin bilgeliği ve enerjisi, kesilmiş ağaçları büyüten ve onlara hayat katan büyüler geliştirmeye adanmış durumda. Eğer sadece insanları uzak tutarsak bu kadar yenileme büyüsüne de gerek kalmaz. Daha önce, insanların tembelliğinin, onların birçoğunun bize sorun çıkarmasını engelleyeceğini söylemiştiniz. Bu dediğiniz belki de doğrudur, ancak artık başka türden insanlar da görüyoruz. Dur durak bilmeyen maceraperestleri; sırf kabaran casusluk damarını tatmin için kaşifliğe soyunmak ve sırf hükmetmek uğruna yok etmek zorunda olanları. İnsanların açgözlü olduğu malumumuz... hem de neredeyse cücelerle aşık atacak kadar. Şimdiyse bu iki ırkın da Cormanthor'un ta yüreğine girmesine izin vermeyi tasarlıyorsunuz. İnsanlar ağaçları kesecekler ve cüceler daha da fazlasını isteyecekler; demirhanelerinin ateşlerini beslemek için!"

Lord Malgath bu son kelimeleri kükrerken, saraylılardan bazıları da neredeyse ona katılırcasına bağırdılar. Taçlı, gürültünün dinmesi için üç nefes boyunca bekledi. Ortalık nispeten yatışınca, tekrar sordu. "Tek endişeniz bu mudur

lordlar? Diğer ırkların şehrimize, kol gezip kıymet verdiğimiz mekanlara yerleşmesine izin verirsek diyarımızın mahvolup gideceği mi? Özellikle buçukluklar, çok sayıda yarı elf ve hatta bazı insanlar yıllardır diyarımızın sınırlarında yaşayıp gittiler ve bizler hala buradayız, oturup tartışabiliyoruz. Eğer içiniz rahat edecekse armathorlara bir kontrol ettirebilirim, ancak bugün bu salonu insanların işgal etmediğinden eminim."

Bir kahkaha dalgası dolaştı salonda, ama Lord Haladavar parladı, "Bu gülünecek bir mesele değil Saygıdeğer Lordum. Bilhassa insanoğlunun ve cücelerin, üzerlerindeki her tür otoriteyi görmezden gelme ya da aldatma ve nerede gözlerine kestirseler Elf Halkı'na kafa tutma gibi bir huyları vardır. Eğer onları kabul edersek bizden daha hızlı çoğalacaklar, bizi oyuna getirip sayıca üstünlük sağlayacaklar. Daha göz açıp kapayana değin Cormanthor'un kapısının önüne koyacaklar!"

"Bakın Lord Haladavar," dedi Taçlı, tahtında öne kaykılıp, "işte, lafı tam da bu Açılışı önerme sebebime getirdiniz. Eğer insanların Cormanhor'un bir parçasını şimdi, bizim şartlarımız ve egemenliğimiz altında paylaşmasına göz yummazsak, muazzam ordularını birbiri ardında toplayıp kapımıza dayanacaklar ve bu asır ya da bir sonraki asır sona ermeden evvel bizi yenecekler. İşte o zaman Cormanthor'un kapısına koyulmayacak kadar ölü olacağız."

"Lafı güzaf!" diye itiraz etti Lord Urddusk. "İnsanoğlunun Cormanthor'un gururu karşısında tek bir çatışmayı bile kazanabilecek evsafta bir ordu kurabileceğini nasıl olur da düşünürsünüz?"

"Evet," dedi Lord Haladavar haşince. "Ben de bize gözdağı vermek için sözlerinize konu ettiğiniz bu tehlikeye inanamıyorum."

Lord Malgath ise yalnızca tek kaşını şüpheyle kaldırmakla yetindi.

Taçlı, aynı şekilde karşılık verdi, sessizliği sağlamak üzere elini kaldırdı ve seslendi, "Haberci Hanım, öne çıkın!"

Saray Divanı'nın kapılarından içeri Alais Dree girdi. Parlak renkli görev cüppesi üç adım sonra yerden kesildi ve kadın, ters ters bakan lordların yanından süzülerek tahtın önünde durdu. "Yüce Lord, dileğiniz nedir?"

"Bu lordlar insanoğlunun savaş kudretini sorgulayıp şahadetimden şüphe duyuyor, teklifimi desteklemek üzere çarpıttığımı düşünüyorlar. İnsanoğlunun topraklarında neler gördüğünü anlat da duysunlar."

Alais saygıyla eğilip döndü. Yüzünü üç lorda çevirip her biriyle teker teker göz göze geldi ve berrak bir sesle, "Genç ve kadın olabilirim; ancak ne tahtın kuklasıyım ne de zayıf iradeliyim lordlar. İnsanoğluna dair, üçünüzün toplam deneyiminden fazlasına şahit oldum."

Lordlar bir kez daha cüppelerini yana açıp fırtınakılıçlarını ifşa ederken sarayda bir endişe dalgası daha yayıldı. Alais, ehemmiyet vermezcesine omuz silkti. Kadının önünde, sivri uçları elf lordlarına dönük yedi kılıç yavaşça belirdi ve tekrar kayboldu. Kadın onları da umursamadan sözüne devam etti. "Gördüğüm kadarıyla, insanların da kendi kan davaları var ve birlikten yoksunlar, üstelik ormanın nizamı konusunda hem terbiyesiz hem de cahiller. Mamafih daha şimdiden her bir elfe yirmi insan düşüyor. İnsanların birçoğu halkımızdan daha çok kılıç sallamış. Sayıca çok üstünler ve savaş ortamında bizim hiç bilmediğimiz bir merhametsizlikle, süratle ve uyum sağlama kabiliyetiyle çarpışıyorlar. Şayet bizi işgale kalkışırlarsa lordlar, belki iki, üç, bilemediniz dört zafer kazanırız; belki de nihai bir katliam yaparız. Ne var ki geri kalanında galebe çalıp,

daha iki mevsim geçmeden bu sokaklarda bizi avlıyor olurlar. Bana şimdi inanın lütfen. İstemediğim bir şey varsa, o da bana daha sonra, ölürken inanmanızın acısını bu diyarın çekmesidir."

Sözünü sürdürdü, "Bu sözlerime kulak verip de, 'O zaman şimdi toplanalım ve tüm insan diyarlarını dümdüz edelim ki bize karşı asla ordu toplayamasınlar,' diyenlere yanıtım, hayır olacak. Saldırıya uğrayan insanoğlu, ortak düşmanına karşı çarpışmak üzere birleşecektir; o zaman diyarımızın dışında ölecek ve topraklarımızı, karşı saldırıya açık bırakacağız. Dahası, insanoğluna kim savaş açarsa, kalıcı düşman edinir kendine: Onlar da kin besliyorlar, lordlar, en azından bizim kadar. Bir insan ülkesine saldırmak, hatta boyun eğdirmek bile, bir sonraki neslin ya da ondan sonrakinin intikam için bize saldırması demektir... ve bizim her bir neslimize karşılık insanların yirmi ya da daha fazla nesli yetişiyor."

Taçlı, tüm iyi niyetiyle sordu, "Haberci Hanım'ın şahadetini kabul ediyor musunuz lordlar? Onun haklı olabileceğini kabul ediyor musunuz?"

Lordlar huzursuzca kımıldanıp durdular; ta ki Urddusk birden atılana kadar: "Diyelim ki kabul ettik?"

Alais, sözü kesmesiyle Taçlı haricinde herkesi şaşırtarak, "Eğer kabul ederseniz lordlar," diye yanıtladı onu, "bu, siz ve Taçlımız Cormanthor'u kurtarmak için aynı safta mücadele ediyorsunuz demektir. Ortak itirazınız, bu amacın karşısındadır."

Kadın yüzünü tekrar tahta çevirdi ve Taçlı ona bir tebessümle teşekkür ederek elinin bir işaretiyle huzurundan azletti. O üç lordun yanından süzülürken, Taçlı yine konuştu. "Hükmümü dinleyin lordlar. Açılış başlayacaktır, tek bir şey tamamlanır tamamlanmaz."

Herkes onun ağzından çıkacakları beklerken oluşan sessizlik, gergin, kopmak üzere olan bir fırtınayı andırıyordu.

"Lordlar, hepiniz 'açık' bir Cormanthor'da yaşayacak halkımız elflerinin emniyetine dair haklı ve ciddi endişelerinizi dile getirdiniz. Cormanthor'un elflerini kaplayan, çepeçevre bir koruma olmaksızın şehre diğer ırkları davet etmek düşünülemez. Yine de bu, kanundan ibaret bir koruma olamaz, çünkü sayıca az kalabilir ve kanunlarımızı uygulayacak kılıçları bir araya getirmekte zorlukla karşılaşabiliriz; tıpkı bir savaş durumunda başımıza geleceği gibi. Bununla beraber, hala bir konuda insanlara karşı üstünüz, hiç değilse birkaç mevsim daha: Büyü dokuyabiliyoruz."

Taçlı, bir hareket yaptı ve ansızın salonun birkaç yerinde, bazı saraylıların etraflarında altın rengi haleler belirdi. Bu kişiler, arkadaşları kendilerinden uzaklaşırken hayretle kendilerine baktılar. Taçlı gülümseyerek onları işaret etti ve, "Savunma büyülerinden meydana gelen şahsi örtülerini yapabilecek imkana ya da beceriye sahip olan elfler, bunları ya kendileri yaratmış ya da yaratabilecek birilerini tutmuşlardır. Bizim, tüm Cormanthor'u sarmalayacak bir korunma örtüsüne ihtiyacımız var. Şehir safkan elf olmayanlara kapılarını açmadan evvel bu tarz bir örtümüz olacak," dedi.

Lord Urddusk geveleyerek "Ama böyle bir şey mümkün değil!" dedi.

Taçlı güldü. "Bu, Cormanthor'da telaffuz etmeyi sevdiğim bir kelime değildir Lord. Bu lafı telaffuz edenin pişman olması yakındır!"

Lord Haladavar başını Lord Urddusk'un kulağına yaklaştırıp fısıldadı, "Rahat ol! Bunu, sırf kendi planından başı dik çıkabilmek için söylüyor! Biz kazandık!"

Ne yazık ki Haberci Hanım ses yayma büyülerinden bir parçasını geride bırakmıştı herhalde, çünkü fısıldanan söz-

cükler salonun dört bir yanına erişti. Lord Haladavar kopkoyu bir kırmızı renge büründü, ancak Taçlı neşeyle güldü, "Hayır lordlar. Ben ciddiyim!" dedi. "Açılış'ı yapacağız – ancak Elf Halkı'nın iyice korunduğu bir açılış olacak bu!"

"Eh, artık önümüzdeki kırk elli sene boyunca genç büyücülerimizin tüm çabalarını buna yöneltiriz, değil mi?" diye öfkeyle konuştu Lord Malgath.

Bunun üzerine, "çağrı" sinyali olarak da bilinen eski usul küçük kürelerden birinin parıltısı belirdi saraylıların arasından ve herkes ışığın kaynağını görmek üzere döndü. Lord Malgath'ın yorumu yanıtsız kalır ve konuşmaların uğultusu yükselirken, Haberci Hanım şık kıyafetli elflerin gevşek safları arasından, sokmaya hazırlanan bir yaban arısı gibi geçti, sade giyimli, yaşlı mı yaşlı bir elfin önünde durdu. Gülümseyip tahta döndü ve anons etti: "Mythanthar söz alacak."

Saray erkanı yine heyecanlı fısıltılara boğulurken üç lordun da kaşları hayretle çatıldı, ancak Taçlı bir el işaretiyle sessizlik istedi. Sessizlik sağlanınca, Haberci Hanım yaşlı büyücüye elbisesinin yeniyle dokundu ve onun büyüsü sayesinde adamın titrek, ince sesi muazzam salonun en ücra köşelerinden bile duyulur hale geldi. "Cormanthorlulara, bundan üç bin yıl evvel komutanlarımız için büyülü korunma örtüleri üzerinden geliştirmeye çalıştığım 'büyü alanlarını' anımsatmak isterim. Bunlara olan ihtiyacımız geride kaldı ve ben de başka meşgalelerle ilgilendim; ancak daha önce cahil olduğum bu konuda artık çalışmalarımın hangi istikamette yürümesi gerektiğini biliyorum. Eski günlerde, büyü dokuyucularımız için büyünün belli bir alanda nasıl işleyeceğini belirlemek çocuk oyuncağıydı. Ben de aynısını yapan bir büyü tasarlayacak ve Cormanthor'u kendi korunma örtüsüne kavuşturacağım. Bu güzel şehir bir ucundan diğerine kadar bir 'mythal' ile örtülecek. Bana başlamam

için üç mevsim verin, daha kaç mevsime ihtiyacım olduğunu size ancak o zaman söyleyebilirim."

Herkes onun bir şeyler daha söylemesini beklerken bir anlık sessizlik oldu. Fakat Mythanthar eliyle, söyleyecek başka sözünün olmadığını belirtti ve haberciden uzaklaştı; saray bir anda coşkulu sohbetlerle çınladı.

"Lordum," diye atıldı Lord Malgath, tahta yaklaşıp sesini duyurma telaşıyla kollarını kaldırarak (yukarıda, Srinshee iki asayı ona nişanladı, yüzü sert ve acımasızdı), "lütfen dinleyin beni: Bu mythalın bizden olmayanların, N'Tel'Quess'in tüm büyülerine karşı koyması lazım. Sadece onlara da değil hem, safkan Cormanthorlu olmayan herkesin büyüsüne!"

"Üstelik içine girenler iyi mi kötü mü, onu da belli etmeli," dedi Lord Haladavar heyecanla, "bizi biçimdeğiştiren canavarlardan, elflerin, hatta bazı elf lordlarının kılığına bürünmeye cüret edenlerden korumak için!"

"Güzel dedin!" diye katıldı Lord Urddusk. "Yine aynı sebepten, görünmeyen şeyleri görünür kılmalı, içine ya da dışına ışınlanmayı imkansız hale getirmeli, yoksa her gece kucağımızda ordular dolusu maceraperest buluruz!"

Saraydaki hemen hemen tüm elfler öne yükleniyor, başlarını ve kollarını sallayarak bağırıyor ve kendi önerilerini duyurmaya çalışıyorlardı. İş çığırından çıkınca Taçlı pes edercesine ellerini iki yana açtı ve tahtın kollarından birine gömülü bir düğmeye dokundu.

Taçlı'nın ışık şoku etkisini gösterirken gözleri kör eden bir parlama oldu. Bu parlaklık, saraylıların saflarından Taçlı'ya fırlatılan hançeri neredeyse hiç kimsenin görmemesini sağladı. Bıçak, Srinshee'nin sol elindeki asanın yarattığı alana çarptı ve sarayın kuzey kanadının ta derinliklerindeki boş bir mahzene ışınlandı.

Parlaklık, asıl amacına da ulaşmıştı: Tahtında oturan Taçlı haricinde herkes sendeleyerek geriledi ve şaşalayıp sustu.

Elfler gözlerinin önünde dönüp duran ışıkları silmeye çalışırken çıkan hafif iniltilerin arasından, tüm Cormanthor'un hükümdarı, kibarca konuştu. "Hiçbir mythal her Cormanthorlu'nın arzusunu yerine getiremez, ancak onun mümkün ve makul olduğunca fazla kişiyi etkilemesinden yanayım. Lütfen önerilerinizi sarayın Haberci Hanımı'na bildirin, o da kıdemli büyücülere ve bana nakledecektir. Mythanthar, sana derinden müteşekkirim – ümit ediyorum ki pek yakında Cormanthor da teşekkürlerini böyle dile getirecek. Senden ricam, mythalının taslak halini –ne kadar eksik ya da kaba olduğu önemsiz– saraya sunulmak üzere mümkün olabildiğince çabuk hazırlaman."

"Hazırlayacağım Saygıdeğer Lord," diye yanıtladı Mythanthar, yerlere kadar eğilerek. Sonra tekrar arkasını döndü ve onu ta yukarıdan izleyen Srinshee'nin gözleri büyüdü. Yanlış mı görmüştü, yoksa ihtiyar büyücünün başının etrafında kısacık bir an için dokuz kıvılcımdan oluşan bir halka mı belirmişti?

Ama şimdi halka falan gözükmüyordu ortalıkta. Srinshee, düşünceli bir yüzle onun duvar halılarından birine doğru ağır aksak ilerleyişini izledi. Bir an sonra sihirbaz kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve elindeki asalardan biri büyüsünü savururken hafifçe tepti.

Yaşlı büyücü saray halılarının arasında kayboldu ve Oluevaera memnuniyetle farkına vardı ki Taçlı'nın önde gelen armathorlarının ikisi adamın önüne ve arkasına geçmişlerdi. Üzerlerinde cafcaflı yarım pelerinler vardı ve Srinshee büyücügörüşüyle, bu kıyafetlerin ikisinin arasında metallere karşı koruyucu bir alan oluşturduğunu görebiliyordu.

Srinshee, adını ve soyunu bilmediği, mor tunikli bir saraylının elini kavrayarak duvar dibine yığılmasını acımasızca izledi. Adamın yüzü bembeyaz olmuş, ağzı sessiz bir şokun ifadesiyle açılmıştı.

Srinshee hedefini ıskalamamıştı. Adamın eli şu anda yaşlılıktan beneklerle kaplanmış, kuruyup solmuş bir pençeyi andırıyordu... ve yerde duran üç ağızlı hançeri artık kavrayamayacak kadar da zayıftı.

* * * * *

Hizmetkarların işitemeyecekleri kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, "İtiraf edeyim ki, Duilya'nın zaferi hala göğsümü kabartıyor," diye konuştu Alaglossa Tornglara. Üniformalı hizmetkarlar hanımlarının satın aldıkları malları ihtimamla yolun kenarına koymuş, büyük bir sabırla göz kulak oluyorlardı.

"Maalesef hepsi bu kadar kolay olmayacak," diye mırıldandı Leydi Ithrythra Sabahsisi.

"Öyle. Leydi Auglamyr'i gördün mü? Amaranthae'yi yani. Bugün heykelden farksızdı neredeyse; acaba Yüce Saray Büyücüsü'nün kur yapmasına mı bozuluyor?"

"Hayır," dedi Ithrythra sessizce, "başka bir şey var. Başka birisi için endişeleniyor, kendisi için değil. Sırtına ne geçirdiğini bile görmüyor gözü ve Auglamyr hizmetçilerinin düzinelercesini her saat başı bir şeyler aramaya gönderiyor. Ya bir şey kaybetti... ya da birini."

Latif yüz hatlarını ciddileştiren bir kaş çatışla, "Çok merak ediyorum, acaba ne geldi başına?" diye soludu. "İddiaya girerim, mühim bir şeydir."

"Entrikalar artık sokaklara mı taştı?" Onlara yönelen ses neredeyse coşkulu bir kibire sahipti; Elandorr Waelvor'un, diyarın en eski üçüncü soyunun gözdesinin keyfi yerindeydi anlaşılan.

Kenarları beyaz şimşeklerle süslü, siyah kadifeden bir

yelek giymiş, omuzlarına eflatun astarlı koyu mor bir pelerin atmış, ayaklarına ışıl ışıl diz boyu çizmeler geçirmişti ve son derece göz alıcıydı. İncecik, zarif parmakları yüzüklerle dolup taşıyordu ve onur kılıcının mücevherli gümüş kabzası öylesine uzundu ki attığı her adımda ayak bileklerine vuruyordu. İki hanım da hiçbir duyguyu ele vermeyen yüzlerle, onun kasıla kasıla yaklaşmasını izledi.

Elandorr, onların dile getirilmemiş bu hoşnutsuzluğunu sezmişti belli ki; o yüzden kaşlarını çattı, ellerini arkasında kavuşturup etraflarında dönmeye başladı.

"Cormanthor'un genç ve dinç soylarının diyarın işleriyle ilgilendiğini görmek memnuniyet verici olsa da," dedi bir çalımla, "siz hanımefendileri ikaz etmek isterim ki böyle hayati meseleler hakkında gereğinden fazla konuşmak kötü, hayır, çok kötü bir şeydir. Yeni serpilen Auglamyr Soyu'nun şu sağı solu belirsiz hanımı Leydi Symrustar'ın aşırı davranışlarını zaptetmek benim son zamanlardaki ıstırap dolu görevim. Hiç şüphem yok ki latif şehrimizin istisnasız her yanını etkileyen şu içler acısı dedikodu rüzgarları sizlerin de kulaklarına bu konuda bir şeyler taşımıştır...?"

Ses tonundaki sorgulayıcı yükseliş ve kalkmış kaşları, bir yanıt bekliyordu. Ancak iki hanım da kendi kaşlarını küçümsercesine kaldırıp tek bir laf etmeden gözlerini onun gözlerine dikince, bir an şaşırdı.

İki sabit bakışın ağırlığına dayanamayıp dönerken pelerinini bir cakayla savurdu ve gözleri telaşla ışıldadı. Elandorr daha sonra elini göğsüne götürdü, göstermelik bir tavırla içini çekti ve tekrar onlara döndü. "Mağrur Sabahsisi ve Tornglara hanımları için de şehirde böyle haberlerin yayıldığını duymak," dedi hırsla, "beni derinden yaralar. Ancak böyle bahtsızlıklar, yeni Cormanthor'da ait olduğu yeri bilmeyen ve bu yere riayet etmeyen herhangi bir dişi elfin başına gelebilir kolayca."

"Hangi yeni Cormanthor'muş bu sözünü ettiğiniz Lord Waelvor?" diye sordu yavaşça, iki parmağını çenesine dayamıştı.

"Hakiki Cormanthorlular'ın bilip sevdiği, etrafımızdaki bu diyar. Bir iki ay içinde yenilenip de atalarımız ve onların ataları için de iyi olan yola oturduğu zaman olacak olan diyar."

"Yenilenmek mi? Nasıl olacakmış peki, kim yapacakmış?" Hayretler içinde kalma oyununa Ithrythra da katılmıştı. "Başkalarının başarısızlığından zevk duyan şu cilveli genç lord müsveddeleri mi?"

Elandorr ona doğru hiddetle baktı, sonra sevimli olmaktan uzak bir gülümsemeyle dudaklarını aralayıp dişlerini gösterdi. "Bu terbiyesizliğinizi unutmayacağım, 'Hanımefendi,' ve münasip şekilde davranacağım. Bundan kuşkunuz olmasın hiç!"

"Sizi bekleyeceğim Lordum," dedi Ithythra, başını saygıyla eğerek. Bir yandan da canına tak ettiğini belli edercesine gözlerini yuvarladı.

Elandorr bir hırlamayla geçip gitti kadının yanından; bunu yaparken de kasıtlı bir şekilde dirseğini öne çıkartmış, kadının kafasına vurmayı hedeflemişti. Ama kadın geri çekilince, Leydi Tornglara'nın yardımına koşan ve adeta yoktan peydahlanan bir hizmetkarın sırtına tosladı. Elandorr çevresine öfkeyle bakındı ve iki hanımın hizmetkarlarının etrafını almakta olduğunu gördü. Onunla göz göze gelmiyorlardı, ancak ellerinde hançerler, üvendireler ve yük sırıkları vardı. Waelvor'ların evladı öfkeyle söylendi, adımlarını sıklaştırdı ve gitgide yaklaşan gövdelerin arasından sıyrılıp gitti.

Hizmetçiler, birbirlerine baktıklarında gözbebeklerinin büyümüş, nefeslerinin sıklaşmış, burun deliklerinin kabar-

mış, kulak uçlarının ise öfkeden kızarmış olduğunu keşfeden hanımlarını çevrelediler.

"Tehlikeli bir düşman, üstelik de senin farkında, Ithrythra." dedi Alaglossa, yumuşak bir sesle ikaz ederek.

"Orası öyle, ama bir de şu yanından bak, birisi küplere binince diyara yönelik planlarını kaçırıverdi ağzından," diye yanıt verdi Ithrythra. Sonra yanı başlarına toplanmış hizmetkarlara döndü, "Hepinize müteşekkirim." dedi. "Uzakta durabilecekken ve durmanız da gerekirken hayatınızı tehlikeye attığınız için."

Yaşlıca bir hizmetkar, "Hayır, Hanımefendi; başka türlü davranamazdık, şerefimizi koruyamazdık yoksa," diye kekeledi.

Ithrythra ona gülümsedi, "Pekala, sana müsaade ediyorum, şayet şu lord müsveddesi kadar kabalaştığımı görecek olursan beni çamura itip şu elindeki üvendireyi sırtımda bir iki defa kullanabilirsin!"

"Aman beyine onun geleceğini söylemeyi de ihmal etme," diye araya girdi Alaglossa gülümseyerek. "Karşındaki benim adamlarımdan biri de!"

Hep bir ağızdan kahkahalara boğuldular, ancak dönüp sokağa baktıklarında ve Elandorr Waelvor'un aslında pek de uzaklaşmadığını fark ettiklerinde, birer birer sustular. Hiç kuşkusuz, öfkeli elf lordu bu kahkahanın hedefinin kendisi olduğunu sanmıştı ve dikilmiş, gözlerinde kapkara, canice bir bakışla onları süzüyordu.

* * * * *

Doğduğu günkü kadar çıplak olan Lord Ihimbraskar Akşamkara, yatağının birkaç metre yukarısında rahatça duruyor, aşktan gözü dünyayı görmeyen bir elf delikanlısı gibi bakıyordu hanımına.

Çenesi ellerine, dirsekleriyse boşluğa dayalı duran Leydi Duilya Akşamkara onun gülümsemesine aynı şekilde yanıt verdi. Üzerinde, mücevher kakılı ipince altın zincirlerden başka bir şey yoktu ve bu zincirler halkalar oluşturarak aşağıdaki yatağa sarkıyordu.

"Söyleyin lordum, bugünün havadisleri nedir?" diye soludu kadın, Saray boşalır boşalmaz kocasının eve koşup soyunmasının –ve onu yatakta beklerken görünce sinirlenmek yerine sevinmesinin– mutluluğunu yaşıyordu hala. Neredeyse törensel bir şekilde görmezlikten geldikleri, üçmantar şerisiyle dolu şişe, hala kadının bırakılmasını emrettiği yerdeydi; onun böyle bir koca şişeyi kafasına dikip boşalttığını gören beyi, o günden beridir tek damla koymamıştı ağzına herhalde. Merak ediyordu Duilya, acaba içkiyi öyle içmesini sağlayanın diğer arkadaşlarının büyüsü olduğunu ne zaman söyleyebilecekti ona? Ya da hiç söyleyebilecek miydi?

"Üç büyük lord," diye anlattı Ihimbraskar ona, "Haladavar, Urddusk ve şu sürüngen Malgath, Saray'a gelip Taçlı'dan Açılış mevzuunu bir kez daha düşünmesini istediler. Fırtınakılıçlarını kuşanmışlardı ve kullanma tehdidi savurdular."

"Buna rağmen hala yaşıyorlar mı?" diye ifadesiz bir sesle sordu Duilya.

"Yaşıyorlar. Eltargrim onların silahlarını 'hatalı davranış' olarak görmeyi yeğledi."

Duilya burnundan soludu. "Hatalı davranışımı böğrüne sapladığım düşman armathorun ağzından burnundan kan boşaldı." diye rol yaptı, şaşaalı bir hareketle elini sallayarak. Eşi kıkır kıkır güldü.

"Dur, aşkım, dahası da var," dedi adam yatakta yuvarlanıp. Kadın ona devam etmesini işaret etti, saçları omzundan aşağı sarkıp serbest kaldı.

Ihimbraskar bir yandan konuştu, diğer yandan da kadının buklelerinin yayılıp öne arkaya salınmasını izledi. "Taçlı, onların endişelerinin hiç de boşuna olmadığını söyledi ve kendi Haberci Hanım'ına insanların savaş gücünü anlattırıp hepimize gözdağı verdi. Sonra da Açılış'ın planlandığı gibi gerçekleşeceğinden dem vurdu, ancak şehir dev büyü örtüsüyle kaplandıktan sonra!"

Duilya'nın kaşları çatıldı. "Ne? Şu kaçık, moruk Mythanthar'ın 'mythal' hikayesi mi yine? Diyar herkese açıldıktan sonra o olsa ne yazar?"

"Evet, Mythanthar'ınki. Ve anlaşılan o ki, bize elf olmayanların davranışlarını, büyülerini kontrol etme ve saklandıkları yeri görme imkanı tanıyacak."

Duilya sokuldu, elini kocasının göğsünde gezdirdi ve yumuşacık bir sesle ekledi, "Elfleri de, lordum... elfleri de!"

Lord Akşamkara bunu reddedercesine başını iki yana sallamaya başladı, sonra kalakaldı. Bir anda düşüncelere gark olmuş gibiydi. Sonra alçak bir sesle konuştu, "Duilya, seni ihmal ettiğim bunca sene boyunca nasıl oldu da büyük bir aptallık etmedim? Büyüler sadece belli ırklardan belli yaratıkları etkileyecek şekilde hazırlanabilir... ama böyle mi yapılacak? Taçlı'nın elindeki öyle müthiş bir silah ki!"

"Bana öyle geliyor ki, lordum," dedi Duilya, bir yandan da yuvarlanıp yüzünü eşininkine dayadı ve onu ciddi bakışlarıyla yerine çiviledi, "Taçlı'mızın şu hevesli ardavansheeden –özellikle de önde gelen üç soyun şu burnundan kıl aldırmayan asil evlatlarından– biri değil de Eltargrim olarak kalması için elimizden geleni yapmalıyız. Onların gözünde insanların yılanlardan ve yer solucanlarından aşağı kalır yanı yok, ancak onların gözünde bizler, yani Cormanthorlu elfler de güdülecek sürü gibiyiz. Açılış'ın, onların o pek yüksek konumlarını sarsacağından korkacak-

lar ve gözleri dönünce kimseye merhamet göstermeyecekler."

"Sen neden saray danışmanı falan olmadın ki?" diye inledi Ihimbraskar.

Duilya onun üzerine çıktı ve en tatlı sesiyle, "Oldum," dedi. "Saraya senin vasıtanla akıl veriyorum."

Lord Akşamkara inledi. "Doğru söze ne denir? Sayende, her gün senin fikirlerini savunmak üzere tehlikeye attığın bir piyona döndüm."

Duilya Akşamkara gülümsedi ve hiçbir şey demedi. Gözleri buluştu ve öylece kaldı. Kadın hiçbir şey söylememeye devam ederken, bir pırıltı vardı gözlerinde.

Ihimbraskar'ın genelde somurtan dudaklarında ağır ağır bir tebessüm peydahlandı. Kendini tutamayıp gülmeye başlamadan önceki nefesinde "Corellon seni kutsasın ve cezanı versin, Leydi," dedi.

- ON BEŞ -
BELKİ DE BİR MYTHAL

Elminster böylece elflerin elinde ölümü ya da ona benzer bir şeyi tattı, ancak Mystra'nın lütfu sayesinde Cormanthor'da gözlere görünmeden, gücünü yitirmiş bir vaziyette, bir hayalet, hortlak ya da kimilerinin tabiriyle, "soylu bir hanımın hizmetindeki bulaşıkçı kızlar gibi" süzülmeye başladı. Yüce kişilerin gözüne bir çarpsa, tıpkı bulaşıkçı kızlar gibi onun da hali haraptı. O günlerde kudretliydi elflerin usta sihirbazları, savaşa tutuşmaktan sakınmaz, fütursuzca büyü yapmaktan geri durmazlardı. Gerek etraflarını saran dünyaya, gerekse içinde yaşayan tüm insanlara, sıkça, çabucak ve müsamahasızca cezalandırılarak terbiye edilmesi gereken dik başlı oyuncaklar gözüyle bakarlardı. Kimi elfler arasında bu düşünce şekli bugüne kadar pek az değişmiştir.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

Çırılçıplaktı Symrustar, kurumuş kandan kapkara bir maskeydi yüzü. Dağınık saçlarının gölgesinden dışarı boş boş bakıyordu ve ne Elminster'i görüyordu, ne de Faerûn'daki başka bir şeyi. Hızla soluyup inleyen kızın titreyen ağzının köşelerinde köpükler vardı. Eğer şu gözlerinin gerisinde hala sağlam bir zihin vardıysa bile, buna ilişkin hiçbir belirti göremiyordu Elminster.

Elandorr, Symrustar'ın sandığından da acımasız bir hasım çıkmış olmalıydı. Kötü hissetti kendini El. Elandorr'u kızın savunmasının ardına sızdırıp, onun kızın zihnini görmesini sağlayarak tüm bunlara yol açan kendisiydi. Bu durumu telafi edecek olan da kendisiydi, elinden gelirse şayet. Hanımefendi, dedi ya da demeye çalıştı. Symrustar Auglamyr, diye seslendi hafifçe, ağzından ses çıkmadığını bilerek. Acaba dosdoğru kızın kafasına süzülse olur muydu? Yoksa daha mı çok zarar verirdi ona?

Görmeden bir su oluğuna takılan kız yüz üstü kapaklandı, El çaresizlikle omuz silkti. Kızın başına bundan daha kötü ne gelebilirdi ki? Yırtıcı hayvan tehlikesi büyüktü, karanlık bastıkça daha da büyüyecekti. Elminster kızın gözlerinden içeriye, o allak bullak edici karanlığa süzüldü, kızın ismini tekrar seslenirken etrafta bir şeyler görebilmeye çalıştı. Hiçbir şey yoktu.

El, işkence edilmiş elf hanımının içinde gezindi ve o sendeleyerek uzaklaşırken, salyalarını akıtarak anlamsız sesler çıkartırken hüzünle arkasından baktığıyla kaldı. Hiçbir şey yapamazdı.

Şu anki haliyle ne ferahlatıcı bir temasla okşayabilir, ne de konuşabilirdi onunla. Adamakıllı bir hayaletti artık... ve kız da ya ölüyordu ya da aklını kaçırmıştı. Srinshee'nin kıza faydası dokunabilirdi belki, ancak Elminster Leydi Oluevaera'yı nerede bulabileceğini bilmiyordu. Mystra, diye haykırdı yine, yardım et bana! Lütfen! Paytak paytak yürümeye çalışan Symrustar'ın görmeyen gözlerine endişeyle baktı, süzülerek bekledi.; ancak ne kadar seslenirse seslensin, görünürde hiçbir yanıt yoktu. El, ormanda yavaşça ve acı içinde ilerlemeye çalışan, sürünen, inleyen dişi elf sihirbazının yanında kararsızca süzüldü. Kız bir seferinde, "Elandorr, hayır!" diye soludu güçlükle ve El, bunu anlaşılır kelimelerin takip edeceği umuduyla kulak kesildiyse de, kız

inledi, havlamaktan farksız sesler çıkardı, sonra gözyaşlarına boğuldu... bu gözyaşları da nihayet tekrar aynı mırıltıya dönüştü.

Belki de Elminster bu haldeyken Mystra duyamıyordu onu. Hayır, aptalca bir düşünceydi bu; harap şatoda yaptığı aptallığın ardından Elminster'a tekrar hayat veren Mystra'dan başkası olamazdı. Mamafih, tanrıça şimdi El'in bir ders almasını ister gibiydi.

Şayet dağların, çöllerin üzerinden aşıp da Athalantar'ın ötesindeki Mystra tapınağına ya da tanrıçaya ait olduğunu işittiği diğer kutsal mekanlara ziyarette bulunursa, rahipler bedenini geri verebilirdi ona belki.

Tabii ki onu sezebilirlerse. Cormanthor'un elinden sihir eksik olmayan elfleri bile sezemezken, rahiplerin bunu başarıp başaramayacağını kim bilebilirdi?

Belki etkisini göstermekte olan bir büyünün içinden geçerse veya yeni bir büyü yaratmaya çalışan bir büyücünün odasına çat kapı dalarsa farkına varılırdı. Yine de Symrustar'ı yalnız bırakırsa...

Acı verici bir karara vardı, hüsranla karışık bir öfkeyle havada arkasını döndü. Kız bir saldırıya uğrasa, yaralansa ya da ölse, yine de izlemekten başka bir şey gelmezdi elinden. Elminster vücuduna bir kavuştu mu, kızı bulacak büyüler yapabilir veya hiç değilse başkalarını, belki de Srinshee'yi Symrustar'ı kurtarmaya gönderebilirdi. Kendisinin, nefret edilen insan armathor olarak, Auglamyr Soyu'nu en kıymetli kızlarının ve varislerinin Elandorr Waelvor tarafından ormanda aklını yitirmiş bir hayvan gibi sürünmeye terk edildiğine nasıl inandırabileceğine aklı ermiyordu.

Hayır, hiçbir şey yapamazdı Symrustar için. Şayet kız burada ölse de, eh, bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış,

sütten çıkmış ak kaşık sayılmazdı ki. Hayır, gökteki tanrılar şahitti ki, daha Elminster adlı insan yoluna çıkmadan ve Symrustar onu tam dişine layık bir av olarak görmeden nice zaman önce bile, kız defalarca hak etmişti bunu.

Bununla beraber, kızın şu anki halinden, onun bedenini ve zihnini parçalayan kendisiymişçesine suçluluk duyuyordu El.

Şehre geri dönmeli, temas kurabileceği birilerini bulacağına olan ümidini yitirmemeliydi. Bu düşünceyle birlikte, El kendini ağaçlara doğru fırlattı, etraflarından dolaşmaya zahmet etmeksizin içlerinden geçti, Cormanthor'un sokaklarına, koca koca evlerine doğru hızla yol aldı. Savaşçılarını, şehirden ayrılmadan evvel en gözde formasyona sokan bir devriye liderinin ışıldayan zırhını yarıp geçti.

Akşam karanlığı çöküyordu. El, önüne çıkan ikinci caddenin yukarısında asılı durmakta ve aşağıda rastgele karşılaşmış bir grubu aydınlatmakta olan ışıltılı küreler boyunca süzüldü. İçinden geçtiği kürelerden biri sallanıp titreşir gibi olduysa da, hiçbir şey hissedememişti El.

Bir kez daha Taçlı'nın sarayının yolunu tuttu ve daha önce hiç dikkatini çekmemiş olan bir kuleden hafif bir ışığın geldiğini gördü. Günün son ışıkları da soluyordu saray bahçesinde. Pencereye yaklaşırken hız kesti ve Taçlı'nın içeridеki odada, bir iskemlede uyur vaziyette olduğunu gördü. Srinshee bir kolunu iskemlenin kolçaklarından birine dayamıştı, etrafına bir halka halinde dizilmiş altı saray sihirbazıyla konuşuyordu.

Cormanthor'a yardım edebilme şansı vardıysa, bu odadaydı işte. Elminster içeri girmenin bir yolunu araştırarak, alelacele sarayın yan cephesi boyunca ilerledi.

Göz açıp kapayana değin açık bir pencere buldu, ama burası sarayın geri kalanından soyutlanmış bir kilere açılı-

yordu, o yüzden daha ileri gidemedi. Hüsran tekrar kabarıp taştı içinde; harcanan her an, o aydınlık odada konuşulanları duyamaması anlamına geliyordu. Camları aslında cam değil de, görünmez sihir alanları olan o büyük pencerelerden birine denk gelinceye kadar hızla uçtu duvarı takiben.

Pencereden içeri bir ok gibi girerken belli belirsiz bir karıncalanma duyumsadı ve bunun, tekrar katı hale dönüşmeyi müjdelediği umuduyla az daha gerisin geri dönüyordu. Ama öyle değildi. Daha sonra dönecekti geri. Şu anda, kulak misafiri olması gereken bir toplantı vardı.

Hangi odaya girmesi gerektiğini biliyordu. Yön duygusunu, oraya yaklaşıp koruma büyülerini birbiri ardına aştıkça hissettiği üç karıncalanma hissi destekliyordu. Şurası muhakkak ki, Srinshee kulağı deliklerin odada konuşulanları dinlemesini istemiyordu.

Bununla beraber, odanın kapısı eski ve devasaydı; asırlar boyunca açılıp kapanmaktan dolayı çerçevesinin kenarlarında hatırı sayılır büyüklükte bir çatlak oluşmuştu. El, bir coşkuyla dalıverdi içeri ve aralarındaki ufacık figüre kulak vermiş kadın sihirbazların çemberine dosdoğru atıldı.

Kadının adını adeta böğürürcesine bağırdı, ellerini onun içine sokup salladı, ancak görünen o ki Srinshee onu ne işitmiş ne de hissetmişti. El içini çekti, bu sessiz hayalet olma durumuna biraz daha teslim oldu ve Taçlı'nın iskemlesinin boş kolçağının üzerinde asılı durarak can kulağıyla dinlemeye başladı. Mystra'ya şükürler olsun, konuşmanın en can alıcı noktasına yetişmişti.

"Bhuraelea ile Mladris," diyordu Srinshee, "Mythanthar'ın bedenini an be an gözetmeliler. Sadece onu değil, kendilerini de elbette, çünkü Emmyth'e yönelik ilk saldırısında başarısızlığa uğrayan bir düşman hiç şüphesiz onu koruyan kaynağı bulup ortadan kaldırma yoluna gidecektir. Emmyth'in

büyü örtüsü bizimkilerin hepsinden daha iyi, o yüzden korunmasını artırmak için tek bir şey önerebilirim: Sylmae, sana verdiğim gözetme ağı büyüsünü, Emmyth'in korunma örtüsü ile kaynaşacak şekilde yapacaksın. Sonra sen ve Holone sırayla o ağı gözlemelisiniz. Evet, bu büyü, kendisini delmeye çalışanlara büyülerle karşılık verecektir ama bu işe kalkışan saldırganlar iyi korunmuş olabilir ve yara almadan kurtulabilirler. Siz ikinizden istediğim onlara saldırmanız değil, saldırganların kimliğini tespit edip derhal hepimize bildirmeniz."

"Biz yine boşta kaldık," dedi Ajhalanda adlı sihirbaz, biraz da esefle. Eliyle yaptığı işaret hem kendisini, hem de yanı başında duran Yathlanae adlı elf kızını kapsıyordu.

Srinshee "Hayır," dedi gülümseyerek. "İkinize düşen ödev, diyarda 'Emmyth', 'Mythanthar' ve hatta 'Lord Iydril' adlarını telaffuz edenleri dinleyecek büyüler yapmak. Hoş, bu son ismi anımsayan Cormanthorlu kaldığını sanmıyorum ya. Bu kelimeleri ağzına alanların kimliğini tespit edin, konuşulanları dinlemeye çalışın ve bize rapor verin."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Holone, biraz da bezgin bir tavırla.

"Genç olmak ve bir şeyler yapmak için sabırsızlanmak nasıldır, iyi bilirim." dedi Srinshee şefkatle. "Gözetleyip beklemek en meşakkatli iştir, hanımlar. Sanırım en iyisi dört sabah sonra burada buluşup görev değişimi yapmak."

"Siz ne yapıyor olacaksınız?" diye sordu, Srinshee'nin planını başıyla onaylayan Sylmae.

"Taçlı'yı koruyacağım, tabii ki." dedi Leydi Oluevaera yüzünde bir tebessümle. "Birilerinin bunu yapması gerek."

Halkayı oluşturan kadınların yüzlerinde gülücükler belirdi. Sırasıyla altı sihirbazın da gözlerini arayan ve onların başlarıyla onaylamalarını isteyen Srinshee'nin dudaklarının

kenarında da hafif bir gülümseme oynaşıyordu.

"Böyle eli kolu bağlı bir şekilde çalışmak siz altınızı da illet ediyor, farkındayım," diye de ekledi yumuşak bir sesle, "ancak bu diyarın mağrur soylarının, bir mythalın kendi umarsızca büyü savurmalarına, gizli kapaklı iş çevirmelerine de engel olacağını keşfetmeleri pek vakit almayacak. İşte o zaman başımız gerçekten belaya girecek."

"Eğer işler sarpa sarar da, bu 'belalarla' basbayağı büyü savaşına girmemiz icap ederse, o zaman ne kadar ileri gidebiliriz?" diye sessizce sordu Holone.

"Ah, iş o noktaya varacaktır, hemşirem, hiç merak etmeyesin," diye yanıtladı Srinshee. "Hepiniz ne yapmanız gerekiyorsa onu yapmakta kendinizi özgür hissedin; istediğiniz düşmana saldırın, ister öldürün ister daha ötesini yapın. Maksadından emin olduğunuz, Taçlı'ya ve mythalın yaradılışına karşı çaba gösteren hiçbir Cormanthorluya saldırmakta tereddüt etmeyin. Diyarımızın geleceği tehdit altında; hiçbir bedel, ödenemeyecek kadar yüksek değil."

Çemberdeki herkes ağırbaşlı bir sessizlikle onayladılar. Taçlı da horuldamak için tam o anı seçti; altı sihirbazın gülümsemesi arasında Srinshee ona şefkatle baktı ve doğruldu.

"Acele edin!" diye buyurdu onlara ışıl ışıl gözlerle. "Sizler Cormanthor'un muhafızlarısınız, geleceğisiniz. İşinize koyulun ve zaferle dönün!"

"Büyülerin Ecesi," dedi Sylmae erkeksi bir kükremeyle göğsüne vurarak, "başüstüne!"

Belli ki bu alıntı kabilinden bir şeydi; odada bir coşku havası esti ve altı kadın sihirbaz, uzun saçlarının, uzun cüppelerini, upuzun bacaklarını zarifçe bir dalgalandırarak hareketlendiler. El, adını ne kadar yüksek sesle çağırsa da bir türlü sesini duyuramadığı Srinshee'ye bir an hüzünle baktı,

sonra Bhuraelea adlı sihirbazın peşine takıldı. Mladris'in de endamına ve yüzüne iyice dikkat etti, belki de o kadına sessizce eşlik etmesi gerekebilirdi.

Selvi boylu, narin vücutlu bu iki sihirbaz birbirinden ayrılmadılar ve saray koridorlarından birine, bir fırtına telaşıyla daldılar. Sarayın son savunma büyüsü alanını geride bırakıp görünmez oldukları sırada "Bir şeyler yese miydik?" diye sordu Bhuraelea. Yakınlarda seyreden El, onları hala görebildiğini fark edince sevindi, gerçi sihirbazların bedenleri kardan yansıyan güçlü yıldız ışıklarını anımsatan mavi bir pırıltıyla çevrili gibiydi.

"Ben yiyecek bir şeyler getirmiştim," diye yanıtladı Mladris, "onun ilk savunmalarına adım atmazdan evvel yemek işini hallederiz." Yüzünü buruşturdu. "Sen onun kulesini görene kadar bekle hele; bazı erkekler Tiome'ye mezbelelik derken çok peşin hükümlü davranıyorlar."

* * * * *

İki sihirbaz, büyücü Mythanthar'ın viraneden farksız kulesini çevreleyen ışıltılı savunma büyülerinin aralarından sıyrılırken, soğuk bir tavuklu böreği bölüşüyor, naneli su şişesini elden ele geçiriyorlardı. Kayanyıldız Kulesi, bir yanı pencerelerle delik deşik edilmiş uzun ve çimenlik bir köstebek yuvasını andırıyordu. Kuzey uca doğru yükselerek duvarları incelikten yoksun bir tarzda örülmüş bodur bir kuleye dönüşüyordu. Bahçesi, kütüklerin, fundaların ve sarmaşıkların aşırı büyüyerek oluşturduğu bir keşmekeşti. Alacakaranlıkta, kararan göğü tırmalayan dev parmaklarının kapkara bir karmaşası gibiydiler.

"Ey tanrılar ve kahramanlar." diye mırıldandı Bhuraelea. "Burayı sinsi düşmanlara karşı korumak için koca bir ordu gerek."

"O ordu biziz." diye neşeyle katıldı ona Mladris, sonra

da ekledi, "Tanrılara şükürler olsun ki, düşmanlarımızın sinsi olması pek de mümkün değil. Diyarı alt üst edecek büyülerle savunmaları darmadağın etmeye kalkışmaları ve ardını getirmeleri daha kuvvetli bir ihtimal."

"Üç savunma büyüsü... yo, dört tane. Bunları patlatmak için epey uğraş gerekir," diye yorumda bulundu Bhuraelea, böreği bitirip parmaklarını yalarlarken. Kulenin yüksekteki pencerelerinden birinde bir ışık yanıverdi.

"İşe koyulmuş bile," dedi Mladris.

Bhuraelea kaşlarını çattı. "Muhtemelen Saray Divanı'ndan dışarı adımını attığından beri 'işe koyulmuş' vaziyette," dedi. "Leydi Oluevaera'nın dediğine bakılırsa, biraz fazla kaptırırmış kendini işine. Etrafında çırılçıplak dans edip kulağına işveli şarkılar mırıldansak bile, etrafta böyle coşkulu gençlerin bulunmasının güzel olduğunu söyleyip getir götür işleri için kullanırmış bizi."

"Tanrılar," dedi Mladris gözlerini devirip, "dilerim asla o hale gelecek kadar yaşlanmam."

Burunlarının dibinde, kendinden memnun, soğuk bir ses geldi havadan. "Dileğiniz kabul edildi."

Hemen ardından, Faerûn sıçrayıp atlayan yıldırımlarla patladı. Havada parlak eğriler çizen yıldırımlar, apışıp kalan, sendeleyen kadın sihirbazlara çarptı, sarmaladı onları. Mladris ve Bhuraelea'nın zarif çizmeli ayakları yerden kesildi, kadınlar savrulup fundaların ve dikenli çalıların üzerine sırtüstü düştüler; ağızlarından duman çıkıyor, gözlerinden ara ara alevler püskürüyordu.

Elminster bile gafil avlanmıştı; arapsaçına dönmüş bahçenin üzerinde maddeleşmeye başlayan intikam dolu bir sis sütunu halindeki, acımasız ifadeli büyücüyü nasıl kaçırabilmişti gözden? Dört bir yandan sürüklenerek gelen parlak bulutlar, sihirbazın katılaşan biçimini oluşturmak üzere

birleşiyordu. Adam, boyu uzayıp vücudu katı bir hal alırken bile, yerde öksüren, hıçkıran kadın sihirbazları çatırdayan yıldırımlarla kamçılamaktan vazgeçmedi ve onlara ne kaçacak ne de kendilerini toparlayacak fırsat tanıdı.

Gökte kendinden hoşnut bir çalımla ilerleyen elfin ellerinden yağmur gibi yağıyordu kıvılcımlar. Bu kıvılcımlardan bir kısmı sürüklenip El'in içine girdi ve göz kırparcasına kayboldu, El ani bir acı hissetti. Büyücünün etrafında dolandı, alçalıp sessiz bir çaresizlikle haykırdı.

Demek ki en içerideki savunma aslında savunma falan değil, kasıtlı ya da kasıtsız bir halde tetikte yardım bekleyen büyücünün bulutsu biçimiydi!

Yanan ve titreyen bedenleri hareket edemeyecek şekilde şimşeklerle sarmalandığında, iki genç kadına "Haemir Waelvor hizmetinizde," dedi elf sihirbazı.

Bhuraelea itiraz dolu bir homurtu koyuvermeye muvaffak oldu; ağzından küçük, siyah yalazlar sıçrıyordu. Mladris ile gevşemiş, sesini çıkartmadan kalakalmıştı. Açık gözleri boş boş bakıyordu ve kopkoyuydu. Hala yaşadığını belli eden tek şey boğazında atan nabzıydı.

El, içinde salıverilmeyi talep eden aç bir kızıl dalga gibi kabaran öfkeyi hissetti. Ağır ağır döndü, öfkenin kendisini tir tir titreten bir enerjiye dönüşmesine ve bunun da, kendisini iki kadın sihirbazı Waelvor büyücüsüne bağlayan yıldırımlara atılmasını sağlayan sessiz bir hücum halinde patlak vermesine izin verdi.

Yolun yarısında gerildi, sessiz bir acı ve şaşkınlıkla feryat etti. Şimşekleri hissedebiliyordu! Büyüyü yapan da bunu görebiliyor ve teması hissedebiliyordu; Haemir'in gözleri, şimşeklerin ansızın çatlayıp dağıldığını, bir şekilde gücünü yitirdiğini görünce kısılmıştı. Neydi şimşekleri böylece sürükleyen?

Waelvor'un dudakları büzüldü. Moruk Mythanthar'ın başının altından mı çıkmıştı bu, yoksa burnunu sokan başka bir meraklının mı? Çok da fark etmezdi hani. Adam hırlarcasına bir şey söyledi ve eliyle çabucak bir büyü yaptı. Bunun üzerine, havada dalgalanmanın olduğu yere doğru bir düzine keskin bıçak fırladı.

El, bıçakların ortaya çıkışını ve arkasında bir yere çarpıp düşüşlerini izledi, sonra hem acı hem de coşku hissederek yıldırımların arasından yükseldi. Yıldırımların enerjilerinin bir kısmı hala bedeninde dolanıyor, onu nahoş bir şekilde karıncalandırıyor, ağzından ve gözlerinden kıvılcımlar saçmasına neden oluyordu.

Şimşeklerin kırbaçladığı bir elf –yoksa bir insan mı?– figürünü belli belirsiz fark eden Waelvor büyücüsünün gözleri büyüdü, hemen ardından bu figür olanca hızıyla ona çarptı.

Olanca gücüyle saldırdı El. Kırbaçlıyor, kesiyor, Haemir Waelvor'u sırf vahşiliğiyle yenmeye çabalıyordu. Büyücüye "değdiği" zaman hissettiği somut bir şey değil, yıldırımlar içinden dökülürken bir gıdıklanmaydı yalnızca; ardından, büyücünün korunma örtülerinin iç içe örülü büyüleri onu parçalayıp atmaya çalışırken, hayalet olmasına karşın içini dağlayan bir acı duydu.

Elminster havada, ıstırap içinde ama sesi çıkmadan bağırıp savrulurken, Haemir Waelvor haykırıp kükreyerek iki yana salladı başını. Kendi fırlattığı yıldırımlar şiddetle geri dönerken ağzından püskürüyor, sarmalıyordu onu. Gözbebekleri ak opal taşı gibi bulanık ama parlak bir hal alıvermişti. El buna uzun yıllar önce, kendi akıl karıştırma büyüsüne kurban giden bir büyücünün gözlerinde de şahit olmuştu.

El başını iki yana sallayıp tekrar haykırdı, acıyla sarsılan

bedenine söz geçirmeye uğraştı. Demek oluyor ki içine girdiği kimseleri yaralayabiliyor, en azından onlara acı verip zihinlerini altüst edebiliyordu.

Titreyerek süzüldü, gücünü yitiren şimşeklerin serbest bıraktığı, yerde çuval gibi yatan kadın sihirbazlara hiçbir yardımı dokunamayacağının bilincine vararak uzaktan izlemeye koyuldu.

Büyücünün kendisine gelmesinin ne kadar vakit alacağını ve sihrin hazırlanma safhasında bir kişiye saldırdığında o büyünün mahvolup boşa gidip gitmeyeceğini öğrenmek zorundaydı. Bu cefayı sil baştan çekmeye mecburdu.

Mystra, ne olur şu elfin kendine gelmesi biraz uzun sürsün, dedi can havliyle okuduğu duasında. Ama görünen o ki, Mystra ya aksi görüşteydi ya da bugün kulakları biraz ağır işitiyordu; zira Haemir daha şimdiden ayaklanmış, öne uzattığı eliyle çevresini yokluyor diğer eliyle başını tutuyor, bir yandan da alçak sesle sayıp sövüyordu. El kendini toparlayıp elf büyücüsünün içine bir kez daha dalmamak için kendini zor tutuyordu, ancak bir elfin içinden geçişinin ne tür bir zarara yol açtığını görmeliydi. Dahası, şu kendini beğenmiş Waelvor büyücüsü, Starym'lerin daha ortalıkta görünmediği konusunda bir şeyler dememiş miydi? Bir grup kötü niyetli elf sihirbazı bela aramak için gelecekse, ortalıklarda kendini göstermemek en iyisiydi.

Haemir Waelvor kafasını adeta toparlamak için ihtiyatla sağa sola sallıyordu ve küfürleri gittikçe güçleniyordu.

Adam kendine geldi gelecek haldeydi, oysa hayaletimsi Elminster'ın hala baştan aşağı acı içinde olduğu su götürmezdi.

Mystra belasını versin. Adam bu iki kadın sihirbazın gücünü, geriye kabuklardan başka bir şey kalmayana kadar emecek ve Athalantar'ın son prensi, biçare durup onu izleyecekti!

Elbette, diye düşündü Elminster acı acı, her şey bir an içinde daha da kötüye gidebilirdi, hem de çok kötüye. Demesiyle gitmesi de bir oldu zaten.

Dış savunmalar birbiri ardına bozuluyor, belirli bir noktada kıvılcım saçan sessiz patlamalarla kendilerini teslim ediyor ve o noktadan dışarıya doğru solarak kayboluyorlardı. Bu bozulmanın merkezinde uzun, kara bir yalaza benzer bir şey vardı. Bu şey, son savunma büyüsünün içinden süzülüp geçerken bölünüverdi ve sönerek uzun boylu, zarif yapılı üç erkek elfi gözler önüne serdi. Giydikleri cüppelerin ateş rengi ipek kuşaklarına, düşen ikiz ejderler işlenmişti. Starym'ler gelmişti.

Üçü birden havada soğuk bir üstünlüğün hantallığıyla yürürken, "Selamlar olsun, Lord Waelvor," dedi bir tanesi kadife yumuşaklığında bir ses tonuyla. "Sizi burada, bu bomboş gecede böyle rahatsız eden nedir? Şu hanımlar kendilerini korumaya mı yeltendiler yoksa?"

"Bir muhafız hayalet," dedi öfkeyle Haemir, gözleri birbirine karışmış acı ve öfkeyle parlıyordu. "Pusuya yatmış olacak, sonra saldırdı bana. Onu kaçırdıysam da canımın acısı geçmedi hala. Bu güzel akşamda sizler nasılsınız, lordlarım?"

"Bezgin," dedi birisi sözünü sakınmadan. "Belki şu yaşlı aptal, onu toza çevirmemizden önce bize biraz eğlence sunar. Görelim bakalım."

Adam ileri yürüdü ve diğer iki Starym iki yana ayrılıp onu takip ettiler, parmaklarıyla yüksek savaş büyülerinin girift geçişlerini yapıyorlardı. Waelvor büyücüsünü ve yerdeki iki kadın sihirbazın hareketsiz bedenlerini umursamadan geçip gittiler. Haemir'in öfkesini kadınlardan çıkartacağından korkan El, onun yakınlarında bekledi ve Starym'lerin saldırısını izledi.

Büyücülerden birinin kavuşturulmuş avuçlarından, yıldızların peşine düşmüş bir yılanbalığı gibi beyaz alev fışkırdı, yılankavi bir sütuna dönüştü; ardından parçalandı, uçlarında ejderlerinkini andıran üç adet çene bulunan sürüngen boyunlarına dönüştü. Bu kafalar huzursuzca sallandı, sonra eğilip eski taş kuleyi ısırmaya başladı. Dişlerinin dokunduğu yerde taşlar sessizce kayboldu, eriyip hiçliğe dönüştü ve duvarların ardındaki çıplak odalar göründü.

Bunun üzerine ikinci büyücünün parmak uçlarından cayır cayır ateşten kırmızı bir mızrak peydahlandı, Mythanthar'ın kulesinin artık görünür haldeki odalarına atılıp büyülü eşyalara zarar vermeye girişti. Bu büyü malzemelerinin bir kısmı kıvılcım yağmurlarıyla, bazılarıysa Kayanyıldız Kulesi'ni sarsan ve taş parçalarını çöken karanlığın içine, görünmeyen uzak mekanlardaki ağaçların arasına fırlatan patlamalarla yok oldular. Bazılarıysa anında tutuşuverip Starym büyücüsünün büyüleriyle yerinde duran ateşli fırıldaklara dönüştüler.

Üçüncü büyücünün ellerinden yeşil bir bulut yükseldi. Korkutucu bir hızla bulutun üzerinden dişler, pençeli uzuvlar çıktı ve dosdoğru kuleye uçup Mythanthar'ın peşine düştü.

Bulutun Kayanyıldız Kulesi'ne girmesiyle, parçalanmış taşların arasında canlı mor renkte bir şeyin parlaması, bu renkte bir ışının hırlarcasına dışarı sökün etmesi ve yeşil canavarın kopmuş uzuvlarını bir yana tükürmesi bir oldu. Haemir Waelvor canavarın parçalarının döne döne aşağıdaki çalılıklara düştüğünü gördü, korkuyla lanet okudu.

O daha küfürünü edemeden üç Starym de ürkerek kuleden uzaklaştılar, mor ışıltı, onlara doğru atılan üç parmağa dönüştü ve sendeleyen elfleri takip etti.

Sınanan kişisel korunma örtüleri alevlenerek görünür ha-

le geldi: Büyücülerden biri kaskatı kesildi, korunma örtüsü kaynaşan bir mora, ardından kapkara dumana dönüşürken kollarını iki yana açtı, sonra çuval gibi yüzüstü devrildi ve bir daha kıpırdamadı.

Diğer iki sihirbaz geri döndüler ve El'in anlayamadığı bir şey bağırdılar birbirlerine; sesleri tiz ve çılgınca bir korkuyla bozulmuştu. Anlaşılan yaşlı aptal, onlara bekledikleri eğlenceden daha fazlasını sunuyordu.

Düşen Starym'in cesedinden, ölen büyülerin kıvılcımları ve kesik kesik dumanları yükseldi. Büyücünün başı, mide bulandırıcı bir açıyla eski bir ağaç gövdesine dayandı, ancak bedeninin geri kalanı yavaşça eriyerek toprağa karıştı.

Waelvor'un ağzı hayretten bir karış açık kalmıştı, ne var ki sağ kalan iki Starym, ölen akrabalarına aldırış etmeksizin büyülerini örmekle meşguldü. Parmakları havada uçuştu ve iki elfi sarmalayan hava çatırdadı, su dolu bir çanağa boşaltılan yağ gibi kaymaya başladı. Büyücüler uzun ve karmaşık bir büyünün adımlarını atarak dans ederken, sağda solda küçük ışık noktacıkları belirdi.

Çifte büyü etkisini gösterirken, Starym'lerin başının üzerinde soluk yeşil ışık saçan iki parlak bulut şekillendi. Bulutların aydınlığı, Starym'lerin damarları kabarmış boyunlarında parlayan teri ve durmadan hareket eden çenelerini gösterecek kadar fazlaydı.

Derken, sessiz bir büyümeyle bulutlardan biri yoğunlaşıp küreye dönüştü, kendi etrafında dönmeye koyuldu. İkinci bulut da hemen peşinden geldi ve iki güç küresi, iş başındaki elf büyücülerinin tepesinde asılı durdu.

Haemir tekrar küfretti, yüz hatları süt rengi mermerden yontulmuşçasına keskindi. Çatlamış kuleden kırmızı bir sis dışarı akmış, uzun ve dirençli bir dalga halinde davetsiz misafirlere uzanmıştı. Elfler aceleyle asalarını, değneklerini,

mücevherlerini ve bellerindeki keselerde taşıdıkları küçük, ışık saçan nesneleri çıkardılar; başlarının üzerindeki kürelere doğru fırlattılar. Atılan her nesne orada asılı kaldı, kürelerdeki diğer nesnelerle birlikte dönmeye başladı.

Starym'lerden biri çınlayan tek bir kelime –belki de bir isim– söylediğinde, kızıl sis ancak bir kol mesafesindeydi. Bunun üzerine elfin kendi küresindeki tüm büyülü eşyalar bir anda kayboluverdi, geriye, üzerinde ışıldayan yıldızların bulunduğu korkunç bir çatlak bıraktı. Bu yarık da tiz bir sesle yok olmadan evvel küreyi, eşyaları, kızıl sisi, bahçenin büyük kısmını ve kulenin ön cephesini içine çekti.

Diğer Starym büyücüsü, kendi küresindeki malzemeleri harekete geçirecek kelimeyi telaffuz etmeden evvel muzaffer bir tavırla güldü.

Sıcak bir günde rahatsız edilince leşten havalanan sinekler misali yükseldiler ve kuleyi ölümcül bir parlak ışık sağanağına tuttular. Kule, kulakları sağır eden gök gürültüleri ve dört bir yana saçılan taşlar arasında param parça oldu, birtakım kadim büyüler etkisini yitirirken yıkıntıdan kızıl renkli bir toz bulutu yükseldi.

Bu şuaları takip eden çatlak küçüktü ve kaybolmadan önce içine sadece büyü aletlerini ve onları içine alan küreyi çekti. Hiç kuşkusuz büyüden beklenen de buydu.

Sağ kalan iki Starym tekrar ellerini hareket ettirmeye ve aşina olmayan –ama görünüşe bakılırsa gayet kudretli– büyüler hazırlamaya girişmişlerdi ve gözleri kuledeydi. Davranışlarına bakılacak olursa ikisi de Mythanthar'ı görüyorlardı ve herhalde adam da hala sağ salim ve iş üzerindeydi.

El, kararını verdi. Karanlık bahçede alçaktan süzülüp hız aldı ve Waelvor'a vurup içinden geçti. Bu seferki, göğsüne sıkıca savrulmuş bir kütüğün isabet etmesi gibiydi. Sessiz

bir çığlıkla birlikte tüm nefesini alıp götürdü. El, büyücünün bedeninden geçip fırladı, en yakınındaki Starym'in kafasına, savrulmuş bir mızrak gibi giriverdi.

O darbeyle gecenin içinde taklalar atarak savruldu, öyle bir ıstırapla sarsıldı ki tekrar nefesi kesildi ve şuursuzluğun altın renkli pusu çöreklendi etrafına.

Ama, çarptığı Starym'in başını iki elinin arasına alıp inlediğini, yerde debelendiğini görmenin keyfine vardı. Diğer Starym akrabasına şaşkınlıkla bakmakla meşgul olduğundan, arkasındaki kuleden ağır aksak çıkan ve üzerinden dumanlar tüten kararmış figürü görmedi. Bu elf bir tek Mythanthar olabilirdi.

İhtiyar elf döndü, yerle yeksan olmuş kulesinin taşlarından sıçrayan küçük yalazlara baktı. Başını iki yana salladı, bir parmağını hala ayakta duran büyücüye doğrulttu ve –geç kalan Starym arkasına hızla dönerken– ortadan kayboldu.

Göz açıp kapayana kadar, havada ansızın altın rengi bir küre belirdi, Starym'in gövdesinin üst kısmını içine alarak onu ikiye böldü.

Küre bir anda içine doğru çökerken, mağrur elf büyücüsünün gövdesinin üst yarısını da beraberinde götürdü; geride tir tir titreyen iki bacak bıraktı. Bacaklar sarsakça bir adım daha attıktan sonra birbirlerine veda edip farklı yönlere devrildiler.

"Seni..."

Hem öfkeli, hem de korku doluydu çığlık. Istıraptan yavaşlayan ve zihni karma karışık olan El, arkasına döndü ve Starym'lerden yegane sağ kalanın yerden doğrulmakta olduğunu gördü, onun kendisini kastettiğini anladı. Elf, insanı görebiliyordu!

Eğer Srinshee'ye gidip anlatabilecek kadar sağ kalabilirse...

Starym kötücül bir şeyler söyledi hırsla ve Elminster'ın

daha önce gördüğü hareketleri yapmak üzere kaldırdı ellerini: İnsanoğlunun "meteor yağmuru" adıyla bildiği büyüyü.

Dönüp duran dört ateş topu üzerine fırlayıp patladığı sırada, "Mystra, şimdi yanımda ol," diye mırıldandı son Athalantar prensi.

El'in son gördüğü şey, tüm dünyayı yutacakmış gibi fışkıran, kükreyen alevlere kapılıp çaresizce ona doğru sendeleyen Haemir Waelvor'un bedeninin küle dönüştüğüydü. Faerûn alt üst oldu, fırıldak gibi döndü ve aç ateşlere boğuldu.

- ON ALTI -
MASKELİ BÜYÜCÜLER

Elf Halkı Elminster Aumar'a baktı ve gördü, mamafih ne gördüğünü anlamadı. O, Mystra'nın gönderdiği yeni rüzgarın ilk esintisiydi. Cormanthor ise adeta böyle değişim rüzgarlarına asırlar boyu ayak direyen, inşa edildiğini ve geçit vermez bir engelden başka bir şey olduğunu inşa edenlerin bile unuttuğu, eski ve yüce bir duvar gibiydi. Böyle duvarların da yerle bir olacağı ve görünmeyen, elle tutulmayan rüzgarlarca değiştirileceği bir gün gelir. Hep böyle olur.

Mağrur diyar için o gün, Taçlı'nın Elminster Aumar adlı insanı Cormanthor'un bir şövalyesi ilan ettiği gündü. Ancak duvar, paramparça olduğundan bihaberdi ve devrilen taşları yere çarpıncaya kadar da bunun farkına varmaya tenezzül etmedi. Bu düşüş, sırası geldiği vakit Mythal'ın örülüşü olacaktı. Ancak duvarın taşları, elf taşları oldukları için şaşılacak kadar uzun süre kaldı havada...

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

Yukarıda yıldızlar yüzüyor, aşağıdaysa göz küreleri parlıyordu. Elminster bilincini kazanmak için çaba sarf ederken kaşlarını çattı. Göz küreleri mi? Daha iyi bakabilmek için döndü ya da öyle yaptığını sandı. Onu saran gece, kendi

etrafında yavaşça dönerek netleşti.

Evet, hiç kuşku yoktu bunların göz küresi olduğuna. Cormanthor'un bezgin ve bitkin elflerinin şu son cümbüşü işitip de güvenli bir mesafeden seyretmek için olay mahalline üşüştüğü sırada, gözkapaklarını açıp kapayan ve nemli nemli parlayan onlarca göz küresi biteviye göz kırpan bir bulut gibi, bir görünüyor bir kayboluyordu.

Yükseklere süzülüp de ona göz kırpışlarına bakılırsa, hiç kuşkusuz göz kürelerinden birkaçı Elminster'i fark etmişti. Elminster, yıldızlar arasında hareketsizce süzülen hafif bir dalgalanmaydı; Mythanthar'ın kulesinin yarılmış bodur yıkıntısının üzerinde amaçsızca süzülmekten ipince olmuş, insan biçimli, uçları yırtık pırtık bir bulut halindeydi.

Dumanı hala tüten devrik taşların ateşten kararmış yığını, sağda solda meraklı ateşböcekleri gibi uçuşan ufacık göz kürelerinden oluşmuş bir deniz gibiydi. Uzaklardaki elfler, ihtiyar büyücünün gözler önüne serilen büyülerini en ince ayrıntısına kadar inceliyorlardı.

Elminster gözlerin uysalca bir ilgiyle etraflarına bakınıp bir oraya bir buraya ok gibi atılmalarını seyrederken, nerede bulunduğunun –ve kim olduğunun– farkına vardı.

Starym'lerden ikisi ölmüştü burada, ancak üçüncüden eser yoktu. Kadın sihirbazların vücutları da sırra kadem basmıştı; El, Srinshee'nin onları, daha kibar izleyiciler gelmeden sağaltmak üzere güvenli bir yere götürmüş olmasını umuyordu.

Aşağıdaki kalıntılarda gezinen gözlerden ikisi ansızın aynı şeye bakmak için yön değiştirdi. Baktıkları şey dikkatlerini çekmiş gibiydi. Elminster de bir göz atabilmek için aşağı süzülürken, gözlerini kırpıştıran kürelerin birkaçını ürküttü.

O iki göz hiçbir şeye bakmıyordu. Daha doğrusu, baktık-

ları şey bulanıklaşmış ve bükülmüş, havada dönen ve hiçlik yaratan bir şeydi.

Bu, yıkıntıların arasında bir maksatla dolanan, yakaladığı rafları, kümelenmiş taş blokları araştıran, dumansı iplikler-den oluşmuş bir koni ya da spiraldi. Açık ucunu bir yere soktu mu, oradaki katı cisimler yok oluyor, bir başka yere taşınıyordu.

El, nelerin kaybolduğunu görebilmek için sokuldu. Taş bloklar da vardı aralarında, ancak sadece döküntüyü temizleyip ötesine geçebilmek için. Taşların ötesindeyse... büyü! Şurada büyülü bir nesne, bir yerde bir cihazın kırık parçası, ileride bir tezgah, hemen şuracıkta bir cadı kazanı... duman sarmalı, Mythanthar'ın büyü çalışırken kullandığı ya da içinde büyüleri sakladığı şeyleri içine çekip kaçırıyordu.

Acaba bu Mythanthar'ın bizzat yönettiği bir şey miydi? Onun yokluğunda Cormanthorlular yağmalamasın diye geriye kalanları mı kurtarıyordu?

Şurası muhakkak ki, sarmal, büyüyü nerede arayacağını biliyordu. El, onun bir köşedeki devrilmiş direklerin karmaşasını –tavan destekleriydi bunlar– kurcalamasını ve altındaki masanın üstündeki şeyleri bulmasını izledi ve sonra...

Döküntülerin ötesini ve sarmalın peşinde olduğu şeyi görebilmek için biraz daha yakına süzüldü Elminster. İşte oradaydı–

Ansızın dumanlı iplikler döne döne Elminster'i sarmaladı ve Faerûn onların arasında bükülüp kayboldu. Bu büyülü toplayıcı, yukarıda asılı duran çer çöpün hemen ucunda kasıtlı bir şekilde, sinsi sinsi onu beklemişti anlaşılan. Artık her şey girdaplanıyordu. El yüksek sesle göğüs geçirdi. Bu sefer nereye?

Bir kez daha kararan, iç bunaltan bir yere döne döne çekilirken, *Mystra*, diye seslendi yakarırcasına, *vazifem ne*

zaman başlayacak? Dahası, gökteki gözcü yıldızlar aşkına, vazifem NE?

* * * * *

Uzun, upuzun bir süre dönüp durdu, ta ki durgunluğun ne olduğunu unutup ışığın ne olduğunu anımsamakta güçlük çekene kadar. Elminster'ın yüreğine ve düşüncelerine panik hakim oldu. Genç prens haykırmaya, hıçkıra hıçkıra ağlamaya çalıştıysa da başaramadı.

Sonu gelmeyen boşluğun içinde fırıl fırıl dönüşü, onun çığlıklarına kulak asmadan devam ediyordu. Elminster diye bir insanın hayaleti varmış ya da yokmuş; sessizmiş ya da acı içindeymiş, boşluğun hiç umurunda değildi.

Fark edilmekten bile acizdi, güçsüzdü.

Ama elinden bir şey gelmiyorsa kaygılanmak niyeydi? Çabalamış, bir tanrıçanın aşkını tatmıştı ve yazgısı an itibariyle Mystra'nın ellerindeydi. Gerektiğinde kibar olabileceğini bildiği bu eller, hala bir sürü işe yarayabileceğini bildiği bir aracı öylesine fırlatıp atmayacak denli bilge birine aitti.

Sanki bu düşünceyle tetiklenmişçesine, Elminster'ın etrafında ansızın bir ışık parladı, onunla birlikte bir de renk patlaması oldu. İçinde hareket ettiği dumanlı kafes puslu mavi bir sahaya doğru gidiyor, daha açık renkli, daha parlak bir ufka doğru hızla yol alıyordu. Yükseliyor muydu yoksa? Öyle olduğunu düşündü, mavi sis bulutlarından hızla geçiverdi ve–

Daha önce hiç görmediği, zemini kara mermerden ışıl ışıl bir deniz olan, yüksek duvarlı, tavanı tonozlu bir odada buldu kendini. Bir büyücünün büyü sınama odasıydı burası. İçinde, ayakta dimdik süzülen ince ve zarif bir elf büyücüsü vardı; soluk tenli uzun parmaklarını neredeyse tembelce hareket ettiriyordu.

Maskeli büyücünün gözleri, Elminster'ın beklenmedik belirişi karşısında hayretler içinde parladı.

Dumanlı çizgilerden oluşan sarmal El'i odanın diğer ucuna, kendi sislerini gözyaşları dökercesine salıveren parlak ve beyaz ışıktan bir küreye doğru götürüyordu.

Büyücü, El'in çaresizce odada taşınmasını, kürenin içine dalmasını ve dumanlı çizgilerin kürenin özüne karışarak insanı hapsetmesini izledi. El, dosdoğru ileri ve yukarıya süzülerek kürenin kavisli duvarına çıkmayı denedi; ancak küre bir taş kadar sertti ve bu girişimin ona tek kazandırdığı, kürenin içinde tepe taklak çıktığı bir gezinti oldu.

"Ne varmış burada?" diye sordu isimsiz elf, soğuk ve ince bir sesle. "Bir insan hortlağı mı? Yoksa... daha da ilginç bir şey mi?"

El başıyla ağırbaşlı bir şekilde, karşısında dengi varmışçasına selam verdi, ama konuşmadı.

Maske, sahibinin gözlerinin etrafındaki deriye tutunmuş, onun yüzüyle birlikte esneyip hareket ediyor gibiydi. Maskenin altından kibirli bir kaş yükseldi neşeyle. "Karşılaştığım tüm düşünen varlıkların bir şeyine ihtiyaç duyarım: İsmine." diye sözünü sakınmadan konuştu elf. "Karşı gelenleriyse yok ederim. Seçimini çabuk yap, yoksa yerine ben yaparım."

Kayıtsızca omuz silkti El. "İsmim kıymetli bir sır değil," dedi ve sesi odada çınlar gibi oldu. Hiç değilse burada mükemmelen işitiliyordu söyledikleri. "Elminster Aumar'ım ben, Athalantar adlı insan ülkesinin bir prensiyim ve Taçlı beni yakın tarihte Cormanthor'un bir armathoru ilan etti. Mesleğim büyücülük. Görünen o ki, bir de karşıma çıkan elflerin keyfini kaçırmak gibi şaşırtıcı bir kabiliyet sahibiyim."

Büyücü, Elminster'a soğuk bir tebessüm gönderdi ve ba-

şıyla onayladı. "Gerçekten de öyle. Mevcut biçimini kendi arzunla mı aldın? Casusluk ederek elf büyülerinin gizemlerini öğrenmek için mi?"

"Hayır," dedi Elminster nazikçe, "özellikle istediğim bir şey değildi."

"Öyleyse nasıl oldu da meşhur elf büyücüsü Mythanthar'ın evinin harabelerine geldin? Onunla beraber mi çalışıyordun yoksa?"

"Hayır. Ne ona, ne de kendini sihirbaz sayan Cormanthorlu lordlardan birine sözüm var." El, bu maskeli büyücünün Taçlı'yı sihirbazdan sayacağını zannetmiyordu, hele Srinshee'yi bir "leydi" olduğu için hiç kaale almazdı.

"Sorularımı iki kez sormaya alışkın değilim ve gücümün kapsamı dahilindesin." Maskeli büyücü süzülerek bir adım daha yakına geldi.

El de kendi kaşlarından birini kaldırarak yanıtladı. "Bu güç kimin gücüymüş peki? İsme isimle karşılık vermek insanların olduğu kadar Âli Elf Halkı'nın da bir adetidir."

Maskeli büyücü –az daha– gülümseyecek gibiydi. "Bana Maskeli diyebilirsin. Bir daha sorularıma yanıt vermek dışında konuşmaya kalkma sakın, yoksa seni ilelebet isimsiz kalacak toza çeviririm."

El yine umarsızca omuz silkti. "Yanıt, korkarım en az isminiz kadar aydınlatmak uzak. Oraya sırf merakımdan gittim. Görünüşe bakılırsa, Cormanthor'daki elflerin yarısıyla birlikte, çünkü etrafı inceleyen gözler arasında yüzüyordum."

Maskeli büyücü bu defa gülümsemedi. "Öyleyse, bu yörede merakını ve ilgini cezbeden neydi?"

"İki kadın sihirbazın güzelliği," diye yanıtladı El. "Nereye gittiklerini görmek, fırsat olursa isimlerini ve yaşadıkları

yeri öğrenmek istedim."

Maskeli'nin yüzüne soğuk bir tebessüm yerleşti. "Elf kadınlarını insan erkeklerine münasip görüyorsun, değil mi?"

"Bu konuyu hiç etraflıca düşünmedim," diye kolayca yanıtladı Elminster. "Çoğu insan gibi, ben de gördüğüm yerde etkisine kapılırım güzelliğin. Çoğu elf gibi ben de sahip olamayacağım ya da cesaret edemeyeceğim şeylere bakmayı yanlış bulmam."

Maskeli, başını hafifçe aşağı yukarı salladı ve "Cormanthorlular'ın büyük kısmı senin içinde bulunduğun bu odaya girmeye cüret edemez. Hakları da vardır bunda, zira buraya girmek hayatlarına mal olur," dedi.

"Peki ya davetsiz ziyaretime dair bir karara vardınız mı?" diye soğukkanlılıkla sordu Elminster. "Yoksa o karara beni yıkıntılardan 'topladığınız' zaman varmış mıydınız?"

Elf büyücüsü omuz silkti. "Seni kolayca yok edebilirim. Göze görünür bir hayalet olarak en fazla casusluk ya da ulaklık edersin, uygun büyülerle de kolayca hakkından gelinir. Ancak tam bir insan olarak işe yarayabilirsin."

"Kendi isteğimle mi?" diye sordu El, "yoksa bir kukla olarak mı?"

Maskeli'nin ince ağzı ipince oldu. "Hasımlarımın bile böyle aşırı küstahlık etmelerine alışık değilim, insan –hele çıraklar şöyle dursun."

Aralarında uzunca bir süre asılı durdu sessizlik. Çok uzun bir süre.

Ya şimdi, Mystra? Bu sessiz ricası derhal bir görüntüyle ödüllendirildi. Aynı odada, Elminster başıyla onaylıyor ve maskeli elf büyücüsü ona bir şey gösteriyordu. Bundan iyisi can sağlığıydı.

"Çırak mı dediniz?" diye sordu Elminster, duraklamadan önce bir nefes alımı kadar daha beklese, ölümle sonuçlanabilirdi bu. "Çok cömert bir teklif sezmekte haklı mıyım... usta?"

Maskeli gülümsedi. "Öyle. Bundan kabul ettiğin sonucuna varıyorum?"

"Ediyorum. Büyü hakkında öğreneceğim daha çok şey var ve öğrenirken de saygı duyabileceğim birinin önderlik etmesi hoşuma gider."

Elf büyücü hiçbir şey demedi ve tebessümü yitti, ancak arkasını dönerken bile tavrından memnuniyet yayılıyordu. "Tam ve normal fiziksel biçimine dönmen için çok zahmetli ve yorucu büyüler yapılması lazım," dedi arkasını dönmeden ve hızla bir duvara yürüyüp dokundu. Duvarın arkasında ansızın beliren karanlıktan lekeli, yıpranmış bir tezgah çıktı.

Büyücünün elleri, tezgahın üstünü tıka basa dolduran kaplar ve kavanozlar arasında mekik dokudu. "Sana hareket etmeni buyuruncaya değin kıpırdayayım, ses çıkartayım deme," diye emretti dönerek, elinde alacalı mor bir yumurta ve bir gümüş anahtar tutuyordu. "Yapmak üzere olduğum büyüler etkisizmiş gibi görünecek, ancak kürenin etrafında bekleyecekler ve seni sarmalayan alanı yok ettiğim vakit sana ulaşacaklar."

Elminster başıyla onayladı ve Maskeli büyüsünü yapmaya girişti; El'in maksadını tahmin edebildiği ilk büyüye kolları sıvamadan evvel, kürenin üzerine küçük ama adamakıllı yabancı üç tılsım yaptı. El'in içinde yüzdüğü cinsten küreler, elf büyücüleri büyülerini birleştirip tek bir odağa ya da hedefe yönlendirmek istediklerinde kullanılıyor olmalıydı.

Maskeli, El'in hiç duymadığı tek bir kelimeyi sakince te-

laffuz etti ve küre tutuştu.

Sıcaklık ona çarptığı vakit El biraz kıvrandı. Alevler yavaşlayıp sönmeye yüz tuttuğunda, sonra da ardında yukarıdaki karanlığa ip misali tırmanan bir tutam duman bırakarak ansızın söndüğünde, elf sihirbazı bir başka büyüyü dokumaya etmeye koyulmuştu bile.

Maskeli, yüzünü tekrar küreden yana çevirince, parmağını tel çeken bir arpçınınki gibi büktü ve duman bir anda ona doğru eğiliverdi. Sanki görünmez müzisyenleri yönetirmiş gibi döndürdü elini ve dumanlı çizgi kürenin etrafına çöreklendi, sarmalın o aşina hatlarını aldı.

Apansızın "Nassabrath," dedi Maskeli, durup dizlerinin üstüne çökmüştü. Sol elini parmakları yukarı, elinin ayası aşağı bakacak şekilde, tam yüzünün önüne getirdi. Her bir parmağının ucundan küçük şimşekler fışkırdı.

El'in zihninde bir görüntü beliriverdi, birisi bir perdeyi kenara çekmişçesine parlak ve aniydi. Ormanda çırılçıplaktı, yüzü ıstırapla kasılmış, bedeniyse çiziklerle ve diken yaralarıyla kaplıydı. Daha doğrusu kısmen çıplak sayılırdı, el ve ayak bileklerine ışık saçan kelepçeler vurulmuştu. Bunlar da uzuvlarından göğe doğru yükselen ve birkaç metre uzakta solarak görünmez olan zincirlere bağlıydı. Zincirin halkaları, kendisini hapseden küreye doğru şu anda ilerlemekte olan aynı küçük şimşeklerle parlıyordu. Maskeli ansızın bu hayalin arka planını yararak ileri çıktı, yoluna devam ederken de elinin dalgınca sayılabilecek, ancak sabırsızca bir hareketiyle onu çağırdı.

Elminster zincirlerinden çekiştirilerek efendisini takip etmeye mecbur bırakıldı. Epey bir süre ağaçların arasında düşe kalka ilerledi ve nihayetinde, topraktan yükselmiş bir kaya parçasına canını yakan bir şiddetle çarptı. Elf bir bitkiyi tetkik etmek üzere eğilirken onu orada bıraktı ve

Elminster'a elini taşın üzerine koymasını, Mystra'nın adını fısıldamasını, belli bir sembole dikkatini yoğunlaştırmasını gösteren bir görüntü ortaya çıktı. El'in zihninde takılıp kalan ve alev alev yanan, adeta zihnine damgalanan, tanımadığı, parıltılı altın kavislere sahip girift bir şekildi bu.

O sahnede Elminster'ın çıplak bedeni şekil değiştirdi, daha önce Mystra'nın hizmetindeyken kuşandığı bir bedene, bir kadının yumuşak ve dolgun hatlarına kavuşurken kayadan uzaklaştı. Bir zamanlar 'Elmara' olmuştu ve zincirlerinden sıyrılıp taştan uzaklaşan, daha Maskeli doğrulup hayret ve korku içinde arkasını dönmeden büyü yapmaya başlayan da Elmara'ydı. Bu surat, Elmara'nın fırlattığı zümrüt ateşten yıldırımın içinde ansızın kayboldu. Elminster'ın zihninde yeşil alevler çağlayıp saçıldı ve görüntü kayboldu.

El, bulanan görüşünü netleştirmek için başını iki yana sallarken buldu kendini. Gözüne birden doluşan yaşların arasından, şimdiye ve şu ana ait şimşeklerin onu saran küreye en sonunda temas ettiğini, küreyi taze ateşlere boğduğunu gördü.

Tanık olduğu sembolü anımsamaya çabaladı ve sembol, olanca karmaşıklığı ve ihtişamıyla zihnine doluverdi. Bu kadarı yeterliydi; taşa dokunacak, Mystra'ya yüksek sesle yakarırken o şekli hatırına getirecek ve tekrar bir kadın bedenine kavuşacaktı. Bu dönüşüm, ikiyüzlü elf sihirbazın ona vurduğu zincirleri kırmaya kafi gelecekti. Maskeli... daha önce duyduğuna yemin edebileceği, ince ve soğuk bir sese sahip kibirli elf... peki nerede duymuştu o sesi?

El boş verdi. Diyelim ki maskenin sahibinin kim olduğunu öğrendi, ne işine yarayacaktı ki? Arkasında yatan kişilik hakkında hiçbir şey bilmezken ya da çok az şey bilirken birinin yüzünü ve adını öğrenmenin pek az faydası dokunurdu. Cormanthor'da doğmuş, yetişmiş biri için Maskeli'nin kimliği kıymetli olduğu kadar ölümcül bir giz de ola-

bilirdi; Elminster içinse şu an bilmediği bir şeyden ibaretti.

Bu elf büyücüsü için ifade ettiği önemin tam da kendisinin bu diyara yabancılığı olduğunu sanıyordu. Bu yüzden kendi gerçek güçlerine ve tabiatına dair olabildiğince az şey ifşa etmeyi, kiira ile yaşadığı deneyimi bile küçümsemeyi aklına koydu. Altüst olmuş bir insan zihninin, mücevher gittikten sonra bile onda depolanmış anıları saklaması şöyle dursun, onların ne kadarını kavrayabileceğini bile kim bilebilirdi?

"Gözlerime bak," diye buyurdu Maskeli sertçe. El, tam zamanında başını kaldırdı, uzun parmaklı elin buyurgan hareketini gördü. Dört bir yandan gözleri kör eden bir ışık parladı ve küre altın kıvılcımlardan bir levha halinde patlarken tiz perdeden bir uğultu duyuldu.

El bir an düştüğünü sandı, kıvılcımlar onun sisli biçimine akarken de mide bulandırıcı bir kabarma duygusu hissetti, sanki bağırsaklarında yılanbalıkları geziniyordu.

Bunu ateş takip etti, ardından da kükreyen, kavuran sıcak alevin ısısına doğrudan maruz kalmanın sarsıcı acısı. Elminster başını geriye atıp bağırdı ve sesi yukarıdaki yüksek tavandan yansıdı. Bu sefer gerçekten düştü ve birkaç metre aşağıda ağlara yakalandı.

Ağlar, dumanlı sarmaldan gelen ve Elminster'ın etrafında kendilerini gitgide çözen büyülerdi. Onların tutamlarına yakalanmıştı, ağların özü eriyerek tenine karışıyor, ağzına ve burnuna doluşarak onu boğuyordu.

Öğürdü, debelendi, kusmaya çalıştı; gırtlağı şiddetle kasılıyordu. Sonra her şey bitmişti ve soğuk döşeme taşlarının üzerinde diz çökmüş vaziyetteydi. Maskeli elf sihirbazı da az ötede, havada duruyor, yüzünde üstünlük taslayan bir gülücükle onu seyrediyordu.

"Doğrul," dedi Maskeli buz gibi bir sesle. El bir şeyleri

sınamanın tam vaktidir, diye düşündü. Şaşalamış numarası yaparak ellerini yüzüne kapatıp inledi, bununla beraber kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Elminster!" diye parladı elf, lakin El başını iki yana sallıyor, anlaşılmaz bir şeyler geveliyordu. Ansızın başında bir yanma hissi peydahlandı; adeta boynundan, omuzlarından aşağı bir sıcaklık iniyordu. Sonra tüm uzuvlarını tepeden tırnağa tir tir titreten, karşı konulmaz bir çekiştir başladı. El bununla başa çıkabileceğini ve bir süre ayak direyebileceğini düşündü; ama en iyisi baştan aşağı büyücünün boyunduruğundaymış gibi yapmaktı. O yüzden aceleyle ayağa fırladı, Maskeli'nin istediği konumu aldı: Ayakta ama kolları öne uzatılmış, sanki bağlanması için bileklerini sunar vaziyette.

Sihirbaz elf, Elminster'ın bakışını had safhada koyu ve ifadesiz gözlerle karşıladı, El bir anda uzuvlarının yine çekiştirildiği hissine kapıldı. Bu sefer kendini tümüyle teslim etti ve elf ona kollarını ardına kadar açtırdı, aşağı indirtti, sonra da yüzünü her eliyle birer kez sertçe tokatlamasını sağladı.

Canı yanan El hissizleşen ellerini sallayıp, darbelerin şiddetiyle birbirine vuran dişlerini, dudaklarını diliyle yoklayınca Maskeli tekrar gülümsedi. "Anlaşılan bedenin iş görüyor. Gel."

El'in uzuvları ansızın tekrar serbest kaldı. Genç adam saldırıp karşılık verme isteğine gem vurdu, boynunu büküp tevazu içinde takip etti. Omuzlarına ağır mı ağır bir gözetlenme hissi binmişti, ne var ki geri dönüp de orada olduğunu bildiği uçan gözü bulmaya tenezzül bile etmedi.

Maskeli, büyü odasının pürüzsüz yüzeyine dokundu ve ansızın oval şekilli bir geçit beliriverdi. Elf kapının ağzında durup geri döndü, çiçeği burnunda çırağını tepeden tırnağa inceledi, sonra yavaş, soğuk ve muzaffer bir tebessüm geldi yüzüne.

El, buna bir hoş geldin gülümsemesi muamelesi yapmaya karar verdi ve gergince karşılık verdi. Elf büyücü hoşnutsuzluğunu belli edercesine başını iki yana sallayıp sırt çevirdi, eliyle gelmesini işaret etti ona.

Gözlerini içten içe sıkıntıyla yuvarladı; yine de hem şaşkın hem de hevesli bir ifadeyi itinayla takınmıştı yüzüne. Efendisinin peşinden hızlandı. Mystra'ya şükürler olsun, bu çok uzun bir çıraklık dönemi olacaktı.

* * * * *

Ay ışığı Cormanthor'un ağaçlarına değdi ve ta uzaklarda, kuzeyde bir yerlerde bir kurt uludu.

Hemen yakındaki ağaçların arasından bir havlama yanıt verdi, ancak dik bir yokuştan aşağı amaçsızca sürünen, titreyen çırılçıplak elf onu duymamış gibiydi. Kadın yolun bir kısmını kayarak indi, geri kalanın büyük kısmını ise yüzüstü aldı. Saçı toz toprak içinde bir karmaşaydı, kol ve bacaklarının kanla ıslanmış belki bir düzine yeri soluk mavi ışıkta koyu koyu parlıyordu.

Kurt, yokuşun başındaki yosunlu kayaların üzerine sessizce çıktı ve ışıl ışıl gözlerle aşağıyı süzdü. Çantada keklik. Aceleye gerek görmeksizin tırısa kalktı, en kestirme yoldan aşağı indi; yokuşun aşağısında derin derin soluyan, mırıldanan kadının hiçbir yere gittiği yoktu.

Bu da yetmezmiş gibi, kurt koşarak yaklaşınca kadın yuvarlanıp göğsünü ve boynunu onun çenelerine sundu ve yatıp ayın ışığında yıkandı; anlamsızca bir şeyler soluyordu. Kurt durakladı. Böylesine bir pervasızlık karşısında bir an şüpheye düşmüştü. Sonra kendini toparladı, sıçramaya hazırlandı. Kadının gırtlağı parçalandıktan sonra, başkaları da var mı diye ihtiyatla etrafı koklamak için yeterince vakti olacaktı.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan elfin yukarısında bir süredir dikkatle sürünerek ilerleyen bir orman örümceği, kurdu görür görmez geri çekildi. Belki bu gece bir değil de, iki kanlı yiyeceğe kavuşabilirdi.

Kurt atıldı.

Symrustar Auglamyr, aralanmış dudaklarının hemen üzerinde parlayarak beliren mavi beyaz yıldızı asla görmedi. Ne çenesinden içeri bu yıldızın dalmasıyla kurdun kesik ve ürkekçe ciyakladığını işitti, ne de büyünün etkisiyle hayvanın tamamen zerrelerine ayrılışını.

Kurttan geriye kalan tek şey olan bir tutam kuyruk tüyü süzülerek kızın uyluklarının arasına konduğu sırada, görünmeyen bir şey "Zavallı mağrur şey. Büyüyle büküldün. Büyüyle düzelesin," dedi.

Bunun üzerine yerden dönerek yükselen, yıldızlardan oluşmuş bir halka, Symrustar'ın etrafını mavi beyaz bir çembere aldı. Yıldızların ışığı karşısında örümcek gerileyip bekledi. Işık ateş demekti, ateş ise hiç şüphesiz yanarak ölüm.

Hızla dönen çember solarak kaybolup da geriye yalnızca mehtap kalınca, örümcek tekrar ağaçtan inmeye koyuldu. Hızla sürünüyor, hoplaya sıçraya koşuyordu. Ancak dişi elfin üzerinde yuvarlandığı ezilmiş yapraklara ulaştığında, öfkesi açlığını bile geride bıraktı. Kadın kaybolmuştu, kurt da öyle. Şaşırıp kalan örümcek bir süre civarı araştırdı, sonra ay ışığında ağaçların arasında amaçsızca dolaşmaya başladı, bir yandan da kaybolmuş bir elf ya da insan kadar gürültülü bir sesle içini çekti.

İnsan demişken; insanlar şişmandılar, kanlı ve suluydular. Örümceğin içinde çoktan solmuş anılar canlandı ve hayvan o coşkuyla bir ağaca tırmanıverdi. İnsanlar şu yönde, epey bir uzakta yaşıyorlardı ve–

Dev yılanın başı ileri fırladı, çeneleri bir kez hızla kapandı ve örümcek kayboldu. Yanlış ağacı seçtiği için endişelenmeye bile vakti olmamıştı.

BÖLÜM 3
MYTHAL

- ON YEDİ -
ÇIRAKLIĞA DÖNÜŞ

Elminster yalnızca "Maskeli" adıyla bilinen elfe yıllarca çıraklık etti. Yüce sihirbazın habis mizacına ve Elminster'i köleliğe mecbur bırakan büyü zincirlerine rağmen, ustayla insan arasında bir saygı gelişti. Saygı, aralarındaki farklılıkları ve ikisinin de bir gün gelip çatacağını bekledikleri ihaneti ve savaşı görmezden gelmelerini sağlıyordu.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

Elminster'ın Maskeli'ye çırak verildiği, doğanın yeşillendiği o mevsimden yirmi yıl sonra bir bahar günü, Athalantarlı'nın zihninde kendisinin neredeyse unuttuğu, altın rengi, parıl parıl bir simge belirdi. Simge onu rahatsız etmişti; zihninde ağır ağır dönerken, nicedir gömülmüş anıları depreştiriyordu. El, kendi sesinin Mystra dediğini duydu ve üzerine bir bakış düştü... Tanrıçanın bakışı. El onu göremiyor, ancak bakışının muazzam ağırlığını hissediyordu: Derin, sıcak ve korkunçtu bu bakış, Usta'nın en gazap dolu bakışından daha kudretliydi ve...

Nacacia'dan daha fazla sevgi doluydu...

Tüm sabahı dokumak için çabalayarak geçirdikleri büyük, ışıldayan büyü ağında asılı duran Elminster başını eğip Nacacia'ya baktı. Kızın gözleri koyu renkli, nemli ve koskocaydı; özlem doluydu ona bakan bu gözler. Kızın titreyen

dudakları, sessizce adını söylediler onun.

Kız ancak bu kadarına cüret edebiliyordu.

Maskeli'nin Elminster'i bir şeyler yapmaya zorladığı pek nadirdi. El'i gözetliyor ve bir şeyi bekliyor gibiydi. Tetikte beklediği şeylerden birisi, her ne şekilde olursa olsun, bir başkaldırıydı. Üstelik insan çırağını itaatsizliğinden dolayı cezalandırmaktan zevk aldığı aşikardı. Bu cezaların bazıları hatırına gelince, El kendini tutamayıp ürperdi.

Riski göze alıp Nacacia'ya kaçamak bir bakış daha attı ve kızın da aynı şeyi yapmakta olduğunu keşfetti. Gözleri neredeyse suçlu bir şekilde buluştu ve alelacele kaçtı birbirinden. El dişlerini sıkıp büyü ağına tırmanmaya, kızdan uzaklaşmaya başladı. Sırf hareket etmek, bir şeyler yapmış olmak için.

Mystra, diye düşündü sessizce, Nacacia'nın gülümseyen yüzünün canlı hatırasını silmeye çabalayıp. Ah, Mystra, ne olurdu bana yol göstersen... hizmetkarlıkla geçen bunca yılım planının bir parçası mıydı?

Tüm dünya etrafında titredi ve kendini ansızın kayalık bir otlakta buldu El. Burası, daha küçücük bir çocukken Heldon'un yukarısında koyun güttüğü meraydı!

Otlaktan esen meltem üşütüyordu onu. Çıplak olmasına pek de şaşırmadı.

Başını kaldırdığında, kendini uzun, upuzun yıllar önce eğiten büyücü kadınla göz göze buldu: "Kara gözler" namıyla bilinen Myrjala'ya. Ürperen çimenlerin üzerinde havaya uzanan kadının, ona lakabını kazandıran kocaman kara gözleri daha bir derin, daha bir cazibeli bakıyordu. Rüzgar dokunmuyordu onun koyu renkli saten elbisesine.

Myrjala aslında Mystra'ydı. Elminster bir elini ürkekçe uzattı ona.

"Yüce Hanımefendi," diye adeta fısıldadı, "bu gerçekten sen misin, bunca yılın ardından?"

"Elbette," dedi gözleri vaat dolu karanlık havuzlar olan tanrıça. "Benden nasıl şüphe edersin?"

El, ansızın hissettiği utanç dalgası altında titreyecek gibi oldu. Dizlerinin üstüne düştü, gözlerini yere çevirdi. "Ben... ben hata ettim ve... şey, o kadar uzun süre geçti ki..."

"Bir elf için uzun sayılmaz," dedi Mystra şefkatle. "Nihayet sabrı öğrenmeye başlıyor musun, yoksa gerçekten çaresiz misin?"

Elminster başını kaldırıp parlak gözlü tanrıçaya baktı ve kendini gözyaşlarına hakim olmak için çabalarken buldu. "Hayır!" diye haykırdı. "Tüm ihtiyacım buydu, sizi görmek ve niyet ettiğiniz şeyi yapıyor olduğumu bilmek. Benim... benim hala yol gösterilmesine ihtiyacım var."

Mystra gülümsedi ona. "Hiç değilse ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Bazıları bunu asla bilmez ve hayatın içinde düşe kalka ilerler, etraflarındaki Fareun'da öğrenebilecekleri her şeyi farkında olarak ya da olmadan mahvederler." Kadın bir elini kaldırdı ve gülümseyişi değişti.

"Yine de şöyle bir düşün, Seçilmişler'in en sevileni: Faerûnlular'ın birçoğu asla bu tür rehberliğe ihtiyaç duymaz, buna karşın yol gösterilmeden de kendi ayakları üzerinde durur, kendi fikirlerinin peşinde hayatlarını sürer ve kendi hatalarını yaparlar. Hiç şüphesiz sen de şu son becerinin ustası oldun."

Elminster gözyaşlarını tutmaya çalışarak bakışlarını kaçırdı. Mystra bir kahkaha atıp onun yanağına dokundu. El'in içinde ılık bir ateş dolaşırmış gibi oldu.

"Mutsuzluğa kapılmayasın," diye mırıldandı tanrıça, ağlayan oğluna mırıldanan bir anne misali, "zira sabretmeyi

öğreniyorsun ve utancın yersiz. Seni unuttuğumdan ve vazifenden şaştığından çok korkuyorsun ama, ben çok memnunum."

Derken, Heldon kararıp solarken Tanrıçanın yüzü değişti ve Nacacia'nın çehresine dönüştü.

Nacacia. Ah, bir an olsun çık düşüncelerimden, beni rahat bırak! Ama hayır...

Kız, kuleye bir gece Maskeli'nin kollarına sarmalanmış vaziyette getirilmiş, kimsesiz bir yarı elf çocuğuydu. Elminster, Maskeli'nin kızın köyüne baskın düzenlediği fikrindeydi.

Canlı ve fıkır fıkır Nacacia, Maskeli'nin cezalandırma büyüleriyle, onu kara kurbağasına ya da yer solucanına dönüştürerek acımasızca ezmeye çalıştığı muzip bir tabiata ve ne yaparsa yapsın ezemediği, neşeli bir mizaca sahipti. Nacacia, göz açıp kapayıncaya değin büyümüş, bir dilber olup çıkmıştı.

Dizlerinin arkasına kadar dökülen kestane rengi gür saçları, şaşırtıcı derecede adaleli sırtı ve omuzları vardı. Elminster ağda, kızın yukarısında durup da baktığında onun sırtının kavisine hayran olmadan edemiyordu. Nacacia'nın tebessümü, elmacık kemikleri ve koca koca gözleri elf kanının klasik güzelliğini taşıyordu; kızın beli öylesine inceydi ki, oyuncak gibiydi adeta.

Ustası, kızın saçını uzatmasına, bir hırsız gibi siyah pantolon ve yelek giymesine izin vermişti. Hatta kıza, saçlarını canlandırıp onu okşamasını sağlayan büyüler bile öğretmişti. Usta'nın kızı odasına aldığı geceler Elminster dışarıda öfkeden köpürerek uçuyordu.

Kız büyüyle kilitlenmiş yatak odasında olup bitenden asla bahis açmasa da, ustalarının maskesini bir an olsun çıkarmadığını söylemişti. Bir seferinde, korkunç bir kabustan

çığlıklarla uyanırken "yumuşak, dehşet verici dokunaçlar" hakkında bir şeyler gevelemişti.

Maskeli maskesini çıkarmamakla kalmıyordu; asla uyumuyordu da. El'in bildiği kadarıyla ustalarının ne bir dostu vardı, ne de akrabası. Sebebi ne olursa olsun, hiçbir Cormanthorlu onu ziyarete gelmiyordu. Günlerini büyüyü dokuyarak, büyü çalışarak ve iki çırağına büyü öğreterek geçiriyordu. Kimi zaman dost gibi davranıyordu onlara, buna rağmen kendine dair hiçbir şeyi dışarıya vurmuyordu. Geri kalan zamanlarda ikisi de besbelli onun kölesiydiler. Vakitlerinin çoğunu hizmetçi gibi çalışarak geçiriyorlardı. Aslına bakılırsa, maskeli büyücü, çıraklarını bir araya getirmekten; onlara yarı çıplak çalışırken ıslanıp kirlenecekleri ve birbirlerine yardım etmelerini gerektiren kaldırma, taşıma, temizleme türü ödevler yükleyerek eziyet etmekten zevk alıyor gibiydi. Ama masum bir yardım ya da rahatlatma maksadıyla bile birbirlerine uzandılar mı, cezalandırmaktan geri kalmıyordu.

Bu ıstırap teftişleri hem sık, hem de çeşit çeşitti. Ancak Efendi'nin en gözde cezalandırma şekli, suçlu kişinin çıplak bedenini büyülerle felç ettikten sonra, beslenmeleri için üzerlerine asitli sülükleri salmaktı. Ağır ağır hareket eden, ıslak ıslak parlayan bu yaratıklar tenin üzerinde gezinirken ya da neredeyse tembelce oyuklar açarken yakıcı bir sümük salgılıyorlardı. Maskeli, çıraklarını hayatta tutmak için büyülerini her seferinde dakik bir şekilde kullansa da, Elminster'ın de şahitlik edebileceği gibi, sülüğü andıran bir yaratığın çok yavaş bir şekilde eti yiyerek akciğerlere, mideye ya da bağırsaklara ulaşması kadar acı verici pek az şey vardı Faerûn'da.

Bununla beraber, derinden dokunmuş girift elf büyülerini öğrenmekle geçen yirmi yılda Maskeli'ye katıksız bir saygı beslemeyi öğrenmişti Elminster. Elf, kılı kırk yaran

bir büyü ustası ve üslup sahibi bir büyü kullanıcısıydı. Hiçbir şeyi şansa bırakmaz, daima bir adım ilerisini düşünür ve görünen o ki, asla faka basmazdı. Büyüye karşı içgüdüsel bir anlayış sahibiydi; büyüleri neredeyse hiç çaba sarf etmeden, kolayca ve duraksamadan değiştirebilir, birleştirebilir ya da doğaçlama büyüler yaratabilirdi. İstediği kadar önemsiz olsun, asla hiçbir şeyi nereye koyduğunu unutmaz, kendisini demir gibi sağlam bir şekilde kontrol altında tutar, ne yorgunluk, ne yalnızlık, ne de birine sır verme ihtiyacı hissederdi.

Dahası, yirmi yıllık yoğun temasın ardından Elminster hala büyücünün kim olduğunu bilmiyordu. Hiç şüphesiz eski ve mağrur ailelerin erkeklerinden biriydi ve sahip olduğu görüşlere bakılırsa, Cormanthorlular'ın ihtiyarlarından biri de değildi. Maskeli, çoğu zaman kendi bedeninin sahte bir görüntüsünü oluşturur, zihninin bir kısmıyla onu başka yerlerde bir şeyler yapmaya yönlendirir, zihninin geri kalanınıysa Elminster'i eğitmeye adardı.

Athalantar'ın son prensi, kimliği bilinmeyen elf büyücünün onun öğrenmesine izin verdiği güçlü büyüler karşısında hayretler içinde kalmıştı ilk başta. Ama insan çırağına verdiği bedeni anında itaate zorlayabilen Maskeli, niye endişe etsindi ki? Elminster, kendisinin ve Nacacia'nın efendisinin ikametgahını terketmeyen pek az Cormanthorlu çırak arasında yer aldığını ve belki de safkan elf olmadığı için kendi korunma örtülerini yaratmaları öğretilmeyen tek çıraklar olduklarını düşünüyordu.

El bazen Cormanthor'daki curcunalı ilk günlerini aklına getiriyordu. Merak ediyordu, acaba Srinshee'yle Taçlı onu hala ölü mü sanıyorlardı? Ya da, onun yazgısı umurlarında olmuş muydu hiç? Daha sık merak ettiği bir şey varsa, o da ormanda sürünürken bıraktığı, koruyamadığı ve hatta kendini fark ettirmeyi bile başaramadığı elf hanımı

Symrustar'ın başına neler geldiğiydi. Peki Mythanthar'a ve onun bir mythal örme düşüne neler olmuştu? Şayet böyle olağanüstü, dev bir büyülü korunma örtüsü örülmüş ve şehir diğer ırklara açılmış olsa, bunu Usta'dan işitirdi kuşkusuz. Yine de, fiilen tutsağı konumunda olan iki çırağına, kulesinin dışındaki dünyanın havadislerini niye versindi ki?

Son günlerde özenli büyü eğitimi bile kesintiye uğramıştı. Maskeli kulesinden gitgide daha uzak kalıyor ya da kendini büyüyle mühürlenmiş odasına kapatıp başka yerlerde olan bitenleri büyüle tetkik ediyordu. Yeni gelen kışın günleri geçtikçe çıraklar kendilerini beslemek ve bir duvarın üzerine ateşten harflerle yazılmış süssüz bir listede beliren vazifeleri yerine getirmek üzere yalnız kalmışlardı. Yapmaları beklenen şey amelelik, Usta'nın kulesini temiz, düzenli ve sağlam tutmak için ufak tefek büyüler yapmaktı. Lakin ustaları onları denetlemiyor değildi; kuleyi izinsizce keşfe çıkışları ya da aralarında hasıl olan gereğinden fazla yakınlık, gökten bir anda inen şiddetli büyülerle cezalandırılıyordu. Daha yirmi gün önce, Nacacia yanından geçerken Elminster'i omzundan öpüverdiğinde görünmez bir kırbaç kızın yüzünü ve dudaklarını kanlı şeritler halinde doğramış, o feryatlar içinde gerilerken El'in alelacele büyüyü defetme çabası da boşuna olmuştu. Kız ertesi gün sapasağlam bir vaziyette uyanmıştı, ancak ağzının etrafında öpüşmeyi imkansız kılan bir dizi sivri diken peydahlanmıştı. Ortadan kaybolmalarıysa on günden fazla almıştı.

Bugünlerde, maskeli büyücü onların konutunu nadiren teşrif buyurduğunda, geliş amacı hep büyü konusunda yardım istemek oluyordu. Ya üzerinde deneyler yürüttüğü kadim ve açıklanmamış bir büyü için canlılıklarını emmek ya da onun bir büyü ağı yaratmasına yardımcı olmak için.

Tıpkı şu an üzerinde çalıştıkları gibi bir büyü ağı. Akıl almaz yapılardı bunlar; ışıyan ağlardan ya da parıltılı güç

hatlarından iç içe örülmüş kafesler gibiydiler. Bu güç hatlarının üzerinde geniş bir tahta kalasın üzerindeymişçesine yürümek mümkündü, ister baş aşağı, ister yanlamasına. Bu kafeslerin ışıldayan dokusuna çok sayıda büyü yapılabiliyor, özel amaçlarla belirli noktalara yerleştirilebiliyordu. Böylelikle, çöküşü bir kez tetiklendi mi, ağ büyüleri önceden belirlenmiş hedeflere, istenen sırayla ardı ardına yolluyordu.

Efendi'nin bir ağa yerleştirdiği büyülerin hepsini, gerçek doğalarını tetiklemeden önce açıkladığı pek nadirdi ve çıraklarının hiçbirine böyle bir ağın nasıl örüleceğini göstermemişti. El ve Nacacia, üzerinde çalıştıkları çoğu ağın birincil amacını –ya da hedefini– bile bilmiyorlardı; El, Maskeli'nin büyük oranda cahil olan iki çırağının yardımına, sırf gizli kalmak amacıyla başvurduğundan şüpheleniyordu. Bu şekilde, uzaktaki bir hasma isabet eden büyüler, arkalarında kimin parmağı bulunduğuna dair hiçbir iz taşımayacaklardı.

Elf şimdi onlara dönmüştü ve gözleri, yüzünü asla terk etmeyen maskesinin altında ışıl ışıldı. Ağın belli bir yerini bir parmağıyla işaret ederek, "Elminster, gel buraya," dedi soğuk bir sesle. "Beraberce ölümü dokuyacağız."

- ON SEKİZ -
AĞIN İÇİNDE

Gün gelir, entrikacı hainlerin en sebatkarının, en kararlısının bile sabır taşı çatlar; hain, ihanetini herkesin gözü önünde icra etmek zorunda kalır. İşte bu sebeptendir ki, kişi, dünyayı düşlerinde ya da çevirdiği dolaplarda olmasını istediği veya gördüğü gibi değil, olduğu gibi kabullenmeli, münasip şekilde tepki göstermelidir. İşte, entrikaların nicesinin sarpa sardığı yer de burasıdır.

Ne var ki Maskeli diye tanınan sihirbaz sıradan bir hain değildi, şayet "sıradan hain" diye bir şey varsa elbet. Cormanthor vakanüvisi yeterince eskiye bakarsa bir sürü sıradan ihanete rastlayabilir, ancak Maskeli'ninki bunlardan biri de değildi. Onunki, feryat dolu felaket türkülerine ham madde olacak cinstendi.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

Elminster zihnindeki yorgunluğu savuşturmak için başını iki yana salladı. Çok uzun bir süredir yabancı ve soğuk bir zihinle birlikte büyü yapıyordu ve sabırla uğuldayan ağın içinde düştü düşecek gibiydi.

O anda "Şimdi geri çekil," dedi Efendi'nin tiz ve soğuk

sesi kulağına, ama büyücü elf büyü odasının ta diğer ucunda, havada duruyordu.

"Nacacia, köşedeki divana geç. Elminster, gel yanımda dur."

Efendilerinin sabrının böyle zamanlarda taşıverdiğini bilen iki çırak itaat etmekte gecikmedi ve yeterince alçaldıklarında hiçbir şeyi bozmadan, hafifçe ağın dışına çıktılar.

El, Maskeli'nin eliyle gösterdiği noktaya daha ancak varmıştı ki, elf tıslarcasına bir şey söyledi ve parıldayan çizgilerin dışarı uzanan iki ucu arasındaki boşluğu bir parmağıyla birleştirdi. Bu, ağı çalışır hale getirdi; ağın büyüsü hırlayarak fışkırdı, ağ büyü üzerine büyü boşaltarak çözülürken ardından kıvılcımlar sürüklendi. Elf sihirbazı beklentiyle başını yukarı kaldırdı ve El, onun bakışını ta tepelerindeki bir noktaya kadar takip etti. Havada, etrafını ağın bükülmüş bir telinin sardığı bir noktada hava ansızın hareketlenmişti. Orada bir görüntü oluştu, boşlukta capcanlı bir duvar halısı gibi süzülüyor, parıltısını giderek artırıyordu.

Bu, El'in daha önce hiç görmediği bir evdi, elflerin kırsal alana inşa ettikleri o koskoca malikanelerden biriydi. Yaşayan, asırlar gelip geçtikçe ağır ağır büyüyen bir evdi. Görünüşüne bakılırsa bu ev de yaşlı ve ulu bir gölgetepe korusunda, ormanın derinliklerinde bir yerde bin yazı aşkın süredir duruyordu. Ev yaşlıydı, gururluydu.

Ve ancak birkaç saniye daha ayakta durabilecekti.

El, sihir ağının salıverdiği büyülerin evin büyülü kalkanlarını paramparça edişini, evin saldırı büyülerini tetiklemesini ve onların fırlattıkları her şeyi gerisin geri, tam da eski evin kalbine gönderişini, bekçi yaratıkları ve binek atlarını kulübelerinden, ahırlarından koparıp harekete geçmiş sihirlerin amansız gazabının ortasından duvarlara savuruşunu ve paçavraları andıran kanlı parçalar haline getirişini acı acı izledi.

Gür yapraklardan, ulu dallardan oluşan, başı arşa değen mağrur bir evin, iki yanında tehlikeli bir biçimde sallanan, darma dağın olmuş, kömürleşmiş ve kırılmış bir gövdenin bulunduğu, dumanı tüten bir kratere dönüşmesi olsa olsa birkaç dakika almıştı.

Sisler onu apansız kavradığında, Elminster havaya, az evvel görüntünün yer aldığı boşluğa şaşkınlıkla bakıp göz kırpıştırıyordu hala. Daha çığlık bile atamadan başka bir yere götürülmüştü. Çizmelerinin altında yumuşacık toprak ve ölü yapraklar, dört bir yanındaysa ağaçların kokusu vardı.

Ormanın derinliklerinde bir açıklıkta duruyordu, Maskeli ise yanı başında havada keyifle arkasına yaslanmıştı. Ortada ne bir elf ikametgahı vardı, ne de Nacacia'dan en ufak bir iz. Yaban ormanın içinde bir yerlerdeydiler.

Şaşıran El ışıktaki değişime baktı, rutubetli havadan derin bir nefes çekti, gözlerini etrafta gezdirdi. Nihayet kuleden çıktığına sevinmişti sevinmesine, ama içine kötü bir his doğmuştu. Efendisi onun Mystra'yla buluşmasını gizlice izlemiş miydi? Yoksa onun zihninde mi görmüştü? Mystra da neredeyse aynı şekilde arkasına yaslanmıştı havada.

Durdukları açıklıkta bir gariplik vardı. Hemen hemen yüz adım genişliğinde, yarım daire şekilli, çıplak bir toprak parçasıydı burası. Tümüyle çıplaktı, kısır cansızlığına can katmaya ne ağaç didikleyen bir ağaçkakan vardı, ne de bir ağaç gövdesi ya da liken. Sadece taş ve toprak.

El, Maskeli'ye baktı ve sessizlik içinde, soru sorarcasına kaldırdı kaşlarını.

Eliyle yeri işaret etti ustası. "Bu, şimdi sana öğretecek olduğum büyü yapıldığı vakit geriye kalan şey."

El, yıkıma bir kez daha baktı, sonra taş kadar kıpırtısız bir yüzle tekrar ustasına çevirdi bakışlarını. "Evet. Güçlü bir

şey, değil mi?"

"Çok yararlı bir şey. Münasip şekilde kullanılırsa, büyüyü yapan kişiyi neredeyse yenilmez kılabilir." Maskeli, neşe içermeyen bir sırıtışla dişlerini gösterdi ve ekledi, "Örneğin benim gibi." Doğruldu, "Hemen şuracığa yat," dedi. "çoraklığın bittiği, canlı ormanın başladığı yere. Burnunu yere göm, ellerini iki yana aç. Kıpırdama."

Efendi böyle konuştu mu, itiraz ya da tartışma olmazdı. Elminster yüzüstü toz toprağın içine uzandı.

Uzanır uzanmaz da Efendi'nin parmak uçlarının buz gibi temasını hissetti ensesinde. Parmaklar, ancak El'in zihnine bir büyünün sızdırılacağı, talimatlara ya da çalışmaya gerek kalmadan zorla sokulacağı zaman bu kadar soğuk...

Tanrılar adına! Bu sihir, sahip olduğun herhangi bir büyüyü güçlendirip etkisini iki katına çıkarabiliyor ya da aynısından bir tane daha yaratabiliyordu. Bunun için de yaşam gücü emiyordu, üstelik de bir ağaçtan.

Ya da duygu sahibi bir canlıdan.

Üstelik de öyle basitti ki. Evet, güçlü bir büyüydü. Bunu kullanabilmek çok kudretli bir büyücü gerektiriyordu, ancak işin asıl kısmı tiksinti verecek derecede basitti. Büyü, uyandığı vakit geride nihai cansızlık bırakıyordu. Bu, elflerin yaptığı bir büyü olabilir miydi?

"Peki," diye konuştu El burnunun altındaki yosuna doğru, "bunu ne zaman kullanmaya cesaret edebilirim?"

"Acil bir vakada," dedi Efendi sakince, "hayatın – diyar ya da müdafaa ettiğin mekan – badirelerin en büyüğüyle yüzleştiğinde. Kaybedilecek hiçbir şey kalmadığı vakit, yapılabilecek tek ahlaksızca hareket vardır, o da davanda sana fayda sağlayacağını bildiğin bir şeyi kullanmamak. Bu, işte o türden bir büyü."

Az kalsın El kendini tutamayıp başını kaldıracak ve maskeli elfe bakacaktı. Elfin sesi, yirmi yıldan beri ilk kez hevesli, hatta neredeyse açlık doluydu.

Mystra, diye düşündü El, hasımlarını nihai şekilde ezme düşüncesinden hoşlanıyor, hem de bedeli ne olursa olsun.

"Efendim, kendi yargıma, bu büyüyü gönül rahatlığıyla kullanabileceğim kadar güvenebileceğimi hiç zannetmiyorum," dedi El yavaşça.

"Gönül rahatlığıyla kullanmak mı? Hayır. Düşünen, umursayan hiçbir yaratık bu büyünün nelere kadir olduğunu bilip de rahat edemez. Yine de bu büyüyü kullanabilir hale geleceksin. Burada bulunuş amacımız bu. Ayağa kalk şimdi."

El doğruldu. "Alıştırma mı yapacağım?"

"Bir bakıma öyle. Büyüyü Cormanthor'un bir düşmanına karşı gerçekten kullanacaksın. Taçlı'nın buyruğu doğrultusunda, bu sihir yalnızca doğrudan diyarı ya da başı derde düşen bir elf büyüğünü savunmada kullanılabilir."

El, efendisinin hiç çıkarmadığı, varlığını her zaman sürdüren tılsımlı maskeye dikti gözlerini ve maskenin esas gücünün ne olduğunu, şayet onu çekip almaya cüret etse altında ne bulacağını, belki de on beininci kez merak etti.

Adeta bu düşünce onun da aklından geçmişçesine, maskeli büyücü pür telaş geriledi ve konuştu. "Büyü ağımızın büyük bir evi yok ettiğini gördün. Burası, drowlarla ticaret yapılmasını arzu eden vatan hainlerine yataklık ediyordu. Paraya ve karanlık olanların onlara bizzat vaadettiği öneme öylesine açlar ki, Aşağı'daki bir drow anasının maşası olmak için gözlerini bile kırpmadan ihanet ederler."

"Ama hiç kuşkusuz–" diye söze girecek oldu Elminster, sonra sustu. Bu hikayede doğru olan tek bir şey vardı, o da

maskeli Efendi'nin yalan söylediğiydi. Çayırdaki karşılaşmalarında Mystra bu kadarını belli etmişti. El, artık elf sihirbazın tiz ve soğuk sesi ne zaman gerçeklerden sapacak olsa, bunun farkına varabiliyordu.

Ve elf de bunu neredeyse ağzından çıkan her sözcükte yapıyordu.

"Pek yakında," diye devam etti Maskeli. "Bana karşı özellikle korunmuş bir mekana nakledeceğim seni. Burası, benim sadece kalkanlarını yararak girebileceğim, herkesi gelişimden haberdar ederek bir sürü büyüyü boşa harcamamı gerektirecek bir yer."

Elf sihirbazın parmağı birdenbire El'i işaret etti. "Lakin sen, hiçbir şey olmamışçasına girebilirsin. Büyülerim, yanına zincirlere vurulmuş bir ork getirecek; şişe geçirdiği elf bebeklerini ateşte çevirirken esir aldığımız, insan ve elf köylerini hunharca talan eden biri. Sahip olduğun büyüye güç sağlamak için onun yaşamını emecek, sonra –hem kapsamı hem de etkisi– güçlenmiş olan karşıbüyünü, önündeki eve fırlatacaksın. Ben de bunun üzerine birkaç sadık, eli kılıçlı armathor celp edeceğim ve iş tamamlanacak. Hainler cansız yere serilecekler ve Cormanthor bir süre daha güven içinde olacak. Böyle bir görevi tamamlamış olarak, nihayet Taçlı'nın huzuruna sunulmaya hazır olacaksın."

"Taçlı mı?" Elminster sesine kattığı kadar büyük bir coşku duymuştu neredeyse. Yaşlı Lord Eltargrim'i bir kez daha görmek iyi olacaktı. Yine de bu, tüm bu tasarının, içinde uyandırdığı kötü hisleri ortadan kaldırmıyordu. Gerçekte kimi öldürecekti acaba?

Maskeli, onun yüzündeki hoşnutsuzluğu görmüştü. "Saldıracağın evde bir de büyücü olacak," diye ekledi yavaşça, "üstelik de maharetli bir büyücü. Yine de, çıraklarımın gerçek düşmanlara meydan okurken de, zehirli mantarları dö-

nüştürürken ya da karanlıkta ışık celp ederken sergilediği gözü pekliği esirgemeyeceğini umuyorum. Gerçek bir büyücü, kullandığı büyünün kendini huşu içinde bırakmasına asla izin vermez."

Elminster, Mystra'nın sözlerini hatırına getirerek sessizce düşündü. Bilge bir büyücü, büyü hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapar.

Sonra sonuç kısmını hoşnutsuzca ekledi: Gerçek bilgeliğe eriştiğinde, zaten büyü hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkına varacaktır.

Çok sessiz bir şekilde, "Hazır mısın, Elminster?" diye sordu efendisi. "En sonunda gerçekten önem taşıyan bir vazifeyi üstlenmeye hazır mısın?"

Mystra? diye sordu El için için. Ansızın zihninde bir görüntü peydahlandı: Maskeli, tıpkı az önce yaptığı gibi, parmağıyla onu işaret ediyordu. Görüntüdeki El gülümsedi ve hevesle onayladı. Eh, gayet açıktı bu.

"Hazırım," dedi Elminster, gülümseyip hevesle başını sallayarak.

Maske, ustasının yüzünde yavaşça beliren gülümsemeyi gizlemedi.

Maskeli, ellerini kaldırıp mırıldandı, "İşimize bakalım o zaman." El'e doğru tek bir işaret yaptı ve dünya girdaplanan dumanın içinde kayboldu.

"Süratle saldır," diye mırıldandı Maskeli, Elminster'ın kulağının dibinde; ardından gözden yitti. Kaybolduğu yerde, hava aniden hareketlendi ve ışıldadı. Derken Elminster'ın yanıbaşında kapkalın zincirlerle boyunduruğa vurulmuş bir ork belirdi. Ork ona bakıyor, gözleriyle yalvarıyor, çenesine kapatılmış kalın tıkacın ardından bir şeyler söyleyebilmek için deli gibi çırpınıyordu. Tüm becerebildiğiyse hafif, tiz bir iniltiydi.

Bir akıncı ve bebek yiyici, ha? El, yapmaya mecbur ol-

duğu şey karşısında hoşnutsuzca dudaklarını büzdü, orka dokunmak için bir an bile duraksamadan elini uzattı. Maskeli'nin izlemekte olduğu şüphe götürmezdi.

Büyüyü tamamladı, dönüp bir elini eve doğru açtı ve karşıbüyüyü evin her yerine yaydı, en derindeki mahzene kadar araştırıp diyarı sarsan büyülerin en kudretlilerini bile bastırmasını diledi. Gücü yettiği sürece, bu bina tüm büyüye karşı tepkisiz kalacaktı.

Orkun feryadı çaresizce bir iniltiye dönüştü; gözlerindeki parıltı titreşip söndü, dizlerinin bağı yavaşça çözüldü ve gürültüyle yere çarptı. Zincirlenmiş ceset ayağının altında yuvarlanırken El aceleyle kenara kaçtı.

Hava tekrar, yakında bir yerde ışıldadı. Elminster başını kaldırıp bakınca, gökteki bir yırtıktan yüksek yakalı, parıl parıl zırhlar kuşanmış elf savaşçılarının sökün ettiğini gördü. Hiçbirinin miğferi yoktu, buna karşın hepsinin de kılıcı kınından sıyrılmıştı – üzerinde hazırda bekleyen, biçici büyülerin yanıp söndüğü, tılsımlı kılıçlardı bunlar. El'e ya da çevrelerine bakmaya tenezzül etmeksizin eve saldırıp kapıları, kepenkleri indirmeye giriştiler. Kılıçlar bu engelleri aşıp da elfler içeri hücum edince, silahların ve zırhların üzerinde dans eden ışıltılar bir anda kayboldu. İçeriden boğuk bağırışlar ve çarpışan çeliğin çınlaması duyuldu.

Birdenbire kendini kötü hisseden El tekrar orka baktı ve dehşetten nutku tutuldu.

Kendini dizlerinin üstünde yere atıp emin olmak için yoklarken, adeta Faerûn'un etrafında yarıldığını, yerini kara bir uçuruma bıraktığını hissetti. Zincirler küçük ve zarif bir bedenin etrafında, bol ve gevşek bir halde duruyorlardı.

Çevirirken ellerinde cansız biçimde sallanan bu beden, fazlasıyla tanıdıktı. Nacacia'nın hala hüzün dolu, beyhude bir yakarışla büyümüş gözleri bomboş, kapkara bakıyorlardı

ona. Ve artık sonsuza dek de öyle kalacaklardı.

Tir tir titreyen El, kızın narin ağzını hala dolduran o iğrenç tıkaca dokundu, sonra gözyaşlarına daha fazla söz geçiremedi. Girdaplanan dumanın onu alıp götürmek için tekrar geldiğinin farkına bile varmadı.

- ON DOKUZ -
SARAY'DA ARTAN ÖFKE

İnsanoğlunun anlatılarında ve hikayelerinde Cormanthor Sarayı, görkemli cüppelere bürünmüş elflerin muazzam bir gurur ve ihtişam içinde bir o yana bir diğerine süzüldükleri, ışıl ışıl, tılsımlı harikalarla bezeli muazzam bir salon olarak anlatılır. Gerçekten de orası çoğu zaman öyle bir yerdi. Ancak Düşen Yıldızların Yılı'nın bir günü vardı ki, kesinlikle önemli ve dikkate değer bir istisnaydı.

Bilge Antarn
Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi
Asa Yılı civarında basılmıştır

"Durun!" diye bağırdı Maskeli ve her yandan hayrete düşmüş seslerin uğultusu duyuldu. "Bir suçluyu adaletin önüne çıkarıyorum!"

"Gerçekten mi," dedi birisi ciddi bir tavırla, "peki ortada bir–"

El'in tanıdığı kasvetli ama sert bir ses "Sakin ol, Leydi Aelieyeeva," diye kadının lafını böldü. "Meselemize sonra kaldığı yerden devam edebiliriz. İnsan, benim diyarın armathoru ilan ettiğim bir kişidir; bu husus benim yargımı gerektiriyor."

El, gözlerini kırpıştırarak Taçlı'nın parlak Hatıralar Havuzu'nun üzerinde asılı duran tahtına baktı. Lord Eltargrim,

yüksek arkalıklı muhteşem tahtından ilgiyle öne kaykılmıştı ve göz alıcı cüppeli elfler, El ile Cormanthor hükümdarı arasındaki cam pürüzsüzlüğündeki zemini boşaltmak için telaşla süzülüyorlardı.

"İnsanı tanıyor musunuz, Saygıdeğer Lord?" diye devam etti Maskeli, beklenmedik dinginlikte, muazzam Saray Divanı'nın her köşesinde yankılanıyordu buz gibi sesi.

"Tanıyorum," dedi Taçlı ağır ağır, sesinde kederli bir tınıyla. Başını Elminster'den kaldırıp maskeli elfe döndürdü ve "ama seni tanımıyorum." diye ekledi.

Maskeli elini uzattı, yavaşça ve ne yaptığını bilerek maskesini yüzünden çıkardı. İplerini çözmek ya da şeridini kafasından sıyırmak zorunda kalmamış, tıpkı derisinin bir parçasıymış gibi sökmüştü yüzünden. El başını kaldırdı ve yirmi yılı aşkın bir süredir ilk defa gördüğü o soğuk, yakışıklı yüzle karşılaştı... daha önce sadece bir kez gördüğü bir yüzle.

"Ben Llombaerth Starym, soyumun Sözcü Lord'uyum dedi Elminster'ın ustası olan elf. "Bu insanı, çırağım olan Elminster Aumar'ı, sizin yirmi yıl önce bu salonda bizzat diyarın armathoru ilan ettiğiniz bu kişiyi ihanet ve cinayetle suçluyorum."

"Bu nasıl oldu?"

"Saygıdeğer Lordum, onu Cormanthor'u müdafaa edebilir hale getirmek ve size diyarın tam bir büyücüsü olarak çıkarabilmek için yaşam söndürme büyüsünü öğretme kararı verdim. Öğrenir öğrenmez büyüsünü diğer çırağımı, hala onu kıstırdığı zincirler içinde yanında yatmakta olan melezi ve de diyarın başta gelen büyücülerinden birini, Mythanthar'ı öldürmek için kullandı. Onu bir büyü öldüren alanla örttü ve böylece yaşlı ve bilge büyücümüz insanoğlunun işbirlikçisi olan drowların kılıçlarından sakınamadı."

"Drow mu?" Salonun uzun, pürüzsüz zemininin iki yanına dizilmiş saray erkanından yükselen bu ses neredeyse bir feryat gibiydi.

Llombaerth Starym başını acı acı salladı. "Bir mythalın yaratılışının bize Aşağı Diyar'dan saldırma planlarını boşa çıkaracağından korkuyorlar. Bunu sanırım bu yazın sonuna doğru yapmayı tasarlıyorlar."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik yaşandı, ardından her yandan telaşlı sesler yükseldi. Gözyaşlarına hakim olmaya çalışan El, Taçlı'nın salona bakıp bir hareket yaptığını gördü.

Sanki bir sürü arpın teline ahenkle vurulmuşçasına tiz bir ezgi duyuldu ve Haberci Hanım'ın büyüyle güçlendirilmiş ısrarcı sesi, açık ve uzun Saray Divanı'nda yükseldi. "Sakin olun, lordlar ve leydiler. Tekrar sükuneti sağlayalım."

Seslerin alçalması vakit alıyordu, ancak armathorlar sarayın kapılarını bırakıp saraylıların safları arasında kararlı bir tavırla dolaşmaya başlayınca sessizlik döndü; gergin, kopacak gibi duran bir sessizlik.

Starym büyücüsü tekrar maskesini taktı; adam maskeyi yüzüne götürünce, maske yerine yapıştı.

Ak cübbesi ışıldayan Taçlı, tahtından kalktı ve boşlukta durup aşağı, Elminster'a baktı.

"Adalet talebinde bulunuldu ve diyar adalete kavuşacaktır. Yine de büyücüler arasındaki konularda daima itilaf olmuştur ve yargımı bildirmeden önce hakikati öğrenmek istiyorum. Yarı elf hala sağ mı?"

El konuşmak için ağzını açacak oldu ama "Hayır." dedi Maskeli.

"Öyleyse aramızdan ayrılmışlarla konuşabilen Srinshee'yi çağırmalıyım." dedi Lord Eltargrim keyifsizce. "O gelene dek–"

"Durun!" deyiverdi Maskeli. "Saygıdeğer Lordum, bu hiç de akıllıca değil! Bu insan, Cormanthor'un sakinlerinden yardım almaksızın drowlarla anlaşmaya varmış olamaz ve hepimiz Mythanthar'ın mythal yaratma çabalarını baltalamaya yönelik teşebbüslerini biliyoruz. Yaşlı ve bilge büyücüye belli etmeden işini entrikalarını yürütecek, karanlık olanlarla alışverişte bulunup sağ kalacak kadar güçlü birisi varsa o Leydi Oluevaera Estelda'dır!"

Sesi dramatik bir şekilde yükseldi. "Şayet onu buraya çağırırsanız sırf yalancı şahitlik etmekle kalmayacak, diyarı mahvetmek maksadıyla size ve diğer sadık Cormanthorlular'a da saldıracaktır!"

Taçlı'nın beti benzi attı, gözleri maskeli büyücünün ithamı karşısında öfkeyle parıldadı. Ne var ki "Öyleyse, Sözcü Lord, ölülerin ve töhmet altında bıraktığınız kişinin zihnini sınaması için kime güvenirdiniz?" derken sesi ifadesiz, hatta neredeyse sıcaktı.

Llombaerth Starym kaşlarını çattı. "Yüce Leydi Ildilyntra Starym artık aramızda olmadığına göre," dedi yavaşça, Taçlı'nın yüzünden tüm kanı çekilmişçesine sararmasını izlemekten itinayla kaçınarak, "başvurabileceğimiz bir büyücü düşünemiyorum; sizin de gördüğünüz gibi, hepsi lekelenmiş olabilir."

Döndü, havada yürüdü ve saraylıların hemen yanında düşünceli bir tavırla attı adımlarını. Saray erkanından çoğu kimse, sanki karşılarında bulaşıcı hastalık taşıyan biri varmışçasına geriye kaçtı. Maskeli oralı bile olmadı.

"Ya büyücü Mythanthar'ın tanıklığına ne dersiniz, Sözcü Lord?" Odanın diğer ucunda, kapının yanında durmaya devam eden Haberci Hanım'ın gürleyen sesi herkesi yerinden sıçrattı. Taçlı'nın ve Maskeli'nin yüzü geniş salonun zeminindeki Aubaudameira Dree'ye hızla döndü.

"O öldü, Leydim," dedi Maskeli ağırbaşlı bir ses tonuyla, "ve onu sorgulayan kimseler de büyüleriyle sahte yanıtlar verebilirler. Karşımızdaki sorunu görmüyor musunuz?"

"Ah, Starym'lerin veledi," dedi çelimsiz bir beden, ses yayma büyüsünden faydalanmak üzere elini Haberci Hanım'ın omzuna koyup, "bak da sorununun çözümüne şahit ol: Yaşıyorum. Bunu da sana borçlu değilim."

Maskeli irkildi, ağzı hayretten açık, öylece kaldı bir an. Sonra öfkeyle yankılandı sesi. "Nasıl bir hiledir bu? İnsanın yaşam söndürme büyüsünü yaptığını gördüm. Mythanthar'ın evine akın eden drowları da! Sağ kalmış olamaz!"

"Planın buydu," dedi yaşlı büyücü, durgun havada, yanındaki Haberci Hanım'la birlikte yürüyerek. "Böyle olmasını umuyordun. Siz yeni yetmelerin derdi, topunuzun hem çok tembel, hem de bir o kadar sabırsız olması. Büyülerinizi kılı kırk yararak kontrol etmesini bilmediğiniz için karşınıza yan etkiler, nahoş sürprizler çıkıyor. Kurbanlarınızın, hatta bunak, moruk ihtiyarların bile gerçekten ölüp ölmediğinden emin olmuyorsunuz. Tıpkı tüm Starym'ler gibi, genç Llombaerth, sen de bilmeden fikir yürütüyorsun."

Yaşlı elf büyücüsü konuşurken bir yandan da Saray Divanı'nı boydan boya yürüyordu. Elminster'ın yanında durakladı ve ayağıyla Nacacia'nın bedenini işaret etti.

"Beni, kendi çırağımın ölümünden mi mesul tutuyorsun?" diye bağırdı Maskeli. Ansızın kollarında yıldırımlar gezinmeye başlamıştı. "Beni, seni öldürmeyi planlamakla mı suçluyorsun? Buna nasıl cüret edersin?"

"Ediyorum," diye yanıtladı yaşlı büyücü, zincirli yarı elf kadının cesedine dokunurken.

Haberci Hanım resmi bir tavırla, "Lord Starym, Saray kurallarını ihlal etmektesiniz. Büyülerinizi bırakın. Biz bu-

rada sözcükler ve fikirlerle çarpışırız, büyülerle değil." dedi.

O bu sözleri söyler ve Taçlı da bir şey eklemek için hareketlenirken yerdeki zincirli beden kayboldu. Bir an sonra yavaşça başka bir görüntüye bıraktı yerini: Ayakta dimdik duran öfkeli ve son derece canlı, uzun boylu ve kumral bir yarı elf kıza.

Beti benzi atan Maskeli geriledi. Mythanthar düz bir sesle konuştu. "Yaşam söndürme büyüsü kudretli bir şeydir, Starym. Ama ne kadar güçlendirilmiş olursa olsun hiçbir büyü geçirmez alan, bir büyükırpana karşı duramaz. Kendine büyücü demeden önce biraz daha eğitime ihtiyacın var. Yoksa Andrathath'ın Maskesi'ni takmışsın, takmamışsın hiç fark etmez."

"Sessizlik!" diye gürledi Taçlı. Herkes başını hızla ona doğru çevirir ve armathorlar Havuz başında toplanmaya başlarken hükümdar döndü, hıçkıra hıçkıra ağlayan Elminster'le kucaklaşmakta olan Nacacia'ya baktı, sordu. "Söyle çocuk, kimdir bunların suçlusu?"

Nacacia maskeli Starym büyücüsünü eliyle işaret edip bırak bir sesle, "Odur," dedi. "Bunların hepsi onun entrikaları ve onun aslında canına kastettiği kişi de sizsiniz, Saygıdeğer Lordum".

"Hepsi palavra!" diye bağırdı Maskeli ve gözlerinden fırlayan ateşli iki yıldırım kükreyerek Saray Divanı'nı aştı, Nacacia'ya doğru gitti. Kız büzüldü ama Mythanthar gülümseyip elini kaldırdı. Püsküren ateş görünmeyen bir şeye çarptı, söndü.

"Daha iyisini becermen lazım, Starym," dedi Mythanthar olanca soğukkanlılığıyla. "Hoş, nasıl yapılacağını bildiğini de sanmıyorum ya. Burada, ayaklarının dibinde zincirler içinde yatan şeyin hayali bir görüntü olduğunu dahi anlayamadın–"

"Starym!" diye böğürdü Maskeli, kollarını kaldırarak. "ŞİMDİ!"

Tüm salonda, saray erkanının arasında parıl parıl büyüler fışkırdı. Çığlıklar ve ani patlamalar duyuldu, elfler bir anda çil yavrusu gibi kaçışmaya, kılıçlar kınlarından şimşek gibi sıyrılmaya başladı.

"Geber, seni sahte hükümdar!" diye bağırdı Llombaerth Starym, bir yandan yüz yüze gelmek için Taçlı'ya dönüp. "Nihayet Starym'ler hüküm sürecek!"

Onun fırlattığı kükreyen beyaz, kıyıcı büyü tahtının önünde duran yaşlı elfi hedef alan sayısız büyüden sadece biriydi; zira Starym büyücüleri sarayın dört bir yanından ölüm savuruyorlardı.

Çarpışan, birbiriyle mücadele eden büyülerin gözleri kör eden beyaz ışıltısında, Taçlı gözden kayboluverdi. Hava anaforlandı ve karanlık, yıldızlı yarıklarla bölündü. Hükümdarı için ördüğü kalkan parçalanınca Haberci Hanım bir çığlık attı ve pürüzsüz zemine kapaklandı. Salon sarsıldı, çığlık çığlığa bağrışan saraylıların birçoğunun ayağı yerden kesildi. Duvar halılarından biri düştü.

Derken Havuz'un yukarısındaki göz alıcı, dönüp duran ışıltı kayboldu ve elinde kınından sıyırdığı kılıcıyla Taht'ın üzerinde asılı duran Lord Eltargrim gözüktü. O "Cormanthor'a ihanet etmenin bedeli ölümdür! Starym, cezanız ölüm olacak!" diye gürlerken, kılıcın iki yanındaki, harekete geçmiş rünlerde ışıklar geziniyordu.

Yaşlı savaşçı tahtından aşağı atladı ve kılıcını, bir çiftçi ekinleri nasıl biçerse öyle savurarak, üzerine yöneltilen büyüleri kılıcın ağzında parlayan ve duman salan tılsımlar sayesinde biçerek ilerlemeye başladı. Savrulan alevler, yıldırımlar, kılıcın parlak ağzına değer değmez solup paramparça oluyordu.

Saraylıların arasında biri muzaffer bir tavırla bağırdı ve başlarının üzerinde koca bir yeşil ejderha şekillenmeye başladı. Kanatlarını germiş, ağzını açmış ve ağır ağır ilerleyen Taçlı'yı ısırmak üzere konum almıştı. Onu celp eden Starym, ejderi tamamen somutlaştırmak üzere salonun koruma büyüleriyle didişirken, yaratığın dış hatları titreşip koyulaştı. El ve Nacacia ejderhanın boynunun uzayıp gerildiğini, beyaz cüppeleriyle hemen aşağısında duran yalnız ve ihtiyar elfe ulaşmaya çabaladığını görebiliyorlardı.

Mythanthar açık seçik ve belirgin bir şekilde iki tuhaf sözcük telaffuz etti. Taçlı'nın yararak geçtiği büyü bulutları, titreşen ışıklar ansızın yukarıya doğru aktı ve Eltargrim'in başının üzerinden dosdoğru ejderin ardına kadar açılmış ağzına girdi.

Takip eden patlama salonun çatısını çökertti ve muazzam sütunlardan birini devirdi. Elfler çığlık çığlığa bağırırken tozdan göz gözü görmez oldu ve hala sarmaş dolaş olan Nacacia ile Elminster yere savrulurken engin Saray Divanı'nı aydınlatan büyülü ışıklar kırpışarak söndü.

Apansız çöken karanlıkta öksürüp gözlerini ovuştururlarken tek bir ışık kaynağı sağlam kalmıştı, o da Taçlı'nın, parıltılı Hatıralar Havuzu'nun üstünde sakince asılı duran boş tahtıydı.

Yıldırımlar tahtı tırmalayıp çarptılar ve bahtsız bir elf hanımı hızla tahta çakılarak kanlı bir kalıntıya döndü. Cesedi bezden bir bebek gibi aşağıdaki Havuz'a düşünce, havuzun ışıltısı bir anda kızıla boyandı.

Bir diğer infilak doğu duvarındaki halıları bir kenara fırlatır ve parçalanmış bedenleri havaya savururken Saray Divanı'nda yer yerinden oynadı.

"Durun," dedi karanlıkta kızgın bir ses. "Bu iş çok ileri gitti."

Srinshee nihayet gelmişti.

- YİRMİ -
SARAYDA BÜYÜFIRTINASI

Böylece o gün Cormanthor Sarayı'nda bir büyü fırtınası patlak verdi. Gerçek bir büyü fırtınası korkulacak bir şeydir, şahit olunabilecek en dehşetli felaketlerden biridir, tabii kişi anımsayacak kadar yaşayabilirse. Lakin halkımızdan bazıları, büyüfırtınasının ortalığı kasıp kavurmasının ardından vuku bulanlar karşısında, daha büyük bir korku ve nefret beslerler yüreklerinde.

Yazyıldızı'nın Yüce Elf Ozanı Shalheira Talandren
Gümüş Kılıçlar ve Yaz Geceleri:
Cormanthor'un Gayrı Resmi Ancak Hakiki Tarihçesi
Arp Yılı'nda basılmıştır

Beklenmedik bir ışık belirdi karanlığın, tozun içinde. En fazla bir elf çocuğuna benzeyen bir kadın sihirbazın açık avucundan yukarı, altından ateşböcekleri halinde yükseldi. Bir anda, Saray Divanı'nı tek aydınlatan şey büyülerin parıltısı, Taçlı'nın savurduğu kılıcın titrek ışığı ve sağda solda duvar halılarını tutuşturan küçük yangınların sıçrayan yalımları olmaktan çıktı.

Sabah tanyerinin ağarması gibi, ışık savaş meydanına döndü.

Gerçekten de savaş meydanına dönmüştü büyük Saray Divanı. Cesetler dört bir yana saçılmıştı ve kalkan tozun

arasından, salonun tonozlu çatısındaki yarıktan göğü belli belirsiz seçmek mümkündü. Havada asılı duran tahtın gerisinde, devrilmiş sütunun koca koca parçaları yatıyor, bu parçaların bazılarının arasından kara kara kan nehirleri sızıyordu.

Elfler hala sarayın her yerinde çarpışıyorlardı. Işıldayan çeliklerden, lanetlerden, göz kırpan yüzüklerden ve küçük patlama büyülerinden oluşan bir karmaşanın içinde, armathorlar saraylılarla ve Starym büyücüleriyle mücadele halindeydiler.

Srinshee tahtın önünde havada duruyordu, çağırdığı ışık, küçük bedeninden yayılıyordu hala. Diğer elinin parmak uçlarında şimşekler oynaşıyor, kimi zaman da bunlardan biri fırlayıp Saray'ın üzeri dökün tülerle kaplı zemininde uluyup diş gösteren büyülerden ölümcül olanlarının önünü kesiyordu.

Nacacia ve El ayağa kalkmayı başarıp birbirlerine doğru sendelerken, eski ustalarının ellerinde bir şeyin titreştiğini gördüler. Maskeli, elinde bir yerlerden celp ettiği bir fırtınakılıcı vardı ve kılıcın ağzında mor şimşekler oynaşmaktaydı. Taçlı'nın, sözcü lordlarının önünde toplanmış Starym askerlerini yavaşça yarışını izlerken suratı o kadar da çaresiz görünmüyordu artık.

Llombaerth Starym birbirlerine sarılmış duran insana ve yarı elfe bir bakış attı, gözleri kısıldı.

Elini pençe yapışıyla birlikte, El kaslarında beklenmedik bir katılaşma hissetti. Maskeli onu Nacacia'nın kavrayışından çekip alır ve bir büyü yapmak üzere ellerini kaldırırken "Hayır!" diye bağırdı Elminster.

Gözleri zorla sürüklenip Srinshee'ye odaklanınca, "Nacacia! Yardım et bana! Durdur beni!" diye haykırdı.

Maskeli onun büyüleri arasında gezinirken El'in zihnin-

den büyüler hızla geçiyordu. Belli bir büyüyü arayan adam, aradığını sıcacık bir tatmin dalgasıyla buldu.

Bu, başka yerlerdeki kılıçları alıp, kişinin istediği yere, sivri ucu önde olacak şekilde nakleden bir büyüydü.

Maskeli'nin kılıçların sivri uçlarının saplanmasını istediği yerler ise boşlukta asılı duran ve çarpışan elflerin güçlü büyülerini yolundan saptıran Srinshee'nin gözleri, gırtlağı, göğsü ve karnıydı.

Tüm salonda yeni büyüler parıldadı. Yıllardır birbirine diş bilemiş can düşmanları, eski hesaplarını görmek üzere keşmekeşi fırsat bildiler. Kulaklarının derisi neredeyse şeffaflaşmış çok yaşlı bir elf, yine kendi yaşında birisinin kafasına bir tabureyi indirip duruyordu.

Yere devrilen diğer ihtiyarın beyni, mavi elbiseli, kibirli bir hanımefendinin terliklerine döküldüyse de kadın oralı bile olmadı. Yine kendisi kadar mağrur, kehribar rengi kıyafetli bir kadınla saç saça baş başa kavga etmekle meşguldü çünkü. Öne arkaya savruluyor, birbirlerinin saçını başını yoluyor, yüzlerini tırmalayıp tükürüyorlardı. Öfkeyle nefes nefese birbirlerini tokatlayıp tekmelemekten, tırmalamaktan, tırnakları kan içindeydi. Kehribar elbiseli hanım, mavili kadının yanağını yarıverdi; hasmı da onun gırtlağına sarılarak karşılık verdi.

Tüm civarında benzer çarpışmalar yaşanan El, ellerini kaldırdı, Srinshee'ye çevirdi bakışlarını.

Nacacia olup bitenin farkına varınca çığlığı bastı ve El, onun küçük yumruklarının şiddetli darbelerini hissetti. Kız onu itip kakıyor, başına vuruyor, ona zarar vermeden büyüsünü mahvetmek istiyordu.

Kendi bedeniyle savaşan, ancak kızın neden olduğu acıdan etkilenmeyen El, yavaşça iradesini topladı, ihtiyaç duyduğu küçük kılıç kopyalarını belindeki keseden çıkardı,

onları eritip büyüyü salıverecek hareketi yapmak üzere elini kaldırdı ve dudaklarını aralayıp güç bela "Beni yere yık! Devir yere! Hemen!" diye seslendi.

Nacacìa ümitsizce ve beceriksizce bir çelme taktı ve ikisi birden yere kapaklandılar; kız sıçrayıp El'in üstüne çıktı ve nefesini kesti. Elminster kasıldı, soluyabilmek için vücudunu pürüzsüz ama canını acıtan döşeme taşlarının üzerinde büktü ama kız onun üstünden inmedi, bir çiftçi debelenen domuzunun üzerine nasıl otururşa, o da öyle yaptı.

El çırpındı, kızı da bir o yana bir diğerine çekeledi, ona vurmaya çalıştı ancak sertçe omzunun üzerine düştü, koluyla destek aldı.

Zihninde bir şeyler dönüyor, o çabaladıkça derinlerden yükseliyordu. Altın rengi bir şey.

Ah, o işte! Mystra'nın çok eskiden onun zihnine koyduğu altın sembol ışık saçıyor, suyun altındaki bir madeni para gibi dalgalanıyordu. El, onu yakalamak için iradesini zorlayınca sembolün parıltısı kesintisiz bir hal aldı.

Maskeli, El'in iradesini boyunduruk altına almaya çalıştıkça, dönen sembolün ihtişamının üzerinde Srinshee'nin görüntüsü beliriyordu, ancak altın sembol onu delip öne çıktı.

Nacacia onun kafasını tekrar taşa bastırırken, El de o ışıl ışıl görüntüye sarıldı, "Mystra!" diye soludu.

Bedeni sarsıldı, debelendi ve... su gibi aktı. Nacacia ona can havliyle tutunmuş, elini ağzına kapatmaya gayret ediyordu ama El, "Yeter! Bırak beni Nacacia! Ondan kurtuldum artık!" diye zorlukla bağırdı.

Ayrıldılar, Nacacia yuvarlanıp ayağa kalktı ve kendini bir insan kadının gözlerine bakarken buldu!

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye nefes nefese ko-

nuştu El, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. "Bana Elmara de, lütfen!"

Yarı elf gözlerine inanamayarak bakıyordu ona. "Sen... gerçekten sen misin?"

"Sanırım bazen öyleyim," dedi El ve ferahlayan Nacacia kahkahalar atıp bağırarak nice yıllık dostunun boynuna doladı kollarını.

Ama kızın sesi bir an bile geçmeden "Starym uğruna! Starym'ler ileri!" bağırışlarının arasında boğulup gitti.

İki eski çırak ayağa kalktılar, ayakları Haberci Hanım'ın kıpırtısız bedenine takıldı ve salonun doğu kanadındaki bir duvar halısının ardından içeri elflerin doluştuğunu gördüler. Sarayın son armathorları da onların kılıçları altında can veriyorlardı ve onları öldürenler, kestane rengi göğüs zırhlarında Starym Soyu'nun gümüşle kakılmış düşen ikiz ejderlerini taşıyan bir elf ordusuydu.

"Savunun," diye parladı birisi yanı başlarından. "Tam burada durun. Haberci'yi koruyun ve Srinshee'nin aşağısına yaklaştırmayın sakın onları."

Mythanthar'dı bunları diyen ve kemikli ellerinin onları omuzlarından ansızın, sertçe kavrayışı, Elmara ile Nacacia'ya hitap ettiğini apaçık ortaya koyuyordu. Anladıklarını belirtmek için başlarını hafifçe çevirip görev bilinciyle itaat ettiler ve büyülerini dokumak üzere kaldırdılar ellerini.

Starym savaşçıları salona doluşur ve savaşan saraylıların arasından kimin canına kıydıklarına bakmaksızın kanlı bir patika açarlarken, El kılıç çağırma büyüsünü en öndekilerin yüzlerine ve gırtlaklarına salıverdi.

Ön safta ölen Starym savaşçılarının üzerinden, ikinci saftakilere gönderdi Nacacia kırbaçlayan yıldırımlarını. Kestane rengi zırhlı elfler, aç yıldırımların arasında sendeleyip,

ölene kadar dans ettiler.

Derken Srinshee bir büyüyle imdatlarına koştu ve hayalet elf savaşçılarından bir duvar gönderdi. Hayaletlerin silahlarını savurup batırmaları hiç kimseye zarar vermiyordu, ancak canlı elflerin önünü tıkamışlardı ve teker teker öldürmeleri gerekiyordu. El ve Nacacia bu vakti savaşçılara büyü okları yollamak ve birçoğunu öldürmek için kullandılar.

Devasa odanın kapılarında yeni yüzler göründü; yüce soyların liderleri Taçlı'nın bugün kim bilir hangi yeni delice kararı aldığını bizzat görmeye gelmişlerdi. Gördükleri karşısında hepsi de şaşaladılar, renkleri attı ve pür telaş geriledi-ler. Bir avuç kişi yutkundu, kullanmaya yönelik değil de daha çok törenlik olan kılıçlarını çekti; kan, toz ve kargaşanın arasında ihtiyatla ilerledi.

Büyük odanın ta diğer ucunda, Cormanthor'un hükümdarı canını dişine takmış dövüşüyor, Starym cengaverlerini aç bir aslan misali boğazlıyordu. Önünde çırpınan, çaresiz bir duvar gibi dikilen çok sayıda askere karşı tek başınaydı. Kılıcı şimşek gibi hızla atılıyor, şarkı söylüyordu ve yalnızca iki darbe kılıcını atlatıp da ak cüppesinde kırmızı lekeler bırakabilmişti. Eltargrim tekrar dönmüştü cenge, yani ait olduğu yere.

Mutluydu Lord Eltargrim. Nihayet, yirmi yıllık fısıltıların, elflerin ölümüne yol açan "kaza"ların, Taçlı'nın ihanetine dair söylentilerin ve mythal meselesindeki engellerin ardından, düşmanını arayabilir, görebilirdi artık. Sarayı kalkan gibi saran ve kılıcında bulunan büyüler güçlerini yitirmeye yüz tutmuşlardı gerçi, ama eğer şu Starym'lerin fırlatıp durduğu büyülerin en güçlü olanlarını bir nebze daha uzak tutabilirlerse...

Törpü gibi bir sesle "Tutun onu, sizi aptallar!" diye konuştu Llombaerth Starym ve geri çekilerek kendisine kadar

gelen askerlerinin sırtlarına, omuzlarına vurdu. Kendisini hüsrana uğratan elflere yan tarafıyla tokat gibi vurmak için kullandığı fırtınakılıcı ıslıklar çalıyordu.

Elinde öyle bir sihir, yıllar yılı gizlediği öyle bir kara gizem vardı ki buna hiçbir Cormanthorlu karşı koyamazdı ve sırası geldiği vakit kullanacaktı. Onu sallayarak boştaki eline aldı ve bekledi. Eltargrim'in suratına bir isabet ettirebilse, diyar nihayet Starym Soyu'nun olacaktı.

Derken bir şey zihnine tokadı indiriverdi. O, askerlerine nasıl vuruyorsa, öyle merhametsizce. Çarpışan Taçlı'nın görüntüsü gözlerinin önünden silindi ve yerini, zihnindeki bir görüntü aldı – karşısındakini tutsak alan, kapkara iki yıldız. Bu yıldızlar havada yüzüyor ve eriyerek yaşlı büyücü Mythanthar'ın acımasız, kasvetli, kırış kırış ve yaşından dolayı lekeli yüzüyle birleşiyordu; buna rağmen onun gözlerini iki karanlık ateş gibi tutuyordu gözler.

Bir yerlere mi gidiyordun, genç hain?

Alay dolu bu sözler, Taçlı'nın kılıcınınkinden daha şiddetli çınlıyordu kafasının içinde. Llombaerth Starym hareket edemediğini, gözlerini odanın orta yerinde durmuş kendisine bakan amansız ihtiyar büyücüden kaçıramadığını fark etti. Yaşlı sihirbazın dört bir yanında Starym savaşçıları ortalığı kana buluyor, elflerin dökülen kanları çizmelerinin altındaki bir zamanlar pırıl pırıl olan döşeme taşını boyuyordu.

"Git...çık kafamın içinden!" diye dişlerini göstererek hırladı Maskeli, iradesini umarsızca zorlayarak.

Bunu yapmanın pekala yaşlı bir alacaağacı kenara itmekten farkı yoktu neredeyse. Mythanthar onu gevşemeyecek şekilde sarmış ve ölüm vaat eden bir şekilde tebessüm etmişti.

Geber ve solucanları besle, beş para etmez Starym. Ken-

di akıbetine koş ve güzel Cormanthor'u rahatsız etme bir daha.

Cormanthor'un Taçlısı Eltargrim Irithyl, ayakta kalan son Starym savaşçısını da aşıp ışıldayan kılıcını tıslayan fırtınakılıcının üzerinden savurduğunda da bu amansız lanet çınlıyordu Llombaerth Starym'in zihninde. İki kılıç birden Maskeli'nin büyü örtüsüne çarpınca silahların dış hatları ateşle kaplandı, sonra örtü delindi. Starymlerin Sözcü Lord'unun o ana kadar hiç tatmadığı kadar korkunç bir sıvı ateşle, Taçlı'nın kılıcı Starym'in sol böğrünü yarıp girdi, yukarı, yüreğine doğru ilerleyip geçti ve bedenini parçalayıp çıkarken de yukarı kalkmış sağ koluna vurdu. Karanlık, onu soğuk ve beklentili kavrayışına döndüre döndüre almak için pençelerini uzatırken adamın hissettiği son şey, Cormanthor'un Dişi'nin kabzasının kaburgalarına sürtündüğü yerdeki rahatsız edici bir kaşıntıydı.

Öyle çok kaşınıyordu ki, uzanıp kaşımadan edemeyecekti... kahrolasıca moruk büyücü hala onu gülerek seyrediyordu... alıp götürsünler şunu, defetsinler, gitsin...

Ve derken, Llombaerth Starym, doğru dürüst bir veda bile edemeden Faerûn diyarını terk eyledi.

* * * * *

Maskeli elfin düşerek görüş alanından kaybolmasını seyreden Flardryn "O öldü," dedi acı içinde. Sırtını kristal küresine döndü, insanla yarı elfi yarıp geçmeye çabalayan Starym ordusunun üzerine Srinshee'nin yağmur gibi yağdırdığı parlak yıldızlardan oluşan büyüyü seyretmek için durmadı bile. Artık ne olursa olsun, Starym ordusu çok az, çok zayıf ve bu günü kazanmak için çok geç kalmıştı.

Tılsımlı su dolu havuzun üzerinde asılı duran parlak küreye bembeyaz suratlarla, gözlerine inanamayarak, tir tir titreyerek bakıyordu diğer Starym'ler. Bazılarının çenele-

rinden aşağı süzülüyordu gözyaşları. Ancak hepsi de Flardryn'den daha yaşlılardı ve o yüzden bakışlarını kaçırmıyorlardı küreden. Starym ejderlerini kuşanan birisi için ellerinden gelenin en azı olanları sonuna kadar izlemek, vuku bulanları akıllarına kazımak ve vakti geldiğinde intikamını almaktı. Bu, basitçe vazifeleriydi.

"Katledildi – Sözcü Lord, Taçlı'nın sarayında, onun elleriyle katledildi!" Kulakları ve burnu öfkeyle titreyen yaşlı Starym'lerden biri, "Diyarın tahtı tokadını tüm Starym'lerin yüzüne indirdi, olan budur!" diye tısladı.

Bir diğer Starym büyüğünün gözleri, öfkeden küplere binmiş akrabalarının üzerinde dolaştı. Bu, o kadar yaşlı bir kadındı ki, saçları neredeyse tümüyle dökülmüştü ve başında mücevher kakmalı bir taç vardı. Kadın içini çekti, hüzünle konuştu. "Kendisine asla bahşetmememiz gereken bir mevkii yüzünden böbürlenen küstah ve aptal bir çocuk bile olsa, bir Starym elfinin Cormanthor Sarayı'nda dikilip hükümdarı alenen suçlayacağı günü göreceğime inanmazdım. Üstelik sadece o kadar da değil, bir de ona tüm büyüleriyle saldırdı ve saray erkanını da tüm bu hunharca katliama dahil etti!"

Gözyaşlarını dizginlemeye çabalarken dudakları titreyen bir Starym, "Sakinleş biraz, hemşire." diye mırıldandı.

"Gördünüz mü?" Uzaklarda bir yerde bir kapı büyük bir güçle duvara çarpıp açılırken bir böğürtü yükseldi ve çatı kirişlerinin arasında yankılandı. "Bu, savaş demektir! Büyülerinizin başına, Solonor hepinizin cezasını versin, titrek bacaklı kafasız moruklar, büyülerinize sarılın! Cani Irithyl kaçmadan saraya gitmeliyiz hepimiz!"

"Bu iş bitti, Maeraddyth," dedi küreye en yakın oturan geniş omuzlu elf sessizce.

Toplanmış Starym'leri paylamakla meşgul olan genç elf

onu işitmedi. "Yürüyün ödlek ihtiyarlar! Gururunuz nerde sizin?! Sözcü Lord'umuz kendi kanının içinde biçilmiş yatıyor, sizlerse oraya toplanmış seyrediyorsunuz! Nerede sizin..."

"Sana bu iş bitti dedim, Maeraddyth," dedi oturan elf tekrar, tıpkı az önceki gibi alçak sesle. Köpüren genç elf lafının ortasında kala kaldı, her biri kendi kederini ve şaşkınlığını taşıyan sessiz yüzlere baktı.

Starym Soyu'nun kıdemli başbüyücüsü yumuşak bakışlarıyla karşılık verdi. "Yaşamların değersizce fırlatılıp atılacağı zamanlar da vardır," dedi Uldreiyn Starym öfkeyle titreyen genç hısımına, "ve Llombaerth bugün bunu kullandı, hem de fazlasıyla. Şayet Starym Soyu avlanıp öldürülmez, kanının son damlasına kadar tüketilmezse şükretmemiz gerek. Öfkene hakim ol, Maeraddyth; eğer sen de şuradakiler gibi hayatını harcarsan..." dedi başını hala savaş sahnelerinin titreşip aktığı küreye doğru eğerek, "...bir budala olacaksın, kahraman değil."

"Ama Yüce Lord'um, bunu nasıl söyleyebilirsiniz?" diye itiraz etti Maeraddyth, elini küreye doğru sallayıp. "Yoksa siz de mi bunlar kadar ödlek–"

Ansızın çelik gibi sertleşen bir sesle, "Sen," dedi Uldreiyn, "ataların hakkında konuşuyorsun; onlar nam salmış ve saygın kişilerken senin babanın babası daha emekliyordu. İnleyip ciyaklarken bile çocukluğuyla senin burada, şu an yaptığın kadar midemi bulandırmamıştı."

Genç savaşçı şaşalayıp kalmış, ona bakıyordu. Başbüyücünün gözleri gencin gözlerine sipsivri ve merhametsiz mızraklar gibi saplanmıştı. Uldreiyn yeri işaret etti ve inanamayarak yutkunan Maeraddyth, kendini diz çökerken buldu.

Starym Soyu'nun en kudretli başbüyücüsü başını eğerek

baktı ona. "Evet, aramızdan birinin yok olması karşısında şaşırmakta, öfkeye kapılmakta haklısın. Ancak gazabın Llombaerth'ten geriye her nerede ne kaldıysa ona yöneltilmeli, tüm Starym Soyu'nu bu ihanete sürükleme cesaretini gösterdiği için. Yanlış yola sapmış bir Taçlı'ya karşı çalışmak başka şeydir, tüm Cormanthor'un hükümdarını kendi sarayında alenen suçlamak başka bir şey. Utanıyorum. Senin şu 'ödlek' saydığın akrabaların da kederliler, şaşkınlar ve utanıyorlar. Onlar aynı zamanda senden kat be kat daha nitelikliler, zira onlar bir Cormanthorlu elfin, Cormanthorlu bir asil elfin, Cormanthorlu bir Starym elfinin kendine her zaman söz geçirmesi gerektiğinin ve yüce ailesinin şerefine ve gururuna ihanet etmeyeceğinin de bilincindeler. Böyle bir şey yapmak, taşımak için böylesine ateşli olduğun aile namının üstüne tükürmek, tüm ceddinin adına ve hatırasına leke sürmek demektir."

Maeraddyth kağıt gibi beyazdı artık, gözleri dolu doluydu.

"Şayet kötü niyetli olsaydım," dedi ona Uldreiyn, "seninle Starym'lerin asla bilmediğin kimi hatıralarını paylaşır, seni onların kibirleri, entrikaları ve kederleri içinde boğardım. Sen gerçek vazifeni bilemeyecek kadar genç ve aptalsın, oysa alaya aldığın şu akrabaların sırtlarında büyük bir yük taşıyorlar. Bana savaştan ve 'büyülere sarılmaktan' bahsetme, Maeraddyth."

Genç Starym gözyaşlarına boğuldu ve yaşlı büyücü ansızın iskemlesinden kalktı, yerde ağlayan Maeraddyth'in yanında diz çöktü, yaşlı demir kadar sıkı bir kavrayışla sardı onun titreyen kollarını. "Mamafih öfkeni, acını ve huzursuzluğunu anlıyorum, evlat." dedi genç savaşçının kulağına. "Bir şeyler yapmak için duyduğun ihtiyacı, Starym adını savunmak için sabırsızlanıyorsun. İçinde bu dürtünün olmasına ihtiyacım var. İçinde o öfkenin yanmasına ihtiyacım

var. Sana, Llombaerth'in yaptığı aptallığı asla unutturmayacak olan o kedere ihtiyacım var. Sen Starym Soyu'nun geleceğisin ve asla düşmeyen bir kılıca, asla pas tutmayan bir onura ve asla, ama asla unutmayan bir onura sahip kılmak da benim vazifem."

Maeraddyth şaşkınlıkla geri çekildi ve Uldreiyn gülümsedi ona. Hayretler içindeki genç savaşçı, dev elfin gözlerinde de kendi gözlerindeki gibi yaşların pırıltısını gördü. "Şimdi kulağını iyi aç, Maeraddyth ve benim yüzümü kara çıkartma," diye gürledi başbüyücü.

"Siz –hepiniz–" Dizlerinin üstündeki savaşçı, bir anda farkına vardı ki, seyreden yüzlerden oluşmuş bir halkanın ortasında diz çökmekteydi ve gözyaşları bir fırtınadaki yağmur taneleri gibi yağıyordu dört bir yanında. "–bu kara günü ardınızda bırakmalısınız. Bu ikametgahın en iç odalarında ve hizmetkarlardan uzak olmadığınız sürece bahsetmeyin ondan. Ailemizin şerefini tekrar inşa etmek üzere çaba göstermeli, güvenli olur olmaz Taçlı'ya sadakat yeminimizi tekrarlamalı ve münasip gördüğü cezaları sineye çekmeliyiz. Eğer servetimizi gözden çıkarmamız, evlatlarımızı yetiştirmesi için Taçlı'ya vermemiz ya da bugün savaşanlardan sağ kalanları idam etmemiz gerekiyorsa, öyle olsun. Soyumuzu Taçlı'nın isteklerine karşı gelen diğer Starym'lerden uzaklaştırmamız gerekiyor. Mağrur bir meydan okuma değil, utanç sergilemeliyiz... yoksa yakında tekrar yüceliğe erişecek bir Starym Soyu kalmayacaktır."

Doğruldu, sıkı kavrayışıyla Maeraddyth'i de ayağa kaldırdı ve sessiz yüzlerden oluşan çemberde dolaştırdı gözlerini. "Anlaşıldı mı?"

Sessizce onayladı başlar.

"İtirazı olan var mı? Bileyim ki, gerektiği gibi canını alayım ya da zihnini eriteyim." Sert gözlerle etrafına bakındı,

ama hiç kimse, hatta titreyen Maeraddyth bile ona karşı çıkmadı.

"Güzel. Beni rahatsız etmeyin ancak en güzel kıyafetlerinizi giyin ve gelişimi bekleyin. Bu ikametgahtan kim kaçarsa, o artık bizden değildir."

Uldreiyn Starym, soyunun kıdemli başbüyücüsü uzun adımlarla onlardan uzaklaştı ve yüzünü asıp odayı terk etti.

Onu, kendi büyü kulesine giden uzun yolda yürürken gören hizmetkarlar, yüzündeki ifade karşısında kaçıştılar. Kapısı arkasından sessizce kapanınca, Uldreiyn elini kapının kulpuna koydu ve kanatların dış yüzeyine işlenmiş Starym armasındaki göz alıcı ejderlerin içinden iki hayalet ejderhayı salıverecek olan sözcükleri telaffuz etti.

Ejderhalar o ufacık koridorda bütün gece boyunca bir aşağı bir yukarı gezinip durdular. Starym soyundan olanları bile oradan uzak tutmaya hazırdılar, ancak hiç kimse onları atlatıp içeri girmeye teşebbüs etmedi. İyi de olmuştu hani, zira hayalet ejderhalar her daim açtır.

* * * * *

Hatıralar Havuzu tekrar beyaz renkle parıldıyordu ve bitkin gözüken Taçlı elini kaldırdı, tahtın yanında havada duran Srinshee'ye uzattı. "Hiçbiri anlamıyor," dedi sessizce. Belinde sallanan parlak kılıca dokundu. "Yirmi yıldan uzun süredir büyük soyların kafasız gençleri taht uğruna boğuşup duruyor. Oysa galip gelselerdi bile ellerine tek geçen kılıç hakkı törenine katılma fırsatı olacaktı." Tekrar Elminster'a dönüşmüş olan, Nacacia ve Haberci Hanım'ın yanında duran Elmara'ya baktı. "Bu töreni birçok kişi deneyebilir, ancak beceri, kafa ve yürek sınavlarından sağ çıkan tek bir kişi seçilecektir." İçini çekti. "Öyle genç, öyle de aptallar ki." Mythanthar yüzünde küçücük bir tebessümle dinledi, hiçbir şey demedi. Gözleri, arı gibi çalışıp Saray Diva-

nı'ndaki kanı ve cesetleri temizleyen elflerdeydi.

Taçlı, Srinshee'ye sessizce "Şimdi yap. Lütfen," dedi.

Yukarılarında duran yaşlı çocuk-sihirbaz havada süzülen Cormanthor Tahtı'na dokundu, bir büyü yaptı, sonra titreyerek gözlerini kapattı ve Çağrı'nın muazzam sesi içinden döküldü.

Vücudunun her yanından mızrak gibi fırladı ışık. Bu huzmelerin dokunduğu duvarlardan, tavanlardan ve sütunlardan başlayan bir uğultuyla, muazzam salon yükselen bir akorla çınladı.

Ses muazzam bir yüksekliğe erişti, sonra yükseldiği gibi yavaşça söndü. Kesildiğinde, Cormanthor'un tüm soylarının liderleri tahtın önündeydiler. Daha düşük mevkideki elflerse kapılara hıncahınç yüklenmişlerdi.

Eltargrim kılıcını kınına soktu, havada yavaşça yükseldi ve tahtın önünde durdu. Srinshee uyandırdığı muazzam büyünün etkisiyle sendeleyince Eltargrim desteklemek için bir koluyla onu sardı ve "Cormanthor Halkı, bugün burada büyük bir kötülük yapıldı ve üstesinden gelindi. Mythanthar hazır olduğunu beyan etti ve ben de daha fazla beklemeyeceğim, diyarı parmağının ucunda oynatmak isteyenlerin bize Cormanthorlular'ın hayatına mal olacak bir girişimde daha bulunmalarına vakit tanımayacağım. Bugün, akşam karanlığı çökmezden evvel vaat edilen Mythal tüm şehrin üzerine örtülmüş olacak, Kuzey Karakolu'ndan Shammath'ın Havuzu'na kadar. Güvenilir hale geldiğine kanaat getirince –ki bu yarın öğlene kadar gerçekleşmiş olmalı– şehrin kapıları şerri bağrına basmayan tüm ırkların üyelerine açık olacak. Elçilerimiz insanların, gnomların, buçuklukların ve evet, cücelerin bilinen krallıklarına gidecekler. Bu günden itibaren, diyarımız Cormanthor olarak kalsa da, bu şehir Myth Drannor diye bilinecek. Mythanthar'ın bizler için yarattığı

Mythal'a ve çok uzun zaman önce de olsa bir cüce kızıyla evlenen ilk Cormanthorlu elf olan Drannor'un şerefine."

Keyifsiz bakışlarını aşağı çevirdi. Onunla göz göze gelen Haberci Hanım öne çıktı ve azametle anonsunu yaptı. "Büyücüler çağrıldı. Hazır bulunanlar sükunetlerini korusun ve izlesinler. Mythal'ın örtülüşü başlasın!"

SON

Cormanthor şehrinin üzerine yükselen Mythal, şimdiye dek örülmüşlerin en kudretlisi değildi, ne var ki elfler onun hala en önemlisi olduğu yargısındadırlar. Aşkla, emekle yoğrulmuş, kendisini dokuyan birçok kişi tarafından nice zengin ve tuhaf güçle donatılmıştı. Elfler hala onların adını şarkılarında anar, Myth Drannor'un düşüşüne rağmen onların isimlerinin ilelebet yaşayacağına ant içerler: Taçlı Eltargrim Irithyl; ozanların 'Alais' namıyla bildiği Haberci Hanım Aubaudameira Dree; insan armathor ve Mystra'nın Seçilmiş'i Elminster; Leydi Oluevaera Estelda, yani efsanevi Srinshee; sadece Hoca diye bilinen insan büyücü; Ambral adasından yarı elf Arguth; Yüce Saray Büyücüsü Lord Earynspieir Ongluth; Lord Aulauthar Orbryn ve Ondabrar Maendellyn; Ahrendue Echorn, ozanların 'Çelik Hanım' diye andığı Dathlue Sislikış ve Yüce Hanım Alea Dahast. Hepsi de değildi bu. Cormanthor'un büyük kısmı o gün Şarkı'ya katıldı ve Corellon'un, Sehanine'nin ve Mystra'nın lütfuyla arzuları ve becerileri gizemli bir şekilde Mythal'a karıştı. Bazılarıysa karışamadı; zira adına Myth Drannor densin ya da denmesin, Cormanthor'da entrikacılık asla ölmedi...

Bilge Antarn

Faerûn'un Kudretli Başbüyücülerinin Yüce Tarihi

Asa Yılı civarında basılmıştır

Taçlı'nın sarayındaki görev yerlerinden koşa koşa gelen Armathorlar, saray sihirbazı olan altı kadının peşi sıra Saray Divanı'na doluştular. Merhametsiz yüzlerle, kılıçlarını çekip omuz omuza verdiler, yüzleri dışa bakacak şekilde bir çember oluşturdular tahtın önündeki taş zeminde.

Taçlı, onun Haberci Hanım'ı, Elminster, Nacacia, Mythanthar ve Srinshee çembere girdiler. Savaşçılar saflarını sıklaştırdı.

Bir büyücü Taçlı'ya bakıp tereddütle yaklaşırken, nöbetçiler kılıçlarını hazırlayıverdiler. Gözlerini Eltargrim'in ak cübbesindeki kan lekelerine takılmaması için çaba sarf eden büyücü, "Saygıdeğer Lordum," dedi temkinle, "Bana ihtiyacınız var mı?"

Taçlı, Srinshee'ye baktı. O da kibarca, "Evet, Beldroth," dedi. "Lakin henüz değil. Mythal'ın yaşaması için biz bu çemberdekilerin bir parça ölmesi gerekiyor. Burası sana göre değil."

Elf lordu biraz mahcup olmuş, biraz da omzundan yük kalkmış gibi geriledi. "Ağ örülüp de üzerimizde ışıdığında katıl bize," diye ekledi ufak tefek sihirbaz ve adam onun ağzından çıkan her bir kelimede donup kaldı.

Çok yaşlı, her yanı kırış kırış bir elf hanımı "Eğer işin içinde ölmek de varsa," dedi ve kalabalığın içinden bastonuna yaslanarak, hafif bir topallamayla sıyrıldı, "o vakit ben de nihayet yurdum için bir şeyler yaparak ölebilirim."

"Hoş geldin aramıza, Ahrendue," dedi Srinshee sevecen bir tavırla. Ancak Haberci Hanım kulaklarının dibinde yüksek sesle "Leydi Ahrendue Echorn'a yol açın," diye buyurmadan yol vermedi muhafızlar.

Uzaktaki sütunlarının birinin dibinde duran bir elf öne çıkıp da avluda bir mırıltıdır yayılınca, askerler kılıçlarını kaldırdılar. "Aldatmacanın sonu geldi sanırım," dedi adam.

İncecik bedeni göz açıp kapayana değin bir baş uzadı, omuzları genişledi. Saray'dakilerin nicesi küçük dilini yutacak gibi oldu. Bir insan daha – tam da ortalarında üstelik!

Adamın yüzü büyülü bir karanlıkla gizlenmişti ve Cormanthorlu muhafızlar gölgelerin arasından bakan iki keskin gözden başka bir şey göremiyorlardı. Fakat Srinshee kararlı bir sesle "Çembere hoş geldin, Hoca," dedi.

"Yol açın, muhafızlar," diye mırıldandı Haberci Hanım ve bu sefer savaşçılar hiç vakit yitirmediler.

Derken tıklım tıkış salonda bir kıpırtı daha oldu, toplanmış bulunan Cormanthorlular'ı itekleyerek kendine yol açıyordu bir grup. Gelenlerin başını Yüce Saray Büyücüsü çekiyordu, ardından Lord Aulauthar Orbryn, Lord Ondabrar Maendellyn ve Srinshee'nin fısıltıyla "Ambral Adası'ndan sihirbaz Arguth" diye tanıttığı, pelerinli omuzlarında ışıltılı mücevherlerin fırıl fırıl döndüğü bir yarı elf lord geliyordu. En arkadaki ise zarif, güleç ve keskin gözlü, Sanat'ın Yüce Hanımı Alea Dahast idi.

Çember iyice kalabalıklaşmıştı ve Taçlı, bir yandan son gelenleri kucaklarken Srinshee'ye sordu, "Mythanthar için gerekenin hepsi bu mu dersin?"

"Bir kişiyi daha bekliyoruz," dedi ufak tefek kadın sihirbaz ona. Muhafızların omuzlarının üzerinden baktı, nihayet havada yükselerek onların üzerinde durdu. Mythanthar keyifle onun ayak parmaklarına vurmaya başladı, ta ki kadın tekmesini kaldırana dek.

"Hah," dedi birden, toplanmış yurttaşların arasında bir yüze işaret ederek. "İşte sonuncumuz. Hadi gel, Dathlue!"

Şaşırmış gibi duran ince yapılı kadın savaşçı, zırhları içinde öne adım attı; belinde salınan ince ve uzun kılıcı çözdü. Onu muhafızlara teslim edip halkaya girdi, Taçlı'yı dudaklarından öptü, Srinshee'nin omzunu tuttu ve beklemeye koyuldu.

Hepsi de bakışıyorlardı. Srinshee Myrthantar'a baktı, adam başıyla onay verdi.

Coşkulu bir sesle, "Çemberi genişletin," diye buyurdu sihirbaz kadın. "Epey geriye çekilin, büyücek bir alana ihtiyacımız var. Sylmae, buraya getirilen tüm yayları aldın mı?"

"Hayır," diye yanıtladı çemberdeki diğer kadın sihirbaz dönmeden. "Oklar bende. Yaylar Holone'de."

Çemberdeki yerinden "Bende de birkaç tane en kötüsünden değnek var," diye söze karıştı Yathlanae. "Şu hanımefendilerin bazıları hepsini birden taşıyabilmek için üst üste dört tane jartiyer takmışlardı!"

Srinshee göstermelik bir şekilde içini çekti, ardından Mythanthar'a "Ağzını açayım deme, aklından geçen her neyse, söyleme sakın," dedi.

Yaşlı büyücü abartılı, masum bir ifade takındı, ellerini iki yana açtı.

Ufak tefek sihirbaz kadın başını iki yana salladı ve çemberdekileri kollarından tutup, durmalarını istediği yere getirdi ve Mythanthar'ın etrafında geniş aralıklarla, yüzleri ona dönük şekilde durmalarını sağladı.

Elminster titrediğini fark edince şaşırdı. Nacacia'ya kaçamak bir bakış fırlattı, onun teskin edici tebessümünü görünce karşılık verdi. Sonra bakışlarını uzun uzadıya gezdirdi salonda, havada asılı duran tahttan tavandaki boşluğa; parçalanıp devrilmiş sütunun çentikli kısmına ve onun arkasında görünen, ileri uzattığı kılıcıyla Saray'a gözdağı veren çömelmiş elf kahramanının heykeline. Gözlerini bir süre iyiden iyiye heykele diktiyse de, karşısındaki bundan ibaretti işte: Üzerinde tozdan, ince bir örtü örtülü sıradan bir heykel.

Derin bir nefes alarak gevşemeyi denedi. Mystra, yanı-

mızda ol, diye düşündü. Bu büyük büyüyü şekillendir ve ona göz kulak ol. Dilerim nice zaman önce gördüğün ve beni buraya göndermene sebep olan budur.

Srinshee de derin bir nefes aldı, onlara baktı ve "Başlasın," diye fısıldadı.

O hayhuyun içinde, muazzam salondaki hiç kimse küçük, kara ve tozlu bir şeyin onlara doğru sürünmekte olduğunu, odanın kan lekeli zemininde bir çiyan gibi kıvrılarak ve kamburunu çıkararak süzüldüğünü, kararlı bir şekilde çembere yöneldiğini fark etmedi.

Çemberin içinde, Mythanthar bir kez daha ellerini açtı, gözlerini yumdu ve parmaklarından sessizce, yavaşça ışık huzmeleri fırladı; çemberdeki herkesi birbirine bağladı. İhtiyar büyücü bir şeyler mırıldandı, demeye kalmadan bedeni, izleyen Cormanthorlular'ı dehşete düşürerek bulanık bir kan ve kemik bulutu halinde patladı.

Elminster hayretle soludu ve Srinshee gözünü ters ters dikmese yerinden ayrılacaktı neredeyse. Kadının yanağından süzülen yaş gösteriyordu ki, Srinshee bile Mythanthar'ın büyüsünün onun yaşamını feda etmesini gerektireceğinden habersizdi.

Bir zamanlar ihtiyar büyücü olan bulut, bir yangının dumanı gibi yükseldi, önce beyazlaştı, sonra gözleri kör edici bir parlaklığa büründü. Çemberdekileri hala birbirine bağlayan beyaz teller kendiliklerinden bir ateşle parlıyorlardı.

Kardan yalazları andıran ak ateşler Saray Divanı'nın çökmüş tavanına fışkırdı ve ansızın, çemberdeki herkesin bedenini beyaz alevler büründü.

Salondaki Cormanthorlular hep bir ağızdan nefeslerini tuttular.

"Bu da nesi böyle? Ölüyorlar mı yoksa?" diye haykırdı

Leydi Duilya Akşamkara ellerini ovuşturarak. Onu yatıştırmak için sessizce omuzlarına ellerini koydu beyi. Beldroth da kadına yanaşıp "Mythanthar öldü," dedi, "ya da en azından bedeni. Büyü sona erdiğinde o bizim Mythal'ımız olacak."

"Ne?" Elfler söylenenleri duymak için dört bir yandan akın ediyorlardı.

Beldroth başını ve sesini yükselterek konuştu onlarla. "Diğerleri sağ kalacaklar, mamafih büyü şu anda onların yaşam gücünü kısmen çalıyor. Az sonra özel güçlerini –her biri seçilen bir tanesini– büyüye dokuyacak ve çok geçmeden bir mırıltı ya da şarkı işiteceğiz."

Yükselen, kıvrılan beyaz ateşten ağa baktı ve gözlerinden yaşlar boşandığının ayırtına vardı. Küçücük bir el sokuldu avucuna ve onu yatıştırmak istercesine sıktı. Beldroth başını indirdiğinde, tanımadığı bir elf çocuğunun gözleriyle karşılaştı. Kız çocuğunun yüzü çok ciddiydi, hatta ona gülümserken bile. Adam teşekkür etmek için kızın elini tekrar sıktı ve elinden bırakmadı.

* * * * *

Bir çeşmenin, oynaşan balıklarla dolu bir havuza sonu gelmemecesine güldüğü, ağaçların arasındaki küçücük açıklıkta Ithrythra Sabahsisi doğruluverdi ve beyine baktı.

Adam ayağa kalkarken, unuttuğu tetkik küresi ve kağıtları döküldü kucağından. Hayır, gözleri uzaklarda bir şeye sabitlenmiş, yükseliyordu yerden!

"Neyin var, Nelaer?" diye bağırdı Ithrythra ona koşup. "Sen... İyi misin?"

"Ah, evet," diye soludu Lord Sabahsisi, gözleri hala hiçliğe mıhlanmış. "Ah, tanrılar aşkına, evet. Bu çok güzel... hatta harika!"

"Nedir o?" diye feryat etti Ithrythra. "Neler oluyor?"

Ağlamak istermişçesine bir sesle, "Mythal," dedi Nelearyn Sabahsisi. "Ah, nasıl oldu da böyle körlük ettik hepimiz? Asırlar önce yapmamız gerekirdi bunu!"

Demeye kalmadan, şarkı söylemeye başladı; sonsuz, sözsüz bir şarkı.

Hanımı telaştan rengi atmış bir suratla birkaç dakika ona baktı. Adam biraz daha yukarı sürüklendi, çıplak ayakları kadının çenesine süründü ve ani bir korkuyla onun ayak bileklerine atılıp sarıldı karısı.

Şarkı, bir dalga gibi kadına çarpıp geçti ve yanında, adamın hissetmekte olduklarını da getirdi. Böylelikle, Ithrythra Sabahsisi, Cormanthor'da bir mythalın neye benzediğini öğrenen ve büyücü olmayan ilk kişi oldu. Bir hizmetçi birkaç dakika sonra onları bulduğunda Leydi Sabahsisi beyinin ayaklarına sımsıkı sarılmıştı ve huşu içinde kıpkırmızı bir yüzle tir tir titriyordu.

* * * * *

Satirdansı Havuzu'nda doğruluverdi birden Alaglossa Tornglara. Vücudunun her kıvrımından sular süzülüyordu. Yanı başında elinde esanslar ve fırçalarla dizlerinin üstünde oturan hizmetçi kıza "Bir şeyler oluyor," dedi. "Hissedebiliyor musun?"

Yanıt vermedi hizmetçi kız. Vücudu artık tepeden tırnağa karıncalanmakta olan Leydi Tornglara, haddini bildirmek maksadıyla döndü kıza ancak tek yapabildiği öylece bakmak oldu.

Genç kız havada asılıydı. Elindeki esans şişesiyle hafifçe öne eğilmiş vaziyetteydi ve gözlerini kırpmadan bakıyordu. Gözlerinin etrafında küçücük yıldırımlar göz kırpıp oynaşıyor, onun açık ağzından girip çıkıyorlardı. Derken kız, tah-

rik olmuş gibi inlemeye başladı, sonra sesi değişerek alçak perdeden, sözsüz ve sonsuz bir şarkıya dönüştü.

Alaglossa haykırmaya başladı, sonra hizmetkarı – Nlae miydi kızın adı? Evet, öyleydi ya– daha da yükselince uzanıp onu kolundan yakaladı.

Feryadı duyup, ta bahçeden havuza kadar onca yolu koşa koşa gelen diğer hizmetçi nefes nefese belirdi ve gözlerini onlara, havada yüzen nedimeye ve fal taşı gibi açılmış gözlerini başka bir şeye çevirmiş bulunan soylu hanımefendiye dikti. İkisi de çırılçıplaktı, inleyerek ilahi gibi bir şey söylüyorlardı. Hizmetçi onlara daha bir dikkatli baktı, yutkundu, sonra tabanları yağladı. Şu iniltiyi kesip de onu kendilerini gözetlerken görürlerse hapı yuttu demekti.

Bahçeyi sulama işine dönerken tasvip etmez bir tavırla başını iki yana sallayıp duruyordu. Bu günlerde zevk sihirlerinin ölçüsünü kaçıyorlardı hiç kuşkusuz...

* * * * *

Galan Goadulphyn küfrü basıp elini hançerlerine attı. Kabak başına patlamıştı işte. Şehirden görülebilecek bir mesafede, çizmeleri tıka basa cüce mücevherleriyle doluydu, üstüne üstlük bir devriye grubu vardı kuyruğunda! Arkasını dönüp ağaçlara baktı. Onları ekecek kadar hızlı koşabilse bile, kaçabilecek hiçbir yer olmadığının farkındaydı. Işıl ışıl zırhlı piçkuruları. Bıkkın bir edayla, ayaklarını sürümeyi bırakıp gösterişli bir tavır takındı.

"Selam olsun, muhafızlar! Havadisler nasıl?"

"Dur orda, insanoğlu," dedi armathorların önde geleni sertçe. "Her şey yolunda gittiği takdirde şehir sizlere yarın güneş tepedeyken açılacak. O zamana kadar buradan öteye geçemezsin."

Galan kuşkuyla bir kaşını kaldırdı, sonra kir pas içindeki

eşarbı attı başından. Yapıştırdığı yoluk tüylü favoriler de beraber söküldüler, üstelik canını epey yakarak.

"Gördünüz mü bunları?" dedi kulaklarından birini tombul parmağıyla evirip çevirerek. "İnsan değilim ben."

"Görünüşüne bakılırsa elf de değilsin ya," dedi armathor, sert bir bakışla. "Daha önce de gördük suret hırsızlarını."

"Sakın boynuzlanan elf beylerine dair şakalar başlamasın şimdi," dedi Galan bir parmağını ona doğru sallayarak. Armathor ona pis pis bakarken devriyenin geri kalanı gülüştü. "Yani şu mythal dalgasını nihayet çalıştırabildiler mi? Bunca yıldan sonra?"

Muhafızlar bakıştılar. "Şehrin yurttaşlarından olmalı," dedi aralarından biri. "Bu konuyu başka bilen yok ki."

Devriye lideri gönülsüzce parladı, "Tamam, tamam. Geçebilirsin. Yıkanabileceğin bir yere gitmeni salık veririm."

Galan diklendi. "Nedenmiş o? Şehre insanları aldıktan sonra yıkanmışım, yıkanmamışım ne fark eder? Şuna bak. Herhalde şehri cücelerin idare edeceğini söyleyeceksin şimdi de!"

"Öyle zaten," dedi armathor, sıkılı dişlerinin arasından her bir sözcüğü zorla çıkartarak. "Oyalanma hadi."

Galan onu neşeyle selamladı. "Sağ ol be 'adamım'" dedi ağzı kulaklarına vararak, sonra sağ çizmesinin üstünden olgun üzüm tanesi büyüklüğünde bir yakut çıkarıp, irkilen nöbetçiye fırlattı. "Bu, zahmetiniz için."

Şehre yürürken keyifle ıslık çalıyordu Galan. Şu çektiği hareket –gökteki tanrılar aşkına, yüzlerindeki o ifadeler!– bir yakuta değerdi doğrusu. Şey, belki de yarım yakuta. Geri dönüp çalmak için çok mu geçti acaba?

* * * * *

Uldrein Starym'in özü, dikkatlice yaptığı büyünün doğurduğu incecik ateş ipinden yukarı yükseldi, beyaz ateşten ağa değdi ve kendisini büyüyen sihir ağına dağılmaya bıraktı. Güç içinde çağlıyordu. Eveeet.

Ağın iplikçiklerinde yıldırım hızıyla dolaşırken bir ateş yalazından kendine alevli bir örtü yaptı, bir iplikçiğin üzerini sıyırdı ve bir düğüm noktasındaki gücü çaldı.

Belki de tüm Cormanthor'daki en güçlü büyü kullanıcısı oydu ve şayet ayağı çukurdaki Mythanthar böyle bir büyü örebiliyorsa, kıdemli Lord Starym ona kolayca binebilir, kendisini içinde gizleyebilir ve ışıltılı beyaz teller boyunca şehri kat edip Saray'ın çatısındaki delikten içeri girerken kimliğini saklayabilirdi.

Bedeni, Starym Malikanesi'nin diğerlerinden ayrık duran en uzun kulesinde, ejderhaların koruduğu konutunun kalbindeki iskemlesinde çuval gibi gevşemişti. Bedeninden ayrılmak onu tehlikelere maruz bırakmıştı ancak bu esrimeye tutulmuş büyü dokumacıları, şiddetli bir şey yapmadığı sürece onun farkına varmayacaklardı. Elbette burada bulunuş amacı bu türden bir şey yapmaktı.

Bunu nasıl yapacağı kendisine gösterilirse, bir çocuk bile örülmüş bir büyüye binip onun kaynağına ulaşabilirdi,. Ama onun yapmak istediği bundan daha fazlasıydı. Hem de çok daha fazlası. Ildilyntra Starym gibilerinin öldüğü ve Maeraddyth gibi geri zekalıların sağ kaldığı bir dünyada herkes kendi adaletini sağlamaktan sorumluydu.

Şimdi cesaret edebildiği en yüksek hızla aşağı iniyordu. Hepsi bir aradaydılar ve hiç gecikmeden doğru kişiye saldırmaya mecburdu, yoksa ya o ufacık ve huysuz Srinshee tarafından ya da tanımadığı diğer kişilerden biri tarafından sezilme riskini göze alması gerekecekti.

Ak ateşlere binerek –itiraf etmeli ki coşkulu bir histi bu–

aşağı indi, aşağı... evet! Elveda, Aulauthar!

Onun ölümü hepimizi büyük kedere boğdu, diye düşündü Uldreiyn, iradesinin tüm gücünü ak ateşten bir patlamayla destekleyerek, seçtiği kurbanının ürkek ve mükemmeliyetçi zihnine fırlatırken. Zihin göz açıp kapayana kadar param parça oldu, debelenip dört bir yana merhametsizce saldıran Uldreiyn'i karmakarışık hatıralara boğdu.

Saray'da olayı izleyenler, canlı beyaz ateş sütunlarından birinin bir anlığına titreştiğini gördülerse de, Lord Aulathar Orbryn'in beynini ve iç organlarını yakarak bedenini zihinsiz bir kabuğa dönüştüren vahşi büyü saldırısına ait başka hiçbir belirtiye şahit olamadılar.

Nihayet dokumanın; yeni güçlerin şevkli akış ve büyümesinin bir parçasıydı. Orbryn, Mythal'ın yaratıkları ırklarına göre ayırt eden kısmından sorumluydu. Ejderhalar içeri sokulmamalıydı demek? Suret hırsızları ve elbette orklar da.

Pekala, neden Aulauthar'ın mükemmel eserini bir adım daha ileri götürüp Mythal'ı safkan olmayan tüm elfler için ölümcül hale getirmesindi? Mesela, etkisini yarın öğle vakti gösterecek şekilde. Her ne kadar şu Elminster denen pisliğin canını seve seve alabilecek olsa da, bu gücü şimdi devreye sokmak Mythal'ı dokuyanlardan ikisini daha –Hoca'yı ve yarım kan elfi de– ortadan kaldıracak ve tespit edilmesini kesinleştirecekti. Uldreiyn Starym'i toza çevirir çevirmez de, onun parçaladığının yerine bir diğer Mythal öreceklerdi.

Hayır, hayır. En iyisi dişini azıcık sıkmaktı. Çok daha büyüktü planları.

* * * * *

Ak ateşten patikalarda süzülür, içinde kudretin dalgalandığını hissederken bunun bir tanrıçanın aşkını bilmek dışında her şeyi gölgede bıraktığını düşündü Elminster. Her geçen saniye Mythal boyutunu, kapsamını artırdıkça ihtişamı

da büyüyordu. Şimdi neredeyse elli adet zihin işe koşulmuş, Mythal'ı şekillendirip pürüzsüz bir hale sokuyor, daha büyük ve daha girift hale getiriyor, bir yerlerini birbirine bağlayıp bir yerlerine ek yapıyordu ve...

Ağda süzülmekte olan Elminster irkildi, sonra karmaşık bir kesişim noktasından geriye fırıldak gibi dönüverdi. Keskin, ama çok kısa süreli bir acı ve bir anlık dayanılmaz acı hissetmiş, bunu karışıklık dolu bir esinti takip etmişti. Bir ölüm müydü bu yoksa? Gizliden gizliye aksi giden bir şeyler vardı. Eğer bu bir ihanetse, Mythal'ın daha doğmadan mahvolmasına yol açabilirdi.

Geriye dönüş yolu uzun, aşağıda ve derinlerdeydi. Tanrılar aşkına, yoksa sarayda saldırıya mı uğramışlardı? El aşağı inerken zihni şu anda genişleyen ağın bir parçası olan, zeminin hemen üstünde mırıldanan ve yanında koca gözlü bir de çocuk bulunan Beldroth'un zihnine değdi. İzleyenlerin hepsi de bir şeyler konuşuyor ve ondan ihtiyatla uzaklaşıyorlardı ancak düşmanlıktan çok hayret duygusu vardı. Hayır, muhafızlar itinayla nöbet tutuyorlardı ve Saray Divanı'nda huzur hakimdi.

Öyleyse neredeydi...?

Ağın birleştiği yere doğru bezgince alçaldı, elflerin yolunu tuttu. Yüce Saray Büyücüsü sağlıklıydı, tıpkı Alea Dahast gibi ve... hayır! Oradaydı işte! Lord Aulauthar Orrin'e ait olmayan bir bilinç, kısacık bir an için ak ateşin üzerinden ona bakmıştı; bakışı kesinlikle sevecen olmayan bir varlıktı bu.

Orbryn'in yerine geçen sahtekarın Mythal'a yaptığı şey, onun elf olmayan herkesi öldürmesini sağlamaktı! El'in burada bulunuş amacı bu olmalıydı, yirmi yılı bunun için geçirmişti! Bu ihanete bir son vermek için! Yanımda ol, Mystra, diye düşündü El, çünkü senin adına saldırıyorum.

Ve ak ateşten bir sorguca binen Elminster, bir zamanlar Lord Aulauthar Orbryn olan şeye doğru bir ok gibi indi ve orada bulduğu kişiye amansızca saldırdı.

Bir zamanlar Orbryn'in zihni olan şeyin kalıntıları arasında ak ateş dalgaları çağladı ve El biraz geriye kaçıldı. Onu delip geçebilecek olan zihinsel yıldırım parlayıverdi ve ıskaladı. Etraflarını saran beden, bu darbenin yakıcı etkisiyle sarsıldı.

Dişlerini sessizce sıkan Elminster karşılık verdi.

Fırlattığı yıldırım, kendisi kadar güçlü ve derin bir zihin tarafından geri püskürtüldü. Daha önce hiç zihin zihne gelmediği bir elf büyüğüydü bu. Bir Starym mi yoksa? El ateş hatları boyunca sağa sola kaçıldı ve böylelikle bir sonraki saldırı –ve El'in karşı saldırısı– bir araya gelip, sahte Orbryn'in dokuduğu yapıyı darmadağın etti, tamiri mümkün olmayacak bir hale getirdi. Artık her ne olursa olsun, Mythal elf olmayanları öldürmeyecekti.

Bu, Elminster Aumar'ı savunmasız bırakmıştı. Yüzleştiği muazzam zihnin bir sonraki saldırısı Elminster'i delip geçti ve ne kadar çabalarsa çabalasın, zihinateşiyle üzerine çöktü.

Kıpkırmızı bir acı püskürdü ve onunla birlikte hatıralar kaybolmuşçasına akmaya başladılar; gözü dönmüş, akıl karıştırıcı bir sel halinde birbiri üzerine çarptılar ona. Elminster haykırmaya, kurtulmaya çabaladıysa da tek başardığı kendi etrafında fırıl fırıl dönmek oldu, içine gitgide daha fazla saplanan, kesip koparan o mile mıhlanmıştı hala.

Kendisine saldıranı ilk kez gördü. Uldreiyn Starym, soyunun kıdemli lordu ve başbüyücüsü, harap ettiği paramparça zihne kimliğini belli ederken bir yandan da muzaffer bir tavırla aşağılıyordu onu.

Mystra! diye haykırdı Elminster, ıstırap içinde kıvranı-

yordu. *Mystra, bana yardım et! Cormanthor aşkına, koş imdadıma!*

Solucan insan can çekişiyor, debeleniyor, ağlayarak tanrısından yardım dileniyordu. Vakti gelmişti artık; diğerlerinin yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmesi çok sürmezdi. Elminster'a bir darbe daha indirdi Uldreiyn Starym, sonra da bedenini kendisine geri çağıracak, bedensiz zihninin zayıflığını örtecek ve şayet bu ağı kendine gelen bir sürü saldırganın hücumu karşısında terk etmesi gerekirse onun esaslı bir şekilde saldırmasını sağlayacak büyüyü yapmak üzere geriledi. İşte! Olmuştu. Coşkuyla dolarak tekrar taarruza geçti, sarsılan ve sendeleyen insanı tekrar deşmeye koyuldu.

* * * * *

Lord Uldreiyn Starym'in göz alıcı cüppelere bürünmüş iri yarı bedeni ansızın çemberin ortasında, Elminster adlı insanın yanı başında belirince Saray'da yepyeni bir telaş dalgası yayıldı. Adamın çizmeleri sımsıkı yere basıyordu ve genç insan büyücüye doğru ağır ağır sürünen küçük, kara ve tozlu şeyden ancak birkaç santim mesafedeydi. O şey bir an durdu, tereddütte kaldı, önce Starym sihirbazının çizmesine uzandıysa da sonra bir karara varmışçasına, Athalantar'ın son prensine doğru büküle kıvrıla ilerlemeye devam etti.

Holone boş yere Saray Sihirbazı olmamıştı. Arkasında bir dolaplar dönüyordu, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Dönüverdi. Tanrılar aşkına! Bir Starym!

Bununla birlikte adam kıpırtısızca duruyordu, bakışları tıpkı diğerlerininki gibi donuktu ve ağzından, kaldırdığı ellerinden ak ateş dökülüyordu... Mythal'ın inşasının en az onlar kadar parçasıydı. Starym'lere güven olmazdı gerçi... düşman mıydı yoksa?

Dudağını ısırdı Holone. Kararsızlığın eline düşmüş, öy-

lece durup izliyordu. Tam o sırada bir duvar halısı ve arkasındaki pencere bir çatırtıyla içeri doğru patladı. Tozların ve dökülen taşların arasından ellerini ateş püskürtmek için öne uzatmış zarif bir beden fırladı – hem de gerçek ateş!

Holone'nin şaşkınlığını olaya şahit olan Cormanthorlular'ın çoğunda da görmek mümkündü. Symrustar Auglamyr hayatta mıydı? Yirmi yıldır neredeydi o zaman? Holone yutkundu, vakit olmadığını bildiği halde bir engel oluşturmak üzere kaldırdı ellerini.

Püsküren ateş daha şimdiden kükreyerek geçmişti uçan kadını ve dosdoğru gözleri orayı görmeyen Starym'e gidiyordu. Ateş Lord Uldreiyn Starym'e çarpıp onu etrafında döndürüverince Saray Divanı'nda kızılca kıyamet koptu, bağrışlar, küfürler işitildi. Starym sendeledi, tek dizinin üzerine çöktü ve gözleri kapkara bir gazapla alevlendi. Adam düşmanına baktı.

Leydi Symrustar Auglamyr ondan ancak birkaç metre uzaktaydı ve olanca hızıyla üzerine uçmaktaydı. Kadının dudakları öfkeyle gerilip bembeyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı ve alev alevdi gözleri. Bir şeyler bağırıyordu.

"Mystra için! Sana Mystra'dan bir hediyem var, sihirbaz!"

Starym'lerin büyüğü, büyülü korunma örtüsünü tam güçle harekete geçirirken sadece aşağılarcasına gülümseyerek karşılık verdi.

Elfler kılıçlarını çekmiş, kararsızca çembere yaklaşıyorlardı artık. Armathorlar ve saray sihirbazlarıysa onları Cormanthor'un iyiliği aşkına geri çekilmeleri için ikaz ediyorlardı!

Uçan kadının görünmeyen bir şeye hızla çarpışını dehşetten donakalmış bir vaziyette izlediler. Kadının kolları kuru dallar gibi parçalandı, başı geriye savruldu, sonra bir

şey onu açılmış saçlardan bir yığın halinde döndürüp geldiği yöne savururken de bacakları ve belkemiği kırıldı.

İzleyen elflerin birçoğu, o bükülen, yaylanan ve sarsılan bedenin yanlamasına, doğruca elf kahramanının heykeline doğru gittiğini görünce korkuyla inlediler. Beden yön değiştirdi, döndü; soğuk ve mükemmel bir isabetle kahramanın taş kılıcına saplanmadan önce yüzünü onlara çevirdi.

Kanıyla kopkoyu, sırılsıklam olan kılıç göğsünün altından çıkarken Symrustar Auglamyr başını geriye atıp acı içinde feryat etti. Büyüleri çözülmeye başlarken şimşekler şarkı söylediler ve dolaştılar kadının üzerinde.

Uldreiyn Starym ellerini beline koyup kahkahasını savurdu. "Bir Starym'e saldırmaya cüret edenin sonu böyle olur işte!" dedi Saray efradına ve ellerini kaldırdı havaya. "Sıradaki kim? Yoksa sen misin, Holone?"

Beti benzi atan saray sihirbazı kadın gerilediyse de çemberdeki yerini terk etmedi. Derin bir nefes aldı, başını arkaya doğru silkti, çok az titreyen bir sesle, "Eğer gerekirse, hain." dedi.

* * * * *

Elminster yardım dilemiş, Mystra da Symrustar'ı göndermişti ve kadın onun uğruna ölüyordu! Acıyla kıvranan El'in yas tutmaya vakti yoktu. *Mystra!* diye bağırdı, bir savaşçı cenk meydanında nasıl böğürürse. *Onun yardımına koşmam için bir şey gönder bana! Starym galip geliyor! Mystra!*

Perişan zihninde altın renkli bir şey parladı... bir iplik, bir kurdele, dönüp hareket ediyordu. Elinde olmadan onu ve nasıl çözeceğini kısa bir süre gösteren imgeyi takip etti. Kurdele bükülerek şöyle bir şekil oluşturacaktı! Sonra, onu düşmanın üzerinde kullanacaktı!

Şükürler olsun, Mystra, diye düşündü El tüm kalbiyle ve dosdoğru Uldrein Starym'e bir yıldırım savururken o şekle sımsıkı sarıldı. Bu, onun canını yakacaktı.

Starym'lerin baş sihirbazı kaskatı kesildi, tehditkar bir şekilde ağır ağır döndü ve gülümseyerek bir karşı darbe indirdi, bu darbeyle birlikte bir de dalgasını geçen mesaj gönderdi.

Sen daha aklını kaçırmadın mı, insanoğlu? Kaçıracaksın, hiç şüphen olmasın.

Öyle mi? Sen önce şunu ye, kendini beğenmiş elf! diye yanıtladı Elminster, Uldreiyn'in zihninde ve Mystra'nın büyüsünün düğümünü çözdü.

* * * * *

İzleyen Cormanthorlular ilk önce Beldroth'un bağırdığını, elini çocuğun elinden kaçırıp başını tuttuğunu ve kulaklarını tırmalayıp avazı çıktığınca haykırdığını gördüler.

* * * * *

Lord Nelaeryn Sabahsisi kasıldı ve bir tekme savurdu. Hanımı geriye uçtu, telaşla izleyen iki uşağın üzerine devrildi. Diğerlerinden biri, nöbet geçirircesine sarsılan ve hayatında ilk kez duyduğu bir şekilde çığlıklar atan efendisinin yardımına koştu. Adamın ağzından, gözlerinden ve tırnaklarının altından damla damla kan sızıyordu. Adam oltaya tutulmuş bir balık gibi çırpındı havada; sonra düştü ve üzerine düştüğü uşağın da bayılmasına sebep oldu.

Ithrythra Sabahsisi güç bela ayağa kalktı. "Nelaer!" diye feryat etti, gözlerinden yaşlar boşanmıştı. "Nelaer, ne olur konuş benimle!" Kontrolden çıkmış parmaklarıyla adamı döndürdü, beyinin kasılıp duran yüzüne baktı.

Hala beklemekte olan uşaklara "Bir büyücü çağırın!" dedi öfkeyle. "Hepiniz gidin! Yirmi büyücü getirin buraya! Dikilip durmayın!"

* * * * *

Suyun sıçrama sesiyle, bir ağırlık çöktü üzerine. Satirdansı Havuzu'nun suları başının üzerinde kavuşurken Tornglara da bilincini kazandı. Tekmeler savurup su yüzüne çıktı solumak için ve üzerinde duran kaskatı bedeni yana itti – Nlaea'ydı bu! Tanrılar aşkına, neler olmuştu böyle?

"İmdat!"

Bahçıvan bahçeyi sulamayı bırakıp başını kaldırdı. Hanımının sesiydi bu!

"İmdat!"

Dikkatlice yerleştirdiği o aceleyle devirip yola düştü. Satirdansı Havuzu'na kadar upuzun bir yol vardı, Corellon kahretsin! Patikaya çıktı, hızla koştu, ne var ki eline tek geçen dona kalıp bakmak oldu.

Doğduğu günkü kadar çıplak olan Leydi Alaglossa Tornglara, patikadan yalpalayarak geliyordu. Ayakları döşeme taşlarında kesilmişti ve yürürken arkasında kanlı bir iz bırakıyordu. Hizmetçisi Nlaea'yı kucağına almıştı, fıldır fıldır dönüyordu gözleri. "Yardım et!" diye kükredi kadın. "Onu eve götürmeliyiz! Kıpırdasana, Corellon belanı versin!"

Bahçıvan yutkundu, sonra Nlaea'yı hanımının kollarından kapıverdi. Koşmak üzere arkasını dönerken, Corellon'un çok yoğun bir gün geçireceğini düşünüyordu acı acı.

* * * * *

Uldreiyn Starym'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı – işin doğrusu, birkaç asırdan beri yüzüne ilk kez yerleşen bir ifadeydi bu.

İlk ve son kez. Ak ateş içinde körüklendi ve tıpkı az önce onun Lord Orbryn'e yaptığı gibi geride hiçbir şey kalmamacasına yakıp kavurdu, gözlerinin arkasında uğultulu bir

boşluktan başka bir şey bırakmadı. Aç ak ateş Starym başbüyücüsünün zekasını, gücünü ve yaşamını içtikçe Mythal'ın içine yeni bir kudret doluştu ve tüm Cormanthor'daki büyücülerin başlarına bir dalga gibi hücum etti.

Saray'da ne yapacağını, nereye ve nasıl saldıracağını bilemeden bekleşen elfler, yüce Starym Lordu'nun uzun ve geniş bedeninin yıldırım isabet etmiş bir ağaç gibi, sapsarı ateşlerle tutuştuğunu gördüler.

Onların afallamış suratlarının önünde bir meşale gibi yandı adam. Bu sırada ak ateş ağı başlarının üzerinde huzurla uğulduyordu ve Saray Divanı'nda mutlak bir suskunluk hüküm sürüyordu. Yüzlerce elf nefesini tutmuş bekliyordu, ta ki başbüyücünün kararmış bedeni devrilene, savrulan küllere dönüşene kadar.

* * * * *

Darbenin etkisi Elminster'i uzağa savurdu, onu kasırgaya kapılmış bir yaprak misali döndürdü. Etrafındaki altın rengi sembol, onu koruyan bir el gibiydi. Elminster dönüp durmayı nihayet bıraktığında sembol solarak kayboldu, onu karanlıkta bırakıp gitti ışık.

Boşlukta yüzen bedensiz bir varlıktı. Yine.

Mystra? Bu ilk seslenişi neredeyse fısıltıdan farksızdı. Son zamanlarda tanrıçadan fazlaca medet ummuş, onun yardımı ya da rehberliği olmadan hiçbir işin altından kalkamamış gibiydi.

Öyle mi sence? Tanrıçanın, El'in zihnindeki sesi sıcak, sevecen ve karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Elminster sevildiğini ve tamamen güvende olduğunu hissetti; kendini, sarmalayan sıcaklığın içinde sessizce durumun keyfine varır ve zamandan muaf sonsuz bir keyfin içinde yüzerken buldu. Mystra tekrar konuşana değil saatler geçmiş olabilirdi ya da belki de sadece bir an.

İyi iş becerdin, Seçilmiş. Cesurca bir başlangıç, ama hepsi bundan ibaret: Geliştirmek ve muhafaza etmek üzere Myth Drannor'da –yeni Cormanthor'da– ikamet etmelisin. Bunu yaparken de bu yeni, parlak kardeşliğe gelenlerden büyü kullanımına dair ne öğrenebiliyorsan öğreneceksin. Senden çok memnunum, Elminster. Tekrar bedenine kavuş.

* * * * *

Aniden kendini başka bir yerde buldu, uğuldayan beyaz ateşten oluşmuş bir sürü telin arasında havada duruyordu; devrilmiş bir sütunun paramparça taşları aşağısında, Symrustar Auglamyr'in acıyla kasılmış yüzüyse tam önündeydi.

Saray Divanı'na doluşmuş elflerin heyecanlı fısıltılarından hep bir ağızdan konuşmaları duyuluyordu, ancak El farkında bile değildi bunun. Mystra ona şu anda ellerini kaşındıran, uzun süre taşımasının mümkün olmadığı fazladan bir büyü gücü bahşetmişti ve El, bunun sebebini bildiğini zannediyordu.

Kız parçalanmıştı, kendisini delip geçen taş kılıcın üzerinde çuval gibi gevşekti bedeni. Şu ana kadar sağ kalmış olmasını, artık gücünü yitiren büyülerine borçluydu. Elminster ölmek üzere olan elf hanımını büyük bir ihtimamla kollarına aldı ve kanlı kılıçtan çekip kurtardı.

Onun teması üzerine kız soludu ve gözlerini araladı; mahvolmuş bedeni taştan tümüyle kurtulurken bir kez sarsıldı. El, onun kaburgaları arasındaki korkunç deliğe elini soktu ve sağaltma gücünün bedeninden taşmasına izin verdi.

Onu havada döndürüp kucağına aldı ve çok ağır bir şekilde yere süzüldü. Dizleri zemin taşlarına değdiğinde, sayısız elfin bakışlarını hissedebiliyordu. Buna rağmen eğildi ve sanki yıllardır sevgililermişçesine, Symrustar'ın kan içindeki ağzını ateşli bir şekilde öptü. Onun dudaklarını kendi

dudaklarıyla tutarak kızın içine yaşam doldurdu, Mystra'nın bahşetmiş olduğu tüm kudretin kızın harap bedenine akmasını sağladı. Bunun üzerine kendi hayatiyetini ekledi, zayıflıktan dizleri çözülüp de soluklanmak zorunda kalasıya kadar ağzını kızın ağzından ayırmadı.

Bunun üzerine kız ilk kez konuştu, kesik kesik bir fısıltıydı ağzından çıkan. "Bu sensin, değil mi Elminster? Bu buse için çok beklemek zorunda kaldığım kesin."

El kıkır kıkır güldü ve kızın gözünün feri geri dönerken onu bağrına bastı.

Kızın gözleri neredeyse tembelce önce Faerûn'u buldu, sonra Saray'ın çökmüş tavanını, ardından da Elminster'i. Kız ağır ağır, kaşlarını çatıp ağzını zorlayarak gülümsemeye muvaffak oldu. "Ölümümü kolaylaştırdığın için sana müteşekkirim... ama ölüyorum; bunun önüne geçemezsin. O gece Mystra beni Elandorr'un bana layık gördüğü ölümün elinden çekip aldı ve... sonra benimle işi bitti. Ölebilirim artık."

Elminster başını yavaşça iki yana salladı. Az yukarısında bekleyen kadın sihirbazlardan Sylmae ile Holone'nin endişeli çehrelerinin, kaldırmış bulundukları ellerinin farkındaydı. Olur da son bir ihanete kalkışırsa diye Symrustar'a büyüleriyle saldırmak üzere tetikte bekliyorlardı.

"Mystra kimseye böyle davranmaz," dedi El ona kibarca.

İçinde yepyeni bir acı dalgası kabaran Symrustar buruşturdu yüzünü. Ağzının kenarından açık renkli bir kan sızıntısı belirdi. "Demek öyle diyorsun, Seçilmiş. Ben bir elfim, hem de büyüyü kötü emellerine alet eden, seni esir etmeye çalışan bir elf. Senin sihrini çalacak, sonra da canını alacaktım. Yazgım neden Mystra'nın umurunda olsun ki?"

"Benim neden umurumdaysa, aynı sebepten," dedi El yine kibarca.

Kızın acı içindeki gözleri kırpıştı. "Aşk yüzünden mi? Şehvet mi? Bilmiyorum insanoğlu. Üzerinde düşünmekle vakit yitiremeyeceğim... yaşam kayıp gidiyor..."

"Bir yaşam kayıp gidiyor," dedi Elminster ona hemen, Mystra'nın planını en sonunda anlamıştı. "Ama Symrustar olan her şey demek değil bu."

Kadının kandan sırılsıklam olmuş korsesini çekip açıverdi ve parçalanmış etin üzerine, zihnine Mystra'nın yerleştirmiş olduğu ilk altın sembolü çizdi, artık orada ilelebet parlayacak olan sembolü.

Kız nefesini tuttu, çakmak çakmak gözlerle doğruldu. "Ah, sonunda anladım. Seni başından beri yanlış anlamışım insanoğlu. Ben–"

Kızın teninden, onu alıp götürmek üzere mavi beyaz bir ateş yükseldi ve Symrustar laflarla vakit yitirmeyip kendini Elminster'ın sarmalayışına bıraktı, onu şefkatle öptü.

Symrustar solup kaybolurken dudakları hala Elminster'ın dudaklarındaydı. Kızın bulunduğu yerde birkaç mavi beyaz ışık taneciği daireler çizdi, sonra onlar da kayboldu.

El başını kaldırdı ve Mythal'ı dokuyanların dördünün, uzuvları ak ateşle tutuşmuş ve üzerlerindeki ağa bağlanmış bir halde yukarıda durduğunu ve kendisine sevgiyle, ilgiyle baktıklarını gördü.

Doğruldu, Srinshee'ye, Çelik Hanım'a, Haberci Alais'e ve Taçlı'ya "Mystra onu aldı. O artık Gizemlerin Hanımı'na hizmet edecek," dedi.

O anda kolundan yukarı bir şeyin sürünerek ilerlediğini fark etti, hızla çekip aldı ve şaşkınlıkla baka kaldı. Tozlu, kanla lekelenmiş ve kıpır kıpır bir şeyin parçasıydı bu... Llombaerth Starym'in nice zamandır giydiği maskenin par-

çası! Avucunu gıdıklıyordu, ılık ve bir şekilde davetkardı.

El ona dikkatlice bakarken başının üzerinde ansızın gökkuşağı renginde bir ışık patlaması gerçekleşti ve hazır bulunan tüm elfler nefeslerini tuttular. Mythal doğmuştu!

Elminster boğazının düğümlendiğini hissetti ve diğerleriyle birlikte, sokaklardan yankılandığını işittiği şeye katılmak üzere doğruldu. Cormanthor'un bir ucundan diğer ucuna, her elf, yarı elf ve insan bu şarkıya eşlik ediyordu. Mythal'ın doğuşunun o kabaran, istemsizce yükselen şarkısıydı; yüksek sesli, neşe dolu, güzel ve bu dünyaya ait olmayan. Şarkıyı söyleyenler hayretle birbirlerini kucaklarken, gözyaşlarıyla yıkanmamış tek bir surat bile yoktu.

* * * * *

"Evet," diye fısıldadı gözlerini uzakta bir şeylere dikmiş olan Lord Sabahsisi. Hizmetkarlar gözlerini onun boş boş bakan suratından ayırıp hanımlarınınkine baktılar. Beyinin üzerine eğilmiş duran kadının gözlerinden yaşlar boşanıyor, çenesinden aşağı şıp şıp damlıyordu.

"Neden?" diye çılgınca inliyordu kadın. "Neden gelmiyor büyücüler?"

Hizmetkarlar yanıt vermeye cüret edemeden endişeyle bakıştılar. Derken Nelaeryn Sabahsisi onların şefkatli ellerinden, sanki görünmez bir el tarafından koparılırcasına fırlayıp yükseldi. Ithrythra haykırdı, ancak beyi gözlerini açıp da "Evet! Nihayet! Cormanthor ihtişamına kavuştu!" diye bağırınca kadının feryatları neşe dolu hıçkırıklara bıraktı yerini.

Yukarılarında, havada asılı duran adamın sesi, borazan sesi gibi çınladı ve gözlerinden mavi alevler fışkırdı. Adam aşağı baktı.

"Gel, Ithrythra," diye seslendi, "gel de bunu paylaş be-

nimle. Gelin hepiniz!" Elini uzattı ve Sabahsisi hizmetkarları, kahkahaları zafer müjdecisi borular gibi çınlayan adama katılmak üzere sonsuz bir şefkatle, muazzam bir kudretle yerden kaldırıldıklarını hissedince nefesleri kesildi.

* * * * *

Nlaea bahçıvanının kucağında kıpırdandı ve kendinden memnun, hafif bir ses çıkardı. Adam önüne baktı, yolda ayağı kaydı ve kadını düşüre yazdı.

"Dikkatli ol!" diye parladı Leydi Alaglossa Tornglara yanı başında, kadının güçlü kolları hem bahçıvanı hem de yükünü düzeltti.

Nlaea yine hareketlendi, neredeyse keyifle gerindi ve ansızın ağırlığını yitirdi. Onun ansızın kayboluvermesiyle dengesi bozulan bahçıvan kapaklandı, bir galamathra çalısına yuvarlandı.

"Nlaea?" diye dehşetle bağırdı Alaglossa. "Nlaea!" Nedime havada döndü ve hanımına bakıp tebessüm etti. "İçiniz rahat olsun, hanımım," dedi yumuşacık bir sesle ve konuşurken gözlerinde mavi alevler parladı. "Cormanthor nihayet taçlandırıldı."

Ve hizmetçisi havada duran Leydi Alaglossa yolun üzerinde diz çöktü, sevinç dolu göz yaşları dökerek dua etmeye koyuldu.

* * * * *

Galan Goadulphyn gördüklerine inanamayarak etrafına bakındı. Dört bir yanda elfler uçuşuyordu, kahkahalar çınlıyordu ve gözyaşları dökülüyordu... mutluluk gözyaşları. Arada bir coşkulu naralar yükseliyordu. Cormanthorlular toptan delirmişler miydi yoksa?

Kapısı ardına kadar aralık duran zengin bir malikaneye doğru seğirtti. Aman canım, herkes kendini cümbüşte böy-

lesine kaybetmişken birkaç incik boncuğun kayboluşunun lafı mı olurdu?

Neredeyse içeri girmişti ki, güçlü parmaklar sımsıkı yapışıverdi sol kulağına. Galan kendini kurtarıp fırıldak gibi dönüverdi, eliyle hançerini çekti. "Kim o?" diye hırladı, sonra nutku tutulmuş bir vaziyette, hayretten ağzı bir karış açık kalakaldı.

Bazılarının tüm Cormanthor'un en güzel ve en ölümcülü diye andığı hanım kapının ağzında süzülüp ona neredeyse dalgınca tebessüm ediyordu ve mavi beyaz ateşler oynaşıyordu uzuvlarında. "Ooo, Galan," dedi Symrustar Auglamyr keyifle, "beni çok memnun ettin. Demek nihayet hırsızlığı geride bırakıp, çaldığın her şeyin bedelini mücevherlerle ödemek üzere Myth Drannorlular'ın evlerine geldin!"

Duyduklarına inanamayan Galan'ın yüzü buruştu. "Ne? Ödemek mi? 'Myth Drannorlular' mı?"

O alev alev dudaklar onun dudaklarının üzerinde kapanmadan önce adamın söyleyebildiği son sözcükler bunlar oldu. Ardından, çizmelerinden mücevherler fışkırmaya başladı, bir oğuldan çıkan kızgın yaban arılar misali uçuştular Myth Drannor'un parlak göğüne doğru.

* * * * *

O ilk gece, Myth Drannor'da mehtabın yükselişi neşe doluydu. Neşeli bir kakofoni içinde borular üfleniyor, arplar çalınıyordu. Sanki koca bir senenin bayramı, eğlencesi bir araya getirilmiş de çılgınca bir cümbüş yapılmıştı. Şehri kubbeli bir kalkan gibi örten o görünmeyen, sessiz harika eser sayesinde daha önce uçamayanlar da artık büyüye, tılsıma gerek duymadan uçabiliyorlardı. Gökyüzü kahkahalar savuran, kucaklaşan elflerle dolup taşmıştı. Şarabın ardı arkası kesilmiyor, hevesli bağlılık yeminleri birbirini izliyordu. Dolunay ışıl ışıldı ve Saray Divanı'nın yarılmış çatısından içeri parlak bir sel halinde giriyordu.

Bomboş odada yapayalnız süzülen bir elf hanımı vardı, mücevherli terlikleri kanla boyanmış zemin taşlarının yuka-

rısında, havaya basıyordu. Kısa kesimli elbisesinin kenarları göz kamaştırıcı değerli taşlarla bezenmişti ve kadının göğüslerinde, düşen ikiz ejderler şeklinde pırlantalar ışıyordu. Dinginliğin içinde yılan gibi usulca hareket eden ve nihayet ay ışığının parlak havuzunda duran küçük bir kül yığınına gelen kadının yaşını belli eden tek şey, şakaklarına düşmüş aklardı.

Uzunca bir süre küllere bakıp durdu. Kendisini bir heykelden ayırt eden tek şey, göğsünün hafifçe kalkıp inmesiydi. Neşeli elfler gökte hızla süzülüp giderken çatıdaki yarıktan içeri bölük pörçük nameler giriyordu. Sessiz kadın yumruklarını öylesine sıkmıştı ki, upuzun tırnaklarının avuçlarını parçaladığı yerden kan damlıyordu.

Leydi Sharaera Starym güzel başını ta yukarılara çıkmış olan aya bakmak üzere kaldırdı, derin bir nefes aldı, Uldreiyn'inden geri kalan azıcık şeye baktı ve öfkeyle tısladı. "Mythal düşmeli, Elminster yok edilmeli!"

Onu hayaletlerden başka duyacak kimse yoktu.

Mythal'ın örtülüş vaktinde Cormanthorlu elflerin bazıları diyarlarını başka ırklara açmanın bir hata olduğunu düşündüler. Eminim hala öyle düşünenleri vardır.

Tartışma olmadan başlanır mı bir işe, elbette o zaman da ufak tefek anlaşmazlıklar ve sıkıntılar yaşandı, ancak bilgelerin ya da ozanların anması zahmetine değecek şeyler değildi bunlar. Ardından bir şölenin geldiği, savrulan birkaç kılıçtan, bir avuç büyüden ve birkaç acele laftan ibaretti hepsi. Sözün kısası, tıpkı insan kahramanların alışık oldukları, adına "macera" dedikleri şeye benziyordu Mythal'in örülüşü.

Bilge Elminster
Alacakaranlık Salonu'nda Arpçılara
yaptığı bir konuşmadan
Berdusk
Arp Yılı